

Джон
Тришам

ВЕРСИЯ
Телликан

ДЖОН ГРИШАМ ВЕРСИЯ ПЕЛИКАН

Превод: Кристина Василева

chitanka.info

Година преди президентските избори в САЩ две убийства разтърсват страната. В една и съща нощ загиват двама съдии от Върховния съд. Америка е потресена. В коридорите на властта настъпва смут. Как реагират ФБР, ЦРУ, Белия дом? Ще пощади ли пресата големите имена на деня? От кого се бои президентът? Дарби Шоу, блестяща студентка по право, мисли, че знае отговора на тези въпроси. А това може да ѝ струва живота.

1

Трудно бе да се допусне, че този човек е способен да предизвика подобен хаос, но това, което ставаше под прозореца, се дължеше преди всичко на него. Какво по-хубаво! А той бе на деветдесет и една години, парализиран, в инвалидна количка. Непрекъснато го поддържаха с кислород. Вторият удар преди седем години едва не го довърши, но Ейбрахам Розенбърг все още дишаше и дори с тръбичка в носа думата му на правник тежеше повече, отколкото на осмината други. Беше единствената жива легенда във Върховния съд и самият факт, че още се държи, изглежда дразнеше повечето от събралите се долу.

Инвалидната количка със съдията Розенбърг бе в кабинета му на първия етаж във Върховния съд. Опрял крака на ниския перваз, той се наведе напред — шумът отдолу се надигаше все по-мощен. Мразеше полицаите, но сега стегнатите им плътни редици действаха някак успокоително. Те стояха неподвижни пред петдесетхилядната тълпа, която беснееше и крещеше настървено.

— Най-голямото сборище, което някога съм виждал — провикна се Розенбърг към прозореца.

Бе почти глух. Старшият му помощник Джейсън Клайн стоеше зад него. Беше първият понеделник от октомври, началото на новата сесия, и по традиция на този ден се честваше приемането на Първата поправка към Конституцията. Грандиозно честване, няма що. Розенбърг беше във възторг. За него свободата на словото означаваше свобода да протестираш.

— Индианците тук ли са? — запита високо той.

— Да — наведе се към дясното му ухо Джейсън Клайн.

— С бойна украса ли?

— Да! С пълно бойно снаряжение.

— И танцуват ли?

— Да!

Индианци, черни, бели, кафяви, жени, хомосексуалисти, зелени, християни, поддръжници на аборта, арийци, нацисти, атеисти, ловци,

защитници на животните, бели расисти, черни расисти, гневни данъкоплатци, дървосекачи, фермери — беше наистина страхотно сборище. И всички протестираха. А момчетата от Отдела за борба с уличните размирици стискаха здраво черните си палки.

— Би трябвало индианците поне да ме обичат!

— Сигурен съм, че е така — кимна Клайн и се усмихна на дребничкия съсухрен старец, който бе стиснал ръцете си в юмруци. Неговата идеология беше проста: изпълнителната власт над бизнеса, личността над изпълнителната власт, околната среда над всичко. Що се отнася до индианците — да им се даде всичко, което поискат.

Подвикванията, молитвите, песнопенията, скандиранията и крясъците ставаха все по-силни и полицаите стегнаха още по-здраво редиците си. Днешната тълпа беше по-многолюдна и необуздана от предишните. Напрежението растеше. Насилието бе станало всекидневие. Бяха поставяли бомби в болници, където се правят аборти. Бяха нападали и пребивали лекари. На един доктор в Пенсакола му бяха натъпкали парцал в устата, бяха го свили като зародиш и го бяха залели с киселина. Всяка седмица имаше сбивания по улиците. Войнствени хомосексуалисти се нахвърляха върху църкви и свещеници. Белите расисти действаха чрез една дузина официални, твърде подозрителни полувоенни организации и ставаха все по-дръзки в нападенията си срещу черни, латиноамериканци и азиатци. В Америка омразата се бе превърнала в национално забавление.

Върховният съд, естествено, бе твърде лесна мишена за тази омраза. Заплахите срещу негови членове, при това само по-сериозните, се бяха увеличили десет пъти от 1990-а насам. Полицейската охрана на Съда се бе разраснала три пъти. Поне двама агенти на ФБР пазеха всеки от съдиите, а други петдесет проучваха отправените заплахи.

— Мразят ме, нали? — запита високо старецът, вперил поглед в прозореца.

— Да, някои от тях ви мразят — отвърна развеселено Клайн.

Розенбърг обичаше да чува такива неща. Той се усмихна и пое дълбоко дъх. Осемдесет процента от заплахите за кървава разправа бяха отправени към него.

— Виждаш ли някой плакат долу? — запита той.

Беше почти сляп.

— Виждам доста.

— Какво пише на тях?

— Обичайните работи: „Смърт за Розенбърг. Розенбърг в пенсия. Спрете му кислорода“.

— Размахват едни и същи парцали вече години наред. Защо не вземат да измислят нещо ново?

Помощникът му не отговори. Ейб трябваше да се пенсионира преди години, ала явно, че оттук щяха да го изнесат само на носилка. Тримата му помощници подготвиха почти всички материали, но Розенбърг държеше да пише сам становищата си. Дращеше с дебел флумастер в голяма тетрадка с чисто бели листа. Разкривените думи сякаш излизаха изпод ръката на първолаче, което сега се учи да пише. Много време отнемаше, но като си имаш пожизнена работа, какво те интересува времето? Накрая помощниците му изчитаха всичко и рядко намираха грешки.

— Трябва да подхвърлим Ръниън на индианците — изхили се Розенбърг.

Джон Ръниън, заклет консерватор, бе назначен за председател на Върховния съд от републиканец, и индианците и другите малцинства го мразеха жестоко. Седем от деветте съдии бяха назначени от президенти републиканци. От петнайсет години Розенбърг чакаше в Белия дом да дойде демократ. Искаше да се оттегли, имаше нужда да се оттегли, но не можеше да се примири някой от десните — от типа на Ръниън например — да заеме мястото, което той толкова много обичаше.

Можеше да чака. Можеше да си седи в количката, да си диша кислород и да защитава индианците, негрите, жените, бедните, инвалидите и природата, докато станеше на сто и пет. Освен ако не го убиеха. А то нямаше да бъде чак толкова трудно.

Главата на знаменития съдия клюмна, после се залюля и накрая се отпусна настрана. Отново бе заспал. Клайн тихичко се измъкна навън да си продължи работата в библиотеката. Щеше да се върне след половин час да провери кислорода и да даде хапчетата на Ейб.

Кабинетът на председателя на Върховния съд се намира на първия етаж и е по-голям и по-разкошен от останалите осем.

Заличката отпред се използва за малки приеми и официални срещи, а в кабинета отзад работи председателят.

Вратата към вътрешната стая бе затворена. В нея сега се намираха самият председател, тримата му помощници, началникът на полицейската охрана, трима агенти от ФБР и К. О. Луис, заместник-директор на Федералното бюро. Всички бяха крайно сериозни. И упорито се стараеха да не обръщат внимание на шума, долитащ от улицата. А това не беше лесно. Председателят и Луис обсъждаха най-новата серия заплахи, а останалите почтително слушаха. Помощниците си водеха бележки.

През последните два месеца във ФБР бяха регистрирани над двеста различни заплахи към съдиите и това бе нов рекорд. Наред с обичайните крясъци от рода на „Взривете Съда!“ и „Бомба за Съда!“, се бяха появили и доста съвсем конкретни заплахи, отправени към конкретни лица във връзка с конкретни дела и процеси.

Ръниън не се и опитваше да скрие безпокойството си. Разтворил пред себе си поверителния доклад на ФБР, той зачете на глас имената на заподозрените лица и групи. Ку-клукс-клан, арийци, нацисти, палестинци, черни сепаратисти, противници на аборта, хомосексуалисти... Дори ИРА. Май всички, без ротарианците и младите скаути. Някаква група от Близкия изток, подкрепяна от Иран, бе заявила, че ще пролее кръв на американска земя като отплата за гибелта на двама министри на правосъдието в Техеран. Немаше абсолютно никакви доказателства, че САЩ имат нещо общо със смъртта им. Тази нова местна терористична организация, която напоследък бе станала твърде известна под името Подземна армия, бе поставила бомба в колата на един федерален съдия в Тексас и го бе убила. Никой не беше арестуван, но Армията пое отговорността. Тя бе заподозряна в поне дузина бомбени атентати, но хората ѝ пипаха чисто.

— А ония порторикански терористи? — попита Ръниън, без да вдига глава.

— Кокошкари. Те не ни тревожат — отвърна небрежно К. О. Луис. — Заплашват ни от двайсет години.

— Е, току-виж вече са решили да свършат нещо. Моментът май изглежда подходящ, а?

— Не си губете времето с порториканците, председателю. — Ръниън обичаше да се обръщат към него с „председателю“. Не с „г-н председател“ или „г-н председател на Върховния съд на САЩ“. Просто „председателю“. — Опитват се да ни сплашат, защото всички други го правят.

— Много смешно — срязва го Ръниън кисело. — Много смешно. Няма да позволя да изпуснем някой от тях. — Хвърли доклада на бюрото и потърка слепоочията си. — Дайте да видим сега с каква охрана разполагаме. — И притвори очи.

К. О. Луис остави своя екземпляр от доклада на бюрото.

— Директорът смята, че трябва да отделим по четирима телохранители за всеки съдия поне за през следващите три месеца. Ще ги придружаваме с охрана до Съда и обратно, а вътре в самата сграда за сигурността ще отговаря вашата полиция.

— Ами при пътувания извън града?

— Такива не се препоръчват, поне засега. Директорът смята, че съдиите не бива да напускат района на столицата най-малко до края на годината.

— Вие да не сте луд? И директорът също! Ако помоля колегите си за подобно нещо, още довечера всичките ще хукнат нанякъде и няма да им видим очите повече от месец. — Ръниън смръщи вежди към помощниците си, които възмутено заклатиха глави. Пълен абсурд!

— Както желаете — не се трогна особено Луис. Това се и очакваше. — Просто ви правя едно предложение.

— Глупаво обаче.

— Директорът не се е и надявал на разбиране по този въпрос. Но очаква да бъде уведомяван за всички намерения да се пътува извън града, за да можем да осигуряваме охраната.

— Искате да кажете, че възнамерявате да пращате полицейски ескорт за всеки съдия при всяко негово излизане извън града?

— Да, председателю. Точно това възнамеряваме.

— Няма да стане. Тези хора не са свикнали да се отнасят с тях като с малки деца.

— Разбирам. Но не са свикнали и да ги дебнат убийци. Просто се опитваме да ви защитим — вас и уважаемите ви колеги. Разбира се, никъде не е казано, че трябва да правим нещо. Струва ми се, че вие ни повикахте, сър. Можем да си идем, ако желаете.

Ръниън се залюля на стола си, грабна един кламер и почна яростно да го изправя.

— А как стоят нещата тук, вътре?

Луис въздъхна и едва не се усмихна.

— Не ни безпокои тази сграда, председателю. Лесно може да се охранява. Не очакваме никакви проблеми вътре.

— Къде тогава?

Луис кимна към прозореца. Шумът растеше ли, растеше.

— Там, навън. По улиците е пълно с идиоти, манияци и всякакви екстремисти.

— И до един ни ненавиждат.

— Очевидно. Освен това, председателю, много ни тревожи съдията Розенбърг. Все така отказва да допусне нашите хора в дома си и ги кара да висят по цяла нощ в колата на улицата. Позволява само на любимия си полицай... как му беше името, Фъргюсън май, да пази отвън пред задната врата, и то само от десет вечерта до шест сутринта. Никой не може да припари в къщата, освен съдията и санитарят му. А вътре се прониква съвсем лесно.

Ръниън зачопли ноктите си с кламера и лекичко се поусмихна, сякаш на себе си. Смъртта на Розенбърг, причинена с каквито и да било средства или начини, щеше да бъде истинско облекчение. Не, щеше да бъде направо празник. Председателят щеше да се облече в черно и да произнесе трогателна и много хвалебствена реч на гроба му, но зад заключените врати на кабинета той и помощниците му щяха да ликуват. Идеята страшно му допадна.

— Какво предлагате?

— Не можете ли да поговорите с него?

— Опитах вече. Обясних му, че вероятно е най-мразеният човек в Америка, че милиони хора го проклинат всеки ден, че повечето от тях искат смъртта му, че получава четири пъти повече заплашителни писма, отколкото всички ние, взети заедно, и че е твърде лесна, направо идеална мишена за всеки убиец.

Луис почака малко.

— И какво?

— Рече да го целуна отзад, после заспа.

Помощниците захихикаха тихичко — спазваха приличие — а хората от ФБР усетиха, че тук може да се прояви малко чувство за

хумор, и от своя страна също се засмяха.

— И какво ще правим? — запита Луис с непроменено мрачно изражение.

— Охранявайте го, доколкото можете, изложете подробно всичко в писмена форма и повече не му мислете. Той не се бои от нищо, включително и от смъртта, и щом на него не му пука, защо пък вие трябва да се вълнувате?

— Директорът се вълнува, така че и аз се вълнувам, председателю. Много е просто. Ако някой от вас пострада, на Бюрото няма да се гледа с добро око.

Председателят се залюля лекичко на стола. Бъркотията отвън наистина почваше да му действа на нервите. И тая среща продължаваше прекалено дълго.

— Стига с тоя Розенбърг. Може пък да си умре, докато спи. Повече ме притеснява Дженсън.

— Дженсън също ни създава проблеми — запрелиства доклада Луис.

— Знам, че създава проблеми — провлече глас Ръниън. — И големи неудобства. Сега е решил, че е либерал. Един месец гласува като Розенбърг. Другият пък ще защитава господството на белите и ще се обяви за сегрегация в училищата. После ще вземе да се влюби в индианците и ще поиска да им се даде Монтана. Все едно че си имаш работа с умствено недоразвит.

— Лекува се от депресия, нали знаете?

— Знам, знам. Каза ми. Аз съм му нещо като настойник. Какво взема?

— Прозак.

Председателят пак зачовърка ноктите си.

— Какво стана с оная преподавателка по аеробика? Още ли ходи с нея?

— Не съвсем. Той като че ли не си пада много-много по жените.

— Голяма лисица беше Луис. Знаеше повече. Сега хвърли поглед към един от сътрудниците си — да потвърди тая сочна клюкичка.

Ръниън просто не й обърна внимание — не желаше да чува такива неща.

— Той оказва ли ви съдействие?

— Разбира се, че не. В много отношения е по-лош и от Розенбърг. Позволява ни да го съпровождаме до блока му, после ни кара да стоим на паркинга цяла нощ. Живее на седмия етаж, нали знаете? Не разрешава да седим дори във фойето. Съседите щели да се плашат, казва. Та си седим в колата. Има поне десет начина да се влезе и излезе от сградата и практически е невъзможно да го охраняваме. Обича да си играе с нас на криеница. Постоянно се измъква незабелязано и никога не знаем дали е вътре, или не. При Розенбърг поне е ясно, че цяла нощ си спи. Дженсън е просто невъзможен.

— Чудесно. След като вие не можете да го проследите, какво остава за някакъв си убиец?

Луис не се бе сещал за това. Не долови и подигравката.

— Директорът се тревожи много за безопасността на съдията Дженсън.

— Е, него чак толкова не го заплашват.

— Шести е в списъка, само с няколко писма по-малко от вас, сър.

— Така ли? Значи аз съм на пето място.

— Да. Веднага след съдията Манинг. Между другото, той например ни съдейства. Изцяло.

— Страх го е и от сянката му — засмя се председателят, после му стана неудобно. — Не биваше да го казвам. Съжалявам.

Луис се направи, че не е чул нищо.

— Всъщност, освен Розенбърг и Дженсън всички ни помагат, доколкото може да се очаква такова нещо от тях. Съдията Стоун доста се заяжда, но ни слуша.

— Той с всички се заяжда, така че не го приемайте като лично отношение. И къде според вас ходи Дженсън?

— Нямам никаква представа. — Луис стрелна с поглед един от агентите си.

Тълпата долу изведнъж започна да скандира нещо в нестроен хор и след миг като че не остана жива душа наоколо, която да не се присъедини към тях. Не можеше повече да се прави, че не ги чува. Председателят стана и обяви, че срещата е приключила.

* * *

Кабинетът на съдията Дженсън беше на втория етаж, далеч от уличния шум. Макар и най-малка от деветте, стаята беше достатъчно просторна. Дженсън бе най-младият от съдиите, та имаше късмет, че въобще се бе сдобил с кабинет. Когато преди шест години го избраха на тая длъжност, той беше на четирийсет и две години и минаваше за твърд конструктивист с дълбоко консервативни убеждения. Точно като човека, който го бе предложил. Одобрението от Сената дойде след тежки битки. Пред Законодателната комисия той се представи доста зле. По всички деликатни въпроси се опита да седне на два стола и получи ритници и от двете страни. Републиканците се почувстваха неудобно. Демократите надушиха възможност да падат глави. Президентът закърши ръце, но накрая му писна и Дженсън бе избран с един твърде неохотно даден глас.

Но победи. Получи доживотното назначение. През следващите шест години не успя да се хареса на никого. Пререканията по време на утвърждаването му го бяха наранили дълбоко и той се закле да преоткрие състраданието и в работата си да се ръководи само от него. Това доста ядоса републиканците. Почувстваха се измамани, особено когато той се отдаде на някаква тайна слабост да защитава правата на престъпниците. Без да изпитва кой знае какви идеологически угризения, Дженсън набързо изостави десницата, придвижи се към центъра и после зави наляво. И докато учените правници се почесваха по козите брадички, прескочи обратно в десницата и подкрепи съдията Слоун при едно от гадните му несъгласия с мнозинството по правата на жените. Дженсън не обичаше жените. Беше неутрален спрямо религията и твърде скептичен към свободата на печата, симпатизираше на протестиращите срещу данъчната система и се боеше от черните; беше безразличен към индианците и груб с разпространителите на порнография, мек с престъпниците и доста последователен в защитата на околната среда. И за още по-голям ужас на републиканците, които се бяха борили със зъби и нокти да го изберат, Дженсън демонстрираше някакво обезпокоително съчувствие към правата на хомосексуалистите.

По негово настояване му бе възложено едно възмутително дело, станало известно като случая „Дюмон“. Роналд Дюмон бе живял с любовника си осем години. Били щастливи, изцяло предани един на друг и готови да посрещат заедно превратностите на живота. Искали

да сключат брак, но законите на щата Охайо не разрешаваха подобен съюз. После любовникът се заразил от СПИН и умрял в страшни мъки. Роналд искал сам да погребне любимия си, но тогава се намесило семейството на покойника и не му позволило дори да присъства на погребението. Обезумял от скръб, Роналд завел дело срещу тях, обвинявайки ги в нанасяне на емоционални и психологически щети. Делото се бе протакало из местните съдилища цели шест години и сега изведнъж се бе озовало на бюрото на Дженсън.

Ставаше въпрос за правата на партньорите в хомосексуалните двойки. Случаят „Дюмон“ се превърна в боен зов за техните активисти и споменаването му предизвикваше вълнение и сбивания по улиците.

И ето че с това дело се бе заел Дженсън. Вратата към вътрешната стая бе затворена. Дженсън и тримата му помощници седяха на заседателната маса. Бяха работили два часа по случая, без да стигнат доникъде, и се бяха изморили да спорят. Единият помощник, либерал и възпитаник на университета Корнел, настояваше за най-общо становище, даващо пълни права на партньорите. И Дженсън го искаше, но не беше готов да си го признае. Останалите се отнасяха доста скептично към това предложение. Знаеха, както и самият Дженсън, че да се получи мнозинство от пет гласа за подобно нещо е напълно невъзможно.

Заговориха за други неща.

— Шефът нещо ти е сърдит, Глен — каза помощникът от университета Дюк. Обръщаха се към него на малко име, когато бяха сами. Толкова неудобно беше да викаш на някого непрекъснато „съдия еди-кой си“.

— Нещо друго? — потърка очи Глен.

— Един от помощниците му държеше да ми съобщи, че председателят и ФБР са разтревожени за безопасността ти. Разправя, че не им помагаш с нищо, и шефът доста се безпокоял. Искаше аз да разпространя информацията по-нататък. — Всичко се разнасяше чрез невидимата мрежа на помощниците. Абсолютно всичко.

— Да се безпокои. Това му е работата.

— Искане по още двама агенти от ФБР за охрана, а те пък настояват да имат достъп до апартамента ти. И да те закарват и вземат от работа. И да ограничиш пътуванията си.

— Това вече съм го чувал.

— Да, знам. Но помощникът на шефа каза, че Ръниън настоява ние да те убедим да съдействаш на Бюрото, за да могат да те опазят жив.

— Ясно.

— Та значи ние се опитваме да те убедим.

— Благодаря. Бягай при тях и кажи на оня, че не само си се помъчил да ме убедиш, но си вдигнал страшен скандал и че аз съм се впечатлил много от тая работа, но всичките ти приказки просто са влезли през едното ми ухо и са излезли през другото. Кажи им: Глен смята, че вече е пораснал.

— Разбира се, Глен. Не те е страх, нали?

— Ни най-малко.

2

Томас Калахан беше един от най-харесваните преподаватели в университета Тулейн главно защото отказваше да насрочва часове преди единайсет сутринта. Пиеше много, както и повечето от студентите му, и се нуждаеше от тези ранни часове на деня, първо, за да се наспи, и второ, да събере сили. Лекция от девет или пък от десет за него беше просто престъпление. Беше популярен също и защото беше готин — избелели джинси, сако от туид с изтъркани ямички на лактите, никакви чорапи, никакви вратовръзки. Типичен университетски интелектуалец с либерални убеждения. Беше на четирийсет и пет, но с тъмната си коса и очила с рогови рамки можеше да мине за трийсет и пет годишен. А иначе въобще не се тревожеше как изглежда. Бръснеше се един път в седмицата — когато брадата почнеше да го сърби. Щом застудееше, а това се случваше рядко в Ню Орлиънс, Калахан си пускаше брада. Беше известен с това, че доста си пада по хубавите студентки.

Беше известен и защото преподаваше конституционно право, един твърде неприятен, но задължителен предмет, който благодарение на блестящия си ум и обаяние Калахан правеше интересен. Никой друг в Тулейн не можеше да постигне такъв успех пред студентите. Всъщност никой и не се опитваше, така че младоците се блъскаха да слушат конституционно право при Калахан три пъти седмично от единайсет часа.

Осемдесет души седяха на амфитеатрално разположените банки и си шепнеха, докато Калахан, застанал пред катедрата, си изтриваше очилата. Беше точно 11:05. Прекалено рано, помисли си той.

— Кой може да разтълкува несъгласието на Розенбърг в делото „Неш срещу Ню Джърси“? — Всички глави се забиха надолу и залата онемя. Тежък махмурлук, няма що! Очите му бяха зачервени. Започнеше ли с Розенбърг, явно работата ставаше сериозна. Доброволци нямаше. Калахан бавно и методично обходи с поглед аудиторията и зачака. Мъртва тишина.

Бравата щракна и разкъса напрежението. Вратата се отвори рязко и на прага застана привлекателно момиче с тесни избелели джинси и памучен пуловер. Тя се плъзна елегантно покрай стената нагоре до третия ред, промъкна се грациозно зад колегите си и седна на мястото си. Момчетата от четвъртия ред я проследиха с блеснали от възхищение очи. А ония от петия проточиха вратове да я зърнат поне за миг. В продължение на две жестоки години едно от малкото удоволствия в Правния факултет беше да я гледаш как краси аудиториите с дългите си крака и широките пуловери. Някъде под тях се криеше страхотно тяло, всички бяха сигурни в това. Но тя съвсем не държеше да го изтъква. Беше една от групата и се придържаше строго към униформата на младите прависти — джинси, памучни ризи, стари пуловери и широки панталони. Какво ли не биха дали момчетата, за да сложи една черна кожена миниполичка!

Тя се усмихна лъчезарно на съседа си и за секунда Калахан и въпросът му за някакво дело бяха забравени. Тъмночервената ѝ коса се спускаше до раменете. Беше съвършената мажоретка, с безупречни зъби и прекрасна коса, в която всички момчета от гимназията се влюбваха поне два пъти. А студентите от Правния факултет — поне един път.

Калахан не ѝ обърна никакво внимание. Ако беше някоя първокурсничка, която се страхуваше от него, щеше да се нахвърли срещу нея и да се разкрещи. В съда не се закъснява! Преподавателите по право винаги прибягваха до стария, изтърган рефрен. Но сега Калахан не беше в настроение да се заяжда, а Дарби Шоу не се страхуваше от него и за частица от секундата той се запита дали някой знае, че спи с нея. По всяка вероятност не. Тя бе настояла всичко между тях да си остане в пълна тайна.

— Чел ли е някой становището на Розенбърг по делото „Неш срещу Ню Джърси“? — Той пак прикова вниманието върху себе си и в залата се възцари мъртва тишина.

Вдигането на ръка можеше да ти навлече половин час кръстосан разпит. Доброволци нямаше. Пушачите на последния ред засмукаха цигарите. Повечето студенти драскаха безцелно по белите листа пред себе си. Всички глави бяха наведени надолу. Щеше да е прекалено явно — и рисковано — да се прелисти учебникът, за да се търси делото

„Неш“. Твърде късно беше. Всяко движение можеше да привлече вниманието му. Някой щеше да бъде разпнат.

Случаят „Неш“ го нямаше в учебника. Калахан го бе споменал мимоходом, заедно с много други, преди около седмица и сега беше любопитен да види дали някой го е прочел. Прочут беше с тия си номера. Изпитът при него обхващаше хиляда и двеста дела, като хиляда от тях не фигурираха в учебника. Изпитът бе истински кошмар, но иначе Калахан беше голям сладур, мека душица и само от време на време някой голям тъпанар не успяваше да изкара при него.

В момента обаче професорът никак не приличаше на сладур. Той бавно обходи с поглед залата. Време беше да се намери жертва.

— Вие какво мислите, мистър Салинджър? Можете ли да ни разтълкувате становището на Розенбърг?

— Не, сър — тутакси се обади от четвъртия ред Салинджър.

— Разбирам. Вероятно защото не сте го чели?

— Вероятно. Всъщност не съм, сър.

Калахан впи кръвнишки поглед в младежа. Зачервените очи подсилваха заплашителното изражение на надменно смръщено лице. Само че единствено Салинджър успя да го види — всички останали бяха забили нос в записките си.

— И защо не сте го чели?

— Защото се опитвам да не чета становища, различаващи се от тези на мнозинството. Особено пък когато са на Розенбърг.

Глупак. Пълен глупак. Трижди глупак. Мъчеше се да отвърне на удара с удар, но не разполагаше с нужните оръжия.

— Да не би да имате нещо против съдията Розенбърг, мистър Салинджър?

Калахан обожаваше Розенбърг. Прекланяше се пред него. Четеше книги за съдийската му практика. Изучаваше трудовете му. Дори бе вечерял един път с него.

— О, не, сър — размърда се притеснено младокът. — Просто не обичам несъгласията.

Имаше някакво чувство за хумор това момче, но никога не посмя да се усмихне. По-късно, на чаша бира, Салинджър и приятелите му щяха да реват от смях и отново и отново да повтарят, че не обичат несъгласията, особено на съдията Розенбърг. Но сега не беше време за това.

— Разбирам. А четете ли становищата на мнозинството?

Секунда колебание. Хилавият опит на младока да партнира в мача бе на път да доведе до истинско унижение.

— Да, сър. Най-редовно.

— Чудесно. Обяснете тогава, ако обичате, становището на мнозинството в делото „Неш срещу Ню Джърси“.

Салинджър не бе чувал досега за него, но вече щеше да го помни цял живот.

— Струва ми се, че не съм го чел точно него.

— Значи твърдите, че не четете несъгласия, мистър Салинджър. Сега разбирам, че не обръщате внимание и на становищата на мнозинството. Какво четете, мистър Салинджър, любовни романи ли? Или жълта преса?

Някъде отзад се понесе лек смях. Очевидно няколко души се почувстваха задължени да се засмеят, но същевременно не желаеха да привличат вниманието върху себе си.

Целият почервенял, нещастният студент се взираше безпомощно в Калахан.

— Защо не сте прочели материалите по делото, мистър Салинджър? — настоя за отговор Калахан.

— Не знам. Сигурно, хм, съм го пропуснал.

Калахан прие това изненадващо добре.

— Не се и учудвам. Споменах за него преди една седмица. Миналата сряда, ако искаме да бъдем точни. Ще фигурира сред въпросите за изпита. Не мога да разбера защо подценявате нещо, което може да ви се падне накрая. — Сега Калахан се разхождаше бавно пред катедрата и оглеждаше залата. — Някой направи ли си труда да го прочете?

Гробно мълчание. Калахан заби поглед в пода и остави тишината да зазвъни в ушите им. Всички очи бяха наведени надолу, всички моливи и химикалки — замръзнали неподвижно. От последния ред се носеха кълба дим.

Накрая от четвъртия стол на третия ред Дарби Шоу полека вдигна ръка и целият клас въздъхна от облекчение. Пак ги беше спасила. Това се и очакваше. Втора в курса, при това на педя разстояние от първия, тя можеше да изрецитира всички факти, заключения и становища за практически всяко дело, което Калахан им

тръснеше. Нищо не ѝ убягваше. Съвършената мажоретка бе завършила с отличие биология и възнамеряваше да завърши с отличие и право, а след това да печели добри пари, като съди разни химически компании за замърсяване на околната среда.

Калахан се взря в нея с привидно безсилие. Бе напуснала апартамента му преди три часа, след като бяха пили вино и говорили за право цяла нощ. Но той не бе споменавал делото „Неш“ пред нея.

— Добре, кажете, мис Шоу, за какво се тревожи Розенбърг?

— Той смята, че законите на щата Ню Джърси нарушават Втората поправка — отвърна тя, без да го поглежда.

— Точно така. А сега, за да разберат всички, бихте ли обяснили какво гласят те в това отношение?

— Обявяват за незаконно притежаване на полуавтоматично оръжие. Както и много други неща.

— Чудесно. И просто за мое удоволствие, какъв вид оръжие е притежавал мистър Неш по време на арестуването му?

— Автоматична пушка, тип АК-47.

— И какво е станало с него?

— Бил е осъден на три години и е обжалвал. — Тя знаеше и подробностите.

— С какво се е занимавал мистър Неш?

— В становището не се казва ясно, но се споменава за допълнително обвинение в контрабанда с наркотици. До арестуването си не е имал досие в полицията.

— Значи този човек е търгувал с наркотици и е притежавал АК-47. Но в лицето на Розенбърг е открил приятел, нали така?

— Естествено. — Сега тя вдигна очи към него. Напрежението се бе разсеяло. Много погледи го следваха, докато кръстосваше залата и си търсеше нова жертва. В повечето случаи на тези лекции се издявваше само Дарби, а той искаше да участват повече хора.

— Защо според вас Розенбърг проявява съчувствие към този човек? — обърна се той към класа.

— Защото обича трафикантите на наркотици — обади се Салинджър, който се опитваше да се окопоти от раните си.

Калахан много държеше на обсъжданията в час. Професорът се усмихна на жертвата си, сякаш да го приветства отново на ешафода.

— Така ли мислите, мистър Салинджър?

— Естествено. Всякакви търговци на наркотици, сексманиаци, педофили, контрабандисти на оръжие, терористи. Розенбърг направо обожава тия хора. Те са му като деца, слаби и онеправдани, та той трябва да ги защитава. — Салинджър се мъчеше да изглежда обзет от искрено възмущение.

— А според вас, учени мистър Салинджър, какво трябва да се прави с тия хора?

— Много просто. Справедлив процес с добър адвокат, после обжалване, бързо, но справедливо разглеждане на молбата и наказание, ако са виновни.

Съществуваше реална опасност младежът да бъде възприет като представител на десните, тръбящи непрекъснато за законност и ред, а това се смяташе за смъртен грях всред изучаващите право в Тулейн.

— Продължавайте, моля — скръсти ръце Калахан.

Салинджър усети клопката, но продължи смело напред. Нямаше какво да губи.

— Искам да кажа, че се сблъскваме с дело след дело, в които Розенбърг се мъчи да пренапише Конституцията, за да създаде нови вратички за изключване на доказателства, та да може някой, който очевидно е виновен, да се измъкне ненаказан. На човек просто да му се догади. Той смята, че всички затвори са жестоки, неподходящи за обитаване места, значи според Осмата поправка всички затворници трябва да бъдат пуснати на свобода. Слава богу, че сега представлява малцинството, и то непрекъснато се смалжава.

— На вас ви харесва насоката, в която процедира Върховният съд, така ли, мистър Салинджър?

— Точно така, по дяволите.

— Да не би да сте от онези средни, нормални, чистокръвни, патриотично настроени американци, които си мечтаят старият негодник да пукне, докато спи, мистър Салинджър?

Тук неколцина се изхилиха високо. Вече беше по-безопасно да се смееш. Салинджър беше достатъчно разумен да не отговори искрено.

— Не бих пожелал това на никого — заяви той едва ли не засрамено.

— Добре, благодаря ви, мистър Салинджър. — Калахан отново закръстосва аудиторията. — Винаги слушам с удоволствие вашите

коментари. И сега както обикновено вашето мнение по правните въпроси не се различава от това на аматьора.

Смехът беше вече много по-силен. Салинджър поруменя и се сниши на мястото си.

Калахан не се усмихна.

— А сега бих желал да повдигнем интелектуалното равнище на дискусиата ни, съгласни ли сте? И така, мис Шоу, защо Розенбърг проявява съчувствие към Неш?

— Втората поправка дава право на гражданите да притежават и носят оръжие. Съдията Розенбърг приема това буквално, абсолютно. Не бива да се забранява нищо. Ако Неш иска да притежава АК-47 или ръчна граната, или пък базука, то щатът Ню Джърси не може да приеме закон, който забранява това.

— Вие съгласна ли сте с него?

— Не, и не само аз. Решението на Върховния съд е взето с осем на един гласа. Никой друг не го е подкрепил.

— Каква е тезата на останалите осем?

— Нещата са съвсем ясни. Отделните щати имат наложителни причини да забраняват продажбата и притежанието на определени видове оръжие. Интересите на щата Ню Джърси имат относително по-голяма тежест от правата на мистър Неш според Втората поправка. Обществото не може да позволи на индивида да притежава автоматично стрелково оръжие.

Калахан я наблюдаваше внимателно. Хубавите студентки по право бяха рядкост в Тулейн и попаднеше ли на някоя, той действаше светкавично. През последните осем години бе имал доста голям успех. В повечето случаи този успех се бе оказал твърде леснопостижим. Жените пристигаха в Правния факултет еманципирани, без задръжки. С Дарби не беше така. Забеляза я в библиотеката през втория семестър на първата ѝ година тук и му трябваше цял месец, за да я примаме на вечеря.

— Кой е написал становището на мнозинството? — попита сега той.

— Ръниън.

— И вие съгласна ли сте с него?

— Да. Случаят всъщност е много лесен.

— Тогава защо Розенбърг реагира така?

— Струва ми се, че той просто мрази останалите членове на Съда.

— И застава на обратно мнение само за да ги дразни?

— Често пъти се получава така. Мненията му стават все по-необосновани. Вземете например делото „Неш“. За либерал като Розенбърг проблемът за контрола върху продажбата на оръжие е съвсем ясен. Той би трябвало да напише становището на мнозинството и преди десет години щеше да го направи. В делото „Фордис срещу Орегон“ от 1977-а той интерпретира доста по-тясно Втората поправка. Непоследователността му направо почва да дразни.

Калахан бе забравил за делото „Фордис“.

— Да не искате да кажете, че съдията Розенбърг е вече изкуфял и не помни от старост?

Като боксьор, замаян от каскадата удари на противника, Салинджър се хвърли пак в боя. Последен рунд.

— Той е абсолютно изкукуруигал и вие го знаете. Не можете да обосновете становищата му.

— Може невинаги да е съвсем последователен, мистър Салинджър, но поне още е жив.

— Тялото му е живо, но умът му е мъртъв.

— Той диша, мистър Салинджър.

— Да, диша с помощта на апарат. Трябва да му вкарват кислород с тръбичка през носа.

— И това има значение, мистър Салинджър. Розенбърг е последният ни голям правник и той още диша.

— По-добре се обадете да проверите — избухна Салинджър и млъкна. Беше казал достатъчно. Но не бе прекалил, така де. Наведе глава под разярения поглед на професора, задраска по тефтера и се зачуди защо ли ги е наговорил всичките тия неща.

Калахан го довърши с поглед, после закрочи отново напред-назад. Ама тежък махмурлук наистина.

3

Можеше съвсем успешно да мине за стар фермер: сламена шапка, чист дочен гащеризон, изгладена памучна риза, ботуши. Дъвчеше тютюн и плюеше в черната вода под кея. Дъвчеше като истински фермер. Пикапът му, макар и сравнително нов модел, беше очукан и прашен, сякаш току-що бе напуснал нивата. Номерата бяха от Северна Каролина. Беше го паркирал на пясъка, на около стотина метра от другата страна на кея.

Бе понеделник полунощ, първият понеделник на октомври, и следващите трийсет минути трябваше да чака в хладния мрак на тоя пуст кей, да дъвче унило, облеган на перилата, и да се взира напрегнато във водата. Наоколо нямаше жива душа и той знаеше, че ще бъде сам. Така го бяха замислили. В този час тук никога нямаше жива душа. По крайбрежното шосе проблясваха нарядко фарове, но колите не спираха. По това време никой не спираше тук.

Той се взираше в сините и червените светлини, очертаващи канала в далечината. После погледна часовника си, без да помръдва глава. Гъстите облаци се бяха спуснали ниско и човек трудно можеше да види нещо, освен ако съвсем не се доближи до кея. Така го бяха замислили.

Пикапът изобщо не беше от Северна Каролина, нито пък фермерът. Номерата бяха свалени от някакъв потрошен камион, захвърлен на гробището за коли близо до Дърам. Пикапът бе откраднат в Батън Руж. А фермерът не беше точно фермер и той самият не крадеше каквото и да било. Беше професионалист и някой друг трябваше да свърши мръсната работа преди него.

След двайсетина минути чакане откъм водата започна да се приближава тъмна сянка. Тихото приглушено пърпорене постепенно се засили. Сянката се превърна в малка надуваема лодка. Неясен силует се бе привел над мотора. Фермерът не помръдна. Пърпоренето секна и черната гумена лодка застина в спокойната вода на десетина метра от кея. По крайбрежния път не просветваха никакви фарове.

Фермерът внимателно запали цигара, дръпна два пъти, после я хвърли в тъмното към лодката.

— Какви цигари пушите? — запита човекът от лодката. Отдолу виждаше силуета на облегналия се на перилата мъж, но не и лицето му.

— „Лъки Страйк“ — отвърна фермерът. Тая работа с паролите беше такава глупост! Каква друга черна гумена лодка щеше да дойде откъм Атлантика точно на тоя запустял кей и точно в тоя час? Щуротия, ама като толкова държаха на тия неща!

— Люк, ти ли си? — долетя откъм водата.

— Да, Сам — отвърна фермерът. Името на новодошлия беше всъщност Камел, но и Сам щеше да свърши работа за близките пет минути — поне докато вържеше лодката си.

Камел не отговори. Не беше и длъжен. Той бързо запали мотора и насочи лодката покрай кея към плажа. Люк го следваше отгоре. Двамата се срещнаха до пикапа. Ръкостискания нямаше. Камел постави сака си с емблемата на „Адидас“ на седалката между тях и камиончето пое по крайбрежния път.

Люк шофираше, Камел пушеше и всеки успешно се правеше, че не забелязва другия. Не смееха да се погледнат. Гъстата брада, черните очила и черното поло придаваха твърде зловещ вид на Камел. Невъзможно бе да се разпознае истинското му лице. Люк и не желаше да го вижда. Освен да посрещне непознатия от океана, задачата му включваше и това да се въздържа да го гледа. Оказа се не чак толкова трудно. А това лице го търсеха в девет страни.

На моста при Мантео Люк запали нова цигара и реши, че са се виждали и преди. Беше съвсем кратка, но идеално съгласувана по време среща на летището в Рим преди пет-шест години, доколкото си спомняше. Официално представяне нямаше. Срещнаха се в тоалетната. Облечен в безупречен костюм като истински американски бизнесмен, Люк бе оставил дипломатическото куфарче от змийска кожа до стената, докато си миеше ръцете, и то изведнъж изчезна. Бе успял да мерне в огледалото мъжа, който го взе — същия този Камел, сега беше сигурен. Трийсет минути по-късно куфарчето избухна между краката на английския посланик в Нигерия.

Люк бе чувал често да се шушука предпазливо сред невидимото братство за Камел, човека с много имена, лица и езици, убиеца, който нападнаше светкавично и не оставяше следи, свършения

професионалист, който непрестанно обикаляше света, без някой да успее да го залови. Сега пътуваха заедно в тъмното. Отиваха на север. Люк се намести на седалката, нахлупи шапката си почти до носа и отпуснал небрежно китка на волана, се помъчи да си припомни разните истории, които бе слушал за своя спътник. Невероятни терористични акции. Английският посланик. И засадата, устроена на седемнайсетте израелски войници на Западния бряг през 1990-а минаваше за дело на Камел. Той беше и единственият заподозрян в поставянето на бомба в колата на богатия немски banker през 1985-а, който загина заедно със семейството си. Говореше се, че хонорарът му за тази акция е бил три милиона в брой. Повечето специалисти от тайните служби смятаха, че той е мозъкът в атентата срещу папата през 1981-а. Защо пък не, Камел го обвиняваха за почти всеки неразкрит терористичен акт или убийство. Лесно беше да се хвърля вината върху него — нали никой не беше сигурен, че той наистина съществува.

Люк усети някаква странна възбуда. Камел щеше да действа на американска земя. Люк не знаеше нищо за бъдещите жертви, но едно бе ясно — щеше да се пролее твърде височайша кръв.

Призори откраднатият пикап спря на ъгъла на Трийсет и първа и М стрийт във Вашингтонския квартал Джорджтаун. Камел грабна сака, без да каже нито дума, скочи на тротоара и пое на изток. Мина няколко пресечки, стигна до хотел „Четири сезона“, купи си „Вашингтон Поуст“ във фойето и спокойно се качи с асансьора до седмия етаж. Точно в седем и петнайсет почука на една врата в дъното на коридора.

— Да, моля — обади се отвътре мъжки глас.

— Търся мистър Снелър — изрече бавно Камел, поставяйки пръст на шпионката. Произношението му беше безупречно.

— Мистър Снелър?

— Да. Едуин Снелър.

Топката на бравата не се завъртя, нито пък изцрака и вратата не се отвори. След няколко секунди под нея промушиха бял плик. Камел се наведе и го взе.

— Окей — рече той високо, за да го чуе Снелър или който там беше в стаята.

— Съседната врата — продължи отвътре Снелър. — Ще чакам да ми се обадите. — По гласа приличаше на американец. За разлика от Люк не бе виждал никога Камел, а и нямаше кой знае какво желание за това. Люк го беше виждал два пъти и наистина имаше късмет, че е още жив.

Стаята на Камел бе с две легла и малка масичка до прозореца. Плътните завеси бяха спуснати — слънцето нямаше достъп вътре. Той остави сака на едното легло, до две дипломатически куфарчета, приближи се до прозореца и надникна навън. После взе телефона и позвъни на Снелър.

— Аз съм. Кажете ми сега за колата.

— Паркирана е на улицата. Обикновен бял форд. Номерата са от Кънектикът. Ключовете са на масата. — Снелър говореше бавно и внимателно.

— Открадната ли е?

— Разбира се, но сме я проверили основно. Чиста е.

— Ще я оставя на летище Дълес малко след полунощ. Искам да я унищожите, ясно ли е? — Английският му наистина беше безупречен.

— Да. — Снелър беше сдържан и делови.

— Много е важно, ясно ли е? Смятам да сложа пистолета в колата. Пистолетите оставят куршуми, а колите могат да бъдат забелязани, така че искам колата да се унищожи заедно с всичко в нея. Разбрано?

— Получих вече същите инструкции — повтори Снелър. Изнесената с тон на превъзходство лекция не му хареса. Не беше новак в бизнеса с убийствата.

Камел приседна в края на леглото.

— Четирите милиона получих преди седмица. С един ден закъснение, държа да добавя. Вече съм във Вашингтон, така че искам следващите три.

— Ще бъдат преведени днес предобед. Такава е уговорката.

— Да, но почвам да се тревожа за тази уговорка. Закъсняхте с цял ден, нали така?

Снелър усети, че го обзема раздражение и тъй като убиецът беше в съседната стая и нямаше изгледи да излезе оттам, си позволи това да проличи донякъде в гласа му.

— Банката е виновна, не ние.

— Виж ти — ядоса се на свой ред Камел. — Искам вие и вашата банка да преведете следващите три милиона на сметката в Цюрих, щом започне работното време в Ню Йорк. Значи след около два часа. Ще проверя лично дали е изпълнено.

— Добре.

— Чудесно. И не желая никакви усложнения, след като приключи тук. Ще бъда в Париж след два и четири часа, а оттам отивам направо в Цюрих. Искам всичките пари да са преведени, като пристигна.

— Ще стане, ако работата е свършена.

— Работата ще бъде свършена преди полунощ, мистър Снелър — усмихна се на себе си Камел. — Ако, разбира се, информацията ви е вярна.

— За момента е вярна. А днес не се очакват никакви промени. Нашите хора са на улицата. Всичко, което поискахте, е в двете чанти — карти, диаграми, графици, инструменти.

Камел хвърли поглед към двете куфарчета на леглото и потърка очи с дясната си ръка.

— Трябва да дремна — промърмори той в слушалката. — Не съм спал два и четири часа.

Снелър не можа да измисли какво да отговори на това. Време имаше много и ако Камел искаше да подремне, можеше спокойно да го направи. Плащаха му десет милиона.

— Искате ли нещо за ядене? — запита Снелър с известно неудобство.

— Не. Обадете ми се след три часа, точно в десет и трийсет. — Той остави слушалката и се просна направо на леглото.

* * *

Улиците бяха пусати и спокойни. Започна вторият работен ден от есенната сесия на Върховния съд. Адвокат след адвокат заставаха пред деветимата върховни арбитри, за да изложат обърканите си и твърде скучни дела. Розенбърг спа почти през цялото време. Оживи се за малко само когато главният прокурор на щата Тексас настоя един осъден на смърт да приеме лекарство, което да просветли за малко

помрачения му мозък, преди да получи смъртоносната инжекция. Как може да се екзекутира луд човек, запита недоумяващо Розенбърг. Много лесно, отвърна прокурорът от Тексас. Болестта му може да бъде контролирана с лекарства. Значи слагаш му една инжекцийка да стане нормален и после още една, да го убиеш. Всичко е много чисто и съвсем конституционно. Розенбърг крещя и се дра известно време, после загуби хъс. Малката му инвалидна количка беше много по-ниска от масивните кожени тронове на колегите му и старецът изглеждаше доста жалък. В миналото той беше тигърът, безмилостният съдник, който разкъсваше на парчета дори и най-ловкия адвокат. Прокурорът се ухили презрително и продължи нататък.

При последното разглеждане — беше някакво скучно дело за прояви на расова ненавист във Вирджиния — Розенбърг захърка. Председателят Ръниън метна сърдит поглед надолу от високата си банка и Джейсън Клайн, помощникът на Розенбърг, разбра веднага намека. Той бавно задърпа количката назад, изведе шефа си от съдебната зала и бързо го забута през задното фоайе.

Розенбърг се събуди в кабинета си, взе си хапчетата и заяви на помощниците, че иска да си иде у дома. Клайн уведоми ФБР и само след секунди Розенбърг вече се намираше в пикапчето си, паркирано в подземния гараж. Двама агенти от Федералното бюро наблюдаваха процедурата. Санитарят Фредерик завърза количката за металните рамки и сержант Фъргюсън от полицейската охрана към Върховния съд седна зад кормилото. Съдията не позволяваше около него да има сътрудници на ФБР. Можеха да го следват в тяхната кола и да наблюдават къщата му от улицата. Имаха късмет, че им се разрешаваше и толкова. Той не вярваше на ченгетата и въобще не се доверяваше на ония тъпацы от Бюрото. Нямахше нужда от охрана.

На Волта стрийт в Джорджтаун пикапчето намали и влезе на заден в алеята пред къщата му. Санитарят Фредерик и полицаят Фъргюсън внимателно свалиха количката и я вкараха в къщата. Служителите на ФБР гледаха от спрелия на улицата черен служебен додж. Градинката отпред беше толкова малка, че те бяха просто на метри от входната врата. Наближаваше четири следобед.

След няколко минути Фъргюсън излезе навън — според правилата, които си бяха изработили — и каза нещо на агентите. След много спорове Розенбърг бе склонил преди една седмица Фъргюсън да

оглежда тихичко всяка стая на горния и долния етаж при неговото пристигане у дома. После трябваше да напусне къщата, но можеше да се върне точно в десет вечерта и да седи отвън, пред задната врата, до шест сутринта. Никой, освен Фъргюсън нямаше право на това, а на него му беше писнало от извънредна работа.

— Всичко е наред — рече той на седналите в колата служители.

— Още ли е жив? — запита единият от тях. Обичайният въпрос.

— Уви, май да. — Фъргюсън изглеждаше уморен, докато отиваше към пикапчето.

Фредерик беше пълничък и съвсем не як, но не му беше нужна кой знае каква сила, за да се справя с пациента си. Той пооправи възглавниците, после вдигна стареца от количката и го постави внимателно на дивана. Там съдията щеше да прекара неподвижно следващите два часа къде в дрямка, къде в гледане на Си Ен Ен. Фредерик си направи сандвич с шунка, отвори пакет бисквити и запрелиства „Нешънъл Енкуайрър“ на кухненската маса. Розенбърг измърмори нещо на висок глас и смени канала с дистанционното управление.

Точно в седем часа на масичката до него се появи вечерята му — пилешки бульон, варени картофи и задушен лук. Храна за човек, получил удар. Фредерик го повдигна нагоре и го подпря с възглавниците. Съдията настояваше да яде сам и гледката не беше особено приятна. Фредерик се зазяпа в телевизора. Щеше да почисти мръсотията после.

Докъм девет часа Розенбърг беше вече изкъпан, облечен в пижама, грижливо завит с одеяла и положен върху твърдия матрак на тясното, сгъващо се бледозелено легло, взето от военната болница. До ръката му беше таблото с контролни копчета, а подвижните рамки бяха свалени по настояване на болния. Розенбърг спеше в малката стая зад кухнята, която в продължение на трийсет години — преди първия си удар — бе използвал като кабинет. Сега тя приличаше на болнична стая и миришеше на антисептични разтвори и на приближаваща смърт. До леглото му беше поставена голяма маса, на която имаше настолна лампа и поне двайсет шишенца с хапчета. Дебели и тежки книги и учебници по право бяха натрупани на купчини из стаята.

Санитарят седна на протрития фотьойл до масата и почна да чете на глас някакво дело. Щеше да продължи, докато не чуеше хъркането

на стареца — такъв беше ритуалът всяка вечер. Четеше бавно, почти крещеше, а Розенбърг лежеше вдървен и неподвижен, но слушаше. Това бе досието на дело, за което трябваше да напише становище на мнозинството. Старецът поглъщаше всяка дума. За известно време.

След около час крещене Фредерик се умори, а съдията вече се унасяше. Старецът повдигна леко ръка, после затвори очи и натисна едно копче до леглото си да намали светлината. Стаята потъна в сумрак. Фредерик се облегна назад и облегалката се спусна до долу. Той остави папката на пода и затвори очи. Розенбърг вече хъркаше.

Нямаше да хърка още дълго.

Малко след десет часа в тъмната и притихнала къща се откряна вратата на стенния гардероб в една от спалните на горния етаж и Камел се измъкна навън. Лентите около китките, спортната шапка и шортите му бяха турскосини. Ризата с дълги ръкави, чорапите и маратонките бяха бели, със сини ивици. Идеална цвeтова комбинация. Камел бегачът. Беше избръснат, а съвсем късо подстриганата му коса под шапката сега беше руса, почти бяла.

Спалнята бе тъмна, антрето също. Дъските проскърцаха леко под стъпките му. Той беше висок метър и седемдесет и шест и тежеше по-малко от седемдесет кила, без грам тлъстина. Поддържаше формата си съвсем старателно, та движенията му да бъдат пъргави и безшумни. Стълбите свършваха в антре, което водеше към входната врата. Той знаеше, че отпред до тротоара има кола, в която седят двама агенти на ФБР. Но те по всяка вероятност не наблюдаваха къщата през цялото време. Знаеше, че Фъргюсън е пристигнал преди седем минути. Чуваше и хъркането от стаята отзад. Докато чакаше в гардероба, се бе поколебал за миг дали да не нанесе удара по-рано, преди Фъргюсън да дойде, та да не трябва да убива и него. Не че самото убийство представляваше проблем, но оставяше още един труп, за който да се грижи. Накрая реши — и погрешно — че в началото на дежурството си Фъргюсън вероятно се обажда първо на санитаря. В такъв случай Фъргюсън щеше да открие касапницата, а Камел щеше да загуби няколко часа. Затова по-добре да изчака.

Промъкна се безшумно през антрето. Слабата светлинка от настолната лампа в кухнята позатрудни нещата. Камел се прокле наум,

че не провери преди това и не разви крушката. Тези малки грешки бяха неппростими. Той се плъзна под прозореца, който гледаше към задния двор. Не успя да види Фъргюсън, макар да знаеше, че е метър и шейсет висок, на шейсет и една години е, има перде на очите и не може да уцели и слон със своя магнум 357.

И двамата хъркаха. Долепил ухо до вратата, Камел се усмихна лекичко и измъкна бързо автоматичния пистолет калибър 22 и заглушителя от навитата около китката му лента. Той завъртя десетсантиметровата тръба върху цевта и се вмъкна в стаята. Санитарят се беше проснал на походното легло и хъркаше с отворена уста, а ръцете му висяха отстрани. Камел доближи върха на заглушителя на два сантиметра от дясното му слепоочие и натисна спусъка три пъти. Ръцете трепнаха, краката се затресоха, но очите тъй и не се отвориха. Камел бързо се пресегна през Фредерик и изстреля три куршума в сбръчканата бледа глава на съдията Ейбрахам Розенбърг.

Стаята нямаше прозорци. Камел впи поглед в жертвите си и зачака. Цяла минута. Стъпалата на санитаря потрепнаха няколко пъти, после замряха. Телата лежаха неподвижно.

Искаше да убие Фъргюсън вътре. Беше десет и единайсет минути, напълно подходящо време някой съсед да реши да си изведе кучето за последна разходка преди лягане. Камел се промъкна в тъмнината до задната врата и видя полицаия, който се разхождаше спокойно покрай дървената ограда на пет-шест метра от него. Без много да разсъждава, убиецът отвори вратата, запали лампата на верандата и извика високо:

— Фъргюсън!

После безшумно се плъзна в тъмния ъгъл зад хладилника, като остави вратата отворена. Фъргюсън послушно се затътри по верандата и влезе в кухнята. Такива неща често се случваха. Фредерик често го викаше вътре, след като съдията заспеше. Щяха да пият нескафе и да играят на карти.

Кафе нямаше и Фредерик не го чакаше. Камел изстреля три куршума в тила му и полицаят се строполи с трясък на кухненската маса.

Угаси лампата и разви заглушителя. Нямаше да му трябва повече. Заглушителят и пистолетът изчезнаха под бандажите около

ръцете му. Той надникна през прозореца отпред. Вътре в колата светеше. Охраната четеше. Убиецът прескочи трупа на Фъргюсън, заключи задната врата и изчезна в мрака, покриващ моравата отзад. Прескочи безшумно две огради и излезе на улицата. Започна да тича равномерно. Камел бегачът.

Глен Дженсън седеше самичък на балкона в кинотеатър „Монтроуз“ и се взираше в голите, заети с активна дейност мъжки тела на екрана. Ядеше пуканки от голяма картонена кутия и не забелязваше нищо, освен тия тела. Беше облечен твърде консервативно — тъмносин пуловер, широки памучни панталони, мокасини. Големи очила — да скрият очите му, както и мека филцова шапка. За щастие лицето му не беше от ония, дето лесно се запомнят, и веднъж дегизиран, човек никога не би могъл да го разпознае. Особено пък на някакъв пуст балкон в почти празно педерастко кино посред нощ. Не носеше обици, лента на главата, златни вериги, бижута, нищо, което да сочи, че е излязъл да си търси партньор. Не искаше да привлича внимание.

Беше станало наистина забавно, играта на котка и мишка с ФБР и останалия свят все повече го увличаше. Тази вечер те се бяха инсталирали надлежно на паркинга пред блока. Друга двойка бе спряла до изхода близо до верандата отзад и той ги остави да си висят четири часа и половина, преди да се дегизира, да слезе най-спокойно до подземния гараж и да потегли с колата на един свой приятел. В тая сграда имаше прекалено много изходи, за да могат ония нещастници от ФБР да го проследят. Разбираше ги донякъде, но той си имаше свой начин на живот. След като ченгетата не можеха да го открият, какво оставаше за някакъв си убиец?

Балконът беше разделен на три части — по шест реда във всяка. Беше много тъмно, единствената светлинка идваше от тежкия син сноплъчи, струящи от прожекционния апарат. На крайните пътеки от двете страни бяха натрупани счупени столове и сгънати маси. Каdifените завеси по стените бяха почти на парцали. Чудесно място да се скрие човек.

Едно време се притесняваше да не го разкрият. Няколко месеца след назначението си във Върховния съд направо се тресеше от страх.

Не можеше да яде пуканки и, по дяволите, въобще не можеше да изпита удоволствие от филмите. Казваше си, че ако го хванат или разпознаят, или по някакъв ужасен начин разберат за него, ще заяви, че просто проучва предстоящо дело за нарушаване на обществения морал. Винаги имаше по някое в графика им и може би щяха да му повярват. Това оправдание щеше да мине, повтаряше си той, и ставаше все по-дързък. Но през 1990-а едно кино се запали през нощта и четирима души загинаха. Имената им се появиха по вестниците. Страхотна новина. Съдията Глен Джонсън се оказа в тоалетната, когато се чуха първите писъци. Той усети дима, втурна се към улицата и изчезна. Загиналите бяха все на балкона. Не познаваше никого от тях. Отказа се да ходи на кино два месеца, после пак започна. Трябва да се проучи по-добре делото, убеждаваше се той.

И какво, като го хванат? Назначението му беше пожизнено. Гласоподавателите не можеха да го отзоват.

Харесваше „Монтроуз“, защото във вторник филмите вървяха цяла нощ и никога не беше претъпкано. Обичаше пуканки, а наливната бира струваше петдесет цента.

Двама старци в средата се галеха и опипваха. Дженсън хвърляше поглед към тях от време на време, но вниманието му беше приковано от екрана. Тъжна работа, помисли си той, да си на седемдесет години, да гледаш смъртта в очите, да се мъчиш да се изплъзнеш от лапите на СПИН-а и да бъдеш прокуден на някакъв мръсен балкон да търсиш мъничко щастие.

Скоро на балкона се появи и четвърти. Той погледна Дженсън и прегърнатата двойка и се насочи тихичко към горния ред на средната част. Носеше бира и пуканки. Прожекционният апарат беше точно зад гърба му. Три реда по-долу и малко вдясно седеше съдията. Пред него посивелите влюбени се целуваха, нещо си шепнеха и се кикотеха, забравили за останалия свят.

Беше облечен съвсем подходящо. Тесни джинси, черна копринена риза, обица, очила с рогови рамки, късо подстригана коса и добре поддържани мустаци. Типичен хомосексуалист. Камел педераста.

Той изчака няколко минути, после се плъзна надясно и седна на стола до пътеката. Никой не му обърна внимание. На кой му пукаше къде сяда?

В дванайсет и двадесет старците сякаш се поизтощиха. Те се надигнаха, държейки се за ръка, и се измъкнаха на пръсти, като продължаваха да си шепнат и да се кикотят. Дженсън не ги и погледна. Беше погълнат изцяло от филма, някаква шеметна оргия на борда на яхта по време на буря. Камел се прокрадна като котка по тясната пътека и седна три реда зад съдията. Отпи от бирата. Бяха сами. Изчака една минута, после бързо се премести един ред по-долу. Дженсън бе на два-три метра от него.

Бурята бушуваше все по-силно — и оргията също. Ревът на вятъра и писъците на участниците кънтяха неистово в малката зала. Камел остави бирата и пуканките на пода и отмота около метър жълто найлоново въже от кръста си. После бързо уви двата края около дланите си и прекрачи облегалката на стола отпред. Жертвата му дишаше тежко. Кутията с пуканките се тресеше.

Атаката беше бърза и брутална. Камел преметна въжето точно под ларинкса и яростно го изви. После го дръпна надолу и главата падна на облегалката на стола. Вратът се счупи без усложнения, Камел усуква въжето и го завърза зад врата, после промуши дванайсетсантиметрова метална пръчка през възела и завъртя турникета, докато месото се разкъса и почна да кърви. Всичко свърши за десет секунди.

Изведнъж бурята утихна и на екрана започна нова оргия, този път в чест на слънцето. Дженсън се смъкна на стола. Пуканките се бяха разпилели по краката му.

Камел не беше от хората, които умират да се възхищават на собствената си работа. Той слезе от балкона, мина спокойно покрай рафтовете със списания и съответни приспособления във фойето и излезе на тротоара.

Стигна с обикновения бял форд до летище Дълес, преоблече се в тоалетната и зачака самолета за Париж.

4

Първата дама беше на Западното крайбрежие. Присъстваше на поредица закуски, където едно плато струваше пет хиляди долара. Но богатшите сноби с удоволствие пилееха луди пари за студени яйца и евтино шампанско заради възможността да бъдат видени, а може би и фотографирани с Кралицата, както я наричаха някои. Така че президентът си спеше самичък, когато телефонът иззвъня. Верен на великата традиция, завещана му от американските президенти, в миналото му бе минавала мисълта да си намери любовница. Но сега подобно нещо би изглеждало така не републиканско. Освен това беше стар и уморен. Често спеше самичък и когато Кралицата беше и Белия дом.

Спеше дълбоко. Телефонът иззвъня дванайсет пъти, докато го чуе. Вдигна слушалката и погледна часовника. Четири и половина сутринта. Президентът чу първите няколко думи, скочи от леглото и след осем минути беше в Овалния кабинет. Без да вземе душ, без вратовръзка. Взря се за секунда в началника на кабинета Флетчър Коул и седна официално зад бюрото си.

Коул се усмихваше. Безупречните му зъби и голото му теме сияеха. Само на трийсет и седем, той беше момчето чудо, което преди четири години бе спасило губещата предизборна кампания и бе поставило шефа си в Белия дом. Изкусен играч и безскрупулен подмазвач, той бе успял със зъби и нокти да си пробие път сред най-близкото обкръжение и сега беше вторият човек след президента. Мнозина смятаха, че всъщност командна той. Самото споменаване на името му всяваше ужас всред по-нисшия персонал.

— Какво се е случило? — запита бавно президентът.

Коул се разхождаше пред бюрото му.

— Не знам подробности. И двамата са мъртви. Двама служители на ФБР са намерили Розенбърг около един сутринта. Убит в леглото. Санитарят и един полицаи от охраната на Съда също са убити. И тримата застреляни в главата. Много чиста работа. Докато ФБР и

полицията разследвали случая, им се обадили, че намерили Дженсън в някакъв педерастки клуб. Открили го преди няколко часа. Войлс ми се обади в четири и аз ви позвъних. Той и Гмински ще пристигнат след минута.

— Гмински ли?

— ЦРУ трябва да се включи, поне засега.

Президентът скръсти ръце зад главата си и се протегна.

— Розенбърг е мъртъв.

— Да. Предлагам след няколко часа да излезете с обръщение към нацията. Мабри вече нахвърля черновата. Аз ще го доизгладя. Да изчакаме да стане светло, поне седем часът. Иначе ще е много рано и ще загубим голяма част от публиката.

— Пресата...

— Информирана е вече. Снимали са линейката, с която са откарали Дженсън в моргата.

— Не знаех, че е с обратни наклонности.

— Е, сега няма никакво съмнение. Това е идеалната криза за нас, господин президент. Помислете си само. Не сме я предизвикали ние. Не е наша вината. Никой не може да ни обвинява. Цялата нация ще бъде шокирана и обзета от чувство за солидарност. Време да се обединим около водача. Страхотно е. Не може да има никакъв обратен ефект.

Президентът отпи от кафето и се загледа в документите, пръснати по бюрото.

— А аз ще мога да преустроя Съда.

— Това е най-хубавото. Ето какво ще оставите след себе си. Вече се обадох на Дювал в Министерството на правосъдието и му наредих да се свърже с Хортън, за да набележат един предварителен списък от кандидати. Снощи Хортън е държал реч в Омаха, но сега вече лети насам. Предлагам да се срещнем с него по-късно тази сутрин.

Президентът кимна — обикновено предложенията на Коул се одобряваха. Винаги оставяше младокът да се мъчи с подробностите. Самият той никога не бе обичал да се занимава с тях.

— Има ли заподозрени?

— Засега никакви. Всъщност, не знам. Казах на Войлс, че очаквате от него информация, щом пристигне.

— Някой, струва ми се, беше казал, че ФБР охранява Върховния съд.

— Точно така — ухили се още по-широко Коул. — Войлс да си бърше лайната сега. Нещата се развиват доста неблагоприятно за тях.

— Чудесно. Искам Войлс да поеме своята част от вината. Погрижи се за пресата. Нека да го оплюят. Тогава можем да му натрием хубаво носа.

На Коул страшно му хареса тази идея. Той спря да крачи напред-назад и надраска нещо в големия си тефтер. Някой от охраната почука на вратата, после я отвори. Директорите Войлс и Гмински влязоха заедно. Четиримата се ръкуваха, а в стаята изведнъж се възцари сериозно и мрачно настроение. Новодошлите седнаха пред бюрото, а Коул зае обичайното си място до прозореца, встрани от президента. Той мразеше Войлс и Гмински; и те го мразеха. Коул цъфтеше, когато го мразеха. Президентът го слушаше и само това имаше значение за него. Сега щеше да помълчи малко. Когато в стаята имаше външни хора, бе важно да се покаже, че командва президентът.

— Съжалявам, че се наложи да дойдете, но ви благодаря, че сте тук — заяви домакинът. Те кимнаха мрачно, приемайки уж на сериозно тази очевидна лъжа. — Какво е станало?

Войлс заговори бързо и съвсем конкретно. Описа сцената при откриването на труповете в дома на Розенбърг. В един часа през нощта сержант Фъргюсън трябвало по правило да се обажда на сътрудниците, чакащи на улицата. Когато той не излязъл навън, те влезли вътре. Убийствата били извършени много чисто и професионално. После директорът на ФБР описа онова, което знаеше за смъртта на Дженсън. Счупен врат. Удушване. Открит от някакъв посетител на балкона. Явно никой не е видял нищо. Този път тонът на Войлс не бе толкова груб и рязък. Беше лош ден за Бюрото и той усещаше, че ударът иде. Какво пък, беше надживял петима президенти и със сигурност щеше да надиграе тоя идиот.

— Двете убийства очевидно са свързани — втренчи очи в него президентът.

— Вероятно. Разбира се, по всичко изглежда, че е така, но...

— Хайде, хайде, директоре. За двеста и двайсет години сме убили четирима президенти, двама или трима кандидат-президенти, половин дузина борци за граждански права, няколко губернатора, но

никога член на Върховния съд. А сега, в една нощ, в рамките на два часа са убити двама. И вие не сте убедени, че убийствата са свързани помежду си?

— Не съм казал такова нещо. Трябва да има някаква връзка. Но просто убийствата са толкова различни... И толкова професионални. Сигурно си спомняте, че досега сме получили хиляди заплахи срещу Върховния съд.

— Много хубаво. И кого подозирате тогава?

Никой не можеше да подлага Ф. Дентън Войлс на кръстосан разпит. В очите му проблесна нескрита ярост.

— Още е твърде рано да подозираме когото и да било. Засега търсим следи.

— Как се е промъкнал убиецът в дома на Розенбърг?

— Никой не знае. Не сме го забелязали да влиза, нали разбирате? Явно е бил там известно време. Вероятно се е скрил в някой стенов гардероб или пък на тавана. Повтарям, не ни разрешаваха да влизаме вътре. Розенбърг не ни допускаше в дома си. Фъргюсън по правило оглеждаше мястото всеки следобед, когато съдията се прибираще от работа. Все още е много рано, но следи от убиеца не сме открили. Никакви, освен трите трупа. Късно следобед ще имаме балистичната експертиза и резултатите от аутопсията.

— Искам да са тук веднага щом ги получите.

— Да, господин президент.

— Искам още съкратен списък на заподозрените лица до пет часа следобед. Ясно ли е?

— Естествено, господин президент.

— Бих желал също така и доклад от вас за мерките по охраната и къде точно се е пропукала.

— Вие приемате, че охраната се е пропукала?

— Двама съдии са убити, и двамата са били под охраната на ФБР. Струва ми се, че американският народ заслужава да чуе какво точно се е объркало. Да, пропукала се е вашата охрана.

— На вас ли трябва да докладвам или на американския народ?

— Ще докладвате на мен.

— А после вие ще свикате пресконференция и ще докладвате на американския народ, нали така?

— Боите ли се от чужди очи, директоре?

— Ни най-малко. Розенбърг и Дженсън са мъртви главно защото отказаха да ни сътрудничат. Много добре съзнаваха опасността и въпреки това не си даваха труда да ни помогнат. Останалите седем оказват съдействие и са още живи.

— Засега. По-добре да проверим, че взеха да измират като мухи.
— Президентът се усмихна на Коул, който се захили и едва не се изсмя в лицето на Войлс.

После началникът на кабинета реши, че е време да се обади.

— Директоре, знаехте ли, че Дженсън ходи по такива места?

— Той е възрастен човек, заемащ пост, който е пожизнен. И гол на маса да вземеше да танцува, не можехме да го спрем.

— Разбира се, сър — отвърна учтиво Коул. — Но вие не отговорихте на въпроса ми.

Войлс пое дълбоко дъх и отклони поглед встрани.

— Да, подозирахме, че е хомосексуалист, и знаехме, че предпочита определени кинотеатри. Нямаме нито властта, нито желанието да разпространяваме подобна информация, мистър Коул.

— Искам ония доклади следобед — заяви президентът.

Вперил поглед в прозореца, Войлс явно чу това, но не реагира.

Президентът погледна към Робърт Гмински, директора на ЦРУ.

— Настоявам за ясен отговор, Боб.

— Да, сър — някак си се стресна Гмински и смръщи вежди. — Какво точно искате да знаете?

— Искам да зная дали тези убийства са свързани по някакъв начин с някоя агенция, група или каквато и да била организация, работеща за американското правителство.

— Хайде сега! Сериозно ли говорите, господин президент! Това е абсурдно! — Гмински се правеше на абсолютно шокиран, но и президентът, и Коул, и дори Войлс знаеха, че напоследък в ЦРУ е възможно всичко.

— Напълно сериозно, Боб.

— Тогава и аз ви отговарям сериозно. И ви уверявам, че нямаме нищо общо с тая работа. Ужасявам се, че дори можете да си го помислите. Абсурдно наистина!

— Ти пак провери, Боб. Искам да бъда напълно сигурен. Розенбърг не вярваше на службите за национална сигурност. И имаше хиляди врагове в разузнаването. Ти само провери пак, разбрано?

— Добре, добре.

— И искам доклада ти до пет часа днес.

— Ясно. Ще го имате. Но ще бъде чиста загуба на време.

Флетчър Коул се приближи до бюрото и застана зад президента.

— Предлагам да се срещнем тук в пет следобед, господа. Съгласни ли сте?

Двамата кимнаха и станаха. Коул ги изпрати до вратата без нито дума повече и внимателно я затвори зад тях.

— Чудесно се справихте — обърна се към президента той. — Войлс знае, че е уязвим. Усецам, че ще се пролее кръв. Ще се заемем с него заедно с пресата.

— Розенбърг е мъртъв — повтори си пак президентът. — Просто не мога да повярвам.

— Имам една идея за телевизията — закрачи пак Коул. Поел беше отново командването. — Трябва да се възползваме от шока. Трябва да изглеждате уморен, като че ли цяла нощ не сте си лягали, за да се справите с нещата. Нали така? Цялата нация ще ви гледа, ще очаква от вас подробности и утеха. Мисля, че трябва да облечете нещо топло, успокояващо. Сако и връзка в седем часа сутринта може да изглеждат малко изкуствено. Трябва нещо по-обикновено.

Президентът го слушаше внимателно.

— Халат за баня?

— Е, не чак толкова. Но какво ще кажете за жилетка и спортни панталони? Без връзка. Отдолу — бяла памучна риза с копчета. Все едно главата на семейството, седнал в дневната.

— Искаш да се обърна към нацията в такъв критичен момент по жилетка?

— Да, смятам, че е чудесно. Кафява жилетка и бяла риза.

— Не знам.

— Хубав имидж създава. Вижте, шефе, изборите са след година и месец. Това е първата ни криза от деветдесет дни насам. И е наистина чудесна! Хората имат нужда да ви видят по-различен, особено в седем часа сутринта. Трябва да изглеждате спокоен, по домашному отпуснат, но изцяло владеещ положението. Ще ви донесе пет, може и десет пункта в рейтинга. Повярвайте ми, шефе.

— Не обичам жилетките.

— Послушайте ме.

— Не зная.

Дарби Шоу се събуди рано с някакъв лош вкус в устата. Още беше тъмно, но след петнайсет месеца в Правния факултет мозъкът ѝ отказваше да почива повече от шест часа. Често ставаше, преди да съмне, и затова не можеше да спи добре при Калахан. Сексът беше страхотен, но самото спане често се превръщаше в безкрайно боричкане и дърпане на възглавници и чаршафи напред-назад.

Тя се взираше в тавана и слушаше как Томас прохърква от време на време, потънал в наподобяващо кома състояние след безбройните чаши уиски. Чаршафите се бяха увили като въжета около коленете му. Лежеше отвита, но не ѝ беше студено. През октомври в Ню Орлиънс още е задушно и топло. Откъм отворената врата на балкончето нахлуваше тежкият въздух от Дофин стрийт под тях. Заедно с него влетяха и първите лъчи утринна светлина. Тя застана на прага, докато нахлуваше хавлиения халат на Калахан. Слънцето изгряваше, но улицата беше тъмна. Никой не обръщаше внимание на зората във Френския квартал. Устата ѝ беше пресъхнала.

Дарби слезе в кухнята и сложи кафеничето с цикория. Синият циферблат на микровълновата печка показваше шест без десет. Тъй като не обичаше да пие, за Дарби животът с Калахан бе непрекъснатата борба. Нормата ѝ беше три чаши вино. Нямахше нито юридическа диплома, нито разрешение да практикува право, нито пък работа и не можеше да си позволи да се напива всяка вечер и да спи до късно. Освен това тежеше петдесет и пет килограма и имаше намерение да си запази теглото. А Калахан можеше да си позволи да не се ограничава в нищо.

Тя изпи цяла каничка ледена вода и си наля голяма чаша гъста цикория. После се качи по стълбите, светна лампите и се шмугна обратно в леглото. Дарби щракна с дистанционното управление и изведнъж на екрана се появи президентът. Седнал зад бюрото си, изглеждаше някак странно, облечен в кафява жилетка и без връзка. Извънредно съобщение по Ен Би Си.

— Томас! — плесна го по рамото тя. Никакво движение. — Томас! Събуди се! — Тя натисна копчето и звукът се усили. Президентът поздрави с „Добро утро“.

— Томас! — Дарби се наведе напред.

Калахан изрита чаршафите, седна в леглото и затърка очи да проясни погледа си. Тя му подаде кафето.

Президентът трябваше да съобщи една трагедия. Очите му бяха уморени, а видът тъжен, но плътният баритон внушаваше доверие. Пред себе си имаше бележки, но не ги поглеждаше. Отпрати очи към камерата и обясни на американския народ ужасяващите събития, случили се през нощта.

— По дяволите, как е възможно? — профъфли Калахан.

След като съобщи за смъртта на двамата съдии, президентът се впусна в прочувствена жалейна ода за Ейбрахам Розенбърг. Истинска легенда, нарече го той. Не беше лесно, но президентът успя да запази сериозно изражение, докато сипеше хвалебствия за знаменитата кариера на един от най-омразните хора в Америка.

Калахан се ококори със зяпнала уста, а Дарби застина на крайчеца на леглото.

— Ама че трогателно! — процеди презрително тя.

Президентът обясни, че е бил информиран от ФБР и ЦРУ и че според тях двете убийства са свързани. Той самият е наредил незабавно и най-щателно разследване и отговорните за това престъпление ще бъдат изправени пред правосъдието.

Калахан седна и се уви в чаршафа, после примигна няколко пъти и прокара пръсти през рошовата си коса.

— Розенбърг? Убит? — промърмори той и се втренчи в екрана. Замъгленото му съзнание се бе прояснило незабавно и макар болката да беше някъде там, той не я усещаше.

— Тоя номер с жилетката е направо страхотен — отпи от кафето Дарби.

Оранжевият грим лъщеше по лицето на президента, а всяко косъмче в посребрената коса беше внимателно пригладено. Изключително хубав мъж с галовен глас — и това му бе помогнало да преуспее в политиката. Президентът сбърчи чело и видът му стана още по-тъжен, когато заговори за близкия си приятел, съдията Глен Дженсън.

— Кинотеатър „Монтроуз“, в полунощ — повтори Калахан.

— Къде е това? — запита Дарби.

Калахан бе завършил право в Джорджтаун.

— Не съм съвсем сигурен, но май е някъде в квартала на педитата.

— Той педи ли беше?

— Говореше се. Явно е бил. — Двамата седяха на края на леглото, преметнали чаршафите върху краката си.

Президентът обявяваше едноседмичен национален траур. Полуспуснати знамена. Затваряне на федералните учреждения утре. Подготовката за погребенията е в ход. Той продължи да дърдори още няколко минути, все така тъжен, дори стреснат, по човешки разстроен и въпреки това истински президент, човекът, който явно държи нещата в свои ръце. Раздели се с публиката си с типичната усмивка на добрия дядо, внушаваща пълно доверие, мъдрост и сигурност.

На моравата пред Белия дом се появи репортер на Ен Би Си и запълни празнините в информацията. От полицията няма съобщение, но за момента, изглежда, няма и заподозрени, нито пък никакви улики. Да, и двамата съдии са били под охраната на ФБР, откъдето няма коментар. Да, кино „Монтроуз“ се посещава предимно от хомосексуалисти. Да, срещу двамата е имало много заплахи, особено срещу Розенбърг. И може би преди разследването да приключи, списъкът на вероятните извършители ще стане твърде дълъг.

Калахан загаси телевизора и пристъпи към балкона. Утринният въздух ставаше все по-тежък.

— Заподозрени няма — измърмори той.

— Идват ми наум поне двајсетина — заяви Дарби.

— Да, ама от къде на къде в такава комбинация? Розенбърг е ясен, но защо пък Дженсън? Защо не Макдауъл или Янт? И двамата са много по-последователни либерали от Дженсън. Просто няма логика. — Калахан седна на един плетен стол до балконската врата и разроши коса.

— Ще ти донеса още кафе — рече Дарби.

— Не, не. Събудих се вече.

— Как ти е главата?

— Щеше да е добре, ако бях поспал още три часа. Май ще отменя лекцията. Не съм в настроение.

— Страхотно.

— По дяволите, не мога да повярвам. Този глупак сега ще определи двамата нови кандидати. Това означава, че осем от деветте съдии ще бъдат избрани от републиканците.

— Е, трябва първо да бъдат одобрени.

— Няма да си познаем Конституцията след десет години. Ама че гадория.

— Затова и ги убиха, Томас. Някой или някои искат друг Върховен съд, съд с абсолютно мнозинство на консерваторите. Изборите са догодина. Розенбърг е, или беше, на деветдесет и една. Манинг е на осемдесет и четири, Янт на осемдесет и нещо. Може да умрат скоро, но може и да живеят още десет години. Може следващият президент да е демократ. Защо да се поемат рискове? По-добре да ги убием сега, една година преди изборите. Звучи напълно логично, ако човек е настроен да мисли така.

— Защо тогава Дженсън?

— Той беше едно недоразумение. И очевидно е бил по-лесна жертва.

— Да, но той си беше в общи линии твърде умерен, с някой друг завой наляво от време на време. И беше предложен от републиканец.

— Искаш ли един коктейл? Водка с доматиен сок и резенче лимон?

— Защо не? Ама след малко. Сега се опитвам да разсъждавам.

Дарби се облегна назад, отпи от кафето и се загледа в слънчевата светлина, струяща откъм балкона.

— Помисли си само, Томас. Моментът е просто идеално подбран. Нови избори, определяне на кандидатури, политика и тъй нататък. А сега си помисли за насието и всичките ония радикали, фанатици, противници на аборта и хомосексуализма, арийци и нацисти, помисли си за всичките ония организации, които са в състояние да извършат убийство, и за всичките заплахи срещу Върховния съд. Абсолютно подходящ момент някоя неизвестна, невзрачна групичка да ги премахне с един удар. Отвратително е, но моментът е просто идеален.

— И коя е тая групичка?

— Кой може да знае?

— Подземната армия?

— Човек трудно може да нарече точно тях невзрачни. Те убиха съдията Фернандес в Тексас.

— Като че ли използват бомби, а?

— Да, специалисти са по пластичните експлозиви.

— Отпадат.

— Сега-засега никой не отпада. — Дарби се изправи и завърза халата си. — Хайде, ела. Ще ти направя един хубав коктейл.

— Само ако ми правиш компания и пиеш с мен.

— Ти си професор, Томас. И можеш да си отменяш лекциите, ако пожелаеш. Аз съм студентка и...

— Това ми е ясно.

— Не мога да пропускам повече часове.

— Ще те скъсам на конституционно право, ако не зарежеш лекциите и не се напиеш с мене. Имам цяла книга със становищата на Розенбърг. Хайде да ги прочетем и да пием водка, после вино, после каквото намерим. Вече усещам как алкохолът започва да ми липсва.

— В девет имам федерални процедури и не мога да отсъствам.

— Смятам да се обадя на декана и да го накарам да отмени всички занятия. Тогава ще пиеш ли с мене?

— Не. Хайде, Томас. — Той я последва по стълбите към кухнята, при кафето и пиенето.

6

Облегнал слушалката на рамото си, Флетчър Коул натисна друго копче на телефона, поставен на бюрото в Овалния кабинет. Три линии вече светеха, очаквайки разговор. Коул закрачи бавно пред бюрото и се заслуша. Очите му пробягваха по двете странички доклад на Хортън от Министерство на правосъдието. Началникът на кабинета не обръщаше никакво внимание на президента, който беше застанал приведен до прозореца, стиснал здраво стика с облечени в ръкавици ръце. Ръководителят на държавата напрегнато местеше поглед от жълтата топка към медната полусфера, поставена върху синия килим на три метра от нея. Коул изръмжа нещо в слушалката. Президентът не чу думите му. Той лекичко удари топката и я проследи с поглед, докато тя се изтърколи точно в чашата. Полусферата щракна, изпразни се и топката се плъзна около метър настрани. Президентът се отпрати по чорапи към следващата. Беше оранжева на цвят. Той просто я чукна и тя се търкулна право в чашата. Осем поредни. Двайсет и седем попадения от трийсет възможни.

— Беше председателят Ръниън — тръшна слушалката Коул. — Много е разтревожен. Искаше да се срещне с вас днес следобед.

— Кажи му да се запише.

— Казах му да бъде тук утре в десет сутринта. Имате среща с кабинета в десет и трийсет, а с Комисията по национална сигурност в единайсет и трийсет.

Без да вдига поглед, президентът стисна по-здраво стика и заоглежда следващата топка.

— Не мога да чакам. Какви са резултатите от проучванията на общественото мнение? — Той замахна и я изпрати с поглед.

— Току-що говорих с Нелсън. Направил е две от обяда. Още обработват резултатите на компютъра, но Нелсън мисли, че процентът на одобряващите действията ви ще бъде между петдесет и две и петдесет и три.

Играчът на голф вдигна за миг глава и се усмихна, после се съсредоточи отново в заниманието си.

— А как беше миналата седмица?

— Четирийсет и четири. Жилетката без връзка свърши работа. Точно както ви казах.

— Аз пък мислех, че беше четирийсет и пет — рече президентът, удари една жълта топка и с удоволствие я проследи как влиза в дупката.

— Прав сте. Четирийсет и пет.

— Това е най-високият ни процент от...

— Единайсет месеца. Не сме стигали петдесетте от полет 402 през миналия ноември. Разкошна криза, шефе. Хората са шокирани, но въпреки това мнозина са доволни, че Розенбърг го няма. А вие сте човекът по средата. Просто прекрасно. — Коул натисна едно примигващо копче, вдигна слушалката, после я затръшна, без да каже нито дума, оправи връзката и закопча сакото си. — Пет и половина е, шефе. Войлс и Гмински ви чакат.

Президентът замахна. Топката премина на два сантиметра от целта и той се намръщи.

— Нека да чакат. Дай да направим пресконференция в девет сутринта. Ще взема със себе си и Войлс, но няма да му дам да си отвори устата. Накарай го да стои зад мен. Ще съобщя някои подробности и ще отговоря на няколко въпроса. Телевизионните компании ще я предават на живо, нали така?

— Разбира се. Страхотна идея. Пускам я в действие.

— Покани ги да влязат.

Президентът свали ръкавиците си и ги захвърли в ъгъла. После внимателно облегна стика си на стената и нахлузи швейцарските мокасини. Както обикновено, от закуска насам се беше преоблякъл шест пъти и сега носеше двуреден костюм в дискретно каре и връзка на червени и сини точки. Облекло като за работа. Сакото висеше на закачалка до вратата. Той седна на бюрото и се взря намръщено в някакви книжа.

Войлс и Гмински влязоха и той им кимна, но не се изправи, нито пък понечи да се ръкува. Двамата седнаха от отсрещната страна на бюрото, а Коул зае обичайното си място като страж, който едва се

сдържа да не стреля. Президентът притисна с пръсти основата на носа си, сякаш напрежението на целия тоя ден му бе причинило главоболие.

— Какъв дълъг ден, господин президент — обади се Гмински, за да разчупи леда.

Войлс зяпаше през прозореца.

Коул кимна и президентът отвърна:

— Да, Боб. Много дълъг ден. И съм поканил някакви етиопци на вечеря, та нека да бъдем съвсем кратки. Да почнем с тебе, Боб. Кой ги е убил?

— Не знам, господин президент. Но ви уверявам, че ние нямаме нищо общо с тая работа.

— Сигурен ли си, Боб? — Тонът беше едва ли не умолителен.

Гмински вдигна дясната си ръка. Дланта беше насочена към бюрото.

— Заклевам се. Кълна се в гроба на майка си.

Коул кимна доволно, сякаш му вярваше и сякаш от неговото одобрение зависеше всичко.

Президентът се втренчи във Войлс, чиято набита фигура, все още загърната в широкия шлифер, изпълваше стола. Директорът дъвчеше лениво и се усмихваше безизразно.

— Готови ли са балистичната експертиза и резултатите от аутопсията?

— Тука са — заяви Войлс и отвори куфарчето си.

— Казвай направо. Ще ги прочета по-късно.

— Малък пистолет, вероятно калибър 22. Следите от изгаряне показват, че при Розенбърг и санитаря е стреляно от упор. По-трудно е да се каже за Фъргюсън, но разстоянието не е повече от трийсетина сантиметра. Не сме присъствали на стрелбата, нали разбирате? По три куршума във всяка глава. Два са извадили от черепа на Розенбърг, трети от възглавницата. Изглежда той и санитарят са спали. Едни и същи куршуми, един и същи пистолет и явно един и същи убиец. Заключение от аутопсията още се подготвя, но изненади не се очакват. Причините за смъртта са твърде очевидни.

— Някакви отпечатъци от пръсти?

— Никакви. Продължаваме да търсим, но работата е била изпитана. Изглежда, че е оставил само труповете и куршумите зад себе си.

— Как е влязъл в къщата?

— Видими следи няма. Фъргюсън е прегледал мястото, когато Розенбърг си е дошъл някъде към четири следобед. Обичайната процедура. Два часа по-късно е подал писмения си доклад и в него се казва, че е огледал две спални, една баня и три килера на горния етаж, както и всяка от стаите долу. И, естествено, не е забелязал нищо. Твърди, че е проверил всички врати и прозорци. В съответствие с изискванията на Розенбърг нашите хора са били отвън и по тяхна преценка обиколката на Фъргюсън в четири часа е траяла три до четири минути. Подозирам, че когато съдията се е върнал, а полицаят е правил проверката си, убиецът вече се е бил скрил вътре и е чакал.

— Защо? — запита надменно Коул.

Зачервените очи на Войлс бяха впити в президента. Директорът на ФБР не обърна никакво внимание на оня ексекютор Коул.

— По всичко изглежда, че този човек е много талантив. Убива член на Върховния съд — а може би и двама — и не оставя практически никакви следи. Професионален убиец, смее да твърдя. Влизането в къщата не би представлявало проблем за него. Да остане незабелязан при повърхностния оглед на Фъргюсън също. Сигурно умее да чака. Не би рискувал да влезе, когато в къщата има хора, а ченгетата са наоколо. Мисля, че се е промъкнал вътре някъде следобед и просто е чакал, вероятно в някой килер или стенен шкаф на горния етаж, а може би и на тавана. На пода под подвижната стълба открихме две парчета от настилката на тавана. Това показва, че скоро е бил използван.

— Всъщност няма никакво значение къде се е крил — заяви президентът. — Нали не са го хванали!

— Точно така. Той не ни позволяваше да проверяваме къщата му, както знаете.

— Знам само, че е мъртъв. Как стои въпросът с Дженсън?

— И той е мъртъв. Счупен врат, удушен с жълто найлоново въже, което може да се купи във всеки магазин за домашни потреби. Патолозите се съмняват, че смъртта е дошла от счупения врат. Почти са сигурни, че е причинена от въжетото. Никакви отпечатащи. Никакви свидетели. „Монтроуз“ едва ли е място, за което някой ще гори от желание да дава показания, така че не очаквам да се появят. Смъртта е

настъпила към дванайсет и половина през нощта. Между двете убийства има около два часа време.

Президентът си записа нещо.

— Кога е излязъл от дома си Дженсън?

— Не знам. Ние седим на паркинга, нали си спомняте? Проследихме го до вкъщи към шест часа, после наблюдавахме сградата седем часа, докато не разбрахме, че са го намерили удушен в някакво педерастко свърталище. Изпълнявахме неговите изисквания, естествено. Измъкнал се е с колата на негов приятел. Намерихме я на две преки от киното.

Коул пристъпи няколко крачки напред, стиснал ръце зад гърба си.

— Мислите ли, че убиецът е един и същи човек?

— Кой би могъл да каже, по дяволите! Телата още не са изстинали. Дайте ни малко време. В момента не разполагаме с почти никакви доказателства. Няма свидетели, няма отпечатъци, няма гафове, така че ще ни трябва повече време да съберем парченцата. Може и да е един и същи човек, не знам. Прекалено рано е.

— Е, сигурно интуицията ви подсказва нещо — вдигна вежди президентът.

Войлс спря за миг и погледна през прозореца.

— Би могъл да бъде и сам, но тогава сигурно е някой супермен. Най-вероятно са двама или трима, но независимо от това са разчитали на голяма помощ. Някой им е подал твърде много информация.

— Например?

— Например кога ходи на кино Дженсън, къде сяда, в колко часа пристига, сам ли се движи, среща ли се с някого там. Информация, с която ние очевидно не разполагахме. Вземете Розенбърг. Някой е знаел, че в къщичката му няма алармена инсталация, че нашите момчета седят отвън, че Фъргюсън пристига в десет вечерта и трябва да стои в задния двор, че...

— Вие сте знаели всичко това — прекъсна го президентът.

— Разбира се, че го знаехме. Но ви уверявам, че не сме го споделяли с никого. — Президентът хвърли бърз, заговорнически поглед към Коул, който замислено се почесваше по брадичката.

Войлс размърда доста дебелия си задник и се ухили на Гмински, сякаш искаше да му каже: „Хайде да се правим, че им играем по

свирката“.

— Намеквате, че има някакъв заговор? — вдигна уж заинтригувано вежди Коул.

— Нищо не намеквам, по дяволите. Съобщавам на вас, мистър Коул, и на вас, господин президент, че, да, на практика много хора са участвали в заговора за убийство на двамата съдии. Извършителят може да е само един или пък двама, но им е била оказана значителна помощ. Всичко стана прекалено бързо, изкусно и добре организирано.

Коул изглеждаше доволен. Той се изправи и пак склучи ръце на гърба си.

— Тогава кои са заговорниците? — запита президентът. — Кого подозирате?

Войлс пое дълбоко дъх и сякаш се отпусна на стола. Той затвори куфарчето и го остави в краката си.

— В момента не разполагаме с конкретно име, само с няколко доста добри предположения. И всичко трябва да се държи в пълна тайна.

Коул направи пъргаво нова крачка напред.

— Разбира се, че разговорът ни е поверителен — озъби се той. — Намирате се в Овалния кабинет.

— Бил съм тук и преди, много пъти при това. Бил съм тук, когато още сте имали жълто около устата, мистър Коул. Все нещо изтича където не трябва.

— Струва ми се, че и при вас има течове — не се предаде Коул.

Президентът вдигна ръка.

— Всичко ще си остане между нас, Дентън. Имаш думата ми.

Коул отстъпи крачка назад. Войлс наблюдаваше президента.

— Върховният съд започна работа в понеделник, както знаете, и от няколко дни градът е пълен с манияци. От две седмици наблюдаваме различни движения. Знаем, че най-малко единайсет членове на Подземната армия са във Вашингтон поне от седем дни. Днес разпитахме двама и ги пуснахме. Знаем, че тази група има възможността, а и желанието за подобно нещо. Засега това е най-вероятната следа. Утре може да се окаже, че е някой друг.

Коул не беше особено впечатлен. Подземната армия фигурираше във всички списъци.

— Чувал съм за тях — заяви като последен глупак президентът.

— О, да. Стават все по-известни. Смятаме, че те са убили един федерален съдия в Тексас. Но не можем да го докажем. Много успешно боравят с експлозивите. Подозираме, че са замесени в поне стотина бомбени агентати срещу клиники, където се извършват аборти, порно театри и клубове на хомосексуалисти из цялата страна. Те са точно от този тип хора, дето мразят Розенбърг и Дженсън.

— Други подозирате ли? — запита Коул.

— Има една нацистка групичка, нарича се Бяла съпротива. Наблюдаваме ги от две години. Действат от Айдахо и Орегон. Лидерът им произнесе реч в Западна Вирджиния миналата седмица, а в района е вече от няколко дни. Забелязали са го в понеделник сред демонстрантите пред Върховния съд. Ще се помъчим да поговорим с него утре.

— Нима тези хора са професионални убийци? — продължи да пита Коул.

— Е, не дават обяви във вестниците, знаете. Съмнявам се някоя група сама да е извършила убийството. Просто са наели убийците и са подали нужната информация.

— И така, кои са убийците! — попита президентът.

— Откровено казано, може никога да не узнаем.

Президентът стана и се протегна. Още един тежък ден в службата. Той се усмихна на Войлс иззад бюрото.

— Трудна задача имаш. — Гласът на дядо, изпълнен с топлина и разбиране. — Не ти завиждам. Бих желал да получавам, ако е възможно, две странички доклад по това как върви следствието, написан на двойна разредка, всеки ден до пет часа следобед, седем дни седмично. Ако изникне нещо, очаквам да ми се обадиш веднага.

Войлс кимна, но не каза нищо.

— Утре в девет сутринта имам пресконференция. Бих искал и ти да присъстваш.

Войлс пак кимна безмълвно. Минаха няколко секунди. Никой не заговаряше. Войлс се изправи шумно и завърза колана на шлифера си.

— Добре, ние тръгваме. Трябва да посрещате етиопците и така нататък. — Той подаде балистичната експертиза и доклада от аутопсията на Коул. Знаеше, че президентът никога няма да ги прочете.

— Благодаря, че дойдохте, господа — сбогува се топло президентът. Коул затвори грижливо вратата след тях, а шефът му

хвана отново стика. — Няма да вечерям с етиопците — заяви той, втренчил поглед в килима и жълтата топка.

— Знам. Вече изпратих извинения от ваше име. Това е голяма криза за нацията, господин президент, и от вас се очаква да бъдете тук, в кабинета си, заобиколен от съветници и потънал в работа.

Домакинът замахна и топката се изтърколи право в чашката.

— Искам да поговоря с Хортън. Кандидатурите трябва да са безупречни.

— Той вече изпрати един съкратен списък от десет души. Изглежда доста приличен.

— Искам млади бели мъже с консервативни убеждения, които са против аборта, порнографията, хомосексуалистите, контрола върху употребата на оръжие, емигрантските квоти и всичките му там глупости. — Президентът пропусна топка и изрита настрана мокасините си. — Искам съдии, които мразят наркотиците и престъпниците и обичат смъртното наказание. Разбра ли?

Коул беше вдигнал слушалката и натискаше бутоните. Той кимна на шефа си. Щеше сам да подбере кандидатите, после щеше да убеди президента.

К. О. Луис седна отзад при директора. Лимузината безшумно напусна Белия дом и запълзя по улицата. Имаше голямо задръстване. Войлс нямаше какво да каже. Досега, в първите часове на трагедията, пресата се бе държала направо брутално. Лешоядите кръжаха. Най-малко три подкомисии на Конгреса обявиха, че ще проведат свое разследване и ще изслушват свидетели. А телата още не бяха изстинали. Политиците бяха пощурели и се боричкаха да попаднат пред камерите. Едно нелепо изявление водеше до друго, още по-нелепо. Сенаторът Ларкин от Охайо мразеше Войлс и Войлс мразеше сенатора Ларкин от Охайо; сенаторът набързо организира пресконференция преди три часа, на която оповести, че неговата подкомисия започва незабавно разследване на дейността на Бюрото по охраната на двамата мъртви съдии. Но Ларкин си имаше приятелка, доста млада при това, и ФБР разполагаше с някои фотографии, та Войлс беше сигурен, че разследването ще се проточи.

— Как е президентът? — запита накрая Луис.

— Кой по-точно?

— Не Коул. Другият.

— Страхотно. Направо страхотно. Особено е разстроен за Розенбърг.

— Естествено.

Продължиха мълчаливо към Хувър Билдинг. Очакваше ги дълга нощ.

— Имаме си нов подозрителен обект.

— Казвай де.

— Мъж на име Нелсън Мънси.

— Никога не съм го чувал — поклати бавно глава Войлс.

— Нито пък аз. Дълга история.

— Дай я по-накратко.

— Мънси е много богат индустриалец от Флорида. Преди шестнайсет години племенничката му е била изнасилена и убита от американец от африкански произход на име Бък Тайрън. Момиченцето било на дванайсет години. Много, много брутално изнасилване и убийство. Ще ти спестя подробностите. Мънси нямал деца и обожавал племенницата си. Тайрън бил арестуван в Орландо и получил смъртна присъда. Охраната била усилена, защото се получили доста заплахи по негов адрес. Някакви адвокати от голяма еврейска правна фирма в Ню Йорк подали всички видове молби за помилване и през 1984-а делото пристигнало във Върховния съд. Можеш вече и сам да се сетиш какво става от тук нататък. Розенбърг се прехласва по Тайрън и измъква един нелеп аргумент за самообвинението, дето се споменава в Петата поправка. И обезсилва признанието, направено от оня мръсник седмица след арестуването му. Осем страници признание, написано от самия Тайрън. Няма признание, няма дело. Розенбърг пише становище с едно измъчено мнозинство от пет на четири и отменя присъдата. Извънредно спорно решение. Тайрън е пуснат на свобода. След две години изчезва и оттогава никой не го е виждал. Говори се, че Мънси е платил да кастрират Тайрън, после да го нарежат на парчета и да ги хвърлят на акулите. Просто слух, казват властите във Флорида. После, през 1989-а, главният защитник на Тайрън, адвокат на име Каплан, е застрелян уж при опит за обир пред апартамента си в Манхатън. Какво съвпадение само.

— Кой ти ги каза тия работи?

— Обадиха се от Флорида преди два часа. Сигурни са, че Мънси е платил доста пари, за да бъдат ликвидирани и Тайрън, и адвокатът му. Но не могат да го докажат. Имат някакъв недоверчив и засега неизвестен информатор, който казва, че познава Мънси, и им дава по малко сведения. Той твърди, че Мънси от години се канел да ликвидира Розенбърг. Мислят, че нещо е превъртял след убийството на племенницата си.

— Колко пари има?

— Достатъчно. Милиони. Никой не знае. Много е потаен. Колегите от Флорида са убедени, че е способен да го направи.

— Дай да го проверим. Звучи интересно.

— Ще се заема с това довечера. Сигурен ли си, че искаш триста души да работят по делото?

— Да, а може би и четиристотин. Трябва да го разнищим тоя случай, преди пресата да ни изяде живи.

— Няма да е лесно. С изключение на куршумите и въжето, тия хубавци не са оставили нищо.

— Знам — издуха дима през прозореца Войлс. — Почти съвършено изпипано.

Председателят на Върховния съд се беше отпуснал зад бюрото с измъчен вид. Връзката му бе небрежно разхлабена. Трима негови колеги и поне шестима помощници, пръснати на групички из просторния кабинет, си говореха приглушено. Шокът и умората им бяха очевидни. Най-зле изглеждаше Джейсън Клайн, старши помощникът на Розенбърг. Той седеше на малко канапе и се взираше с празен поглед в пода, докато съдията Арчибалд Манинг, сега вече доайен на Върховния съд, говореше за протоколни изисквания и видове погребения. Майката на Дженсън искаше малка семейна служба в епископалната църква в Провидънс в петък. Синът на Розенбърг, също адвокат, беше връчил на Ръниън списък с инструкции, които баща му бе приготвил след втория си удар. В тях той изискваше да бъде кремиран след неофициална церемония, а прахът му да бъде разпръснат над резервата на сиуксите в Южна Дакота. Макар че Розенбърг беше евреин, отдавна бе напуснал лоното на религията и твърдеше, че е агностик. Искаше да бъде погребан при индианците. Ръниън си помисли, че това е напълно подходящо, но не го каза на глас. В голямата стая пред кабинета шестима агенти на ФБР пиеха кафе и си шепнеха нервно. През деня бяха пристигнали нови заплахи, няколко дори дойдоха само часове след обръщението на президента рано сутринта. Сега вече беше тъмно, почти стана време да изпратят останалите съдии до домовете им. Към всеки бяха прикрепени по четирима души.

Съдията Андрю Макдауъл, който на шейсет и една години се оказа най-младият член на Върховния съд, стоеше до прозореца, пушеше лула и се взираше в колите долу по улицата. Ако Дженсън имаше някакъв приятел сред колегите си, то това беше Макдауъл. Флетчър Коул бе съобщил на Ръниън, че президентът не само ще отиде на погребението на Дженсън, но иска да произнесе надгробно слово. Никой от присъстващите във вътрешния кабинет не желаше президентът да говори. Председателят бе помолил Макдауъл да

подготви няколко думи. Плах и свит, Макдауъл мразеше да ораторства пред много хора и сега само нервно дърпаше папийонката си, мъчейки се да си представи приятеля си на балкона, със стегнато въже около шията. Беше прекалено ужасно дори да си го помислиш. Член на Върховния съд, един от уважаваните колеги, един от деветте, да се крие на такова място, за да гледа гнусни филми, и след това да бъде разкрит по такъв зловещ начин. Каква трагедия! И колко неудобно! Представи си себе си, застанал пред събралите се близки в църквата, вперил поглед в майката и семейството на Дженсън с ясното усещане, че всеки си мисли за кино „Монтроуз“. Ти знаеше ли, че е педи? — щяха да се питат хората шепнешком. Макдауъл например не знаеше, нито подозираше такова нещо. Нито пък искаше да говори на погребението.

Съдията Бен Търоу, шейсет и осем годишен, не се вълнуваше толкова от това как ще бъдат погребани мъртвите, колкото как да бъдат заловени убийците. Бе работил дълги години като федерален прокурор в Минесота и имаше своя теория, според която заподозрените се разделяха на две групи: хора, тласкани от омраза и отмъщение, и други, които целят да променят бъдещи решения. Бе наредил на помощниците си да започнат свое разследване.

Търоу крачеше из стаята.

— Разполагаме с двама и седем помощници и седем съдии — оповести той високо, без да се обръща конкретно към някого. — Очевидно е, че няма да свършим кой знае каква работа следващите няколко седмици и всички спорни решения трябва да изчакат, докато се попълни съставът. Това може да отнеме месеци. Предлагам да възложим на своите помощници да започнат наше разследване и да се опитаме да открием убийците.

— Ние не сме полицията — търпеливо отбеляза Манинг.

— Не може ли поне да изчакаме да минат погребенията, преди да започнем да си играем на детективи? — обади се Макдауъл, все така с лице към прозореца.

Търоу не им обърна внимание. Както обикновено.

— Аз ще ръководя разследването. Дайте ми помощниците си за две седмици и съм уверен, че ще можем да представим един солиден списък заподозрени.

— ФБР си гледа добре работата, Бен — намеси се председателят.
— И не са ни молили за помощ.

— Предпочитам да не обсъждаме работата на ФБР — заяви Търоу. — Можем да се мотаем най-безцелно цели две седмици и да обявим официален траур или да се захванем сериозно с нещата и да открием ония копелета.

— Откъде си толкова сигурен, че ще можеш да ги хванеш? — попита Манинг.

— Не съм сигурен, но мисля, че си струва да опитаме. Нашите колеги са били убити заради определена причина и тази причина е пряко свързана с конкретно дело или спор, които са вече решени или предстоят да се решат от този съд. Ако е отмъщение, тогава задачата ни е почти непосилна. По дяволите, всички ни мразят по една или друга причина. Но ако не е въпрос на лично отмъщение или омраза, тогава може би някой иска по друг състав на Върховния съд за случай, който ще се разглежда в бъдеще. Точно това е интересното. Кой би убил Ейб и Глен заради позицията им при гласуване по дадено дело тази година, догодина или пък след пет години? Искам помощниците да преровят всички предстоящи дела в единайсетте съдебни окръга.

— Хайде стига, Бен — поклати глава съдията Макдауъл. — Това означава над пет хиляди дела и само незначителна част от тях ще се озоват най-накрая при нас. Все едно да гониш вятъра.

Съдията Манинг също не беше кой знае колко впечатлен.

— Слушайте бе, хора. Работил съм с Ейб Розенбърг трийсет и една години и често ми е минавало през ума да го застрелям със собствените си ръце. Но го обичах като брат. Либералните му идеи се приемаха през шейсетте и седемдесетте години, но остаряха през осемдесетте, а сега, през деветдесетте, се посрещат с неприязън. Той стана символ на всичко онова, което не е наред в тая страна. Мисля, че го е убил някоя от ония крайнодесни групировки, чийто единствен мотив е омразата, та можем да си разследваме, докато адът замръзне, и пак няма да намерим нищо. Това е отмъщение. Чисто и просто отмъщение.

— Ами Глен? — запита Търоу.

— Нашият приятел явно е имал някои странни наклонности. Сигурно се е разчуло и е попаднал под прицела на някоя подобна групичка. Те мразят хомосексуалистите, Бен.

Бен Търоу продължаваше да крачи напред-назад, без да обръща внимание на думите на колегите си.

— Те ни мразят, всички нас, и ако са убили от омраза, ченгетата ще ги пипнат. Вероятно. Но ако са убили, за да манипулират Върховния съд? Ако някоя групировка използва този момент, с всичкото това насилие и вълнения, за да елиминира двама от нас и така да прекрои съда? Струва ми се напълно възможно.

Председателят се изкашля.

— А на мен ми се струва, че не бива да правим нищо, докато починалите не бъдат погребани или прахът им разпръснат. Не казвам не, Бен, само изчакай няколко дни. Нека поулегнат нещата. Ние сме още в нещо като шок.

Търоу се извини и излезе от стаята. Охраната му тръгна след него по коридора.

Съдията Манинг се изправи с помощта на бастуна си и се обърна към председателя.

— Няма да отида в Провидънс. Мразя да пътувам със самолет и мразя погребенията. На мен самия ми предстои подобно нещо, не след дълго при това, и не обичам да ми се напомня за него. Ще изпратя съболезнованията си на семейството. Извини ме пред тях, като ги видиш, моля те. Аз съм стар човек. — И излезе, придружен от помощника си.

— Струва ми се, че съдията Търоу е прав — наруши тишината Джейсън Клайн. — Трябва поне да прегледаме предстоящите дела, както и онези, които най-вероятно ще пристигнат при нас от първоинстанционните съдилища. Наистина прилича на стрелба в тъмното, но може пък да попаднем на нещо.

— Съгласен съм — кимна председателят. — Само че ми се струва малко рано, не мислиш ли така?

— Вярно, но аз бих желал да почна независимо от това.

— Не. Изчакай до понеделник и ще те прикрепя към Търоу.

Клайн сви рамене и помоли за разрешение да си тръгне. Двама помощници го последваха. Тримата седнаха на тъмно в кабинета на Розенбърг и изпиха последния коняк на Ейб.

Дарби Шоу седеше в библиотеката на Правния факултет, притисната отвсякъде от лавици дебели, рядко използвани учебници по право, и четеше разпечатката на списъка от решения на Върховния съд. Вече два пъти го бе прегледала и макар че вътре беше пълно с противоречия, не бе открила нищо, което да я заинтересува. Делото „Дюмон“ бе причинило маса размирици по улиците. Имаше едно дело за детска порнография в Ню Джърси, един случай на содомия в Кентъки, десетина обжалвания на смъртни присъди и още толкова подобрани процеси за нарушаване на човешките права, както и обичайния набор от данъчни и антитръстови нарушения, заграждане на имоти и оплаквания от индианци. От компютъра бе извлякла резюмета за всички дела и ги бе прочела по два пъти. После бе нахвърлила подробен списък на вероятните извършители, но това беше толкова очебийно, че всеки би могъл да го стори. Списъкът беше вече в кошчето.

Калахан беше убеден, че са или арийците, или нацистите, или ку-клукс-клан, въобще някоя близка до ума банда местни терористчета или пък групичка радикално настроени местни „патриоти“. Сто на сто бяха десните, поне това е ясно, твърдеше той. Дарби не беше толкова сигурна. Прекалено лесно щеше да бъде. Тези групи отправяха безброй заплахи, хвърляха камъни, непрестанно провеждаха демонстрации, държаха безчет речи. Розенбърг им трябваше жив, защото беше най-подходящият прицел за омразата им. Розенбърг подхранваше съществуването им. Тя мислеше, че е някой много по-потаен и зловещ.

Калахан седеше в един бар на Канал стрийт, вече пиан, и я чакаше, макар да не му бе обещала, че ще дойде. Беше му се обадила на обяд и го бе заварила да чете на балкона, явно с чаша в ръка. Четеше книгата със становищата на Розенбърг. Бе решил да отмени часовете по конституционно право за една седмица. Каза ѝ, че може изобщо да не е в състояние да преподава повече, след като неговият кумир е мъртъв. Тя му заяви, че трябва първо да изтрезнее, и си тръгна.

В десет и няколко минути Дарби отиде в залата с компютрите на четвъртия етаж и седна пред един монитор. Залата беше празна. Тя зачука по клавиатурата, откри онова, което търсеше, и скоро принтерът забълва страница след страница от обжалвания, подадени в

единайсетте федерални апелативни съдилища в страната. След час принтерът спря и тя притежаваше петнайсетсантиметров куп от резюмета на всичките дела. Понесе го обратно към мястото си и го остави в средата на отрупаната с книги маса. Беше одинайсет и нещо и на петия етаж нямаше никой. От малкото прозорче се виждаха само паркингът и някакви дървета. Гледката едва ли можеше да се нарече вдъхновяваща.

Дарби изрита обувките си настрани и заразглежда червения лак на ноктите на краката си. После отпи от бутилката топла минерална вода и се взря неவிждащо в паркинга долу. Първото предположение беше лесно — убийствата бяха извършени от една и съща група, по едни и същи причини. Второто беше трудно — мотивът не бе омраза или отмъщение, а по-скоро манипулация. Някакво дело или спорно решение бяха на път за Върховния съд и някой искаше друг състав. Третото предположение беше малко по-лесно — делото или спорът бяха свързани с много пари.

Отговорът нямаше да дойде от разпечатката пред нея. Дарби се рови в справките до полунощ, когато затвори библиотеката.

8

Беше четвъртък на обяд. Една секретарка внесе голяма книжна торба, цялата в мазни петна, пълна с различни сандвичи и пържен лук на кръгчета, в заседателната зала на петия етаж на Хувър Билдинг. В средата на квадратната зала, около махагонова маса с по два̀сет стола от всяка страна, седяха висши служители на ФБР от цялата страна. Всички вратовръзки бяха разхлабени, а ръкавите навити. Тънък облак синкав дим се стелеше около евтиния служебен полилей, увиснал на метър и половина над масата.

Говореше директорът Войлс. Уморен и сърдит, запалил вече четвъртата си пура от сутринта, той крачеше пред екрана откъм неговия край на масата. Половината от присъстващите го слушаха. Другата половина бяха издърпали докладите, натрупани в средата на масата, и четяха резултатите от аутопсията, лабораторното сведение за найлоновото въже, справката за Нелсън Мънси и някои други светкавично направени проучвания. Докладите като цяло бяха доста тънички.

Ерик Ийст, специалният агент на ФБР, слушаше внимателно и четеше всичко много грижливо. Макар и само от десет години в Бюрото, той беше блестящ следовател. Шест часа по-рано Войлс го бе избрал да ръководи разследването. Останалите членове на екипа бяха подбрани сутринта и това беше организационната им сбирка.

Ийст слушаше и чуваше онова, което вече знаеше. Разследването можеше да отнеме седмици, а вероятно и месеци. Освен куршумите, девет на брой, въжето и стоманената пръчка, използвана за турникет, други следи нямаше. Съседите в Джорджтаун не бяха чули нищо, никакви особено подозрителни лица не бяха забелязани в киното. Никакви отпечатъци. Никакви нишки или тъкани. Нищо. Изисква се забележителен талант да убиеш така чисто и са необходими много пари да се наеме подобен талант. Войлс беше твърде песимистично настроен относно откриването на самите убийци. Трябваше да се съсредоточат върху ония, които ги бяха наели.

Войлс говореше и пуфкаше с пурата си.

— На масата има справка за някой си Нелсън Мънси, милионер от Джаксънвил, Флорида, за който се твърди, че е отправял заплахи към Розенбърг. Властите във Флорида са убедени, че Мънси е платил куп пари, за да убият изнасилвача и адвоката му. Справката обхваща всичко това. Двама наши служители са говорили с адвоката на Мънси тази сутрин и били посрещнати много враждебно. Според адвоката Мънси е извън страната и той, естествено, няма представа кога ще се върне клиентът му. Отделил съм дващсет души да проверят тая версия.

Войлс запали отново пурата си и се взря в лист хартия на масата.

— Под номер четири в списъка фигурира една група, наречена Бяла съпротива, състояща се от неголям брой бивши командоси на средна възраст. Държим ги под наблюдение от около три години. Имате справката. Всъщност малко вероятно е да са те. По-скоро биха хвърлили бомба или пък запалили някой кръст. Не си падат кой знае колко по фината работа. И което е най-важно, не разполагат с пари. Силно се съмнявам, че могат да наемат толкова добри професионалисти. Но и за тях съм отделил дващсет души, въпреки всичко.

Ийст разви големия сандвич, помириса го, но реши да не го почва. Лучените кръгчета бяха изстинали. Апетитът му беше изчезнал. Той продължи да слуша и да си води бележки. Шести номер в списъка бе доста необичаен. Някакъв психопат на име Клинтън Лейн бе обявил война на хомосексуалистите. Единственият му син бе напуснал семейната ферма в Айова и се бе преселил в Сан Франциско, за да се отдаде на тези удоволствия, но бързо-бързо бе умрял от СПИН. Лейн превъртял и подпалил офиса на сдружението на хомосексуалистите в Де Мойн. Заловен и осъден на четири години, той избягал през 1989-а и оттогава не е открит. Според справката започнал голям бизнес с контрабанда на кокаин и направил милиони. И използвал парите в малката си лична война срещу педерастите и лесбийки. ФБР се опитвало да го залови от пет години насам, но се смятало, че той действа от мексиканска територия. От години пращал заплашителни писма до Конгреса, Върховния съд и президента. Войлс не възлагаше много надежди на Лейн като евентуален извършител. Просто още един луд, който бе изскочил от релсите, но и едно камъче не биваше да остане

непреобърнато в това разследване. Отдели само шест души за този случай.

В списъка имаше десет имена. За всеки от тях бяха определени от шест до двацет от най-добрите специални агенти. Всяка група си имаше ръководител. Трябваше да докладват два пъти дневно на Ийст, който всяка сутрин и всяка вечер щеше да се среща с директора. Най-малко стотина сътрудници на ФБР щяха да претърсват градове и села за някакви следи.

Войлс заговори за нуждата от секретност. Журналистите щяха да се спуснат по петите им като прегладнели псета, така че разследването трябваше да се води в най-строга тайна. Само лично той, като директор, щеше да разговаря с пресата и съответно щеше да им съобщава твърде малко.

Той седна и К. О. Луис се впусна в объркан монолог за погребенията, охраната и молбата на председателя Ръниън да подпомогнат следствието.

Ерик Ийст пиеше студеното кафе и се взираше в списъка.

За трийсет и четири години Ейбрахам Розенбърг бе написал не по-малко от хиляда и двеста становища. Творбите му бяха непрекъснат източник на изумление за специалистите, занимаващи се с конституционно право. Понякога Розенбърг просто пренебрегваше скучните дела за нелоялна конкуренция или данъчни нарушения, но появеше ли се и най-малък признак за истински спорен проблем, той скачаше вътре и с двата крака. Пишеше становища на мнозинството, становища в тяхна подкрепа, както и много, много несъгласия. При последното твърде често беше сам. Розенбърг бе дал мнението си по всеки истински спорен въпрос през последните трийсет и четири години. Учените и критиците го обожаваха и публикуваха книги, монографии и критики за него и работата му. Дарби откри пет различни сборника с негови становища, всичките в издания с твърда корица, с бележки на редакторите и анотации. Едната от книгите включваше само прословутите му несъгласия.

Дарби реши да не ходи на лекции в четвъртък и се усамоти на петия етаж в библиотеката. Разпечатките от компютъра бяха пръснати

по пода. Книгите на Розенбърг бяха отворени на различни страници, надраскани с маркер и натрупани една върху друга.

Имаше някаква причина за тия убийства. Омразата и отмъщението можеха да бъдат приемлив мотив да бъде убит Розенбърг. Но добавеше ли се и Дженсън към уравнението, омразата и отмъщението загубваха смисъл. Естествено, че и него може би го мразеха, но съвсем не беше породил такива страсти като Янт или Манинг.

Не можа да открие книга, критикуваща работата на съдията Глен Дженсън. За шест години той бе написал само двацет и осем становища на мнозинството и определено беше най-слабо продуктивният съдия във Върховния съд. Бе написал и няколко несъгласия и бе подкрепил свои колеги, но като цяло се оказа прекалено муден и бавен. На места мисълта му беше ясна и точна, на други — несвързана и прекалено емоционална.

Тя се задълбочи в писанията на Дженсън. Убежденията му семеняха драстично от година на година. Като цяло беше последователен при защитата на правата на криминалните престъпници, но имаше достатъчно изключения, които да объркат всеки специалист. В пет от седем възможни случая бе гласувал в подкрепа на индианците. Три пъти бе написал екологично силни становища. Почти винаги подкрепяше протестиращите против високите данъци.

Но нещо сериозно, което да я наведе на следа, нямаше. Дженсън беше твърде непостоянен, за да бъде приеман на сериозно. В сравнение с останалите осем беше направо безобиден.

Тя изпи още една бутилка топла минерална вода и блъсна настрани бележките си за Дженсън. Часовникът ѝ беше в едно чекмедже. Нямаше представа колко е часът. Калахан беше изтрезнял и искаше да вечерят, макар и късно, в ресторанта на Би във Френския квартал. Дарби имаше нужда да го види.

Дик Мабри, човекът, който пишеше речите в Белия дом в момента и жонглираше с думите като истински магьосник, седеше на един стол до бюрото и наблюдаваше Флетчър Коул и президента, които четяха третия вариант на надгробното слово за съдията Дженсън. Коул бе отхвърлил предишните два и Мабри все още не беше много сигурен

какво точно се иска от него. Коул предлагаше едно, шефът му искаше друго. Няколко часа по-рано Коул се бе обадил и му бе казал да не се тревожи за словото, защото президентът няма да ходи на погребението. После президентът бе позвънил и го бе помолил да нахвърли няколко думи, защото Дженсън му бил приятел и макар и педераст, все пак си му оставал приятел.

Мабри знаеше, че Дженсън не му е приятел, а току-що убит съдия, около чието погребение ще се вдигне много шум.

След това се беше обадил Коул и бе казал, че не са много сигурни дали президентът ще ходи, но той да надраска нещо за всеки случай. Стаята на Мабри беше в административната сграда досами Белия дом и през целия ден около него се разменяха облози дали президентът ще отиде на погребението на известен хомосексуалист. Залагаха три към едно, че няма да отиде.

— Много по-добре, Дик — рече Коул, сгъвайки листа.

— И на мен ми харесва — заяви президентът.

Мабри бе забелязал, че той обикновено изчаква да види дали Коул ще одобри речите му.

— Мога да опитам пак — изправи се Мабри.

— Не, не — възпротиви се Коул. — Уцелил си верния тон. Много трогателно. Харесва ми.

Той изпрати Мабри до вратата и я затвори след него.

— Какво мислиш? — попита президентът.

— Да се откажем. Имам някакво неприятно предчувствие. Ще е страхотна реклама, но да изричате тия красиви слова над труп, намерен в педерастки порно клуб... Прекалено рисковано е.

— Да-а. Мисля, че си...

— Тази криза работи в наша полза, шефе. Рейтингът ни продължава да се подобрява и просто не искам да поемаме никакви рискове.

— Да изпратим ли някой?

— Разбира се. Какво ще кажете за вицепрезидента?

— Къде е той?

— Идва си от Гватемала. Ще кацне довечера. — Коул неочаквано се усмихна. — Точно за вицепрезидент работа, знаете. Погребение на хомосексуалист.

— Идеално — изхили се президентът.

Усмивката изчезна от лицето на Коул и той закрачи пред бюрото.

— Има един малък проблем. Опелото на Розенбърг е в събота, само на осем преки оттук.

— Предпочитам да отида в ада за един ден.

— Знам. Но отсъствието ви ще бъде твърде осезаемо.

— Бих могъл да вляза в болница. Болки в гърба например. Последния път номерът мина.

— Не, шефе. Изборите са догодина. Не бива да влизате в никакви болници.

Президентът плесна с две ръце по бюрото и се изправи.

— По дяволите, Флетчър! Не мога да отида на опелото му, защото няма да мога да скрия усмивката си. Деветдесет процента от американците го мразеха. И хората ще се радват, ако не ида.

— Така изисква протоколът, шефе. И добрият вкус. Пресата ще ви изяде жив, ако не идете. Няма нищо да ви стане. Не е необходимо да казвате нищо. Просто влезте и излезте с много тъжен вид и оставете камерите да ви снимат. Няма да отнеме повече от час.

Президентът хвана стика и се надвеси над оранжевата топка.

— Тогава ще трябва да ида и на погребението на Дженсън.

— Точно така. Но никакво слово.

Президентът замахна със стика.

— Всъщност сме се срещали само два пъти с него, знаеш.

— Знам. Нека просто да се появим тихичко и на двете места, да поседим, без да кажем нито дума, и после да се измъкнем.

— Струва ми се, че си прав — удари топката президентът.

9

Томас Калахан спа до късно. Сам. Беше си легнал рано, при това трезвен. И сам. Трети ден поред нямаше лекции. Беше петък и погребението на Розенбърг щеше да е утре. От уважение към своя кумир нямаше да преподава конституционно право, докато старият Ейб не намереше вечен покой.

Калахан си направи кафе и седна по халат на терасата. Беше захладняло с първия студен повей на есента и Дофин стрийт отдолу гъмжеше от делови и енергични хора. Той кимна на старицата на отсрещния балкон, чието име не знаеше. Бърбън стрийт беше на една пряка и туристите вече бяха наизлезли със своите карти и фотоапарати. Никой не забелязваше зората във Френския квартал, но към десет часа тесните улички бяха вече задръстени от разнасящи стока камиони и таксита.

В подобни късни утрини, а те съвсем не бяха малко, Калахан се радваше истински на свободата си. Преди двайсет години беше завършил право и повечето от съкурсниците му сега работеха къртовски по седемдесет часа на седмица в някоя от ония големи правни фирми, където стресът беше част от занаята. Бе изкарал две години в частния сектор. Някаква гигантска фирма във Вашингтон с поне двеста юристи го бе наела направо от университета. Бяха го набутали в една кутийка да пише досиета цели шест месеца. После го сложиха на конвейера да отговаря на запитвания на клиентите по дванайсет часа на ден и да отчита шестнайсет. Казаха му, че ако успее да вмести следващите двайсет години в близките десет, може да стане съдружник на трийсет и пет години. И щеше да е вече напълно изтощен. Калахан искаше да доживее петдесетте, че и отгоре, и заряза скуката на частните фирми. Направи докторат по право и стана преподавател. Спеше до късно, работеше по пет часа на ден, пишеше от време на време по някоя статия и общо взето се забавляваше чудесно. Тъй като нямаше семейство, заплатата от седемдесет хиляди на година се оказа повече от достатъчна за двуетажната къщичка,

поршето и алкохола. Ако умреше по-рано, то щеше да е от уискито, а не от много работа.

Беше платил за това, естествено. Мнозина от приятелите му в Правния факултет бяха съдружници в големи фирми, пишеха писмата си на специални листове с релефни фирмени знаци и имаха доходи от по половин милион. Те сядаха на масата с големите шефове от Ай Би Ем и „Тексако“ и „Стейт Фарм“. И дележа властта със сенатори. И имаха офиси в Токио и Лондон. Но той не им завиждаше.

Един от най-добрите му приятели от факултета беше Гавин Верхик, който също се бе отказал от частните фирми и беше отишъл да работи за правителството. Започна първо в Отдела за граждански права в Министерство на правосъдието, после се прехвърли във ФБР. Сега беше специален съветник на директора. Калахан трябваше да пристигне във Вашингтон в понеделник на някаква конференция по конституционно право. Двамата с Верхик смятаха да вечерят заедно в понеделник и да се напият.

Трябваше да се обади и да потвърди уговорката, както и да си поразмърда малко мозъка. Набра номера по памет. Прехвърлиха го няколко пъти и след пет минути питане за Гавин Верхик се добра до него.

— Давайте по-бързичко — отрязва той.

— Радвам се да те чуя — заяви Калахан.

— Как си, Томас?

— Сега е десет и половина. Не съм се облякъл още. Седя си тука, във Френския квартал, пия кафе и гледам пешеходците по Дофин стрийт. Ти какво правиш?

— Ей че живот! При нас е единайсет и половина и не съм напускал службата, откак намериха труповете в сряда сутринта.

— Направо ми се гади, Гавин. Той ще подбере двама нацисти.

— Е, разбира се, в моето положение не мога да коментирам подобни въпроси. Но подозирам, че си прав.

— Подозираш дръжки. Вече си видял съкращения му списък от кандидати, нали? И вие сега си правите съответните проверки, нали така? Хайде, Гавин, с мен можеш да споделиш. Кой е в списъка? На никого няма да кажа.

— Нито пък аз, Томас. Но едно те уверявам — твоето име не фигурира вътре.

— Е, ти ме скапа.

— Как е мацето?

— Кое?

— Хайде, Томас. Новото маце.

— Красива, страшно умна, мила, нежна.

— Говори ми още, говори ми.

— Кой ги е убил, Гавин? Имам право да знам. Аз съм данъкоплатец и имам право да знам кой ги е убил.

— Как се казваше тя, я повтори!

— Дарби. Кой ги е убил и защо?

— Винаги си умеел да подбиращ имена, Томас. Спомням си, че имаше жени, които изгони, защото не им харесваше имената. Страхотни, навити жени с обикновени имена. Дарби. Звучи еротично. Страшно име. Кога ще ме запознаеш?

— Не знам.

— При теб ли живее?

— Не е твоя работа. Слушай, Гавин, кой го е направил?

— Ти вестници не четеш ли? Заподозрени засега няма. Никакви. Нищо.

— Не може да нямате мотив.

— А, мотиви дал господ. Твърде много омраза има около нас, Томас. Доста странна комбинация, ти как мислиш? Дженсън трудно се вмести в нея. Директорът заповяда да проучим всички предстоящи дела, скоро приети решения, начина на гласуване и тям подобни глупости.

— Страшни сте, няма що. Всеки, който се занимава с конституционно право в тая страна, в момента се прави на детектив и се мъчи да разкрие убиеца.

— А ти не го ли правиш?

— Не. Напих се като свиня, като чух новината, но сега съм трезвен. Мацето обаче се е заело с разследване, също като вас. И не ми обръща внимание.

— Дарби. Какво име! Откъде е?

— От Денвър. Ще се видим ли в понеделник?

— Вероятно. Войлс иска да се работи денонощно, докато компютърът не изплюе кой го е направил. Но смятам да те вмъкна някак в графика.

— Благодаря. Очаквам подробен доклад. Не само клюките.

— Томас, Томас, все гледаш да изкопчиш нещо. А аз както винаги не мога да ти дам никаква информация.

— Ще се напиеш и всичко ще изпееш, Гавин. Винаги правиш така.

— Защо не доведеш Дарби? На колко години е тя? На деветнайсет?

— На двайсет и четири. И не е поканена. Може друг път.

— Може. Трябва да бягам, приятелче. Имам среща с директора след трийсет минути. Тук е такова напрежение, че хвърчат искри.

Калахан набра номера на библиотеката на Правния факултет и запита дали са виждали скоро Дарби Шоу. Отговорът беше не.

Дарби спря на полупразния паркинг до Федералния съд в Лафайет и влезе в канцеларията на първия етаж. Беше петък по обяд, съдът не заседаваше и коридорите бяха празни. Тя спря пред едно гише, надникна през отвореното прозорче и зачака. Млада чиновничка, която явно закъсняваше за обяд и заради това беше кисела, се приближи до прозорчето.

— Мога ли да ви услужа с нещо? — запита тя с тона на дребен държавен служител, който иска всичко друго, но не и да услужи.

Дарби плъзна един лист в процепа.

— Бих желала да видя тази папка.

Чиновничката хвърли един бърз поглед на името на делото и вдигна очи към Дарби.

— Защо? — запита тя.

— Не виждам защо трябва да обяснявам. Тези документи са обществено достояние, нали така?

— Не съвсем.

Дарби си взе листчето и го сгъна.

— Запозната ли сте със Закона за свобода на информацията?

— Вие адвокат ли сте?

— Не е нужно да съм адвокат, за да мога да погледна тази папка.

Чиновничката отвори едно чекмедже под гишето и извади връзка ключове.

— Вървете след мен.

Табелката на вратата гласеше „Зала на съдебните заседатели“, но вътре нямаше нито маси, нито столове, само рафтове с папки по стените и купища кашони. Дарби се огледа.

Чиновничката посочи към една стена.

— Ето тук е, из тия рафтове. По-натам са други боклуци. В тази кантонерка е цялата кореспонденция и всички пледоарии. Останалото са намерените доказателства и протоколите от самия процес.

— Той кога беше?

— Миналото лято. Продължи два месеца.

— Къде е молбата за обжалване?

— Още не е подадена. Мисля, че крайният срок е първи ноември. Вие да не сте журналистка?

— Не.

— Добре. Както явно знаете, тези документи наистина са обществено достояние. Но съдията на процеса наложи определени ограничения. Първо, трябва да запиша името ви и часовете, които сте прекарвали в тази стая. Второ, оттук нищо не може да се изнася. Трето, съдържанието на папката не може да се преснима, докато не бъде подадена молбата за обжалване. Четвърто, всяко нещо, което пипнете, трябва да бъде поставено обратно на мястото му. Нарездане на съдията.

Дарби се взря в редиците рафтове на стената.

— Защо да не мога да си направя фотокопия?

— Питайте съдията, ясно ли ви е? Така, как се казвате значи?

— Дарби Шоу.

Чиновничката надраска името на дъската, висяща близо до вратата.

— Колко време ще стоите?

— Не знам. Три-четири часа.

— Затваряме в пет. Обадете ми се в канцеларията, като си тръгвате. — Тя затвори вратата с крива усмивчица.

Дарби дръпна едно чекмедже, пълно с папки, и започна да рови из тях, като си водеше бележки. Делото беше отпреди седем години, с един ищец и трийсет и осем богати корпорации като ответници, които бяха сменили през това време не по-малко от петнайсет различни юридически фирми от цялата страна. Все големи фирми, със стотици адвокати в десетки кантори.

Седем години скъпоструваща юридическа битка и резултатът съвсем не беше сигурен. Жесток спор. Присъдата на процеса беше само временна победа за обвиняемите. В молбата си за преразглеждане на делото ищецът твърдеше, че присъдата е платена или пък придобита по някакъв друг незаконен начин. Кашони с искове. Обвинения и контраобвинения. Молби за санкции и глоби срещу двете страни. Купища страници писмени декларации, описващи в подробности лъжите на адвокати и техни клиенти. Един от адвокатите бе вече покойник.

Друг бе направил опит за самоубийство според един колега на Дарби, който бе работил като стажант по време на процеса. Голяма правна фирма от Хюстън го бе наела като сътрудник за през лятото и макар че го бяха държали надалеч, бе подочул някои работи.

Дарби се отпусна на един стол и се загледа в рафтовете. Щеше да загуби най-малко пет часа просто да намери каквото търсеше.

Прекаленият шум в медиите се отрази зле на кинотеатър „Монтроуз“. Повечето от посетителите му не сваляха тъмните очила и след залез-слънце и гледаха да се вмъкнат или измъкнат възможно най-бързо. А сега, след като член на Върховния съд на САЩ бе намерен мъртъв на балкона, мястото стана твърде известно и по всяко време на денонощието покрай него минаваха любопитни тълпи, сочеха с пръст и щракаха с фотоапаратите. Повечето от постоянните клиенти отидоха другаде. Най-смелите се шумгуваха в киното, когато нямаше много движение.

Мъжът, който хлътна вътре бързешком и си плати билета, без да поглежда касиера, беше досущ като редовните клиенти. Шапка за бейзбол, черни очила, джинси, кожено яке. Бе добре дегизиран, но не защото бе хомосексуалист и се срамуваше да ходи на подобни места.

Бе полунощ. Той се качи по стълбите на балкона, усмихвайки се при мисълта за турникета около шията на Дженсън. Вратата беше заключена. Мъжът седна в средната част. Наоколо нямаше никой.

Никога преди не бе гледал педерастки филми и след тая нощ нямаше намерение да повтаря. Това му беше третият подобен бардак за последните час и половина. Не си свали очилата и се помъчи да не поглежда към екрана. Но му беше трудно и това го раздразни.

В киното имаше пет души. Четири реда по-нагоре и вдясно бяха седнали две влюбени птиченца, които се целуваха и натискаха здравата. Ох, де да имаше една бейзболна бухалка, щеше да сложи край на мизериите им. Или пък едно хубаво парченце жълто найлоново въже.

Страданията му продължиха двайсет минути и тъкмо се канеше да бръкне в джоба си, когато някаква ръка го докосна по рамото. Нежно. Той се направи на разсеян.

— Мога ли да седна до вас? — прозвуча току зад гърба му доста плътен и мъжествен глас.

— Не, и си дръпни лапата.

Ръката изчезна. Минаха няколко секунди и стана ясно, че повече покани нямаше да има. После непознатият се измъкна безшумно.

Това беше живо мъчение за човек, който искрено мрази порнографията. Идеше му да повърне. Той хвърли един поглед назад, после бръкна внимателно в джоба на коженото яке, извади черна кутия, дълга петнайсет, широка дванайсет и висока осем сантиметра и я постави на пода между краката си. После внимателно разряза с малък скалпел облегалката на стола до него и оглеждайки се наоколо, напъха в нея черната кутия. Столът беше тапициран, с пружини, истинска антика, и мъжът нежно завъртя кутията наляво и надясно, докато не я намести съвсем точно. Ключът и тръбичката едва се виждаха през разреза.

Едва сега си позволи да си поеме дълбоко дъх. Макар че уредчето бе направено от истински професионалист, същински гений на миниатюрните експлозиви, не беше особено приятно да се разхождаш с тая проклетия в джоба, на сантиметри от сърцето и всичките ти вътрешности. Дори и седнал до нея не се чувстваше много удобно.

Това бе третата му акция за тази нощ и му оставаше още една, в едно друго кино със старомодни хетеросексуални порнофилми. Усецаше, че очаква едва ли не с нетърпение да иде там, и това съвсем го ядоса.

Той погледна двамата влюбени, които бяха забравили за филма и възбудата им растеше с всеки миг, и си пожела те да са още там, когато черната кутийка започне да бълва задушлив газ, а трийсет секунди

след това огнената топка изпепели всичко, което се намираше между екрана и автомата за пуканки. Ама че хубаво щеше да е!

Но неговата група не прибягваше до насилие и беше против безразборните убийства на невинни или незначителни хора. Убиха неколцина, ала то бе по необходимост. Бяха се специализирали в разрушаване на сградите, използвани от врага. Избираха лесни цели: неохранявани клиники, където се правеха аборти, неподозиращи нищо бардаци и кина. Направо разходка. Нито един арестуван за година и половина.

Беше дванайсет и четирийсет, време да си тръгне и да изтича четири преки до колата си за още една черна кутия, после го чакаха още шест преки до кино „Котенце“, което затваряше в един и половина. То бе осемнайсетото или деветнайсетото в списъка, не помнеше точно кое, но знаеше със сигурност, че след точно три часа и дваайсет минути бизнесът с мръсни филмчета във Вашингтон доста щеше да пострада. В дваайсет и две подобни дупки щяха да бъдат поставени черни кутии. В четири сутринта всичките щяха да бъдат празни и затворени. И щяха да гръмнат. От списъка бяха отпаднали три, които работеха през цялата нощ. Неговата група беше против насилието.

Той намести очилата си и хвърли един последен поглед на съседната облегалка. Съдейки по чашите и пуканките на пода, тук метяха един път седмично. Никой нямаше да забележи кутията и тръбичката, които едва се виждаха през разкъсаната тапицерия. Той внимателно завъртя ключа на кутията и напусна кинотеатър „Монтроуз“.

10

Ерик Ийст не се бе срещал никога с президента, нито пък бе ходил в Белия дом. Не се бе срещал лично и с Флетчър Коул, но знаеше, че няма да го хареса.

Той последва директора Войлс и К. О. Луис в Овалния кабинет. Беше събота, седем часът сутринта. Усмивки или пък ръкостискания нямаше. Войлс представи Ийст. Президентът кимна иззад бюрото си, но не се изправи. Коул четеше нещо.

Във Вашингтон и околностите бяха запалени двайсет порно салона и в много от тях пожарът още тлееше. Бяха видели от колата пушекът да се вие над града. Портиерът на някаква бърлога, наречена „Ангелите“, бе получил сериозни обгарения и май нямаше шансове да оцелее.

Преди час дойде информацията, че неизвестно лице се е обадило в една радиостанция и е поело отговорността от името на Подземната армия, като бе обещало още събития от същия характер в чест на смъртта на Розенбърг.

Пръв заговори президентът. Изглежда уморен, помисли си Ийст. Толкова беше рано за него.

— На колко места е имало експлозии?

— Тук на двайсет — отвърна Войлс. — На още седемнайсет в Балтимор и на петнайсетина в Атланта. Изглежда нападението е било внимателно подготвено, защото всички бомби са избухнали точно в четири сутринта.

— Смятате ли, че е Подземната армия, директоре? — Коул вдигна поглед от листа, който четеше.

— До момента те единствени поемат отговорността за акцията. Прилича на тяхна работа. Съвсем вероятно е да са те. — Войлс не гледаше Коул, докато говореше.

— И кога ще почнете да ги арестувате? — запита президентът.

— В момента, когато се сдобием с правдоподобни основания, господин президент. Такъв е законът, знаете.

— Знам, че според вас тази организация е най-вероятният извършител и на убийствата на Розенбърг и Дженсън и вие сте сигурни, че те са убили един федерален съдия в Тексас и, както изглежда, са вдигнали във въздуха поне петдесет и два порно салона през изминалата нощ. Но не знам защо могат така безнаказано да палят и убиват. По дяволите, директоре, ние сме обсадени.

Вратът на Войлс почервения, но той не каза нищо. Просто отмести поглед встрани, докато президентът се взираше яростно в него.

К. О. Луис се изкашля.

— Ако разрешите да кажа, господин президент, ние не сме убедени, че Подземната армия е замесена в убийствата на Розенбърг и Дженсън. Всъщност нямаме никакви улики, които да ги свързват с престъплението. Те са просто един от многото възможни извършители. Както казах и по-рано, убийствата са много добре организирани и са извършени забележително чисто и професионално. Изключително професионално.

Коул направи крачка напред.

— Искате да кажете, че нямате представа кой ги е убил и че може никога да не узнаете, така ли?

— Не, не казвам това. Ще ги намерим, но ни трябва време.

— Колко време? — попита президентът. Глупав, хлапашки въпрос, на който смислен отговор едва ли можеше да се даде.

Ийст моментално се настрои против човека, който го задаваше.

— Месеци — заяви Луис.

— Колко месеца?

— Много месеци.

Президентът завъртя очи и поклати глава, после се изправи и с израз на голямо възмущение застана до прозореца. И заговори на стъклото:

— Не мога да повярвам, че няма връзка между това, което се случи снощи, и убитите съдии. Може пък да съм прекалено мнителен.

Войлс стрелна една бърза усмивчица към Луис. Мнителен, несигурен, загубен, тъп, отнесен. Дано да не изреди още много други епитети.

Президентът продължи да размишлява на глас пред прозореца.

— Просто се изнервям, когато наоколо се разхождат свободно убийци и избухват бомби. Смее ли някой да ме обвинява за това? Не сме убивали президент от трийсет години насам.

— Мисля, че сте в безопасност, господин президент — заяви с весела нотка в гласа Войлс. — Секретните служби държат нещата под контрол.

— Чудесно. Защо тогава имам чувството, че сякаш съм в Бейрут? — Президентът почти бе опрял глава в прозореца.

Коул усети, че става неудобно, грабна една дебела папка от бюрото, вдигна я във въздуха и заговори на Войлс като професор, изнасящ лекция пред студенти.

— Ето съкращения списък на потенциалните кандидати за членове на Върховния съд. Тук има осем имена, всяко съпроводено от биографични данни. Изготвен е от Министерството на правосъдието. Започнахме с двайсет имена, след това президентът, министър Хортън и аз ги намалихме до осем. Никой от тях няма представа, че е обсъждан за такава длъжност.

Войлс продължаваше да гледа встрани. Президентът бавно се върна до бюрото и взе своя екземпляр от списъка.

Коул заговори отново.

— Някои от кандидатурите са доста спорни и ако в крайна сметка бъдат издигнати, ще се наложи да водим война, за да получим одобрение от Сената. А предпочитаме да не я започваме точно сега. Всичко трябва да се върши в тайна.

Войлс изведнъж рязко се обърна и впери презрително очи в началника на кабинета.

— Ти си идиот, Коул. Правили сме ги тия работи и преди и мога да те уверя, че почнем ли с проверките, птичката е изхвъркнала от кафеза. Искаш пълно проучване на кандидата и очакваш всеки, към когото се обърнем, да си държи устата затворена. Не става така, синко.

Коул пристъпи още по-близо до Войлс. Очите му святкаха яростно.

— Ако трябва, ще си скъсаш задника от работа, но тия имена не бива да се появяват във вестниците, докато кандидатите не бъдат определени. Ти отговаряш за това, директоре. Ще запушиш всички дупки и ще държиш пресата надалеч, ясно ли е?

Войлс скочи на крака и посочи с пръст Коул.

— Слушай, глупак такъв, ти искаш проучване, тогава прави си го сам. И не ми нареждай като на ученик.

Луис застана между тях, а президентът се изправи зад бюрото и секунда-две никой не каза нищо. Коул остави папката си на бюрото и отстъпи няколко крачки назад, извърщайки поглед встрани. Президентът влезе в ролята си на умиротворител.

— Сядай, Дентън. Сядай.

Войлс се отпусна в креслото, впил разярен поглед в Коул. Президентът се усмихна на Луис и всички седнаха.

— Много сме изнервени — изрече задушевно домакинът.

— Ще извършим обичайните проучвания, господин президент — заговори спокойно Луис, — и всичко ще бъде запазено във възможно най-дълбока тайна. Но вие разбирате, че не можем да контролираме всеки човек, с когото контактуваме.

— Да, мистър Луис, знам това. Но искам извънредна предпазливост. Тези мъже са млади и ще оформят и дооформят Конституцията години след като мен няма да ме има на тоя свят. Те са убедени консерватори и пресата живи ще ги изяде. Трябва да не са опетнени с нищо, да нямат позорни тайни в семействата. Никакви наркотици в миналото или незаконни деца, или екстремистки акции в студентските години, или разводи. Разбирате ли? Никакви изненади.

— Да, господин президент. Но не можем да гарантираме пълна секретност на разследванията си.

— Просто се помъчете, ясно ли е?

— Да, сър. — Луис подаде папката на Ерик Ийст.

— Това ли е всичко? — запита Войлс.

Президентът погледна Коул, който бе обърнал гръб на всички и се взираше навън през стъклото.

— Да, Дентън, това е всичко. Бих желал да извършите проверките до десет дни. Искам да действам бързо по този въпрос.

— Ще ги имате след десет дни — изправи се Войлс.

Калахан почука на вратата на Дарби. Беше ядосан и доста объркан, искаше да ѝ каже толкова много неща, но знаеше, че не бива да започва кавга, защото имаше нещо, което желаше много повече, отколкото да се поразтовари с малко крясъци. Тя го избягваше от

четири дни, играеше си на детектив и се барикадираше в библиотеката. Не ходеше на лекции и не му се обаждаше по телефона, изобщо го беше зарязала в критичен за него момент. Но той знаеше, че когато тя отвори вратата, ще се усмихне и ще забрави, че го е пренебрегнала.

В ръцете си държеше литър вино и истинска италианска пица от „Мама Роза“. Беше десет и нещо, събота. Почука отново и огледа спретнатите къщички и блокчета наоколо. Веригата отвътре изтрака и той моментално се ухили. Чувството за самота изчезна.

— Кой е? — попита тя през едва откритата врата.

— Томас Калахан. Помниш ли ме? Стоя на прага и те моля да ме пуснеш вътре, за да си играем пак двамата и да си бъдем другарчета.

Вратата се отвори и Калахан влезе вътре. Тя пое бутилката и го целуна лекичко по бузата.

— Още ли сме приятели? — запита той.

— Да, Томас. Бях много заета.

Той я последва през разхвърляната стая до кухнята. На масата имаше компютър и куп дебели книги.

— Търсих те. Защо не ми се обади?

— Не бях вкъщи — отвърна тя, отвори едно чекмедже и извади тирбушон.

— Имаш телефонен секретар. Говорих си с него.

— Да не искаш да се скараме, Томас?

Той погледна голите й крака.

— Не! Кълна се, че няма да правя сцени. Обещавам. Прости ми, моля те, ако ти изглеждам разстроен.

— Престани!

— Кога ще си легнем?

— Спи ли ти се?

— Всичко друго, но не и това. Хайде, Дарби, три нощи минаха.

— Пет. Каква е пицата? — Тя измъкна тапата и наля вино в две чаши.

Калахан наблюдаваше всяко нейно движение.

— А, специална пица за събота вечер. Блъскат отгоре всичко, което имат за хвърляне. Опашки от скариди, яйца, рачешки глави. И евтино вино. Нещо съм закъсал с парите и утре ще пътувам, така че трябва да внимавам какво харча, и след като заминавам, си помислих,

че просто ще намина да изкараме една бурна нощ, та да не ме изкуши някоя заражена мацка във Вашингтон. Какво ще кажеш по въпроса?

Дарби отвори кутията.

— Май че е с кренвирши и чушки.

— Ще има ли все пак нещо по-така?

— Може би по-късно. Пий си виното и дай да си поговорим.

Отдавна не сме разговаряли.

— Аз си говорих, защо? Цяла седмица си говоря с твоя телефонен секретар.

Той взе чашата и бутилката и я последва в стаята. Тя пусна стереоуредбата. Двамата се отпуснаха на дивана.

— Хайде да се напием — предложи той.

— Толкова си романтичен.

— За теб съм готов на всичко.

— Цяла седмица пиеш.

— Не е вярно. Три четвърти седмица. Ти си виновна, защото ме отбягваш.

— Какво ти става, Томас?

— Друсат ме нервите. Страшно съм напрегнат и имам нужда от компания да се поразговаря. Какво ще кажеш?

— Хайде да се напием, ама не съвсем. — Тя отпи от виното и праметна крака през скута му.

Той пое дълбоко дъх и го задържа, сякаш нещо го преряза.

— В колко часа ти е самолетът? — попита тя.

Той запрегльща често-често.

— В един и половина. Директен полет до Нашънъл. Трябва да се регистрирам до пет часа, а вечерята е от осем. След това може да съм принуден да бродя по улиците и да търся любов.

— Добре де, добре — усмихна се тя. — Почваме след малко. Нека първо да си поприказваме.

Калахан въздъхна с облекчение.

— Мога да говоря не повече от десет минути, после просто ще припадна.

— Каква е програмата за понеделник?

— Обичайните осем часа празни дрънканици за бъдещето на Петата поправка, после някаква комисия ще подготви проект за заключителен доклад, който никой няма да одобри. Още малко дебати

във вторник, нов доклад, тук-там някоя промяна, закриваме конференцията, без нищо да сме свършили, и всеки си отива у дома. Ще се прибера във вторник късно вечерта и искам да си направим една среща в някой много хубав ресторант, а след това да идем у нас да се отдадем на интелектуални разговори и животински секс. Къде е пицата?

— Оттатък. Ще я донеса.

— Не ставай — продължи да гали краката ѝ той. — Хич не съм гладен.

— Защо ходиш на тия конференции?

— Член съм на Асоциацията, а освен това съм професор и от нас просто се очаква да обикаляме страната, за да се срещаме с други учени идиоти и да приемаме доклади, които никой не чете. Ако не отида, деканът ще реши, че нямам достатъчно академичен принос.

— Много си напрегнат, Томас. — Тя напълни отново чашите.

— Знам. Тежка седмица беше. Просто ми става лошо, като си помисля, че няколко неандерталци ще преработват Конституцията. След десет години ще живеем в полицейска държава. Нищо не мога да направя срещу това, така че вероятно ще се отдам на алкохола.

Дарби отпиваше бавно от чашата си и го наблюдаваше. Музиката беше тиха, а светлината мека.

— Замота ми се главата — рече тя.

— Толкова ти трябва на тебе. Чаша и половина, и си готова. Ако беше ирландка, щеше да издържаш на пиене по цяла нощ.

— Баща ми беше наполовина шотландец.

— Не е достатъчно. — Калахан кръстоса крака на масичката и се отпусна назад. После нежно потърка глезените ѝ. — Може ли да ти лакирам ноктите?

Тя не отговори. Той проявяваше някакъв фетишизъм към пръстите на краката ѝ и настояваше да лакира ноктите ѝ с яркочервен лак поне два пъти месечно. Бяха го гледали в някакъв филм, „Бул Дърам“ май, и макар че Калахан не беше нито толкова мил, нито толкова трезвен като Кевин Костнър, тя беше започнала да изпитва удоволствие от близостта, която този ритуал създаваше помежду им.

— Няма ли да лакираме днес? — запита той.

— Може малко по-късно. Изглеждаш ми уморен.

— Мъча се да се отпусна, но съм изпълнен с мъжка сила и енергия и няма да се отървеш от мен, като ми кажеш, че изглеждам уморен.

— Ето ти още малко вино.

Калахан обърна чашата и се просна на канапето.

— И така, мис Шоу, кой е убиецът?

— Професионалисти. Ти не четеш ли вестници?

— Разбира се, че са професионалисти. Но кой стои зад тях, а?

— Не знам. След снощи изборът май единодушно клони към Подземната армия.

— Но ти не си убедена в това.

— Не. Никого не са арестували. Въобще не съм убедена.

— И си изровила някой неизвестен престъпник, за когото никой в цялата страна не подозира.

— Бях се спряла на един, но сега вече не съм толкова сигурна. Три дни си играх да разработя тая версия, обобщих всичко най-ясно и прегледно в малкото си компютърче и отпечатах едно тъничко досие, което след това изхвърлих.

— Да не би да искаш да кажеш, че три дни поред заряза лекции и мен, работи денонощно, за да се правиш на Шерлок Холмс, а сега захвърляш всичко в кошач?

— Ето го там, на масата.

— Не мога да повярвам. Страдах самотен цяла седмица, но знаех, че е в името на благородно дело. Знаех, че мъките ми са за благото на страната, защото ти ще разбулиш загадката и ако не тази вечер, то поне утре ще ми кажеш кой е убиецът.

— Не може, поне не и с правни разсъждения и анализи. Няма модел, няма обща нишка в тези убийства. Едва не изгорих компютрите в Правния факултет.

— Видя ли! Казах ти аз! Забравяш, миличка, че съм гений в областта на конституционното право и моментално ти заявих, че единственото, което свързва Розенбърг и Дженсън, са черните тоги и заплахите, които получаваха. Нацистите или арийците, или ония от клана или мафията, или някои други са ги убили, защото Розенбърг бе Розенбърг, а Дженсън беше най-лесната мишена и освен това караше всички да се чувстват неудобно.

— Добре, защо тогава не се обадиш на ФБР и не споделиш прозренията си с тях? Сигурна съм, че чакат на телефона.

— Не се сърди. Извинявай. Моля те, прости ми.

— Ти си магаре, Томас.

— Да, ама ти пак ме обичаш, нали?

— Не съм сигурна.

— Няма ли все пак да си легнем? Ти обеща.

— Ще видим.

Калахан остави чашата на масата и се впусна в атака.

— Слушай, миличка, ще прочета версията ти, наистина. А после ще си поговорим за нея, наистина. Но в момента просто не мога да разсъждавам съвсем ясно и няма да мога, докато не хванеш слабата ми и трепереща ръка и не ме отведеш в леглото си.

— Забрави за малката ми папчица.

— По дяволите, Дарби, моля те. *Моля те.*

Тя обхвана с ръце шията му и го притегли към себе си. Целувката им беше дълга и страдна, почти болезнена.

11

Полицаят натисна бутона на звънеца до името на Грей Грантам и задържа палеца си дващсет секунди. После малка пауза. И още дващсет секунди. Пауза. Дващсет секунди. Пауза. Дващсет секунди. Цялата работа му се стори доста забавна, защото Грантам беше нощна птица и едва ли бе спал повече от три-четири часа. И сега някой да вземе да звъни непрекъснато, та чак коридорът да кънти, какъв ужас! Той натисна звънеца отново и погледна патрулната си кола, спряна на забранено място на тротоара под уличната лампа. Вече се съмваше. Беше неделя и по улицата нямаше никой. Дващсет секунди. Пауза. Дващсет секунди.

Домофонът изпука.

— Кой е?

— Полиция! — отвърна ченгето.

Той беше негър и нарочно натърти на втората сричка. Доставяше му удоволствие.

— Какво искате? — запита сърдито Грантам.

— Може пък да имам заповед за обиск. — Полицаят явно се забавляваше.

Гласът на Грантам омекна и прозвуча едва ли не обидено.

— Ти ли си, Клийв?

— Аз съм.

— Колко е часът, Клийв?

— Наближава пет и половина.

— Трябва да е нещо важно.

— Не знам. Старшия не ми каза, знаеш. Само ми нареди да те събудя, че искал нещо да си говорите.

— Защо винаги иска да говори, преди да се е показало слънцето?

— Не задавай тъпи въпроси, Грантам.

Последва кратка пауза.

— Да, прав си. Предполагам, че иска да си поговорим веднага.

— Не. Имаш трийсет минути. Каза да бъдеш там в шест.

— Къде там?

— На Четиринайсета улица близо до игрището „Тринидад“ има малко кафене. Тъмно и безопасно и Старшия го харесва.

— Откъде ги изкопава тия места?

— Знаеш ли, за един репортер задаваш възможно най-тъпите въпроси. Казва се „При Гленда“ и ти предлагам да тръгваш, инак ще закъснееш.

— Ти ще бъдеш ли там?

— Ще намина да съм сигурен, че си добре.

— Стори ми се, че каза колко било безопасно.

— Безопасно, за тая част на града. Ще можеш ли да го намериш?

— Да. Тръгвам веднага.

— Приятен ден, Грантам.

Старшия беше доста възрастен и много черен, а бялата му лъскава коса стърчеше във всички посоки. Слагаше дебелите тъмни очила щом се събудеше, и мнозина от работещите с него в Западното крило на Белия дом мислеха, че е полусляп. Накланяше главата си на една страна и се усмихваше като Рей Чарлс. Понякога, докато изпразваше кошчетата с боклук и бършеше прах, се блъскаше в рамките на вратите или в бюрата. Вървеше бавно и внимателно, сякаш си броеше стъпките. Работеше си кротичко, вечно с усмивка на уста, и намираше блага дума за всеки, който се отнасяше добре с него. В общи линии не му обръщаха внимание — просто още един добродушен, стар, почти недъгав негър портиер.

Старшия виждаше всичко през стените. Неговата територия беше Западното крило, което чистеше вече трийсет години. Чистеше и слушаше. Чистеше и виждаше. Той почистваше след някои ужасно важни хора, които често бяха прекалено заети, за да внимават какво приказват, особено в присъствието на бедничкия стар негър. Знаеше кои врати са отворени и кои стени тънки, и от кои вентилационни шахти се чува най-добре. Можеше да изчезва в миг и да се появява някъде в сянка, където ужасно важните хора не го забелязваха.

Повечето от онова, което научаваше, пазеше за себе си. Но от време на време усещаше, че е попаднал на пикантна новина, която може да се върже с някоя друга, и тогава се обаждаше по телефона.

Беше много внимателен. Оставаха му три години до пенсия и не искаше да рискува.

Никой не подозираше, че Старшия подава информация на пресата. Във всеки Бял дом има достатъчно бърборковци, които да си хвърлят вината едни други. Голям майтап беше, наистина. Старшия се срещаше с Грантам от „Вашингтон Поуст“, изчакваше нетърпеливо да се появи материалът и после изслушваше воя, сврян в сутерена, докато горе хвърчаха глави.

Беше безупречен източник и говореше само с Грантам. Полицаят Клийв, всъщност негов син, уреждаше срещите — винаги в ранен час и на тъмно и потайно място. Старшия вечно носеше очила. Грантам също, плюс някаква шапка. Клийв обикновено седеше с тях и наблюдаваше присъстващите.

Грантам пристигна в кафенето в шест и пет и се запъти към сепарето отзад. Имаше трима други клиенти. Самата Гленда пържеше яйца на печката близо до касата. Клийв седеше на един стол и я гледаше.

Двамата си стиснаха ръцете. Кафето беше вече налято.

— Извинявай, че закъснях — започна пръв Грантам.

— Няма проблеми, приятелю. Радвам се да те видя. — Макар и да шепнеше, гласът на Старшия стържеше като груба пила. Никой не ги слушаше.

— Тежка седмица в Белия дом. — Грантам отпи голяма глътка кафе.

— Може и така да се каже. Големи вълнения. Голяма радост.

— Не думай! — Грантам не можеше да си води бележки на тия срещи. Прекалено явно ще бъде, беше казал Старшия, когато поставяше правилата на играта.

— Да. Президентът и неговите момчета изпаднаха във възторг, като чуха за Розенбърг. Много се зарадваха наистина.

— А за Дженсън?

— Е, както си забелязал, предполагам, президентът присъства на погребението, но не каза нито дума. В началото мислеше да произнесе слово, но после се отказа, защото щеше да се наложи да говори хубави неща за един педераст.

— Кой написа словото?

— Писачите му, кой друг? Главно Мабри. Писаха го целия четвъртък, после шефът се отказа.

— Но отиде и на опелото на Розенбърг.

— Да, ама не щеше да ходи. Каза, че предпочитал да влезе в ада за един ден. Но накрая подви опашка и все пак отиде. Много е доволен, че пречукаха Розенбърг. В сряда беше направо един малък празник при нас. Съдбата му поднесе страхотен подарък. Сега му се отваря възможност да префасонира Съда и е много развълнуван от това.

Грантам слушаше много внимателно. Старшия продължи.

— Изготвен е съкратен списък на кандидати. Първоначалният вариант бил от двайсет имена, после ги намалили на осем.

— Кой ги е орязал?

— Кой според тебе? Президентът и Флетчър Коул. Умират от ужас да не изтече някаква информация в момента. Явно списъкът се състои само от консерватори, и повечето от тях неизвестни.

— Някакви имена?

— Само две. Някой си Прайс от Айдахо и Маклорънс от Върмонт. Само тия имена мога да ти кажа. Май и двамата са от федералните съдилища. Нищо повече не знам.

— Какво става със следствието?

— Не съм чул досега кой знае какво, но ще си държа ушите наострени. Засега като че ли почти нищо не става.

— Нещо друго?

— Не. Кога ще го публикуваш?

— Сутринта.

— Ще бъде голям смях.

— Благодаря, Старши.

Слънцето беше вече изгряло и кафенето се понапълни. Клийв приближи и седна до баща си.

— Свършвате ли вече, момчета?

— Готови сме — рече старият негър.

— Май трябва да тръгваме. — Клийв хвърли поглед наоколо. — Грантам ще тръгне пръв, аз след него, а татко може да си стои колкото иска.

— Много мило от твоя страна, сине — наклони глава насмешливо баща му.

— Благодаря, момчета — надигна се от стола Грантам и се отправи към изхода.

12

Верхик закъсняваше както обикновено. За двайсетте и три години, откакто бяха приятели, един път не беше дошъл навреме. И никога не ставаше въпрос само за няколко минути закъснение. Той просто нямаше представа за времето и това никак не го безпокоеше. Носеше часовник, но не го поглеждаше. Закъсненията му бяха от по час, понякога два, особено когато го чакаше приятел, който щеше да му прости.

Така че Калахан престоля един час в бара сам, което му дойде съвсем добре. След осем часа дълбокомислени спорове той усети, че презира Конституцията и ония, които я преподават. Организмът му жадуваше за уиски и двете чаши „Чивас Ригал“ го поосвежиха. Виждаше отражението си в огледалото зад редиците бутилки и очакваше зад рамото му да изплува Гавин Верхик. Нищо чудно, че приятелят му не можа да издържи на частната практика, където животът се определя от движението на часовниковата стрелка.

Час и единайсет минути след седем, когато му бяха сервирали третото двойно, до бара се приближи Верхик и поръча бутилка бира.

— Извинявай, че закъснях — рече той и стисна здраво ръката на приятеля си. — Знаех, че ще ти е приятно да прекараш известно време сам с чашка „Чивас“.

— Изглеждаш уморен — огледа го загрижено Калахан. Стар и уморен. Верхик беше състарен и напълнял. Челото му се бе увеличило с още два-три сантиметра от последната им среща, а тъмните кръгове под очите му изпъкваха по-силно на фона на бледата кожа.

— Не е твоя работа. — Той отпи голяма глътка бира. — Коя е нашата маса?

— Резервирана е за осем и половина. Мислех, че ще закъснееш поне час и половина.

— Значи съм подранил.

— Може и така да се каже. От службата ли идваш?

— Сега живея в службата. Директорът държи да работим по сто часа седмично, докато не попаднем на нещо. Казах на жена ми, че ще се прибера за Коледа.

— Как е тя?

— Отлично. Страшно търпелива излезе. Разбираме се много по-добре, когато живея в службата. — Тя беше третата му съпруга за седемнайсет години.

— Защо не ме запознаеш с нея?

— А-а, не. За първите две се ожених заради секса, а те толкова много го обичаха, че взеха да го споделят и с други. За тая се ожених заради парите ѝ, та няма кой знае какво за гледане. — Той изпразни бутилката. — Съмнявам се, че ще издържа, докато умре.

— На колко е години?

— Не питай. Всъщност наистина я обичам. Честно. Но след две години съвместен живот сега осъзнавам, че единственото общо нещо помежду ни е невероятният усет към фондовата борса. Още една бира, моля — погледна бармана той.

Калахан се изхили и отпи от уискито.

— Колко има?

— Не толкова, колкото си мислех. Всъщност не съм сигурен. Някъде около пет милиона, струва ми се. Беше изхвърлила първия и втория си съпруг и си мисля, че в мен я привлече авантюрата да се омъжи за един средностатистически гражданин. Тъй де, и страшният секс, твърди тя. Всички все това казват, знаеш.

— Все изтегляш бити карти, Гавин, още от студентската скамейка. Вечно ти харесват жени, дето страдат я от невроза, я от депресия.

— И те ме харесват. — Той надигна бутилката и я пресуши до половината. — Защо винаги ядем тук?

— Не знам. Нещо като традиция. За да си спомним с умиление Правния факултет.

— Всички мразехме тоя факултет, Томас. И сега всички го мразят. Всички мразят юристите.

— Явно си в настроение.

— Извинявай. Спал съм само шест часа, откакто намериха трупове. Директорът ми крещи поне пет пъти на ден. А аз крещя на всички надолу. Голяма истерия е в службата.

— Изпий си бирата, мой човек. Масата ни е готова. Дай да ядем и да пием, и да си говорим, и да се опитаме да прекараме приятно няколкото часа заедно.

— Обичам те повече от жена си, Томас. Знаеш ли това?

— Е, не е кой знае какво.

— Прав си.

Последваха обертелни до една масичка в ъгъла. Винаги си запазваха нея. Калахан поръча още по едно и обясни, че не бързат да вечерят.

— Видя ли оная гадория във „Вашингтон Поуст“? — попита Верхик.

— Видях я. Кой ли е пропял?

— Откъде да знам? Директорът получи съкратения списък в събота сутринта. Връчи му го лично президентът заедно с изричното настояване за пълна секретност. В събота и неделя Войлс не го е показвал на никого, а в понеделник сутринта историята се появява във вестника заедно с имената на Прайс и Маклорънс. Шефът полудя, като я видя, а след няколко минути се обади и президентът. Войлс хукна към Белия дом и там са се счепкали здравата. Шефът се опитал да нападне Флетчър Коул и Луис е трябвало да го обуздава. Много неприятна работа.

— Страшно добре звучи — попиваше с удоволствие всяка негова дума Калахан.

— Нали? Разказвам ти го, защото след няколко чашки ще поискаш да ти кажа кой още фигурира в списъка, а аз няма да го направя. Мъча се да се държа като приятел, Томас.

— Давай нататък.

— Както и да е, няма начин от нас да е изтекло нещо. Невъзможно. Трябва да са го изпуснали от Белия дом. Там е пълно с хора, дето мразят Коул. Тече, знаеш, като пробито сито.

— Сигурно Коул го е подхвърлил.

— Може и така да е. Гнусно копеле е и според някои той е дал имената на Прайс и Маклорънс, за да подплаши всички, а после ще обяви две привидно по-умерени кандидатури. Звучи напълно в неговия стил.

— Никога не съм чувал за Прайс и Маклорънс.

— Не си изключение. И двамата са млади, по на четирийсет и няколко, с много малко опит като арбитри. Не сме ги проверили още, но май са крайни консерватори.

— А останалите в списъка?

— Ужасно бързаш, момче. Две бирички само, и вече изплю големия въпрос.

Питиетата им пристигнаха.

— Искам от ония гъби с раци — поръча на келнера Верхик. — Просто да сложа нещо в уста. Умирам от глад.

— На мен още едно — подаде празната си чаша Калахан.

— Не ме питай пак, Томас. И на гръб да ме изнесеш оттук след три часа, пак няма да чуеш нищо повече. Знаеш го, нали? Да кажем само, че Прайс и Маклорънс са типичен пример за целия списък.

— И всички са непознати?

— В общи линии, да.

Калахан отпи бавно глътка уиски и поклати глава. Верхик свали сакото си и разхлаби връзката.

— Хайде да си говорим за жени.

— Не искам.

— На колко е години?

— На двасет и четири, но е много зряла.

— Можеш да й бъдеш баща.

— Може и да съм й, кой знае?

— Откъде е?

— От Денвър. Казах ти вече.

— Обожавам момичетата от Средния запад. Толкова са независими и непретенциозни, ходят само с джинси и имат дълги крака. Ще взема да се оженя за някое от тях. Има ли пари?

— Не. Бащата е загинал при самолетна катастрофа преди четири години и майката е получила добро обезщетение.

— Значи има пари.

— Не е зле.

— Има си хас. Носиш ли нейна снимка?

— Не. Да не ми е внучка или пък любимото пуделче?

— Защо не взе една да я видя?

— Ще я накарам да ти прати. Какво толкова забавно виждаш?

— Ами не мога да повярвам. Неотразимият Томас Калахан, дето сменя мацките като носни кърпички, е хлътнал до уши.

— Не съм.

— Хайде, хайде, направо си е рекорд. Колко месеца изкара вече, девет или десет? Почти цяла година го раздаваш стабилно, не е ли така?

— Осем месеца и три седмици, ама не казвай на никого, Гавин. Не ми е лесно.

— Тайната ти е в сигурни ръце. Само ми разкажи всичко, от игла до конец. Колко е висока?

— Един и седемдесет, петдесет и пет килограма, дълги крака, тесни джинси, независима, непретенциозна, типично момиче от Средния запад.

— Трябва и аз да си намеря едно такова. Ще се жениш ли за нея?

— Разбира се, че не! Пий си пиенето.

— И сега какво, само с една жена ли спиш?

— А ти не си ли същият?

— Не, по дяволите. Никога не съм си падал по моногамията. Ама сега не говорим за мен, Томас, а за нашия Питър Пан, неотразимия Калахан, мъжа, който забожда всяка най-страхотна мацка на месеца. Кажи ми, Томас, не лъжи най-добрия си приятел, само ме погледни в очите и ми кажи, че си потънал в лоното на моногамията.

Верхик се надвеси през половината маса и се ухили глупашки.

— Не викай толкова — огледа се Калахан.

— Отговори ми.

— Кажи другите имена от списъка и ще ти отговоря.

— Хитър ход — дръпна се назад Верхик. — Струва ми се, че отговорът е да. И ми се струва също, че си се влюбил в това момиче, но си прекалено страхлив да си го признаеш. Мисля си, че те е вързала, приятелче.

— Хубаво де, вързала ме е. По-добре ли се чувстваш сега?

— Да, много по-добре. Кога ще ме запознаеш?

— А ти кога ще ме запознаеш с жена си?

— Нещо си се объркал, Томас. Съществува основна разлика. Ти не искаш да се запознаеш с жена ми, а аз искам да се запозная с Дарби. Разбираш ли? Уверявам те, двете неща са съвсем различни.

Калахан се усмихна и отпи от чашата си. Верхик се отпусна назад, кръстоса крака на пътеката и надигна зелената бутилка.

— Побъркали са те, братче — рече Калахан.

— Извинявай. Пия колкото мога.

Сервираха гъбите още врящи в алуминиевите плата. Верхик натъпка две в устата си и задъвка яростно. Калахан го гледаше. Уискито бе притъпило усещането за глад и сега можеше да изчака няколко минути. Във всички случаи предпочиташе алкохола пред яденето.

Четирима араби се настаниха шумно на съседната маса и забъбриха високо на своя език.

— Кой ги е убил, Гавин?

Верхик подъвка една минута, после преглътна с мъка.

— Ако знаех, нямаше да ти кажа. Но се кълна, че не зная. Всички са озадачени. Убийците изчезват безследно. Работата е планирана безупречно и извършена съвършено. Никаква следа.

— Защо точно те двамата?

— Много просто — пъкна още една гъба в устата си Гавин. — Толкова е просто, че съвсем не е трудно човек да го пропусне. И двамата бяха абсолютно лесни за убиване. Розенбърг нямаше алармена инсталация в къщата си. Всеки малко по-опитен крадец или убиец би могъл да влезе и да си излезе. А горкият Дженсън висеше в ония места посред нощ. И двамата бяха лесни мишени. В момента, когато тях са ги ликвидирали, останалите членове на Върховния съд са имали агенти на ФБР пред домовете си. Ето защо са били избрани. Защото бяха глупави.

— Тогава кой ги е избрал?

— Някой с много пари. Убийците са били професионалисти и вероятно след броени часове са напуснали страната. Смятаме, че са били трима, а вероятно и повече. Касапницата у Розенбърг може и да е дело на един. Поне двама са поработили върху Дженсън. Един или повече са охранявали, докато оня с въжетото си е свършил работата. Макар и да е някаква си мръсна дупка, все пак е кино и е доста рисковано — може да те видят. Но са били добри, много добри.

— Прочетох някъде версията за самотния убиец.

— Изключено. Невъзможно е сам човек да убие и двамата. Невъзможно.

— Колко пари може да поискат такива убийци?

— Милиони. Освен това е струвало много пари да се подготви всичко.

— И нямаш никаква представа кои са те?

— Слушай, Томас, аз не участвам в разследването, така че трябва да питаш някой друг. Сигурен съм, че колегите знаят доста повече от мен. Аз съм само дребен правителствен чиновник.

— Да, да, който просто случайно е на малко име с председателя на Върховния съд.

— Е, обажда се от време на време. Но това не е интересно. Хайде пак да се върнем на жените. Мразя професионалните разговори.

— Говорил ли си с него тия дни?

— Опипваш, Томас, продължаваш да опипваш. Да, побъбрихме си малко тая сутрин. Накарал е всичките двацет и седем помощници да прегледат списъците с предстоящи дела във федералните съдилища за някакви следи. Безсмислено е и му го казах. Във всяко дело, което стига до Върховния съд, има две страни и всяка от тях несъмнено би спечелила, ако двама-трима съдии изчезнат и бъдат заменени с други, които са по-благосклонни към каузата ѝ. Хиляди дела са обжалвани и биха могли да стигнат до Върховния съд. Не можеш просто да грабнеш едно и да заявиш: „Ето! Това ги вкара в гроба!“. Глупаво е.

— Какво каза той?

— Разбира се, че се съгласи с блестящия ми анализ. Мисля, че се обади, след като бе видял статията във „Вашингтон Поуст“, да пробва дали няма да измъкне нещо от мене. Можеш ли да си представиш подобно нахалство?

Келнерът се въртеше наоколо със загрижено изражение.

Верхик хвърли един поглед на менюто, затвори го и му го подаде.

— Риба меч на скара, синьо сирене, без зеленчуци.

— Аз искам гъби — допълни Калахан.

Келнерът изчезна.

Калахан бръкна в джоба на палтото си, извади един дебел плик и го остави на масата до празната бирена бутилка.

— Погледни го, като имаш време.

— Какво е това?

— Нещо като досие. На нейната версия.

— Мразя досиетата, Томас. Всъщност мразя правото и правистите и с изключение на тебе мразя и преподавателите по право.

— Дарби го написа.

— Ще го прочета довечера. За какво се отнася?

— Мисля, че ти казах. Тя е умна и интелигентна и много пробивна. Пише по-добре от останалите. Увлечението ѝ, освен мене, разбира се, е конституционното право.

— Горкичката.

— Миналата седмица четири дни не ходи на занятия, заряза и мен, и останалия свят и разработи своя хипотеза. Сега се отказва от нея. Но ти я прочети. Невероятно е просто.

— Кой е заподозреният?

Арабите избухнаха в смях и се заблъскаха по раменете, разливайки уискито от чашите си. Накрая се умириха.

— Отвратителна гледка са тия пияници, нали? — подсмихна се Верхик.

— Чак почва да ми се гади.

Верхик напъха плика в палтото си, метнато на облегалката на стола.

— Каква е нейната версия?

— Малко е необичайна. Но я прочети. Искам да кажа, вреда няма, нали така? Вие, момчета, имате нужда от помощ.

— Ще я прочета само защото тя я е написала. Как е в леглото?

— Как е жена ти в леглото?

— Разточителна. В банята, в кухнята, в супера. Разточителна е във всичко, което прави.

— Това не може да продължава вечно.

— Ще се изхаби до края на годината. Може пък да получи къщата в града и малко дребни за харчене.

— Нямате ли брачен договор?

— Имаме, ама аз съм адвокат, ако си спомняш. И в него има повече дупки, отколкото във всеки закон за данъчна реформа. Един приятел ми го прави. Как да не го обичаш нашето право, а?

— Дай да говорим за нещо друго.

— За жени ли?

— Хрумна ми нещо. Ти искаш да се запознаеш с нея, нали?

— За Дарби ли говорим?

- Да. За Дарби.
- Умирам да се запозная с нея.
- Ще ходим в Сейнт Томас за Деня на благодарността. Защо не дойдеш и ти?
- Трябва ли да доведа и жена си?
- Не. Не е поканена.
- А тя ще тича ли по плажа с бански само от връвчици, а? Да ни направи нещо като шоу, само за нас, а?
- Може би.
- Уха! Не мога да повярвам.
- Предлагам ти да си вземеш съседното бунгало и ще си направим щур купон.
- Страхотно, приятел. Направо страхотно.

13

Телефонът извъня четири пъти, автоматичният секретар се включи, записът отекна в апартамента, последва сигнал, но никой не се обади. После отново извъня, пак четири пъти, пак същата процедура, и пак никой от другия край. След минута пак се позвъни и Грей Грантам грабна слушалката и се подпря на възглавницата, опитвайки да се съсредоточи.

— Кой е? — изрече той с мъка. Прозорецът беше абсолютно тъмен.

Гласът отсреща беше тих и плах.

— Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“ ли е?

— Същият. Кой се обажда?

— Не мога да ви съобщя името си — отвърна непознатият бавно.

Мъглата се вдигна и Грей успя да различи цифрите на часовника. Беше пет и четирийсет.

— Добре де, името няма значение. Защо се обаждате?

— Вчера видях материала ви за Белия дом и кандидатите за Върховния съд.

— Хубаво. — Ти и още един милион хора. — Но защо звъните по никое време?

— Извинявайте. Отивам на работа и сега се обаждам от улицата. Не мога да звъня от къщи или от кантората. — Гласът беше ясен, изразителен и изглеждаше интелигентен.

— Каква кантора?

— Аз съм юрист.

Страхотно. Във Вашингтон живееха поне половин милион юристи.

— Частна фирма или за правителството?

Последва леко колебание.

— Тъ, бих предпочел да не ви отговарям в момента.

— Така значи. Слушайте, аз пък бих предпочел да спя в момента. Защо всъщност ми се обадохте?

— Може би знам нещо за Розенбърг и Дженсън.

— Като например... — Грантам седна на края на леглото.

Последва още по-дълга пауза.

— Записвате ли този разговор?

— Не. Трябва ли?

— Не знам. Наистина много се страхувам, мистър Грантам, и съм много объркан. Предпочитам да не го записвате. Може би следващото обаждане, а?

— Както искате. Слушам ви.

— Може ли да се проследи откъде се обаждам?

— Вероятно, предполагам. Но вие звъните от улицата, нали така? Какво значение има?

— Не знам. Просто ме е страх.

— Няма страшно. Кълна се, че не записвам нищо и се кълна, че няма да го проследя. И така, какво искате да ми кажете?

— Струва ми се, че може би знам кой ги е убил.

— Доста ценна информация — изправи се на крака Грантам.

— Може да ми струва живота. Мислите ли, че ме следят?

— Кой? Кой да ви следи?

— Знам ли? — Гласът заглъхна, сякаш мъжът поглеждаше през рамо.

— Успокойте се — закрочи покрай леглото Грантам. — Защо не ми кажете как се казвате, а? Заклевам се, че ще бъде запазено в тайна.

— Гарсия.

— Това не е истинското ви име, нали така?

— Разбира се, че не, но е най-доброто, което мога да измисля.

— Добре, Гарсия. Слушам ви.

— Не съм сигурен, да сме наясно. Но ми се струва, че попаднах на нещо в службата, което не трябваше да видя.

— Имате ли фотокопии от него?

— Може би.

— Слушайте, Гарсия. Вие ми се обадохте, нали така? Искате ли да говорите, или не?

— Не съм сигурен. Какво ще направите, ако ви кажа нещо?

— Ще го проверя най-щателно. Ако се гласим да обвиним някого в убийството на двама съдии от Върховния съд, повярвайте ми, че ще подходим към въпроса съвсем деликатно.

Последва едно много дълго мълчание. Грантам замръзна в очакване до люлеещия се стол. Накрая не издържа.

— Гарсия, там ли сте още?

— Да. Може ли да поговорим по-късно?

— Разбира се. Да поговорим и сега, ако искате.

— Трябва да си помисля. Не съм ял, нито пък спал от седмица насам и не мога да мисля логично. Сигурно ще ви се обадя по-късно.

— Добре, добре. Няма проблеми. Може да ми се обадите в работата на...

— Не, няма да ви се обадя в работата. Извинявайте, че ви събудих.

Той затвори. Грантам се втренчи в бутончетата на телефона си и натисна седем, почака малко, после още шест, после още четири. Той записа някакъв номер в тефтера до него и затвори. Гарсия се бе обадил от телефон на Петнайсета улица в Пентагон Сити.

Гавин Верхик спа четири часа и се събуди пиан. Когато след около час пристигна в Хувър Билдинг, алкохолът беше почнал да отстъпва място на болката. Той запроклина себе си, запроклина и Калахан, който без съмнение щеше да си спи до обяд и щеше да се събуди свеж и бодър, готов за полета до Ню Орлиънс. Бяха останали в ресторанта до затварянето му в полунощ, после обиколиха няколко бара и започнаха да се майтапят как им се ще да идат на някое мръсно филмче, но тъй като любимото им кино са го вдигнали във въздуха, просто няма къде. Така че продължиха да пият до три-четири часа.

В единайсет имаше среща с директора Войлс и беше задължително да изглежда трезв и бодър. Май нямаше да се получи. Гавин нареди на секретарката си да затвори вратата и ѝ обясни, че го е тръшнал някакъв гаден вирус, може би грип, та трябва да го оставят на мира и да не го безпокоят, освен за изключително важно нещо. Тя се взря в очите му и задуши по-силно от обикновено. Мирисът на бира невинаги изчезва след спане.

Секретарката излезе и затвори вратата. Той я заключи. И за да има някаква справедливост, позвъни на Калахан, но никой не се обади.

Ама че живот! Най-добрият му приятел получаваше почти толкова, колкото и той, но работеше не повече от трийсет часа

седмично и можеше да избира колкото си иска измежду гъвкави нежни създания, с двацет години по-млади от него. После си спомни грандиозните им планове за седмицата в Сейнт Томас и за Дарби, която ще тича по брега. Щеше да отиде, дори ако трябваше да се разведе след това.

Напъни за повръщане разтърсиха гръдния му кош и хранопровода и той бързо легна на пода и замръзна неподвижно на евтиния служебен мокет. После пое дълбоко въздух и в горната част на главата му започнаха да блъскат чукове. Гипсовият таван не се въртеше и това поне беше окуражаващо. След три минути стана ясно, че няма да повърне. Поне не сега.

Чантата му беше на една ръка разстояние и той внимателно я придърпа към себе си. Пликът беше до сутрешния вестник. Отвори го, измъкна папката и я вдигна с две ръце на петнайсетина сантиметра от лицето си.

Тя съдържаше тринайсет листа компютърна хартия с размерите на бланка за писмо, разпечатани с двойна разредка и с големи полета. Щеше да се справи. В полетата бяха драскани бележки на ръка и цели параграфи бяха отбелязани с друг цвят. Най-отгоре с флумастер беше маркирано „първи вариант“. Името ѝ, адресът и телефонният номер бяха изписани на заглавната страница.

Щеше да го прелисти за няколко минути, докато си лежеше на пода, и после, дай боже, щеше да почувства някакво желание да седне на бюрото и да се държи като важен правителствен юрист. Само си помисли за Войлс, и блъскането в главата му се засили.

Тя пишеше добре в академичната традиция на правниците да обличат тезите си в дълги изречения и сложни думи. Но се изразяваше точно и ясно. Въобще не прибягваше до двусмислици и до правния жаргон, към който повечето студенти се стремят така отчаяно. Никога нямаше да стане адвокат на държавна служба.

Гавин не бе чувал за лицето, което тя посочваше като евентуален извършител, и беше сигурен, че то не фигурира в ничий списък. От чисто техническа гледна точка това не беше правно досие, а по-скоро разказ за един процес в Луизиана. Тя излагаше фактите сбито и ги правеше да изглеждат интересни. Направо увлекателни. Той се зачете съвсем сериозно.

Фактите отнемаха четири страници, после на по три страници тя излагаше накратко становището на всяка от страните. Тук действието малко се провлачваше, но Гавин продължи да чете. Не можеше да откъсне поглед. На страница осма досието, или каквото и да представляваше тая нейна работа, обобщаваше резултатите от процеса. На девета се споменаваха молбата за обжалване, а последните три се спираха на една почти невероятна следа, отвеждаща към отстраняването на Розенбърг и Дженсън от Върховния съд. Калахан каза, че тя вече се е отказала от тая своя хипотеза и накрая темпото сякаш наистина спаднаше.

Но като цяло беше отлично четиво. За момент бе забравил болките си и бе изчел на мръсния мокет тринайсет страници досие, написано от някаква студентка по право, след като имаше милион неща на главата си.

Някой тихо почука на вратата. Гавин се надигна бавно и се приближи до вратата.

— Кой е?

Беше секретарката.

— Не искам да ви притеснявам, но директорът държи да сте в кабинета му след десет минути.

— Какво? — отвори вратата Верхик.

— Да, сър. След десет минути.

— Защо? — разтърка очи той и задиша бързо-бързо.

— Ще ме понижат в длъжност, ако задавам такива въпроси, сър.

— Имате ли освежител за уста?

— Май да, струва ми се. Искате ли?

— Нямахте да ви питам, ако не исках. Донесете ми. Имате ли дъвка?

— Дъвка ли?

— Да, дъвка за дъвчене.

— Имам. И от нея ли искате?

— Значи ми донесете освежителя и дъвката, и няколко аспирина, ако имате. — Той отиде до бюрото и седна, стиснал глава с ръце, после бавно разтри слепоочията си. Чу я да тряска чекмеджета и след миг беше пред него с желаните неща.

— Благодаря. Извинете ме, че избухнах. — Гавин посочи папката с досието, оставена на един стол до вратата. — Изпратете това на Ерик

Ийст, той е на четвъртия етаж. Напишете му една бележка от мое име. Кажете му да го прегледа, когато има време.

Секретарката си тръгна с досието в ръка.

Флетчър Коул отвори вратата, водеща към Овалния кабинет, и заговори със сериозен глас на К. О. Луис и на Ерик Ийст. Президентът беше в Пуерто Рико — да огледа щетите от някакъв ураган, а директорът Войлс отказваше да се среща с Коул насаме. Изпращаше подчинените си.

Коул им махна да седнат на канапето, а той самият се настани от другата страна на масичката за кафе. Сакото му бе закопчано, а връзката — безупречно вързана. Този човек никога не се отпускате. Ийст бе чувал какви ли не приказки за навиците му. Работеше по двайсет часа на ден, седем дена седмично, не пиеше нищо освен вода и ядеше предимно сандвичи от автомата в приземния етаж. Четеше като робот и всеки ден прекарваше часове в преглеждане на паметни записки, доклади, писма и планини от висящи законодателни актове. Имаше съвършена памет. Вече седмица всеки ден донасяха по един доклад за хода на разследването и го връчваха на Коул, който буквално поглъщаше материала и го запомняше наизуст за следващата среща. Ако сбъркаха някъде нещо, той щеше да ги разкъса. Мразеха го, но беше невъзможно да не го уважават. Беше по-умен от тях и работеше повече. И го съзнаваше.

Коул се чувстваше прекрасно в празния Овален кабинет. Шефът му беше далеч, позираше някъде пред камерите, но истинският властник бе останал тук, за да управлява страната.

К. О. Луис остави на масичката доклада, дебел десет сантиметра.
— Има ли нещо ново? — запита Коул.

— Може би. Френските власти извършвали рутинна проверка на филмите от скритите камери на френското летище и изведнъж им се сторило, че разпознават едно лице. Проверили и другите две камери в чакалнята, от различни ъгли, и след това докладвали на Интерпол. Бил е дегизиран, естествено, но Интерпол смята, че това е терористът Камел. Сигурен съм, че сте чували за...

— Да.

— Прегледали са записа най-основно и са почти сигурни, че е слязъл от самолет, пристигнал без междинни кацания от летище Дълес миналата сряда, около десет часа, след като откриха трупа на Дженсън.

— С конкорд ли е бил?

— Не, летял е със самолет на Юнайтед. Въз основа на времето и разположението на камерите могат да определят изхода и номера на полета.

— И Интерпол се е обадил на ЦРУ?

— Да. Разговаряли с Гмински около един часа днес следобед.

Лицето на Коул остана все така безизразно.

— И доколко са сигурни?

— Осемдесет процента. Той е майстор на грима, освен това е малко необичайно за него да пътува по тоя начин. Така че има място за съмнение. Носим снимки и резюме за доклада пред президента. Честно казано, аз ги разгледах и нищо не мога да кажа. Но Интерпол го познава.

— Май от години не се е снимал по свое желание.

— Така изглежда. Говори се още, че се подлага на пластични операции и се сдобива с ново лице на всеки две-три години.

Коул се замисли.

— Добре. И какво следва, ако е бил Камел и ако тъкмо той е замесен в убийствата? Какво означава това?

— Означава, че никога няма да го намерим. Поне девет страни, в това число и Израел, го издирват най-активно в момента. Означава, че са му платили куп пари, за да приложи таланта си тук. През цялото време твърдим, че убиецът или убийците са били професионалисти, които са изчезнали, преди телата да изстинат.

— Следователно не значи много.

— Би могло и така да се каже.

— Добре. Какво друго?

— Редовната сводка. — Луис хвърли поглед към Ерик Ийст.

— Напоследък вашите сводки станаха съвсем сухи.

— Вярно е. Пуснали сме триста и осемдесет сътрудници, които работят по дванайсет часа на ден. Вчера са разпитали сто и шейсет души в трийсет щата. Предприе ли сме...

— Спестете си го — вдигна ръка Коул. — Ще прочета материалите. Изглежда, може да заключим, че няма нищо ново.

— Освен една малка подробност. — Луис погледна към Ерик Ийст, който държеше копие на досието.

— Какво е това? — запита Коул.

Ийст се размърда неловко. Бяха си прехвърляли папката цял ден, докато накрая Войлс я прочете. И я хареса. Сметна, че това си е чиста проба стрелба в тъмното и не заслужава сериозно внимание, но вътре се споменаваше президентът и Войлс умираше от удоволствие при мисълта, че може да накара Коул и шефа му да се поизпотят. Той инструктира Луис и Ийст да предадат на Коул версията на Дарби и да се направят, че я приемат за нещо важно, на което Бюрото гледа съвсем сериозно. За първи път от седмица насам Войлс се усмихна, когато говореше как идиотите в Овалния кабинет ще прочетат тази папчица и ще хукнат да се покриват. Раздуйте малко, беше казал Войлс. Споделете с тях, че възнамеряваме да отделим двайсет агенти за това.

— Тази хипотеза изплува на повърхността през последните двайсет и четири часа и директор Войлс е много заинтригуван от нея. Бои се, че може да причини вреда на президента.

Лицето на Коул беше като от камък. Този човек от нищо не трепваше.

— От къде на къде?

— Всичко е вътре, в тоя доклад. — Ийст остави папката на масата.

Коул хвърли един бегъл поглед, после се втренчи него.

— Добре. Ще я прочета по-късно. Това ли е всичко?

— Да. Ние ще си тръгваме. — Луис стана и закопча сакото си.

Коул ги изпрати до вратата.

Нямаше празнични фанфари, когато самолет Номер 1 на американските ВВС кацна на летище Андрюс малко след десет вечерта. Кралицата беше заминала да събира пари и нито някой от семейството, нито пък приятел посрещна президента, който скочи пъргаво от самолета и се шмугна в лимузината. Коул го чакаше вътре. Президентът се отпусна на седалката.

— Не те очаквах — каза той.

— Извинявайте, но трябва да поговорим.

— Късно е. Уморен съм.

— Как беше ураганът?

— Внушителна работа. Издухал е един милион колиби и картонени къщички и сега ние ще се притечем на помощ с няколко милиарда и ще им построим нови къщи и електроцентрали. На тия хора им трябва по един здрав ураган на всеки пет години.

— Речта по повод бедствието е готова.

— Давай на въпроса. Какво толкова важно се е случило?

Коул подаде на президента папката, известна вече като досие „Пеликан“.

— Не ми се чете — заяви президентът. — Кажки какво има вътре.

— Войлс и неговата весела дружина са попаднали на предполагаем извършител, когото никой досега не е споменал. Най-невероятният, абсолютно неизвестен при това. Някаква студентка натегачка от Правния факултет в Тулейн го написала и по някакъв начин стигнало до Войлс. Той го прочел и решил, че в него има нещо. Не забравяйте, че те отчаяно търсят възможни извършители. Версията е толкова отвлечена, че е направо немислима, и самата тя като факт не ме притеснява. Но ме притеснява Войлс. Решил е най-ентузиасирано, че трябва да се провери тая следа, а пресата наблюдава най-зорко всяка негова стъпка. Може отнякъде да изтече нещо.

— Не можем да контролираме разследването му.

— Можем да го манипулираме. Гмински ви чака в Белия дом и...

— Гмински ли!

— Отпуснете се, шефе. Аз лично му връчих едно копие преди три часа и го заклев да държи всичко в тайна. Може да е некомпетентен, но умее да държи устата си затворена. Вярвам му много повече, отколкото на Войлс.

— Не вярвам нито на единия, нито на другия.

Коул обичаше да чува подобни неща. Искаше президентът да вярва само на него.

— Мисля, че трябва да поискате ЦРУ незабавно да започне свое разследване. Искам да науча всичко, преди Войлс да почне да рови. И двамата нищо няма да открият, но ако знаем повече от Войлс, можем да го убедим да се откаже. Има смисъл, шефе.

Президентът беше объркан.

— Това е вътрешен проблем и на ЦРУ не му е работа да си пъха носа в него. И сигурно е незаконно.

— Чисто технически е незаконно. Но Гмински ще го направи заради вас, а освен това може да го извърши бързо, тайно и по-пълно от ФБР.

— Незаконно е.

— И преди са правени такива неща, шефе, и то много пъти.

Президентът бе вперил поглед в колите, прелитащи покрай тях. Очите му бяха зачервени и подпухнали, но не от умора. Беше спал три часа в самолета, но нали цял ден бе позирал с тъжен и загрижен вид пред камерите, та сега му беше трудно да свали маската изведнъж.

Той взе папката и я хвърли на празната седалка до него.

— Да не би да е някой, когото познаваме?

— Да.

Ню Орлиънс е град на нощта — затова се събужда бавно. Съмва се, а всичко все още е тихо, после градът бавно се отърсва от паяжините и се гмурва в утрото. Задръствания сутрин няма, освен по магистралите към и от предградията и по главните улици в центъра. Всъщност така е във всички градове. Но във Френския квартал, душата на Ню Орлиънс, миризмата от снощно уиски, местния деликатес джамбалая и пушена съомга се носи ниско над безлюдните улици, докато слънчевите лъчи не пробият през нея. След час-два я измества ароматът на френско кафе и понички и тогава по тротоарите вече се забелязват някакви плахи признаци на живот.

Дарби се сви на кълбо на един стол на балкона с чашата кафе и зачака да се покаже слънцето. Калахан беше на няколко стъпки, зад отворената стъклена врата, омотан в чаршафите и все още умрял за света. В тоя час леко подухваше, но до обяд влагата щеше да проникне навсякъде. Дарби придърпа халата около врата си, вдъхна тежкия аромат на одеколона му и си спомни за баща си и размъкнатите му памучни фланели, които ѝ разрешаваше да носи като момиче. Тя навиваше ръкавите до лактите — ризата стигаше до коленете ѝ — и хукваше да обикаля магазините с приятелките си. Беше абсолютно убедена, че е неотразима. Баща ѝ беше неин приятел. Към края на гимназията вече имаше право върху целия му гардероб, при условие че после всичко се изпере, изглади и постави обратно на закачалка. Още усещаше одеколона му, „Грей Фланел“, с който се поливаше щедро всеки ден.

Ако не бе загинал, щеше да е четири години по-стар от Томас Калахан. Майка ѝ се омъжи повторно и отиде да живее в Бойси, щата Айдахо. Дарби имаше брат в Германия. Тримата рядко се чуваха. В тяхното нервно семейство спойката беше бащата и смъртта му ги бе разпръснала.

Още двайсет души бяха загинали при самолетната катастрофа и адвокатите започнаха да звънят, преди да бе минало погребението.

Беше първият ѝ досег със света на юристите — и не се оказа много приятен. Адвокатът на семейството се занимаваше с недвижима собственост и не разбираше нищо от обезщетения. Някакъв хитър ловец на пострадали се прилепи към брат ѝ и убеди семейството да заведе дело, и то бързо. Казваше се Хершел и две години тримата страдаха, докато Хершел се покриваше и лъжеше и накрая оплеска делото. Седмица преди процеса се споразумяха за половин милион, без хонорара му, и Дарби получи сто хиляди.

Тя реши да стане адвокат. Ако шут като Хершел можеше да се справя и да печели купища пари, при това опустошавайки всичко около себе си, то сто на сто и тя можеше да го прави — и то в името на по-благородна цел. Дарби често мислеше за Хершел. Когато се дипломираше, първото ѝ дело щеше да бъде срещу него за злоупотреба със служебно положение. Тя искаше да отиде в някоя фирма, защитаваща околната среда. Знаеше, че няма да има проблеми с намирането на работа.

Стоте хиляди си стояха непокътнати. Вторият съпруг на майка ѝ, високопоставен служител в голяма фабрика за хартия, беше малко по-възрастен и доста по-богат и след брака тя раздели своята част от обезщетението между Дарби и брат ѝ. Каза, че парите ѝ напомнят за починалия съпруг и че жестът има смисъл на символ. Макар че още обича баща им, сега започва нов живот в нов град и с нов съпруг, който ще се пенсионира след пет години с куп пари за харчене. Дарби малко се затрудни по въпроса за символа, но оцени жеста и взе парите.

Стоте хиляди се удвоиха. Тя вложи по-голямата част в акционерни дружества, но само такива, които нямаха дялове в химически и петролни компании. Караше малка кола и живееше скромно. Дрехите ѝ бяха съвсем в традицията на Правния факултет и тя ги купуваше не от скъпи бутици, а от магазините на производителите. С Калахан обикаляха по-хубавите ресторанти и никога не ядяха два пъти на едно и също място. Всеки си плащаше поотделно. Винаги.

Той не се интересуваше от пари и никога не я разпитваше с какви средства разполага. Явно имаше повече от мнозинството студенти по право, но и Тулейн можеше да се похвали със своята групичка богаташки деца.

Излизаха повече от месец, преди тя да легне с него. Дарби постави условията и той безропотно ги прие. Други жени не биваше да има. Всичко трябваше да бъде абсолютно дискретно. И той трябваше да престане да пие толкова.

Калахан спазваше първите две, но пиенето продължи. Баща му, дядо му и братята му пиеха здраво, така че това си беше по наследство. Но за първи път в живота си Томас беше влюбен, влюбен до полуда, а усещаше съвсем ясно момента, когато уискито започваше да пречи на връзката му. И стана по-предпазлив с алкохола. Като се изключеше миналата седмица заради болката от загубата на Розенбърг, никога не пиеше преди пет следобед. А когато беше с Дарби, спираше веднага щом усетеше, че е пийнал повече и може да не се представи достатъчно добре.

Един четирийсет и пет годишен мъж, който се влюбва за пръв път в живота си, е интересен обект за наблюдение. Пред външни хора се мъчеше да не я забелязва, но когато бяха само двамата, се държеше като оглупял хлапак.

Тя го целуна по бузата и го зави с одеялото. Дрехите ѝ бяха сгънати грижливо на стола. Дарби излезе и заключи тихичко външната врата. Слънцето беше вече изгряло и надничаше през сградите от отсрещната страна на Дофин стрийт. Тротоарите пустееха.

Тя имаше лекция след три часа, после от единайсет друга — конституционно право при Калахан. След една седмица трябваше да е готова с курсовата си работа за апелативните жалби. Рефератът за преразглеждане на присъдите така и събираше прах на бюрото ѝ. Беше изостанала с упражненията по две дисциплини. Време бе отново да стане студентка. Беше загубила четири дни да си играе на следовател и сега се проклинаше.

Колата беше зад ъгъла, всъщност половин пресечка по-надолу.

Наблюдавах я и гледката беше наистина приятна. Тесни джинси, широк пуловер, дълги крака, очила, които крият очите, без червило и руж. Наблюдавах я как затваря вратата и се отправя бързо по Роял, а после изчезва зад ъгъла. Косата, като че ли тъмночервена, стигаше до раменете.

Тя беше.

Той носеше обеди си в книжна торбичка и седна на една празна пейка, с гръб към Ню Хампшир. Мразеше площад Дюпон с неговите скитници, наркомани, дегенерати, застаряващи хипита и пънкари с черни кожени дрехи, стърчащи като бодли червени коси и вулгарен език. От другата страна на фонтана добре облечен мъж с мегафон събираше групичката си от защитници на правата на животните, за да тръгнат към Белия дом. А облечените в кожи пънкари започнаха да им се подиграват и да ги псуват, но четиримата полицаи на коне бяха достатъчно близо, готови да предотвратят евентуалния побой.

Той си погледна часовника и обели един банан. Беше обед и предпочиташе да се храни на друго място. Срещата щеше да е кратка. Ония в другия край продължаваха да крещят и да псуват. Мерна този, когото чакаше, да се промъква сред тълпата. Погледите им се срещнаха, последва кимване и новодошлият седна на пейката до него. Казваше се Букър и беше от Лангли, ЦРУ. Срещаха се тук от време на време, когато линиите са объркваха или преплитаха, а шефовете им искаха да научат нещо важно, което никой друг нямаше да чуе.

Букър не си носеше обяд. Той започна да бели печени фъстъци и да хвърля шушулките под кръглата пейка.

— Как е мистър Войлс?

— Бесен. Както винаги.

— Снощи Гмински беше в Белия дом до полунощ — рече Букър и хвърли няколко фъстъка в устата си.

Отговор не последва.

— Там нещо са се паникьосали — продължи Букър. — Оная работица с пеликана здравата ги е разтреперила. И ние я четохме, знаеш, и сме почти сигурни, че не ви е впечатлила чак толкова, но неизвестно защо Коул е ужасен от нея и е подплашил и президента. На нас значи ни се струва, че вие, момчета, просто се забавлявате с Коул и шефа му, и тъй като в досието се споменава президента и има и оная снимка, ние си мислим, че си правите нещо като майтап. Нали разбираш какво искам да кажа?

Той отхапа от банана и не отговори.

Защитниците на животните тръгнаха в неравен строй, а облечените в кожи пънкари засъскаха след тях.

— Както и да е, не е наша работа и не бива да е наша работа, само дето сега президентът иска да проверим тайно досие „Пеликан“, преди вие да стигнете до него. Сигурен е, че няма да намерим нищо, и държи да знае, че в него няма нищо, за да убеди Войлс да го зареже.

— В него няма нищо.

Букър се загледа в един пияница, който пикаеше във фонтана. Полицаяте пришпориха конете и изчезнаха в посока към слънцето.

— Тогава Войлс си прави майтап, а?

— Проверяваме всички следи.

— Ама още няма нищо горещо, а?

— Не. — Бананът беше изяден. — Защо се тревожат толкова, че ще се поровим в тая работа?

Букър схруска един фъстък заедно с шушулката.

— Гледай, много е просто от тяхна гледна точка. Бесни са заради изнасянето на кандидатурите на Прайс и Маклорънс, за което, естествено, вината е изцяло ваша. Няма абсолютно никакво доверие на Войлс. И ако вие започнете да ровите в това досие, те умират от ужас, че пресата ще надуши нещо и президентът ще отнесе някой и друг удар. А изборите са догодина, ха-ха-ха.

— Какво каза Гмински на президента?

— Че няма желание да се намесва в разследване на ФБР, че има по-важни задачи и че е абсолютно незаконно. Но тъй като президентът така настоятелно молеше, а Коул така много заплашваше, ние ще се заемем с тая работа. И ето ме тук, седя до тебе и си приказваме.

— Войлс няма да забрави това.

— Започваме да ровим от днес, но цялата тая работа е абсурдна. Ще извършим рутинните проверки, ще гледаме да не се пречкаме и след седмица и нещо ще кажем на президента, че тая версия си е чиста стрелба в тъмното, само един сапунен мехур.

Той смачка книжната торбичка и се изправи.

— Добре. Ще докладвам на Войлс. Благодаря. — Той се отправи към Кънектикът авеню, подмина пънкарите и изчезна.

Грей Грантам се взираше в монитора, поставен на отрупаната с хартии маса в средата на залата. Наоколо се носеше жуженето, точно ревът на новинарската машина, събираща и подаваща

информация непрекъснато. Думите не идваха и Грей седеше и се взираше ядосано в екрана. Телефонът иззвъня. Той натисна своето копче и вдигна слушалката, без да отмества поглед.

— На телефона Грей Грантам.

— Обажда се Гарсия.

Мигом забрави за монитора.

— Да, какво става?

— Имам два въпроса. Първо, записвате ли тези разговори и второ, можете ли да ги проследите?

— И не, и да. Не записваме, преди да сме поискали разрешение, и можем да ги проследим, но не го правим. Оня път, стори ми се, казахте, че няма да ми се обаждате в службата.

— Да затворя ли искате?

— Не, всичко е наред. Предпочитам да ми звънят в три следобед в службата, отколкото в шест сутринта в леглото.

— Извинявайте. Просто ме е страх, това е всичко. Ще говоря пред вас, докато ви се доверявам, но ако ме измамите, мистър Грантам, няма да кажа нито дума повече.

— Готово. Кога започвате да говорите?

— Не мога сега. Обаждам се от уличен автомат в центъра и бързам.

— Казахте, че имате копие на нещо.

— Не, казах, че може би имам копие на нещо. Ще видим.

— Добре. И кога ще се обадите отново?

— Трябва ли да поискам официална среща?

— Не. Но аз непрекъснато съм в движение.

— Ще се обадя утре по обяд.

— Чакам ви тук.

Гарсия затвори. Грантам натисна седем цифри, после шест, после четири. Записа си номера и заразливта указателя, докато стигна раздел „Улични телефони“. Номерът се намираше на Пенсилвания авеню, близо до Министерството на правосъдието.

Скараха се при десерта. Калахан обикновено настояваше да продължи с пиенето. Дарби се държеше достатъчно мило, докато изреждаше всичко, което е погълнал досега: две двойни уискита, докато чакаха за маса, още едно, преди да поръчат яденето, и две бутилки вино с рибата, от които тя бе изпила две чаши. Бе надигал чашите прекалено бързо и почваше да го хваща, ето защо, когато тя свърши с изброяването, Калахан наистина се ядоса. За десерт си поръча коняк „Драмбуие“, защото му беше любимият, и защото изведнъж всичко стана въпрос на принцип. Гаврътна го на един дъх и си поръча още един, от което Дарби се вбеси.

Тя разбърка кафето си, без да му обръща никакво внимание. Заведението беше пълно и просто искаше да си тръгне, без никакви сцени, а после да се прибере сама.

Скараха се наистина лошо, докато вървяха по тротоара. Той измъкна от джоба си ключовете на поршето, а тя заяви, че е много пиян, за да кара. Нека да ѝ даде ключовете. Той ги стисна още по-здраво и се заклатушка към паркинга, който беше на три преки оттук. Тя каза, че ще върви пеша.

— Приятна разходка — отвърна той.

Вървеше няколко крачки след него, изпитвайки неудобство и срам от люлеещата се фигура пред нея. Започна да го моли, да го убеждава. Сигурно алкохолът във вените му бе повече от кръвта. А беше професор по право, по дяволите. И щеше да убие някого. Той се заклатушка по-бързо, приближавайки се опасно близо до бордюра, после се насочи към стената. И извика през рамо нещо от рода, че кара по-добре пиян, отколкото тя трезва. Дарби изостана. Беше се возила с него в подобно състояние и не желаше да си къса нервите.

Калахан прекоси улицата, без да се оглежда, пъхнал ръце дълбоко в джобовете, сякаш бе излязъл просто да се поразходи посред нощ. Не можа да прецени добре височината на тротоара, спъна се в

него, подскочи и се плъсна по корем, ругаейки с все сила. Но бързо се изправи, преди тя да може да го стигне.

— Остави ме на мира, по дяволите — тросна ѝ се той.

— Само ми дай ключовете — почна да го моли тя, — иначе ще си тръгна пеша.

— Приятна разходка — блъсна я настрани Калахан и се изхили.

Никога не беше го виждала толкова пиян. Никога не беше вдигал ръка срещу нея.

Близо до паркинга имаше някаква мръсна кръчма с неоновии реклами на бира по прозорците. Тя погледна през отворената врата — искаше да помоли за помощ, но вътре имаше само пияни. Ама че съм глупава, помисли си.

И закрепця след него, докато той вървеше право към колата.

— Томас! Моля те! Нека аз да карам! — Дарби стоеше на тротоара и нямаше намерение да продължи нататък.

Той се запрепъва още по-бързо, отпъждайки я с ръка, и измърмори нещо под носа си. После отключи вратата, тръшна се на ниската седалка и изчезна сред другите коли. Моторът изрева — явно бе натиснал здраво газта.

Дарби се облегна на стената. Беше на няколко метра от изхода на паркинга. Погледна надолу по улицата и почти ѝ се прииска да се появи някой полицай. По-добре да го арестуват, отколкото да се пребие.

Беше твърде далече да се прибере пеша. Щеше да го изчака да завие, после щеше да вземе такси. И нямаше да му обръща внимание цяла седмица. Най-малко седмица. Приятна разходка, повтори си тя. Той отново натисна газта и гумите изсвистяха.

Взривът я отхвърли встрани. Тя падна по лице, на четири крака. За миг бе напълно зашеметена, после веднага усети горещината на парещите отломки, които засипаха улицата. Дарби вдигна ужасени очи към паркинга. Поршето се превъртя във въздуха и се приземи с колелата нагоре. Врати, калници и капак просто се разпаднаха. Колата се превърна в блестящо огнено кълбо, в което пламъците алчно поглъщаха всичко.

Дарби изпищя и хукна към нея. Томас! Томас! Наоколо валяха парчета, а горещината я принуди да забави ход. Тя спря на десетина метра и закрепця, свила ръце около устата си.

Втори взрив отново метна колата във въздуха и оттласна Дарби назад. Тя се спъна, падна и главата ѝ изкълъти в бронята на друга кола. Плочите пареха лицето ѝ и това беше последното, което си спомняше за известно време.

Кръчмата изведнъж се изпразни и пияниците се изсипаха навън. Стояха на тротоара и се взираха в пламъците. Двамина се опитаха да приближат, но горещината зачерви лицата им и ги пропъди. Гъст тежък дим се носеше от огненото кълбо и след секунди две други коли също пламнаха. Разнесоха се кръсъци и викове. Паниката нарастваше.

— На кого е тая кола?

— Обадете се на 911!

— Има ли някой вътре?

— Обадете се на 911!

Хванаха я за лактите и я изтеглиха назад, към центъра на тълпата. Тя продължаваше да повтаря името Томас. Някой донесе от кръчмата студена кърпа и я постави на челото ѝ. Тълпата ставаше все по-голяма, улицата се изпълваше с хора. Сирени, тя чу и сирени, докато се опомняше. Отзад на главата ѝ се уголемяваше подутина, а на лицето ѝ имаше нещо студено. Чувстваше устата си пресъхнала.

— Томас! Томас! — застена тя.

— Няма нищо, няма нищо! — изрече надвесено над нея черно лице. Мъжът държеше внимателно главата ѝ и я гладеше по ръката. И други лица се взираха в нея и кимаха успокоително.

— Всичко ще се оправи.

Воят на сирените идваше все по-близо. Дарби внимателно вдигна кърпата и погледът ѝ се проясни. На улицата проблясваха червени и сини светлини. Сирените виеха оглушително. Тя се надигна и седна. Облегнаха я на стената под неоновите реклами за бира. И се отдръпнаха настрана, наблюдавайки я втренчено.

— Добре ли сте, мис? — попита чернокожият.

Не можеше да му отговори. Не се и опита. Главата ѝ беше зле ударена.

— Къде е Томас? — запита тя, взирайки се в разбития тротоар.

Наобиколилите я се спогледаха. Първата пожарна спря с писък на десет метра от огъня и тълпата се разтвори да направи път. Пожарникарите скочиха от колата и хукнаха във всички посоки.

— Къде е Томас? — повтори тя.

— Кой е Томас, мис? — запита чернокожият.

— Томас Калахан — отвърна тихо тя, като че ли всички го познаваха.

— Той в оная кола ли беше?

Кимна и затвори очи. Сирените виеха на почивки и в промеждутъците тя чуваше разтревожените викове на мъжете и пращането на огъня. Усещаше миризмата на изгорено.

Втората и третата пожарна пристигнаха с надуты клаксони от различни посоки. Някакъв полицай се мъчеше да си пробие път през тълпата.

— Полиция. Дайте път. Полиция. — Той разблъскваше всичко около себе си, докато накрая не стигна до нея. Коленичи и размаха под носа ѝ някаква значка.

— Сержант Рупърт, госпожо. От полицията на Ню Орлиънс.

Дарби го чу, но не реагира. Беше пред погледа ѝ, тоя Рупърт с бухналата къдрава коса, шапка за голф и черно яке с някакви златни букви отпред. Тя се взираше неவிждащо в него.

— Това вашата кола ли е, госпожо? Някой каза, че е вашата.

Тя поклати глава. Не.

Рупърт я стисна за лактите и се опита да я изправи. Нещо ѝ говореше, питаше я дали е добре и същевременно я теглеше нагоре, а това дяволски болеше. Главата ѝ беше счупена, разцепена, размазана, тя беше в шок, но този грубиян пет пари не даваше за това. Дарби стоеше права, но коленете ѝ нямаше да могат да я удържат, щеше да падне. А оня продължаваше да пита дали е добре. Чернокожият го гледаше с ужас, сякаш беше някой луд.

Ето че краката проработиха и тя и Рупърт поеха през тълпата, минаха зад една пожарна, заобиколиха друга и спряха пред кола, която по нищо не личеше, че е полицейска. Дарби наведе глава и се насили да не поглежда към паркинга. Рупърт бърбореше непрекъснато. Нещо за някаква линейка. Той отвори предната врата и внимателно ѝ помогна да седне.

Друго ченге клекна до нея и започна да задава въпроси. Беше с дънки и каубойски ботуши с остри носове. Дарби се наведе напред и стисна с две ръце главата си.

— Струва ми се, че се нуждая от медицинска помощ — рече тя.

— Разбира се, госпожо. На път е. Само няколко въпроса. Как се казвате?

— Дарби Шоу. Мисля, че съм в шок. Вие ми се свят и имам чувството, че трябва да повърна.

— Линейката вече е тръгнала. Това там вашата кола ли е?

— Не.

Друга полицейска кола със знаци и надписи, и светлини, закова със свистене пред Рупърт. А той изведнъж изчезна. Полицаят каубой рязко затвори вратата и тя остана съвсем сама. Дарби се наведе напред и започна да повръща. После заплака. Беше ѝ студено. Бавно отпусна глава на седалката на шофьора и се сви на кълбо. Тишина. После мрак.

Някой чукаше на прозореца над нея. Тя отвори очи и видя мъж с униформа и шапка, и значка на нея. Вратата беше заключена.

— Отворете вратата, госпожо — изкрещя той.

Тя се надигна и отвори вратата.

— Да не сте пияна?

Главата ѝ просто се пръскаше.

— Не — успя да изрече тя.

— Това вашата кола ли е? — отвори вратата по-широко той.

Дарби разтърка очи. Трябваше да помисли.

— Госпожо, това вашата кола ли е?

— Не! — озъби се изведнъж тя. — Не е! На Рупърт е!

— Добре де. Кой, по дяволите, е тоя Рупърт?

Само една пожарна беше останала, а повечето от хората се бяха разотишли. Този на вратата явно беше ченге.

— Сержант Рупърт. Един от вашите хора — рече тя.

Това очевидно съвсем го вбеси.

— Излезте от колата, госпожо.

С удоволствие. Дарби се измъкна откъм дясната страна и застана на тротоара. В далечината самотен пожарникар поливаше с маркуч изгорялото шаси на поршето.

Друг полицаи с униформа се присъедини към колегата си и двамата се изправиха пред нея.

— Как се казвате? — запита първият.

— Дарби Шоу.

— Защо бяхте припаднали в оная кола?

— Не знам — погледна нататък тя. — Ударих се и Рупърт ме сложи в нея. Къде е Рупърт?

Двамата мъже се спогледаха.

— Кой, по дяволите, е Рупърт? — запита първото ченге.

Това я вбеси и ядът разчисти паяжините в съзнанието ѝ.

— Рупърт каза, че е полицай.

— Как и къде се ударихте? — намеси се другият.

Дарби се втренчи неприязнено в него, после посочи паркинга отсреща.

— Трябваше да съм ей в оная кола. Но не бях там, така че съм тук и съм принудена да слушам тъпите ви въпроси. Къде е Рупърт?

Те се спогледаха, после първият полицай каза:

— Стойте тук. — И се отправи през улицата към друга патрулна кола, от която един цивилен мъж говореше с малка групичка хора. Нещо си прошепнаха, после полицаят и цивилният се отправиха към мястото, където стоеше Дарби.

— Аз съм лейтенант Олсън, от полицейското управление на Ню Орлиънс — представи се цивилният. — Познавахте ли онзи човек в колата?

Коленете ѝ омекнаха и тя прехапа устни. После кимна.

— Как се казваше?

— Томас Калахан.

Олсън погледна довелия го полицай.

— И компютърът каза същото. И така, кой е този Рупърт?

— Той каза, че е ченге — изкрещя Дарби.

— Съжалявам — помъчи се да прояви някакво съчувствие в гласа си Олсън. — В полицията нямаме служител на име Рупърт.

Тя захълца високо. Олсън ѝ помогна да се облегне на колата на Рупърт и я стисна за раменете, докато хълцането стихна и тя се помъчи да се овладее.

— Проверете номера — нареди Олсън на другия полицай, който бързо го записа на листче и изчезна някъде.

Олсън пак я стисна внимателно за раменете с две ръце и я погледна в очите.

— С Калахан ли бяхте?

Тя кимна. Все още плачеше, но вече много по-кратко. Олсън хвърли един поглед на първия полицаи.

— Как се озовахте в тая кола? — запита цивилният бавно. И много тихо.

Тя избърса очи с ръка и се взря в него.

— Този човек, Рупърт де, който каза, че е ченге, дойде и ме измъкна оттам, и ме доведе тук. Сложи ме да седна в тая кола, а она дребният, ченгето с каубойските ботуши, започна да ме разпитва. После до нас спря друга полицейска кола и те изчезнаха. После сигурно съм припаднала. Не знам. Струва ми се, че имам нужда от лекар.

— Докарай ми колата — нареди Олсън на полицаия.

След малко се върна и другият, с твърде озадачено изражение на лицето.

— В компютъра няма такъв номер. Трябва да е фалшив.

Олсън я хвана за ръка и я поведе към колата си, подхвърляйки през рамо на двамата полицаи:

— Ще я заведа в болницата. Приключете всичко тука и елате там. Конфискувайте колата. Ще я проверим по-късно.

Тя седеше в колата на Олсън, слушаше пращането на радиото и се взираше в паркинга. Четири коли бяха изгорели. Поршето беше в средата, обърнато с колелата нагоре. Всъщност от него беше останала само куп смачкана ламарина. Няколко пожарникари и разни хора в униформа се въртяха наоколо. Един полицаи ограждаше паркинга с жълта лента, каквато използваша за маркиране на местопрестъплението.

Тя опипа цицината отзад на главата си. Кръв нямаше. От върха на брадичката ѝ покапаха сълзи.

Олсън затръшна вратата си и те се отправиха през спрените коли към Сейнт Чарлс. Беше включил сините светлини, но без сирената.

— Искате ли да си поговорим? — запита той.

Вече се движеха по Сейнт Чарлс.

— Май че да — отвърна тя. — Той е мъртъв, нали?

— Да, Дарби. Съжалявам. Той е бил самичък в колата, нали така?

— Да.

— Къде се ударихте? — Подаде ѝ кърпичка и тя избърса очите си.

— Паднах върху нещо. Имаше два взрива и вторият ме повали на земята. Не си спомням всичко подробно. Кажете ми, моля ви, кой е Рупърт?

— Нямам представа. Не познавам полицаи на име Рупърт, а на площадката нямаше ченге с каубойски ботуши.

Пресечка и половина тя обмисляше чутото.

— Какво работеше Калахан?

— Професор по право в Тулейн. Аз следвам там.

— Кой би желал да го убие?

Тя впери поглед в светофарите и поклати глава.

— Сигурен ли сте, че е било нарочно?

— Няма никакво съмнение. Използвали са много мощен експлозив. Намерихме парче от крака му набито в желязна ограда на осемдесет стъпки от паркинга. Съжалявам, нали разбирате. Бил е убит.

— Може някой просто да е сбъркал колата.

— По принцип винаги е възможно. Ще проверим всичко. Вие би трябвало да бъдете с него в колата, нали така?

Тя се опита да заговори, но не успя да сдържи сълзите си и зарови лице в кърпичката.

Той спря между две линейки близо до входа за спешни случаи и остави сините светлини да светят. После бързо я вкара в някаква мръсна стая, където седяха петдесетина души, всеки с някаква болка или страдание. Дарби си намери свободно място близо до чешмичката. Олсън заговори с жената зад стъклената преграда и нещо повиши глас, но Дарби не можа да разбере какво казва. Момченце с окървавен пешкир около крачето плачеше в скута на майка си. Чернокожо момиче се канеше да ражда. Наоколо не се виждаше нито лекар, нито сестра. Никой не бързаше.

Олсън клекна пред нея.

— Трябва да изчакаме няколко минути. Дръжте се. Премествам колата и се връщам веднага. Искате ли да си поговорим?

— Да. Разбира се.

Той изчезна. Тя отново попипа главата си — кръв нямаше. Двойните врати се отвориха широко, две сърдити сестри се спуснаха към раждащото момиче, хванаха го от двете страни и буквално го повлякоха надолу по коридора.

Дарби почака още малко, после тръгна след тях. Със зачервените си очи и кърпичка в ръка приличаше на майката на някое болно детенце. В коридора беше истинска лудница — сестри и санитаритичаха нагоре-надолу, пациенти и пострадали хленчеха или направо виеха. Тя зави вдясно и видя надпис „Изход“. Отвори вратата, мина през друг, много по-тих коридор, после отвори още една врата и се озова на някаква рампа. По алеята надолу блещукаха светлини. Не тичай. Бъди силна. Всичко е наред. Никой не те следи. Дарби закричи бързо по улицата. Студеният въздух проясни погледа ѝ. Отказваше да заплаче.

Олсън щеше да се забави, а когато се върнеше, щеше да помисли, че са я извикали и че в момента я превързват. И щеше да чака. Нека да чака.

Тя сви няколко пъти вляво и вдясно и видя пред себе си Френския квартал. Там можеше да изчезне. На площад Роял вече имаше хора, приличаха на туристи. Тя се почувства по-сигурна. Влезе в „Холидей Ин“ и си взе стая на петия етаж. Плати с кредитната си карта. След като заключи и сложи веригата на вратата, Дарби се сви на леглото. Беше оставила всички лампи да светят.

Мисис Верхик подмести дебелия си богаташки задник от средата на леглото и грабна слушалката.

— Тебе търсят, Гавин — провикна се тя.

Гавин излезе от банята с пяна на лицето и пое слушалката от съпругата си, която се тръшна обратно в леглото. Като свиня, дето умира да се валя в калта, помисли си той.

— Ало — тросна се на подранилия досадник той.

Не беше чувал никога този женски глас.

— На телефона е Дарби Шоу. Знаете ли коя съм аз?

В съзнанието му проблеснаха изрязаните бикини на плажа и той се усмихна моментално.

— Да, разбира се. Струва ми се, че имаме общ приятел.

— Прочетохте ли историята, която съм написала?

— А, да. Версията за убийствата, досие „Пеликан“, както му викаме ние.

— И кои сте тези ние?

Верхик седна на стола до нощното шкафче. Тя явно не се обаждаше от едната учтивост.

— Защо ми позвънихте, Дарби?

— Трябва да ми отговорите на няколко въпроса, мистър Верхик. Ужасно се страхувам.

— Викай ми Гавин, моля те.

— Добре, Гавин. Къде е досието сега?

— На разни места. Какво се е случило?

— Ще ти обясня след малко. Само ми кажи какво направи с досието.

— Добре де, прочетох го, сетне го пратих в друг отдел, видяха го няколко души от Бюрото и накрая го показах на директор Войлс, който нещо май го хареса.

— Видял ли го е някой извън ФБР?

— Не мога да ти отговоря, Дарби.

— Тогава няма да ти кажа какво се случи с Томас.

Верхик размишлява върху това повече от минута. Тя чакаше търпеливо.

— Добре де. Видяха го и хора извън ФБР. Кой и колко точно, не знам.

— Той е мъртъв, Гавин. Беше убит снощи, около десет часа. Някой беше сложил бомба в колата, и за двама ни. Аз извадих късмет, но сега те са по петите ми.

Верхик се защура около телефона и задраска нещо по тефтера на масичката.

— Ранена ли си?

— Нищо ми няма. Физически.

— Къде си?

— В Ню Орлиънс.

— Сигурна ли си, Дарби? Искам да кажа, знам, че си сигурна, но кой, по дяволите, би искал да го убие?

— Срегнах двама такива.

— Как, за бога...

— Дълга история, Гавин. Кажи ми, кой видя досието? Томас ти го е дал в понеделник вечерта. Прехвърляте папката от ръка на ръка и четирийсет и осем часа по-късно той е мъртъв. Предполагам, че и аз

трябваше да съм загинала с него. Явно е попаднало не където трябва, а? Ти как мислиш?

— На сигурно място ли си?

— Откъде, за бога, да знам?

— Къде си отседнала? Кой ти е телефонният номер?

— Не бързай толкова, Гавин. Сега вече ще действам съвсем бавничко. Обаждам се от улицата, така че не се опитвай да ми играеш номера.

— Престани, Дарби! Не се занасяй! Томас Калахан беше най-добрият ми приятел. Трябва да дойдеш при нас.

— И какво по-точно означава това?

— Слушай, Дарби, дай ми петнайсет минути и една дузина наши хора ще пристигнат да те вземат. Ще хвана първия самолет и ще съм при тебе преди обяд. Не може да останеш на улицата.

— Защо, Гавин? Кой ме гони? Отговори ми, Гавин!

— Ще ти отговоря, когато пристигна.

— Не знам. Томас е мъртъв, защото говори с теб. Така че не изгарям от желание да се срещнем, и то точно сега.

— Слушай, Дарби, не знам кой или защо, но те уверявам, че си в опасност. И то голяма. Ние можем да те защитим.

— Може би по-късно.

Той пое дълбоко дъх и седна на крайчеца на леглото.

— Можеш да ми вярваш, Дарби.

— Добре де, вярвам ти. А на другите как да вярвам? Играта загубя, Гавин. Моята версия явно доста е поразтревожила някого, какво ще кажеш?

— Той мъчи ли се?

— Струва ми се, не — поколеба се за миг тя. Гласът ѝ потреперваше.

— Ще ми се обадиш ли след два часа? В службата. Ще ти дам вътрешния си номер.

— Дай го, а аз ще си помисля.

— Моля те, Дарби. Отивам направо при директора. Обади ми се в осем, по нашето време.

— Дай номера.

Бомбата беше избухнала твърде късно за сутрешното издание на „Таймс Пикаюн“. Дарби прелисти набързо вестника. Нищо. После пусна телевизора в хотелската си стая и го видя. Показваха на живо изгорялото порше, все още там, сред останките от коли на паркинга, оградено грижливо с жълта лента. Полицията приемаше инцидента като убийство. Заподозрени засега нямаше. Коментари също. После съобщиха името — Томас Калахан, четирийсет и пет годишен, известен преподавател по право в Тулейн. Изведнъж се появи деканът и заговори в микрофона за професор Калахан и какъв шок е всичко това за университета.

Шок и изтощение, и страх, и болка... Дарби зарови лице във възглавницата. Мразеше да плаче и това щяха да са последните й сълзи, поне за известно време. Хленченето само щеше да я убие. Със сигурност.

Макар и кризата да бе наистина чудесна, и рейтингът му да се качваше, а Розенбърг да го нямаше вече, и имиджът му да блестеше чистичък и измит, и Америка да се чувстваше добре, защото той владееше положението, и демократите да се бяха изпокрили в миши дупки, а изборите догодина да му бяха в кърпа вързани, въпреки всичко това на него му беше писнало от цялата тая шумотевица и безкрайните работни срещи, преди още да е съмнало. Призляваше му от Дентън Войлс и неговото самодоволно и арогантно държане, от това дребно, но набито човече, което си седеше най-небрежно от другата страна на бюрото в смачканото си шлиферче и зяпаше през прозореца, докато говореше на президента на Съединените щати. Щеше да се появи пак след минута за поредната среща преди закуска, за поредния сблъсък, в който щеше да каже пак само частица от онова, което знаеше.

Беше му дошло до гуша да го държат в неведение и да го залъгват само с трохичките, които Войлс решеше, че трябва да му подхвърли. Гмински също щеше да му сервира някоя дреболия, а от него се очакваше да бъде щастлив и доволен от всичките тия трохи, разпилени и изсипани пред него по най-безобразен начин. Нищо не знаеше в сравнение с тях. Но поне беше накарал Коул да изучи доклада им и да го запомни наизуст, та да не могат да увъртат безкрайно.

Беше му писнало и от Коул. От безупречното му поведение, от безсънните му нощи. От блестящия му ум. От манията му да започва деня си, когато слънцето е още някъде над Атлантика, и да планира всяка проклета минутка от проклетия час, докато то стигнеше до Тихия океан. Тогавя същият тоя Коул наблъскваше един кашон с боклуците, с които се беше борил през деня, отнасяше го вкъщи, проучваше го, сортираше го и се връщаше след няколко часа, за да избълва пред него цялата отвратително досадна неразбория, която току-що бе погълнал. Когато Коул беше уморен, спеше по пет часа, но нормалното бе да спи по три-четири на нощ. Напускаше кабинета си в

Западното крило в единайсет всяка вечер, четеше в колата, задържаше се у дома колкото моторът да се охлади и вече беше готов да се върне обратно в Белия дом. Считаше го за престъпление да пристигне покъсно от пет сутринта. И след като той можеше да работи по сто и двайсет часа на седмица, от всички останали се очакваше да изкарат поне по осемдесет. Изискваше осемдесетчасова работна седмица. Никой в екипа на президента не си спомняше вече колко души е уволнил Флетчър Коул в продължение на три години за това, че не работят по осемдесет часа на седмица. Поне по трима на месец.

Коул се чувстваше най-добре, когато предстоеше някоя гадна среща рано сутринта и въздухът трептеше от напрежение. Тая работа с Войлс през последната седмица го караше да се усмихва непрекъснато. Сега стоеше прав до бюрото и преглеждаше пощата, докато президентът прелистваше „Вашингтон Поуст“, а две секретарки се щураха наоколо.

Президентът скришом му хвърли един поглед. Безупречен черен костюм, бяла риза, червена копринена връзка, прекалено много брилянтин над ушите. Беше му писнало от него, но щеше да го забрави, щом кризата преминеше и той си се върнеше при любимия голф. Тогава Коул можеше да се задълбочава в подробностите. Казваше си, че и той бе имал също толкова енергия и упоритост, когато беше само на трийсет и седем години. Но знаеше, че не е така.

Коул щракна с пръсти, метна един сърдит поглед на секретарките и те с удоволствие изхвърчаха от Овалния кабинет.

— И заяви, че няма да дойде, ако аз присъствам. Ще се пръсна от смях. — Коул явно се забавляваше.

— Струва ми се, че не те харесва — каза президентът.

— Той обича само хора, които може да мачка.

— Предполагам, че трябва да бъда мил с него.

— Попритиснете го, шефе. Принудете го да се откаже. Тази версия е толкова нелепа, че е чак смешна, но в неговите ръце може да стане опасна.

— Ами оная студентка по право?

— Проверяваме я. Изглежда безвредна.

Президентът се изправи и се протегна. Коул се зарови в книжката. По интеркома съобщиха, че Войлс е пристигнал.

— Аз тръгвам — рече Коул. Щеше да наблюдава и слуша всичко отдалеч. По негово настояване в Овалния кабинет бяха монтирани три камери. Мониторите бяха в малка стаичка в Западното крило и единствен той имаше ключ. Старшият знаеше за нея, но никога не си бе дал труда да влезе вътре. Засега. Камерите бяха скрити и се предполагаше, че никой не подозира за тях.

Президентът се почувства по-добре при мисълта, че Коул поне ще гледа, и посрещна Войлс на прага, дружелюбно стисна ръката му и го поведе към канаето. Да си поговорят сърдечно, като приятели. Войлс не беше особено впечатлен. Знаеше, че Коул ги слуша. И наблюдава.

Но за да не разваля атмосферата, свали шлифера си и го постави внимателно на стола. Кафе не искаше.

Президентът кръстоса крака. Беше с кафявата си жилетката. Любимият дядо.

— Дентън — заяви той сериозно, — искам да се извиня заради Флетчър Коул. Той не притежава кой знае какъв финес.

Войлс кимна леко. Какъв глупак, господи. В тая стая има достатъчно жици да се опекаат живи поне половината от всички бюрократи във Вашингтон. А Коул беше някъде в мазето и слушаше, че няма никакъв финес.

— Понякога се държи като говедо, нали? — изръмжа Войлс.

— Да, точно така. Трябва да внимавам с него. Много е умен и много работи, но някой път прекалява.

— Той е едно копеле и ще му го кажа в лицето. — Войлс погледна към вентилационния отвор над портрета на Томас Джеферсън, където беше скрита една от камерите.

— Да, добре, ще гледам да не ти се пречка, докато не приключи тая работа.

— Ако обичате.

Президентът отпи бавно от кафето и се зачуди какво да каже после. Войлс не беше от лесно разговорливите.

— Искам да ми направиш една услуга.

— Слушам ви, сър — вperi немигащи, безизразни очи в него Войлс.

— Кажи ми как стои въпросът с оная версия. Досие „Пеликан“, знаеш. Абсолютно безумие, но вътре съм споменат по някакъв начин и

аз, по дяволите. Доколко сериозно го приемаш?

Ах, че смешно ставаше. Войлс едва успя да сдържи усмивката си. Значи имаше ефект. Господин президентът и господин Коул се бяха поизпотили заради досието на версия „Пеликан“. Бяха го получили късно във вторник, бяха се притеснявали цялата сряда и сега, в първите часове на четвъртък, вече стояха на колене, молейки се за нещо, което едва ли беше повече от палава шега.

— Разследваме, господин президент. — Беше лъжа, но оня откъде можеше да знае? — Проверяваме всички следи, всички възможности. Не бих ви го изпратил, ако не го приемах сериозно. — Бръчките по загорялото чело се свиха и на Войлс му се дощя да се изсмее.

— Какво открихте?

— Не е много, но едва сега започваме. Получихме го преди по-малко от четирийсет и осем часа и съм отделил четиринайсет агенти в Ню Орлиънс. Започват веднага с рутинните проверки. — Лъжата прозвуча така убедително, че той просто чу как Коул се задавя.

Четиринайсет! Ударът под пояса се оказа толкова силен, че президентът скочи и едва не изпусна чашката с кафето на масата. Четиринайсет ченгета от ФБР, които размахват значките си и разпитват. Беше само въпрос на време всичко да излезе на бял свят.

— Четиринайсет, казваш. Изглежда доста сериозно.

— Ние приемаме нещата много сериозно, господин президент. — Войлс беше безмилостен. — Те са мъртви вече седмица и следите почват да изстиват. Проверяваме всичко колкото може по-бързо. Хората ми работят денонощно.

— Това разбирам, но смятате ли, че в тая версия има нещо сериозно?

По дяволите, ставаше вече съвсем смешно. Досието тепърва щеше да се изпраща в Ню Орлиънс. Всъщност още не се бяха свързали с хората си там. Беше наредил на Ерик Ийст да прати копие от папката на местното бюро с нареждане да поразпитат тихичко тук-там. И толкова. Задънена улица, като стотиците други, които обхождаха.

— Съмнявам се, че в него има нещо, господин президент, но сме длъжни да проверим.

Бръчките се поотпуснаха и на лицето отсреща се изписа нещо като усмивка.

— Не е необходимо да ти обяснявам, Дентън, колко би ни навредила тая нелепица, ако пресата надуши нещо.

— Ние не се допитваме до пресата, когато правим разследване.

— Знам. Хайде да не се задълбочаваме в подобни неща. Просто искам да се откажеш от тая работа. Тъй де, толкова е абсурдно, дявол да го вземе, а аз наистина мога да се опаря. Нали разбираш какво искам да кажа?

Войлс беше брутално жесток.

— Вие ме молите да се откажа от разследването на вероятна следа, господин президент, така ли?

Коул се наведе към екрана. Да, казвам ти да забраниш това досие! Едва не го изрече на глас. Щеше да го заяви съвсем ясно и недвусмислено на Войлс. Щеше да му го съобщи съвсем бавно, дума по дума, после можеше да зашлеви тоя тантурест нещастник, ако почнеше да усуква. Но беше принуден да се крие в заключена стая, далеч от мястото на действието. Защото знаеше къде му е мястото. За момента.

Президентът се размърда и кръстоса обратно крака.

— Хайде, Дентън, разбираш какво искам да кажа. Става въпрос за по-голямата риба. Всички от пресата са наострили уши, просто умират от любопитство да разберат кои са евентуалните заподозрени. Знаеш ги какви са журналистите. И не е нужно да ти казвам, че мен не ме обичат много. Дори собственият ми секретар по печата не ме харесва. Ха-ха-ха. Забрави тази версия за известно време. Откажи се и преследвай истинските извършители. Тя е абсолютно несериозна, но може да ми причини доста неудобства.

Дентън го погледна безизразно. Безмилостно.

Президентът се размърда отново.

— Какво стана с оня Камел? Звучеше доста правдоподобно май, а?

— Звучеше.

— Да-а. И тъй като си говорим с цифри, колко души си отделил за Камел?

— Петнайсет — отвърна Войлс и едва не се изхили на глас.

Президентът зяпна. Най-горещата следа в играта получава петнайсет, а тая пеликанска идиотщина четиринайсет.

Коул се усмихна и поклати глава. Войлс се хвана в собствените си лъжи. Най-долу на страница четвърта на доклада от сряда Ерик Ийст и К. О. Луис посочваха цифрата трийсет, не петнайсет. Успокой се, шефе, прошепна към екрана Коул. Той си играе с тебе.

Президентът беше всичко друго, но не и спокоен.

— За бога, Дентън, защо само петнайсет? Мислех, че това е наистина гореща следа.

— Може и да са малко повече. Аз водя разследването, господин президент.

— Знам, знам. И чудесно се справяш. Не се намесвам, в никакъв случай. Просто искам да си помислиш дали да не насочиш вниманието си другаде. Това е всичко. Когато прочетох онова досие, за малко да повърна. Ако пресата го види и започне да рови, ще ме разпънат на кръст.

— Значи ме молите да се откажа?

Президентът се наведе напред и се взря свирепо във Войлс.

— Не те моля, Дентън. Казвам ти да не се занимаваш с това досие. Забрави го за няколко седмици. Захвани се с нещо друго. Ако някой пак разрови, тогава го разгледай по-внимателно. Все още аз съм шефът тук, кали не си го забравил?

Войлс се смили и пусна една крива усмивчица.

— Ще ви предложи една сделка. Вашият ексекютор, Коул, ми изигра кофти номер с пресата. Изядоха ме, че не сме осигурили безопасността на Розенбърг и Дженсън.

Президентът кимна важно.

— Вие ще се погрижите това разпенено биче да не ми се пречка, ще го държите настрана, а аз ще забравя за версия „Пеликан“.

— Аз сделки не правя.

Войлс се захла, но запази самообладание.

— Добре. Утре изпращам петдесет агенти в Ню Орлиънс. И още петдесет вдругиден. Ще размахваме значки по целия град и ще се постараям да привлечем колкото се може повече внимание.

Президентът скочи на крака и отиде до прозореца, който гледаше към градината с розите. Войлс седеше неподвижно и чакаше.

— Добре де, добре. Договорихме се. Аз мога да държа изкъсо Флетчър Коул.

Войлс се изправи и се приближи бавно към бюрото.

— Не му вярвам и ако още един път го надуша, че се меси в разследването, договорката ни отпада и ние почваме да работим по версия „Пеликан“ с цялата сила, с която разполагаме.

Президентът вдигна ръце и се усмихна топло.

— Договорихме се.

Войлс се усмихваше и президентът се усмихваше, и в стаичката с мониторите Флетчър Коул се усмихваше на екрана. Екзекутор, разпенено биче. Чудно. Такива думи създават легендите.

Той угаси монитора и заключи вратата зад себе си. Ония щяха да си говорят още десет минути за проверките на кандидатите в съкращения списък и той щеше да ги слуша от кабинета си, където имаше звук, но не и образ. В девет часа бе насрочил заседание. С подчинените си. В десет трябваше да уволни един смотан нещастник. Освен това имаше и малко писмена работа. За повечето докладни той използваше диктофон и после даваше касетката на секретарката. Но от време на време Коул просто изпитваше необходимост да прибегне към записките фантоми. Те винаги се появяваха навсякъде из Западното крило, винаги бяха ужасно спорни и обикновено стигаха до пресата. И тъй като не се знаеше откъде идват, можеше да се намерят почти на всяко бюро. В такива случаи Коул започваше да крещи и да се нахвърля с обвинения срещу всички. Беше уволнявал хора заради тия записки. А те всички идваха от неговата пишеща машина.

Последната представляваше една страница от четири абзаца, написани на най-малката разредка и обобщаващи всичко, което знаеше за Камел и неотдавнашното му отпътуване от Вашингтон. Имаше и някои смътни предположения за връзки с Либия и палестинците. Коул просто се възхищаваше на творението си. След колко ли време щеше да се появи в „Таймс“ или „Вашингтон Поуст“? Обзалагаше се сам със себе си кой вестник пръв ще го получи.

Директорът беше в Белия дом. Оттам щеше да излети за Ню Йорк и да са върне утре. Гавин се залости пред кабинета на К. О. Луис, докато най-накрая се появи една пролука и той успя да се вмъкне вътре.

Луис се ядоса, но не го показа. Нали беше възпитан!

— Изглеждаш ми уплашен.

— Току-що загубих най-добрия си приятел.

Луис зачака за още информация.

— Казваше се Томас Калахан. Той е човекът от Тулейн, който ми донесе папката, която нарекохме досие „Пеликан“. И я подхвърляхме наоколо, и я пратихме в Белия дом, и бог знае още къде, а сега той е мъртъв. Разкъсан на парчета от бомба, поставена в колата му снощи в Ню Орлиънс. Бил е убит, Луис.

— Съжалявам.

— Тук не става дума за съжаления. Явно бомбата е била предназначена за Калахан и студентката, която е написала версията за убийствата. Казва се Дарби Шоу.

— Видях името ѝ на папката.

— Точно така. Те ходеха и някой очевидно е очаквал, че ще са заедно в колата, когато експлодира. Но Дарби е оцеляла и тази сутрин ми звънят в пет часа, и се оказва, че е тя. Уплашена до смърт.

Луис го слушаше, но вече беше решил, че е несериозно.

— Не си сигурен, че е било бомба.

— Тя каза, че е било бомба, разбираш ли? Гръмнала е — *тряааас!* — и е разпердушинила всичко наоколо. Сигурен съм, че той е мъртъв.

— И мислиш, че има връзка между смъртта му и досието?

Гавин беше адвокат и нямаше опит във воденето на разпити, но не искаше да изглежда прекалено доверчив.

— Би могло. Мисля, че да. Ти не смяташ ли?

— Няма значение, Гавин. Току-що говорих по телефона с директора. Снемаме „Пеликана“ от дневния ред. Не съм сигурен, че изобщо някога е бил включван, но повече време за него няма да се отделя.

— Но моят приятел е бил убит. От бомба в колата му.

— Съжалявам. Убеден съм, че местните власти разследват случая.

— Чуй ме, моля те за услуга.

— Чуй ме и ти, Гавин. Услуги не правя. Достатъчно сапунени мехури гоним и без тоя. И щом директорът казва стоп, значи стоп. Ти, разбира се, имаш пълното право да говориш с него. Макар че не те съветвам.

— Може би не се изразявам добре. Мислех си, че ще ме изслушаш и поне ще се престориш, че те интересува.

— Изглеждаш зле, Гавин — излезе иззад бюрото Луис. — Вземи си един ден почивка.

— Няма. Отивам си в стаята, ще почакам един час и после ще се върна да почнем отначало. Може ли да опитаме пак след един час?

— Не. Войлс беше пределно ясен.

— Също и момичето. Той е убит и сега тя се крие някъде из Ню Орлиънс, треперейки от сянката си, и ни моли за помощ, а ние сме твърде заети.

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш. Аз съм виновен. Трябваше да изхвърля онова дяволско нещо в кофата за боклук.

— То свърши работа, Гавин. И то много добра. — Луис постави ръка на рамото му, сякаш времето бе изтекло и той е уморен от безсмислени дрънканици.

Гавин се дръпна рязко настрани и се отправи към вратата.

— Да, нали? Даде ви нещо да си поиграете. Трябваше да го изгоря.

— Прекалено е ценно, за да се изгаря, Гавин.

— Няма да се откажа. Ще се върна след един час и почваме пак отначало. Този път не тръгна както трябва. — Верхик тръшна вратата зад себе си.

* * *

Тя влезе в магазина на „Рубинщайн Брадърс“ откъм Канал стрийт и изчезна между закачалките с мъжки ризи. Никой не влезе след нея. Бързо грабна някаква полувоенна шуба, най-малкия мъжки номер, чифт авиаторски очила и английска шапка за голф, също най-малкия размер. Ставаше й точно. Плати за всичко с кредитна карта. И докато продавачът я проверяваше, тя свали етикета с цената и навлече якето. Беше широко, като дрехите, които носеше на лекции. Напъха косата си под яката, в която беше скрита качулка. Продавачът я наблюдаваше дискретно. Тя излезе откъм Магазин стрийт и се загуби в тълпата.

Обратно на Канал стрийт. Пълен автобус туристи нахълтаха в „Шератон“ и тя се присъедини към тях. Отиде до стената с телефоните, намери номера и се обади на мисис Чен, съседката в апартамента до нейния. Дали е чула нещо? Или пък видяла някого? Много рано на вратата се почукало. Било още тъмно и тя се събудила. Не видяла никого, само чула да се чука. Колата ѝ е още долу на улицата. Да не е станало нещо? Не, всичко е окей. Благодарности.

Тя се загледа в туристите, после набра номера, който ѝ беше дал Гавин Верхик. Да се използва вътрешен номер означаваше да се скара само малко с чиновниците отсреща и след три минути спорове, в които тя отказваше да даде името си и повтаряше само неговото, я свързаха с Гавин.

— Къде си? — запита той.

— Нека да ти обясня нещо. За момента няма да кажа нито на теб, нито на който и да било друго къде съм. Така че не ме питай.

— Добре. Както изглежда, ти ще командваш парада.

— Благодаря. Какво каза мистър Войлс?

— Мистър Войлс беше в Белия дом и не можах да го видя. Ще се помъча да поговоря с него по-късно. Днес.

— Слаба работа, Гавин. Четири часа си в службата и нищо не си направил. Очаквах повече от теб.

— Имай търпение, Дарби.

— Търпението значи смърт за мене, Гавин. Те са по петите ми, нали?

— Не знам.

— Какво щеше да направиш ти, ако разбереш, че е трябвало да си мъртъв, а хората, които се опитват да те убият, са ликвидирали преди теб двама съдии от Върховния съд и с бомба са разкъсали на парченца един обикновен професор по право, и разполагат с милиарди долари, и явно нямат нищо против да ги използват, за да убиват когото си поискат? Какво щеше да направиш ти, Гавин?

— Щях да се обърна към ФБР.

— Томас се обърна към ФБР и сега е мъртъв.

— Мерси, Дарби. Не беше честно.

— Никак не ме интересуват нито честността, нито чувствата. Вълнува ме много повече как да оцелея до обяд.

— Не се връщай в апартамента си.

— Не съм толкова глупава. Вече са ходили там. И съм сигурна, че наблюдават и неговия апартамент.

— Къде е семейството му?

— Родителите му живеят в Нейпълс, Флорида. Предполагам, че от университета ще им се обадят. Не знам. Има брат в Мобайл и мислех да му се обадя и да се опитам да обясня всичко.

Видя някакво лице. Вървеше с туристите към рецепцията. Държеше сгънат вестник и се мъчеше да изглежда като тях, просто един от гостите на хотела, но походката му беше някак колеблива, а очите търсеха трескаво някого. Дълго и слабо лице, с кръгли очила и лъснало чело.

— Гавин, слушай внимателно. Запиши си. Виждам един мъж, когото съм виждала и преди, и то неотдавна. Преди час може би. Метър и осемдесет и пет-шест, слаб, трийсетгодишен, с очила, започва да оплешивява, тъмна коса. Изчезна. Изчезна някъде.

— Кой, по дяволите, е тоя?

— Откъде да знам, за бога. Не го познавам.

— Той видя ли те? Къде, по дяволите, си?

— Във фойето на един хотел. Не знам дали ме видя. Изчезвам.

— Дарби! Чуй ме. Каквото и да правиш, поддържай връзка с мен. Ясно ли е?

— Ще се опитам.

Тоалетната беше зад ъгъла, в дъното. Тя влезе в последната кабинка, заключи вратата и преседя там един час.

Фотографът се казваше Крофт и беше работил за „Вашингтон Поуст“ седем години, докато най-накрая третата му присъда за наркотици го изпрати за девет месеца в затвора. А когато го пуснаха условно, заяви, че минава на свободна практика, и помести обявата си в рекламната страница. Но телефонът му рядко звънеше. Занимаваше се по малко и с друга работа — промъкваше се на разни места да снима хора, които не знаеха, че са под прицела на обектива му. Много от клиентите му бяха адвокати по бракоразводни дела, та имаха нужда от всякакви мръсотии за процесите си. След две години на свободна практика бе изучил някои тънкости и сега сам се възприемаше като самоук частен детектив. Искаше четирийсет долара на час — ако имаше кой да ги даде.

Грей Грантам беше редовен клиент и приятел от вестникарските им дни. Обаждаше се винаги когато му трябваше някоя мръсотия. Грантам беше сериозен журналист с чувство за професионална етика и само с мъничко склонност към мръсотийки, и се обаждаше всеки път, щом му трябваше нещо по така. Крофт харесваше Грантам, защото си признаваше честно за мръсотийките. Другите се правеха на такива светци.

Седеше във волвото на Грантам, защото имаше телефон. Беше пладне и той си изпушваше „обяда“, като се питаше дали нещо от миризмата ще остане, макар че всичките прозорци бяха отворени. Най-добре работеше леко дрогиран. Когато си изкарваш хляба, като си вадиш очите в разни притъмнени мотели, трябва да си дрогиран.

Отдясно подухваше приятен ветрец и отнасяше дима към Пенсилвания авеню. Беше спрял на забранено място, пушеше си наркотика и не му пукаше. В себе си имаше по-малко от една унция, а и служителят, който отговаряше за него, също смъркаше, така че да вървят на майната си. Всичките.

Телефонната кабина беше на около пресечка и половина пред него, на тротоара, но далеч от платното. С телеобектива си можеше да

прочете указателя, висящ от поличката. Фасулска работа. Вътре имаше някаква дебелана, която изпълваше цялата кабина и разпалено жестикулираше. Крофт дръпна от цигарата и се взря в огледалото да види навъртат ли се ченгета. От това място направо вдигаха колите с кранове. По Пенсилвания авеню имаше голямо движение.

В дванайсет и двайсет жената се измъкна с мъка от кабината и изведнъж отнякъде изникна млад мъж в хубав костюм, който влезе вътре и затвори вратата. Крофт извади своя никон и опря обектива на кормилото. Беше хладно, но слънчево, и тротоарът гъмжеше от хора, излезли навън в обедната си почивка. Покрай него преминаваха рамене и глави, рамене и глави. Пролука. Щрак. Пролука. Щрак. Обектът набираще номера и се оглеждаше. Беше техният човек.

Говори трийсет секунди и телефонът в колата иззвъня три пъти, после спря. Сигналът на Грантам, от вестника. Наистина беше техният човек и продължаваше да говори. Крофт зацрака като луд. Колкото повече, толкова по-добре, бе казал Грантам. Пролука. Щрак, щрак. Глави и рамене. Пролука. Щрак, щрак. Очите на човека в кабината непрекъснато шареха наоколо, докато говореше. Стоеше с гръб към улицата. Анфас. Щрак. Крофт навъртя трийсет и шестте пози във филмчето за две минути, после грабна другия апарат. Завъртя обектива и изчака да премине тълпата.

Дръпна за последен път и хвърли фасата на улицата. Толкова беше лесно. О, да, изискваше се талант, за да уловиш истинския характер на човека, когото снимаш в студиото, но да се работи на улицата беше много по-забавно. Имаше нещо престъпно в това да откраднеш едно лице със скритата си камера.

Обектът явно не беше от приказливите. Той затвори, огледа се, отвори вратата, пак се огледа и тръгна към Крофт. Щрак, щрак, щрак. Анфас, цял ръст, ускорява ход, приближава се, чудно, прекрасно. Крофт работеше трескаво, после в последния момент остави никона на седалката и впери празен поглед надолу по улицата. Техният човек мина покрай него и изчезна сред група секретарки.

Какъв глупак. Когато искаш да се криеш, никога не използвай един и същи уличен телефон.

Гарсия се боксираше с въображаем противник. Имал жена и деца, заяви той, и се страхувал. Очаквала го кариера с много пари и ако си плащал каквото трябва и си държал устата затворена, щял да стане богат. Но той искал да говори. И продължи да разправя как иска да говори, защото има какво да каже и т.н., но просто не може да се реши. Не вярвал на никого.

Грантам не го насилваше. Остави го да дрънка точно колкото Крофт да си свърши работата. Накрая Гарсия щеше да изплюе камъчето. Явно много му се искаше да го направи. Обаждаше се вече трети път и почваше да свиква с новия си приятел Грантам, който я беше играл тая игра неведнъж и знаеше как да действа. Първата стъпка бе да ги накараш да се отпуснат и да ти повярват, да се отнасяш към тях с топлина и уважение, да говориш за добро и зло, за морал и пороци. После те сами проговаряха.

Снимките бяха чудесни. Не се бе спрял веднага на Крофт, който обикновено беше толкова дрогиран, че си личеше и по работата му. Но Крофт обичаше мръсотийките и беше дискретен, имаше представа от журналистика и не чакаше много-много да го молят. Беше взел дванайсет снимки и ги бе увеличил. Станаха наистина страхотни. Десен профил. Ляв профил. Анфас в телефонната кабина. Анфас, вперил поглед в камерата. Цял ръст на не повече от пет-шест метра от фотоапарата. Фасулска работа, заяви Крофт.

Гарсия нямаше още трийсет години и изглеждаше много симпатичен — типичният млад адвокат. Тъмна, къса коса. Тъмни очи. Може и да беше от латиноамерикански произход, но кожата му не бе мургава. Скъпи дрехи. Тъмносин костюм, вероятно вълнен. Никакви райета или шарки. Класическа бяла риза с разтворена яка и копринена връзка. Класически черни или виненочервени обувки, лъснати до блясък. Отсъствието на съответното куфарче беше просто озадачаващо. Но пък беше обяд и той вероятно бе излязъл набързо от службата си, за да звънне по телефона, и щеше да се върне обратно. Министерството на правосъдието беше през една пресечка оттук.

Грантам разгледа внимателно снимките, без да изпуска от поглед вратата. Старшият никога не закъсняваше. Беше тъмно и клубът все повече се пълнеше. Грантам беше единственият бял в радиус от три пресечки.

Сред десетките хиляди адвокати на държавна служба във Вашингтон бе срещал някои, които знаеха как да се обличат, но не бяха кой знае колко. И съвсем не от по-младите. Те започваха с четирийсет хиляди на година и за тях дрехите не бяха от значение. Гарсия явно държеше на дрехите, а беше твърде млад и твърде добре облечен, за да е на държавна служба.

Значи работеше в някоя частна фирма от три-четири години и изкарваше поне осемдесет бона годишно. Страхотно. Това свеждаше проблема за откриването му до около петдесетина хиляди юристи, чийто брой несъмнено нарастваше всяка минута.

Вратата се отвори и вътре влезе някакъв полицаи. През кълбата дим и пушек се виждаше, че е Клийв. Заведението си беше съвсем почтено, без хазарт и проститутки, та появата му не разтревожи никого. Той седна срещу Грантам в сепарето.

— Ти ли избра това място? — запита Грей.

— Да. Харесва ли ти?

— Хайде да го кажем другояче. Опитваме се да не привличаме много-много внимание, нали така? Дошъл съм да измъкна някоя тайна от един служител в Белия дом. Сериозна работа, както знаеш. Кажете сега, Клийв, не привличам ли твърде много внимание с тая моя бяла кожа, а?

— Не искам да те разочаровам, Грантам, но ти не си чак толкова известен, колкото си мислиш. Виждаш ли ония приятелчета там? — Те обърнаха глави към бара, където се бяха наредили десетина строителни работници. — Ще ти дам цялата си заплата, ако някой от тях е чел някога „Вашингтон Поуст“ или е чувал за Грей Грантам, или пък въобще му пука какво става в Белия дом.

— Добре де, добре. Къде е Старшият?

— Не се чувства добре. Трябва да ти предам нещо от него.

Нямаше да стане. Можеше да използва Старшият като анонимен източник, но не и сина му, нито пък някой, с когото Старшият е говорил.

— Какво му е?

— Старост. Не искаше да излиза днес, но каза, че е спешно.

Грантам замълча.

— В колата имам един плик, дето отвсякъде е залепен здравата. Старшият хич не се церемони, като ми го даваше, и ми нареди да не го

отварям. Просто го занеси на мистър Грантам, вика. Мисля, че е важно.

— Да вървим.

Те си пробиха път през тълпата и излязоха навън. Патрулната кола бе спряла до тротоара. На забранено. Клийв отвори дясната врата и измъкна плика от жабката.

— Взел го е от Западното крило.

Грантам го пъкна в джоба си. Старшия не беше от хората, дето ще вземат да свиват разни работи, и откакто се познаваха, никога не му бе давал някакъв документ.

— Благодаря, Клиив.

— Не искаше да ми каже какво има вътре. Рече, че трябва да изчакам да го прочета във вестника.

— Предай на Старшия, че го обичам.

— А, тая работа сигурно много ще го зарадва.

Патрулната кола потегли, а Грантам се отправи бързешком към волвото си, което вонеше на марихуана. Той заключи вратата отвътре, запали лампичката на тавана и разкъса плика. Беше явно някаква докладна записка за служебно ползване, в която се говореше за един убиец на име Камел.

Той летеше през града. Измъкна се от Брайтуд, пое по Шестнайсета улица и се отправи на юг, към центъра на Вашингтон. Беше почти седем и половина и ако успееше да приготви материала за около час, щеше да успее за „Лейт Сити“, най-голямото сред половин дузината издания, които започваха да излизат от печатницата в десет и трийсет. Слава богу, че си беше позволил този баровски телефон в колата. А му беше толкова неудобно, когато го купуваше. Обади се на Смит Кийн, заместник-завеждащия на вътрешните новини, който още се намираше в репортерската зала на петия етаж. Обади се и на един приятел в международния отдел и го помоли да приготви всичко, което имат за Камел.

Нещо в справката му се струваше подозрително. Цялата работа беше твърде сериозна, за да се излага в писмена форма, после да се подхвърля из офисите, като че ли е поредната разработка за кафето или за бутилираната сода, или пък нареждане за отпуските. Някой, най-

вероятно Флетчър Коул, искаше светът да узнае, че Камел е смятан за вероятния извършител и че на всичкото отгоре той е арабин, тясно свързан с Либия, Иран и Ирак — все страни, ръководени от необуздани идиоти, които мразят Америка. Някой в оня Бял дом на глупците искаше това да се появи на първа страница.

Но историята наистина беше страхотна и заслужаваше да излезе на първа страница. Двамата със Смит Кийн бяха готови до девет часа. Намериха две стари снимки на човека, за когото се предполагаше, че е Камел. Толкова не си приличаха, че сякаш бяха на различни хора. Кийн предложи да пуснат и двете. Разполагаха с твърде оскъдна информация за Камел. Много слухове и легенди, но малко факти. Грантам спомена папата, британския дипломат, немския banker и засадата на израелските войници. А сега според поверителен източник в Белия дом, един напълно достоверен и надежден източник, Камел бе заподозрян в убийството на съдиите Розенбърг и Дженсън.

Двайсет и четири часа, след като се бе озовала на улицата, бе още жива. Ако изкараше до сутринта, можеше да започне новия ден с нова идея какво да направи и къде да отиде. Сега беше твърде уморена. Намираще се в една стая на петнайсетия етаж на хотел „Мариот“, вратата беше заключена, лампите запалени, а на леглото имаше голям флакон с нервнопаралитичен газ. Гъстата тъмночервена коса беше в една хартиена торба в гардероба. Беше тригодишна, когато за последен път се подстрига сама — тогава майка ѝ я наби с отрязаната опашка.

Бори се два мъчителни часа, докато отреже косата си с тъпите ножици и горе-долу я оформи. Щеше да я крие под разни шапки бог знае докога. Трябваша ѝ още два часа да я боядиса черна. Можеше да я изруси, но това щеше да е прекалено лесно и разгадаемо решение. Тя приемаше, че си има работа с професионалисти, и поради някаква необяснима причина в магазина реши, че те очакват да се направи руса. Какво значение имаше, по дяволите! Боята се продаваше в шишенца и ако утре се събудеше с някой невероятен цвят, можеше да се изруси. Стратегията на хамелеона. Всеки ден променяй цвета си, докато не ги направиш луди. Фирмата „Клерол“ предлага поне осемдесет и пет цвята в различни нюанси.

Уморена беше до смърт, но се страхуваше да заспи. Не беше виждала оня приятел от „Шератон“ цял ден, но колкото повече обикаляше из града, толкова повече лицата наоколо започваха да си приличат. Тя знаеше, че той е там някъде, навън. И не беше сам. Щом успяха да убият Розенбърг и Дженсън и да пречукат Томас Калахан, тя щеше да е лесна плячка.

Не смееше да се доближи до колата си, а не искаше да взема друга под наем. Вземането на нещо изисква да оставиш име и адрес. А те сигурно следяха подобни места. Можеше да се качи на самолет, но те следяха и летищата. Да вземе автобус, но как, нали никога не си беше купувала билет и не се бе качвала в автобус.

След като си дадат сметка, че е изчезнала, те ще очакват от нея да побегне. Тя е просто една аматьорка, малка колежанка, с разбито сърце от смъртта на хвърления във въздуха пред очите ѝ любим. Ще хукне слепешката нанякъде да бяга от града, и те ще я пипнат.

Засега градът доста ѝ харесваше. Тук имаше поне милион хотелски стаи и почти толкова безистени и заведения, и барове, и тълпи от хора, които се разхождаха по големите улици в центъра. Тя го познаваше добре, особено Френския квартал, където навсякъде се ходеше пеша. Ще се мести от хотел на хотел няколко дни, докато... Докато какво? Не знаеше докога. Не знаеше и защо. Просто ѝ се струваше разумно да се мести непрекъснато при дадените обстоятелства. Сутрин няма да излиза, а ще се мъчи да спи. Ще сменя дрехи, шапки и очила. Ще пропуши и непрекъснато ще дими с цигарата. Ще се движи, докато грохне, и тогава ще замине. Съвсем естествено е да се страхува. Трябва да продължи да мисли. Ще оцелее.

Мина ѝ през ума да се обади в полицията. Не сега. Там искат да си кажеш името и те записват. Освен това могат да бъдат опасни. Помисли си да се обади на брата на Томас в Мобайл, но оня нещастник не може с нищо да ѝ помогне в момента. Помисли също да се обади на декана, но как да му обясни за досието, за Гавин Верхик, за ФБР, бомбата в колата, Розенбърг и Дженсън и за това, че се крие, а на всичкото отгоре да го накара да ѝ повярва. Забрави за декана! И без това не го харесваш. Поколеба се дали да не се обади на няколко приятели от курса, но хората приказват, хората слушат, а ония може би са някъде там, сред тях, и ги чуват как си говорят за бедничкия Калахан. Искаше да си поговори с Алис Старк, най-добрата ѝ

приятелка. Алис сигурно се тревожи и ще отиде в полицията да съобщи, че приятелката ѝ Дарби Шоу е изчезнала. Утре ще се обади на Алис.

Тя позвъни и поръча мексиканска салата и бутилка червено вино. Ще я изпие цялата, после ще седи на стола с флакона газ в ръка и ще гледа вратата, докато накрая заспи.

18

Лимузината на Гмински направи светкавичен завои на сто и осемдесет градуса, сякаш Канал стрийт беше нейна собствена територия, и закова рязко пред „Шератон“. Двете задни врати се отвориха и Гмински изхвърча от нея, последван от трима помощници, натоварени с чанти и куфарчета.

Беше почти два след полунощ и директорът явно бързаше. Не спря на рецепцията, а се запъти право към асансьорите. Помощниците затичаха след него, един задържа вратата на асансьора да влезе шефът, друг натисна бутона за шестия етаж. Никой не промълви дума.

Трима негови агенти вече ги чакаха в ъгловата стая. Единият отвори вратата и Гмински нахлу вътре, без да поздрави, без звук да издаде. Помощниците хвърлиха чантите на едното легло. Директорът свали сакото си и го метна на стола.

— Къде е тя? — просъска той на агента, известен под името Хутън.

Вторият от тройката, когото наричаха Суонк, дръпна пердето и Гмински застана до прозореца.

Суонк сочеше към хотел „Мариот“ отсреща през улицата, малко по-надолу.

— Тя е на петнайсети етаж, третата стая откъм улицата, лампите още светят.

— Сигурен ли си? — попита Гмински, вперил поглед в осветените прозорци отсреща.

— Да. Видяхме я да влиза. Плати с кредитна карта.

— Горкото дете — рече Гмински и се отдалечи от прозореца. — Къде беше снощи?

— В „Холидей Ин“ на Роял. Плати с кредитна карта.

— Забелязахте ли някой да я следи? — попита директорът.

— Не.

— Пие ми се вода — заяви шефът на един от помощниците.

Младокът скочи, грабна кофичката с лед и затрака с кубчетата.

Гмински седна на крайчеца на леглото, преплете пръсти и запука кокалчетата си. Всичките.

— Ти какво мислиш? — запита той Хутън, най-стария от тримата.

— Гонят я. Под дърво и камък я търсят. Тя използва кредитни карти. След четирийсет и осем часа ще е мъртва.

— Не е съвсем глупава — намеси се Суонк. — Отрязва си косата и я боядиса черна. Мести се непрекъснато. Явно не смята да напуска града в близко време. Давам ѝ седемдесет и два часа, преди да я открият.

Гмински отпиваше от ледената вода на малки глътки.

— Това означава, че досието ѝ удря право в целта. И също, че нашият приятел е готов на всякакви отчаяни действия. Къде е той?

— Нямаме представа — отвърна бързо Хутън.

— Трябва да го намерим.

— От три седмици никой не го е виждал.

Гмински остави чашата на масата и взе ключа от стаята си.

— Какво мислиш за цялата тази работа? — запита той Хутън.

— Ще я приберем ли? — контрира с въпрос Хутън.

— Няма да е лесно — намеси се Суонк. — Ами ако се е снабдила с пистолет? Някой може да пострада.

— Тя е просто едно уплашено дете — поклати глава Гмински. — И е цивилно лице, не член на въоръжена банда. Не можем да отмъкваме граждани ей така от улицата.

— Тогава няма да изкара дълго — отсече Суонк.

— Как ще я приберете? — запита Гмински.

— Има си начини — отвърна Хутън. — Ще я хванем на улицата. Или ще идем в стаята ѝ. Вътре съм след десет минути, ако тръгна сега. Не е толкова трудно. Тя не е професионалистка.

Гмински закрачи бавно из стаята. Всички бяха вперили очи в него.

— Не съм склонен да я приберем веднага. Нека поспим четири часа и да се срещнем пак тук в шест и половина. Утрото е по-мъдро от вечерта. Ако ме убедите да я приберем, ще го направим. Съгласни ли сте?

Те кимнаха послушно.

Виното подейства. Тя задряма на стола, после се примъкна до леглото и заспа дълбоко. Телефонът звънеше. Завивките висяха до пода, а краката ѝ бяха на възглавниците. Телефонът звънеше. Клепачите се бяха слепнали. Съзнанието беше замъглено, потънало в сънища, но някъде в дълбините му нещо проработи и съобщи, че телефонът звъни.

Очите се отвориха, но едва ли видяха кой знае какво. Слънцето бе изгряло, лампите светеха и тя се втренчи в телефона. Не, не е поръчала събуждане. Замисли се за секунда и ясно осъзна, че не е давала поръчка да я будят. Седна на края на леглото и се заслуша в звъненето. Пет пъти, десет, петнайсет, дваисет. Не спира. Може да са сбъркали номера, но тогава щяха да затворят след дваисетия сигнал.

Не бяха сбъркали номера. Паяжините започнаха да се разкъсват и тя се приближи до телефона. С изключение на мъжа на рецепцията и евентуално шефа му, и може би камериерките, нито една жива душа не знаеше, че тя е в тази стая. Беше поръчала само храна, никакви други обаждания.

Спря да звъни. Чудесно, бяха сбъркали номера. Тя отиде в банята и телефонът се обади отново. Започна да брой. След четиринайсетото позвъняване вдигна слушалката.

— Ало?

— Дарби, обажда се Гавин Верхик. Добре ли си?

— Как разбра къде съм? — седна на леглото тя.

— Имаме си начини. Слушай, някой...

— Почакай, Гавин. Почакай за секунда. Дай да си помисля малко. Кредитната карта, нали така?

— Да. Кредитната карта. Следата, оставена върху хартия. Това е ФБР, Дарби. Имаме си начини. Не е толкова трудно.

— Тогава и ония могат да го направят.

— Предполагам. Отсядай в малки хотелчета и плащай в брой.

Огромна буца заседна в стомаха ѝ и тя се изпъна на леглото. Просто така значи. Следата, оставена върху хартия. Не е трудно. Можеше да е вече мъртва. Убита от хартията, върху която остават следи.

— Дарби, чуваш ли ме?

— Да. — Тя погледна към вратата да се увери, че веригата е сложена. — Да, чувам те.

— Смяташ ли, че си в безопасност?

— Така си мислех допреди малко.

— Разполагаме с известна информация. Утре в три часа в университетското градче ще има заупокойна служба, а погребението ще е след това в града. Говорих с брат му и семейството държи да съм там. Ще пристигна довечера. Мисля, че се налага да се видим.

— Защо се налага да се видим?

— Дарби, трябва да ми вярваш. Животът ти в момента е в опасност и трябва да ме изслушаш.

— Какво сте намислили, момчета?

Последва кратка пауза.

— Не те разбирам — рече накрая той.

— Какво каза директорът Войлс?

— Не съм говорил с него.

— Ти нали беше неговият адвокат, така да се каже. Какво става, Гавин?

— Засега няма да предприемаме нищо.

— И какво означава това, Гавин? Обясни ми, ако обичаш.

— Затова трябва да се видим. Не искам да го обсъждаме по телефона.

— Телефонът си действа много добре и засега ще използваме само него. Така че изплюй камъчето.

— Защо не искаш да ми се довериш? — прозвуча обидено гласът му.

— Затварям, ясно ли е? Не ми харесва тая работа. Щом вие знаете къде съм, тогава някой може вече да стои в коридора и да чака.

— Глупости, Дарби. Я помисли трезво. От един час разполагам с номера на стаята ти и не съм направил нищо друго, освен да ти се обадя. Ние сме на твоя страна, кълна се.

Тя обмисли внимателно чутото. Звучеше разумно, но я бяха открили така лесно.

— Слушам те. Значи не си говорил с директора, но ФБР няма да предприема нищо. И защо няма да предприема нищо?

— Не знам точно. Вчера е взел решението да се изтегли от употреба досие „Пеликан“ и е дал нареждане да се преустанови

работата по него. Само това мога да ти кажа.

— Не е много. Той знае ли за Томас? Знае ли, че аз трябваше да съм мъртва, защото съм го написала, и че четирийсет и осем часа след като Томас ти го даде на тебе, неговия стар приятел от университета, ония, които и да са те, по дяволите, се опитаха да ни убият и двамата? Знае ли той всичко това, Гавин?

— Струва ми се, не.

— Това значи „не“, нали така?

— Да. Значи „не“.

— Добре, слушай сега внимателно. Смяташ ли, че са го убии заради досието?

— Вероятно.

— Това значи „да“, нали така?

— Да.

— Благодаря. Ако Томас е бил убит заради досието, тогава знаем кой го е убил. А ако знаем кой е убил Томас, тогава знаем кой е убил Розенбърг и Дженсън. Нали така?

Верхик се поколеба да отговори.

— Просто кажи „да“, по дяволите — озъби се Дарби.

— Бих казал „вероятно“.

— Чудесно. „Вероятно“ в устата на един адвокат означава „да“. Значи, че повече не можеш да кажеш. Значи, че е твърде много вероятно и въпреки това ми казваш, че ФБР преустановява работа по моя мъничък евентуален и твърде подозрителен извършител.

— Успокой се, Дарби. Нека се видим довечера да си поговорим. Мога да ти спася живота.

Тя внимателно сложи слушалката под възглавницата и отиде в банята. Изми си зъбите и среса онова, което бе останало от косата ѝ, после събра тоалетните си принадлежности и един чифт бельо в нова платнена чанта. Сложи си шубата, шапката и очилата и тихичко затвори вратата зад себе си. Коридорът беше празен. Качи се пеш два етажа, до седемнайсетия, взе асансьора до десетия и после спокойно слезе десет етажа надолу по стълбите. Вратата откъм стълбището беше близо до тоалетните и тя бързо се вмъкна в женската. При огледалата нямаше никой. Дарби влезе в една кабинка, врътна ключалката и известно време остана вътре.

* * *

Петък сутрин във Френския квартал. Въздухът беше хладен и чист, без следа от тежкия мирис на храна и пороци. Осем часът — прекалено рано за пешеходци. Тя вървя няколко преки, за да ѝ се проясни главата и да обмисли стъпките си за деня. Близо до площад Джаксън намери едно кафене, което бе забелязвала и преди. Беше почти празно, а в дъното имаше телефон автомат. Наля си гъсто кафе и остави чашата на масичка близо до телефона. Оттук можеше да говори.

Този път стигна до Верхик след по-малко от минута.

— Слушам те — каза той.

— Къде ще отседнеш довечера? — попита тя, без да изпуска от очи входната врата.

— В хотел „Хилтън“, до реката.

— Знам го къде е. Ще ти се обадя късно довечера или утре рано сутринта. Не се опитвай да ме проследяваш отново. Вече плащам в брой. Никакви кредитни карти.

— Много умно от твоя страна, Дарби. И продължавай да се местиш.

— Може да съм умряла, докато пристигнеш.

— Не, няма. Можеш ли да си купиш отнякъде „Вашингтон Поуст“?

— Предполагам. Защо?

— Вземи си бързо утринното издание. Хубава история ще намериш вътре за Розенбърг и Дженсън и за това кой е вероятният им убиец.

— Пръскам се от любопитство. Ще ти се обадя по-късно.

На първия щанд точно тоя вестник го нямаше. Тя закриволичи към Канал стрийт, като се стараеше да прикрива следите си и все поглеждаше назад. Слезе по Сейнт Ан, мина покрай антиквариатите на Роял и западналите барове от двете страни на Биенвил и накрая се озова на Френския пазар. Вървеше бързо, но безгрижно. Мъчеше се да си придаде делови вид, а очите ѝ зад тъмните стъкла се стрелкаха във всички посоки. Ако успяваха да я следят от прикритието на сенките, значи наистина бяха добри.

Купи си „Вашингтон Поуст“ и „Таймс Пикаюн“ от улицата и се настани на закътана масичка в ъгъла на Кафе дю Монд.

Първа страница. Цитирайки поверителен източник, статията описваше историята на Камел и неочакваното му участие в убийствата. Като млад, пишеше там, той убивал заради убежденията си, но сега вече го правел само за пари. Много пари, твърдеше пенсиониран експерт от разузнаването, който бе разрешил да го цитират, но, естествено, не и да назоват името му. Снимките бяха размазани и неясни. Нещо зловещо лъхаше от тях, така както бяха поставени една до друга. Изглеждаше невероятно да са на едно и също лице. Но той не може да бъде разпознат по фотографии, твърдеше експертът, освен това повече от десет години никой не е успял да го снима.

Най-накрая келнерът дойде и тя си поръча кафе и геврек. Експертът казваше, че много хора смятат Камел за мъртъв. Интерпол заявяваше, че последното му убийство е отпреди шест месеца. Експертът се съмняваше, че той ще пътува с пътнически самолет. ФБР го беше сложило на първо място в списъка на издирваните.

Тя отвори бавно вестника на Ню Орлиънс. Томас не бе стигнал до първа страница, но снимката му беше на втора заедно с голям материал. Полицията приемаше случилото се за убийство, но нямаше за какво да се хване. Малко преди експлозията наблизо била забелязана бяла жена. Според декана Правният факултет бе в шок. Полицията се въздържаше от изявление. Заупокойната служба щеше да се състои утре в университетското градче. Станала е ужасна грешка, заявяваше деканът. Ако е било убийство, тогава явно са ликвидирали не когото трябва, сбъркали са жертвата.

Очите ѝ се овлажниха и изведнъж Дарби изпита нови съмнения. Може би е просто грешка. В този град има много насилие и много луди и, току-виж, някой се е заблудил и сбъркал колата. Може би и нея изобщо не я следят.

Тя си сложи очилата и се загледа в снимката му. Бяха я изровили от канцеларията на Правния факултет и сега насреща ѝ блесна оная самодоволна усмивка, която Томас обикновено надяваше за ролята си на преподавател. Беше гладко избръснат... и толкова хубав.

В петък сутрин историята на Грантам за Камел наелектризира Вашингтон. Вътре не се споменаваха нито справката, нито Белия дом, така че най-горещата тема за разговори и басове в града беше кой е източникът му.

Особено много се говореше за това в Хувър Билдинг. Ерик Ийст и К. О. Луис се разхождаха нервно напред-назад в кабинета на директора, докато самият Войлс говореше с президента вече трети път през последните два часа. Войлс ругаеше — е, не директно президента, но всички край него. Ругаеше Коул, а когато и президентът започна да ругае, Войлс предложи да занесат в кабинета му детектора на лъжата, да подложат всеки от екипа му на тест, начело с Коул, та най-сетне да се види откъде изтича тая информация. Да, по дяволите, да, естествено, че той, Войлс, е готов да се подложи на теста, както и всеки друг служител в Хувър Билдинг. Така продължиха да се ругаят взаимно. Войлс беше червен и целият в пот; фактът, че креци в слушалката, а от другата страна е президентът, никак не го безпокоеше. Знаеше, че Коул слуша отнякъде.

Президентът очевидно успя да овладее разговора и се впусна в някаква усукана проповед. Войлс избърса челото си с кърпичка, седна в старото кожено кресло и задиша бавно и внимателно, за да свали кръвното и пулса си. Беше изкарал един инфаркт, а сега беше пред втори; много пъти бе заявявал на К. О. Луис, че Флетчър Коул и оня идиот, шефът му, ще го вкарат накрая в гроба. Но беше казвал същото и за предишните трима президенти. Той пощипна дълбоките бръчки по челото си и се отпусна назад.

— Можем да сторим това, господин президент. — Вече говореше любезно. Войлс бързо и рязко сменяше настроенията си, и ето че изведнъж пред Ийст и Луис застана един учтив и възпитан служител. Истински чаровник. — Благодаря ви, господин президент. Утре ще съм там.

Остави внимателно слушалката и заговори с притворени очи.

— Иска да поставим под наблюдение оня репортер от „Вашингтон Поуст“. Като сме го правили преди, каза, защо да не го направим и сега? Обещах му.

— Какъв вид наблюдение? — запита К. О. Луис.

— Дай да го следим само из града засега. Денонощно, двама души. Да видим къде ходи вечер, с кого спи. Не е женен, нали?

— Развел се е преди седем години — отвърна Луис.

— Постарайте се добре, да не ни усетят. Изпрати цивилни и ги сменяй на всеки три дни.

— Той наистина ли мисли, че нещо изтича от нас?

— Не, не вярвам. Ако сведенията изтичаха от нас, защо ще иска да следим репортера? Струва ми се, сеща се, че са неговите собствени хора. И иска да ги хване.

— Дребна услуга иска — заключи Луис окуражително.

— Да-а. Само гледайте да не ви спипат, ясен ли съм?

Канцеларията на Матю Бар се гушеше на третия етаж на някаква влажна и разнебитена сграда на М стрийт в Джорджтаун. По вратите нямаше табели. Въоръжен пазач в цивилен костюм и с вратовръзка връщаше хората от асансьора. Мокетът беше изтърган, а мебелите овехтели. Всичко тънеше в прах — беше повече от явно, че Отрядът няма пари за поддръжка. Бар ръководеше този отряд, който представляваше неофициално, тайно, малко подразделение на Комитета за преизбиране на президента. КПП разполагаше с огромен апартамент от най-люксови офиси от другата страна на реката, в Рослин. Там прозорците се отваряха, секретарките се усмихваха, а чистачките излизваха всичко всяка вечер. Ала не и в тази дупка.

Флетчър Коул излезе от асансьора и кимна на мъжа от охраната, който наклони глава, без иначе да се помръдне. Бяха стари познати. Той си проправи път през лабиринта от мръсни канцеларийки към стаята на Бар. Коул се гордееше, че пред себе си поне е честен, и честно си признаваше, че единственият човек във Вашингтон, от когото изпитва някакъв страх, е Матю Бар. Понякога се боеше от него, понякога не, но винаги му се възхищаваше.

Бивш морски пехотинец, бивш служител на ЦРУ, бивш шпионин, Бар имаше две присъди за търговия с наркотици, от които бе спечелил милиони, и бе заровил някъде парите. Лично Коул бе назначил Бар за шеф на Отряда, който официално не съществуваше. Годишният му бюджет беше четири милиона, изсипвани в брой от някакви съмнителни фондове, а Бар командваше малка група от отлично обучени главорези, които без много шум вършеха цялата работа.

Вратата му беше винаги заключена. Той отвори и Коул влезе. Както обикновено, срещата щеше да е кратка.

— Чакай да отгатна сам — започна Бар направо. — Искаш да открия откъде е изтекла информацията.

— В известен смисъл, да. Искам да следиш този репортер, Грантам де, двайсет и четири часа в денонощието и да разбереш с кого се среща. Докопва невероятни неща и се боя, че излизат от нас.

— От вас тече като от сито.

— Е, имаме си и ние проблеми, но историята с Камел беше подхвърлена. Сам им я поднесох.

— Така си и мислех — усмихна се при тези думи Бар. — Изглеждаше прекалено добре подредена.

— Срещал ли си се някога лично с Камел?

— Не. Преди десет години бяхме сигурни, че е мъртъв. И на него така му харесва. Не е самовлюбен и не държи на лицето си, така че никога няма да го хванат. Може да преживее в картонен бордей в Сао Паоло цели шест месеца, да яде корени и плъхове, после да отлети за Рим да убие някой дипломат и да изчезне в Сингапур за няколко месеца. Без изобщо да се интересува какво пишат вестниците за него.

— На колко е години?

— Защо питаш?

— Възхитен съм от него. Струва ми се, че знам кой го е наел да убие Розенбърг и Дженсън.

— О, така ли? Би ли споделил тая клюка със стария си приятел?

— Не. Още не.

— Той е между четирийсет и четирийсет и пет, значи не е толкова стар. Но е бил на петнайсет години, когато е убил един ливански генерал. Така че има дълга кариера. Носят се всякакви легенди. Може да убива еднакво резултатно и с двете си ръце, с двата крака, с ключ за кола, с молив, с каквото му попадне. Отличен стрелец, борави с най-невъобразими видове оръжия. Говори дванайсет езика. Чувал си го всичко това, нали така?

— Да, но е много забавно.

— Добре. Смятат го за най-изкусния и скъпоплатен убиец в света. В началото е бил просто един обикновен терорист, но после се оказал прекалено талантлив да хвърля само бомби. И станал наемен убиец. Сега е поостарял и убива за пари.

— За колко пари?

— Уместен въпрос. По всяка вероятност е в категорията между десет и двайсет милиона за удар и не знам да има равен. Според някои с него могат да се мерят само две-три терористични групи. Чакай да отгатна какво искаш — да открия Камел и да ти го доведе жив.

— Остави Камел на мира. В известен смисъл ми харесва работата, която свърши тука.

— Много го бива.

— Искам да проследиш Грей Грантам и да разбереш с кого се среща.

— Някакви предложения?

— Няколко. Един черен портиер на име Милтън Харди. Работи в Западното крило. — Коул хвърли един плик на бюрото. — Отдавна е при нас, изглежда полусляп, но ми се струва, че вижда и чува прекалено много. Следете го седмица-две. Всички му викат Старшия. Решил съм да го разкарам.

— Страхотно бе, Коул. Харчим луди пари да следим слепи негри.

— Прави каквото ти казвам. Дръж го под око три седмици. — Коул се изправи и се запъти към вратата.

— Значи знаеш кой е наел убиеца — рече Бар.

— Напредваме.

— Отрядът е изцяло на разположение, готов да помогне по всякакъв начин.

— Не се и съмнявам.

Мисис Чен, собственичката на апартамента, от петнайсет години даваше половината етаж на студентки по право. Подбираше си наемателките, но после се държеше на разстояние и не им досаждаше. Прави каквото искаш, стига да не пречиш на другите — това беше мотото ѝ в живота. Квартирата се намираше на шест пресечки от университета.

Беше вече тъмно, когато на вратата се позвъни. Мисис Чен отвори и видя пред себе си хубавичко момиче с къса тъмна коса, което се усмихваше притеснено и нервно. Много нервно.

Мисис Чен я изгледа смразяващо и малката накрая се осмели да заговори.

— Аз съм Алис Старк, приятелка на Дарби. Може ли да вляза? — Тя хвърли един поглед през рамо. Улицата бе тиха и безлюдна.

Мисис Чен живееше сама и винаги затваряше плътно прозорци и врати, но момичето беше хубаво и се усмихваше така невинно, а щом казваше, че е приятелка на Дарби, значи можеше да ѝ се вярва. Тя отвори вратата и Алис влезе.

— Нещо е станало — заяви мисис Чен.

— Да. Дарби е в беда, но сега не можем да говорим за това. Тя обади ли се днес следобед?

— Да. Каза, че една млада жена ще дойде да потърси нещо в квартирата ѝ.

Алис пое дълбоко въздух и се помъчи да изглежда спокойна.

— Ще надникна само за минутка. Тя каза, че имало някаква вътрешна врата. Предпочитам да не използвам нейния вход, ако може да мина отгук. — Мисис Чен се намръщи и в погледа ѝ се изписа едно голямо защо, но не каза нищо.

— Влизал ли е някой вътре през последните два дни? — попита Алис и тръгна след мисис Чен по тесния коридор.

— Не съм видяла никого. Вчера, още призори, се почука, но не погледнах кой е. — Тя премести една маса, зад която имаше врата,

пъхна ключа в ключалката и я отвори.

Алис пристъпи в другата част на апартамента.

— Дарби поръча да вляза сама, нали разбирате?

Мисис Чен също искаше да надникне вътре, но просто кимна, дръпна се назад и излезе, затваряйки вратата. В малкото антре изведнъж стана тъмно. Вляво беше кабинетът и ключът за лампата, която не биваше да се пали. Алис замръзна в мрака. Апартаментът беше тъмен и задушен. Миришеше на неизхвърлен боклук. Знаеше, че ще е сама, но, за бога, нали е само една второкурсничка по право, а не някой печен частен детектив.

Стегни се! Тя зарови из голямата си чанта и измъкна миниатюрно колкото писалка фенерче. Носеше три такива. За всеки случай. Какъв случай? Не знаеше. Дарби я бе предупредила изрично. Никакви светлини. Може би те наблюдават квартирата.

Кои, по дяволите, са те, искаше да знае Алис. Самата Дарби не знаела, каза, че ще ѝ обясни по-късно, но първо трябвало да се провери квартирата.

Алис бе идвала тук поне десетина пъти през последната година, но тогава влизаше през входната врата, лампите светеха, беше приятно и удобно жилище. Беше влизала във всички стаи и реши, че ще се оправи в тъмното. Но сега увереността ѝ изчезна. Стопи се. Обзе я страх и тя затрепери.

Стегни се! Сама си. Могат ли да се разположат тук при такава любопитна съседка! И да са идвали, било е съвсем за малко.

Алис се взря във фенерчето и установи, че то все пак работи. Светлината му не бе по-силна от догаряща кибритена клечка. Насочи го към пода, където се появи бледожълто кръгче колкото портокал. Кръгчето се тресеше.

Тя тръгна на пръсти към кабинета. Дарби каза, че на поличката с книги до телевизора имало нощна лампа, която винаги оставяла да свети. Така и стаята, и кухнята не били съвсем тъмни през нощта. Или Дарби се заблуждаваше, или крушката бе изгоряла, или някой я бе развинтил, защото сега навсякъде бе тъмно като в рог.

Алис стъпи на килима в средата на стаята и предпазливо се насочи към кухнята. Там, на масата, трябваше да има компютър. Тя се блъсна в малката масичка и фенерчето изгасна. Разтърси го. Нищо. Извади второто от чантата.

В кухнята дъхът на застояло бе по-силен. Компютърът беше на масата заедно с куп празни папки и учебници с казуси. Тя насочи към него едва мъждукащото фенерче. Копчето за включване беше отпред. Натисна го и екранът бавно избистри цвета си. Струящата от него зеленикава светлина озаряваше масата, но едва ли можеше да стигне до прозорците на другата стая.

Алис седна и затрака по клавиатурата. Влезе в менюто, после в поддиректорията и извика файловете. Списъкът им изпълни целия екран. Взря се в него. Трябваше да има около четирийсет файла, но тук не виждаше повече от десетина. По-голямата част от запаметеното в диска бе изчезнало. Тя включи лазерния принтер и след секунди имената на файловете от тази директория се изписаха на хартия. Откъсна листа и го пъхна в чантата си.

Алис се изправи и освети с фенерчето неразборията около компютъра. Дарби беше казала, че има около двацет дискети. Всичките бяха изчезнали. Нямахше нито една. Справочниците по конституционно право и граждански процес бяха толкова скучни, че никой не би пожелал да ги вземе. Червените папки бяха подредени грижливо една до друга. Всичките празни.

Чиста, добре свършена работа. Той или те бяха прекарвали тук няколко часа да си запишат файловете и след това да ги изтрият от диска, после си бяха тръгнали с най-много едно куфарче или чанта.

Алис отде в стаята и погледна през прозореца. Червената кола на Дарби — „Акорд“ — беше още там, на метър и половина от къщата. Изглеждаше непокътната.

Тя завинти крушката на нощната лампа до телевизора и бързо щракна ключа. Светеше. После бързо я развинти, както я беше оставил той. Или те.

Очите ѝ бяха привикнали с тъмнината и сега ясно различаваше очертанятията на врати и мебели. Изключи компютъра и се насочи към антрето.

Мисис Чен я чакаше там, където я беше оставила.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да, да — отвърна Алис. — Вие просто дръжте под око вратата. Ще ви се обадя след ден-два да ви попитам дали не е идвал някой. И моля ви, не казвайте на никого, че съм била тук.

Мисис Чен кимна със сериозен вид и премести масата пред вратата.

— Ами колата й?

— Добре си е там. Само й хвърляйте по един поглед.

— А тя как е?

Бяха почти на прага.

— Ще се оправи. Мисля, че ще се върне след няколко дни. Благодаря ви, мисис Чен.

Мисис Чен затвори вратата, заключи я и се спусна към малкото прозорче. Момичето тръгна по тротоара и изчезна в мрака.

Алис бе паркирала на три преки от къщата.

Петък вечер във Френския квартал. Утре на големия стадион играеше отборът на Тулейн, а в неделя — Светиите, и запалянковците бяха надошли с хиляди. Паркираха навсякъде, задръстваха улиците, движеха се на шумни тълпи, пиеха от картонени чаши и пълнеха баровете, вдигайки страхотен шум. Просто се забавляваха. Към девет часа центърът бе отцепен с прегради.

Алис паркира на Пойдрас стрийт — доста по-далеч от мястото, където обичайно спираше, и закъсна с цял час, докато стигне до претъпканото заведение за морски деликатеси на Сейнт Питър, в самото сърце на Френския квартал. Свободни маси нямаше, а правостоящите край бара бяха в три редици. Тя се насочи към ъгъла, където имаше автомат за цигари, и огледа присъстващите. Повечето бяха ученици, дошли в града за мача.

Един келнер се запъти към нея.

— Да не търсите едно момиче? — запита той.

— Ами да — поколеба се за миг тя.

— Зад ъгъла, първата стая вдясно. Има няколко масички — посочи зад бара той. — Струва ми се, че вашата приятелка е там.

Дарби седеше в миниатюрното сепаре, нахлупила шапка, с очила. Пред нея имаше бутилка бира.

— Радвам се да те видя — стисна ръката й Алис, огледа прическата й и се разсмя.

Дарби свали очилата. Очите й бяха зачервени и уморени.

— Не знаех на кого другико да се обадя.

Алис я слушаше с безизразно лице, без да може да свали поглед от косата ѝ. Въобще не ѝ идваше наум какво подходящо за случая да каже.

— Кой ти направи косата?

— Страшна прическа, нали? Малко пънкарска пада, но те май се връщат на мода. Сто на сто ще впечатли всички, като тръгна да си търся работа.

— Защо, Дарби?

— Някой се опита да ме убие, Алис. Името ми е в списъка на едни много гадни хора. Струва ми се, че ме следят.

— Да те убият? Да те убият ли каза? Че кой би искал да те убива, Дарби?

— Не знам точно. Какво стана в квартирата?

Алис спря да се блещи на променената си приятелка и ѝ подаде разпечатката на директорията. Дарби я прочете внимателно. Истина беше. Не сън или грешка. Бомбата бе поставена в колата, за която бе предназначена. Рупърт и оня каубой я бяха спипали. Онова лице търсеше нея. Бяха влезли в жилището ѝ и бяха изтрили от паметта на компютъра онова, което са искали да изтрият. Сега я дебнеха.

— А дискетите?

— Няма ги. Нито една. Папките на масата бяха подредени най-грижливо и са съвсем празни. Всичко останало изглежда напълно в ред. Развъртели са крушката на нощната лампа, така че навсякъде е пълна тъмница. Проверих я. Работи си. Много умело пипат, да знаеш.

— Какво казва мисис Чен?

— Нищо не е видяла.

Дарби набута разпечатката в джоба си.

— Слушай, Алис, изведнъж взе да ме хваща страх. Не бива да те виждат с мен. Може би не трябваше да се срещаме.

— Кои са тия хора?

— Не знам. Убиха Томас и се опитаха и мен да убият. Тогава извадих късмет, но сега са по петите ми.

— А защо, Дарби?

— Не ти трябва да знаеш и аз няма да ти кажа. Колкото повече знаеш, толкова по-голяма става опасността и за теб. Повярвай ми, Алис. Не бива да ти доверявам какво съм открила.

— Ама аз на никого няма да кажа, кълна се.

— А ако те принудят да говориш?

Алис хвърли един разсеян поглед наоколо, сякаш всичко си беше съвсем наред, после впи очи в приятелката си. Сближиха се още в първи курс, когато всеки си избираше кръга от приятели. Учиха заедно часове наред, разменяха си записки, потяха се заедно на изпити, явяваха се като един екип на упражненията по съдебна практика, клюкарстваха за мъже. Алис бе единствената студентка, която знаеше за Дарби и Калахан.

— Искам да ти помогна, Дарби. Не ме е страх.

Дарби бавно завъртя бутилката пред себе си. Не беше я докоснала.

— Умирам от страх, Алис. Бях там, когато той умря. Земята се разтресе. Бомбата го разкъса на парчета. А се е очаквало аз да седя до него. Тази бомба беше за мене.

— Тогава иди в полицията.

— Рано е още. Може би по-късно. Томас отиде във ФБР и два дни след това някой реши да убие и двама ни.

— Значи теб те гони ФБР?

— Едва ли. Струва ми се, че те просто са се разприказвали, а някой е слушал много внимателно. И е чул каквото не трябва.

— За какво са се разприказвали? Хайде, Дарби! Та това съм аз, най-добрата ти приятелка. Престани да се правиш на интересна, казвай.

Дарби надигна бутилката. За първи път. Избягваше погледа на Алис и заби очи в масата.

— Моля те, Алис. Остави ме да изчакам. Няма смисъл да ти казвам нещо, което може да те убие. — Настъпи дълга пауза. — Ако искаш да ми помогнеш, иди утре на погребението. Наблюдавай внимателно. Всичко. Пусни слуха, че съм ти се обадила от Денвър — отишла съм там при някаква леля, чието име не си запомнила — и че ще пропусна този семестър, но ще се върна напролет. Постарай се мълвата да тръгне сред колегите. Убедена съм, че някой ще слухти най-усилено.

— Добре. Във вестника се казва, че на местопроизшествието е била забелязана бяла жена, сякаш е заподозряна или нещо подобно.

— Нещо подобно. Аз бях тази жена и трябваше да съм една от жертвите. Прочетох вестника едва ли не под лупа. Ченгетата нямат

никакви улики.

— Добре, Дарби. Ти си по-умна от мен. По-умна си от всички, които съм срещала. Какво ще правим сега?

— Първо, излез през задния вход. В края на коридора, до тоалетните, има боядисана в бяло врата. Минаваш през склада, после през кухнята и оттам се измъкваш навън. Не спирай. Алеята води до Роял. Вземи такси и иди с него до колата си. И внимавай да не би да те следят.

— Ти сериозно ли говориш?

— Погледни ми косата, Алис. Щях ли да се обезобразя така, ако си играех разни играчки?

— Добре де, добре. И после какво?

— Иди утре на погребението и пусни слуха, а аз ще ти се обадя след два дни.

— Къде си отседнала?

— На разни места. Непрекъснато съм в движение.

Алис се изправи, целуна я по бузата и изчезна.

В продължение на два часа Верхик кръстосваше стаята, вземаше разни списания, хвърляше ги наоколо, поръчваше разни неща по телефона, разопаковаше си багажа. И все се разхождаше, напред-назад, напред-назад. Следващите два часа прекара в легнало положение, вперил очи в телефона, с бутилка топла бира в ръка. Щеше да чака до полунощ, каза си той, и после? После какво?

Тя обеща, че ще се обади.

Можеше да й спаси живота, само да се обадеше.

В полунощ той захвърли поредното списание и излезе. Един агент на ФБР в Ню Орлиънс му бе дал малко полезна информация и бе споменал няколко заведения близо до университета, където висяха студентите по право. Щеше да иде там, да се смеси с младежта, да изпие една бира и да си отваря ушите. Тълпи студенти бяха наизлезли заради мача. Тя нямаше да е там, но все едно, защото той никога не я бе виждал. Но може да подочуе нещо или пък да спомене името ѝ, да остави картичката си, да се сприятели с някой, който познава нея или нейни приятели. Стрелба в тъмното наистина, но все пак можеше да свърши повече работа, отколкото като се блещи в телефона.

Намери си място на бара в едно заведение, наречено „При адвокатите“, на три преки от университета. Изглеждаше много младежко и приятно с разлепените по стените програми за футболни мачове и снимки на пищни мацки. Посетителите бяха твърде шумни и всичките под трийсет години.

Барманът приличаше на студент. След като Верхик изпи две бири, тълпата се изнесе нанякъде и заведението почти се опразни. Новата вълна щеше да се изсипе след миг.

Верхик поръча трета бира. Беше един и половина.

— Право ли следвате? — попита той бармана.

— Уви, да.

— Защо, толкова ли е лошо?

— Е, и по-весело съм живял — поклати глава младежът и обърса тезгяха около купата с фъстъци.

Верхик си спомни с копнеж за барманите, които му сипваха бирата като студент. Ония момчета знаеха как да те предразположат. Никога не се отнасяха с клиентите като с непознати. И можеха да разговарят за всичко.

— Аз съм юрист — заяви Верхик отчаяно.

Ау, така ли, страхотно, тоя бил юрист. Колко интересно. Какъв специален чичко. Хлапето изчезна някъде.

Копеленцето му недно. Дано те скъсат на изпитите. Верхик грабна бутилката и се обърна с лице към масите. Почувства се като дядо сред внуците си. И макар че мразеше Правния факултет и спомените си за него, мило му бе за някои дълги петъчни вечери из баровете на Джорджтаун, които кръстосваше с приятеля си Калахан. Тия моменти бяха хубави.

— И с какво точно се занимавате? — Барманът се беше върнал.

Гавин се обърна към него и се усмихна.

— Специален съветник съм във ФБР.

— Значи сте от Вашингтон.

— Да, дойдох за мача в неделя. Луд съм по Червенокожите. — Мразеше Червенокожите и всички други футболни отбори. Не биваше да оставя хлапето да се раздрънка на тема футбол. — Къде учите?

— Тук. В Тулейн. Завършвам през май.

— И после къде?

— Вероятно в Синсинати. Ще стажувам година-две.

— Сигурно сте добър студент.

Хлапакът сви рамене с безразличие.

— Искате ли още бира?

— Не. Имахте ли при вас един Томас Калахан?

— Разбира се. Познавате ли го?

— Бяхме заедно в университета в Джорджтаун. — Верхик измъкна една визитна картичка от джоба си и му я подаде. — Казвам се Гавин Верхик.

Хлапакът я погледна, после учтиво я остави до леда. Барът беше полупразен и той беше уморен от приказки.

— Познавате ли една студентка на име Дарби Шоу?

— Не — рече хлапето и хвърли един поглед към масите. — Не я познавам лично, но знам коя е. Мисля, че е във втори курс. — Последва дълго, доста неловко и подозрително мълчание. — Защо?

— Ние трябва да поговорим с нея. — Ние, като ние от ФБР. Не просто той, като Гавин Верхик. Множественото число звучеше много по-тежко. — Тя идва ли тук?

— Виждал съм я няколко пъти. Не може да не я забележи човек.

— И аз така съм чувал. — Гавин погледна към насядалите по масите. — Мислиш ли, че някой от тях може да я познава?

— Съмнявам се. Всичките са първа година. Не си ли личи? Чуйте ги само как спорят за вещни права, огледи и конфискации.

Да, помнеше го той това време. Измъкна дузина картички от джоба си и ги сложи на бара.

— Ще бъда в хотел „Хилтън“ няколко дни. Ако я видите или пък чуете нещо, пратете една.

— Разбира се. Снощи идва едно ченге, задаваше въпроси. Да не би да мислите, че има нещо общо със смъртта му?

— Не, в никакъв случай. Просто трябва да поговорим с нея.

— Ще си държа очите отворени.

Верхик плати бирата, благодари отново на хлапето и се озова на тротоара. Вървя пеш три преки до следващата кръчма. Наближаваше два през нощта. Беше уморен до смърт и доста пийнал и в момента, когато влезе, някакъв оркестър засвири оглушително. Беше тъмно и претъпкано и най-малко петдесет студентчета с още толкова девойки от някакъв женски колеж подскачаха около масите. Той си проби път през развилнялата се тълпа и се добра до едно безопасно местенце в

дъното, близо до бара, където хлапетата бяха рамо до рамо, в три редици. И никой не се помръдваше. Верхик ги разбута с лакти, взе си една бира, за да го раздава като младежта, и осъзна, че пак е най-старият от всички. Оттегли се в тъмния, но претъпкан ъгъл и усети, че положението е безнадеждно. Не можеше да чуе дори гласа на собствените си мисли, камо ли да се опита да заговори някого.

Гавин се загледа в барманчетата — все млади, явно всичките студенти. Най-старият беше на двайсет и две-три. Той внимателно проверяваше чек след чек, като че ли щяха да затварят. Действаше бързо, явно беше време да си ходят. Гавин не изпускаше нито едно негово движение.

Момчето бързо развърза престилката си, метна я в единия ъгъл, мушна се под бара и изчезна. Гавин си проправи път с лакти през тълпата и го хвана на вратата за кухнята. Беше извадил картата си от ФБР.

— Извинете. ФБР — каза той и я бутна в лицето му. — Как се казвате?

Хлапакът замръзна и се втренчи ужасен във Верхик.

— А-а, такова... Фаунтън. Джеф Фаунтън.

— Добре, Джеф. Слушай, няма нищо, не се безпокой. Просто искам да ти задам няколко въпроса. — Кухнята бе приключила работа преди няколко часа и тук бяха сами. — Я си поеми дъх.

— Добре съм. Какво е станало?

— Ти следваш право, нали така? — Кажу „да“, умолявам те. Неговият приятел му беше казал, че повечето от барманчетата тук следват право.

— Да, в Лойола.

Лойола! Къде, по дяволите, беше това!

— Да бе, да, така си и мислех. Е, чу за професор Калахан от Тулейн, нали? Погребението е утре.

— Чух, разбира се. Пише го във всички вестници. Повечето от приятелите ми учат в Тулейн.

— Познаваш ли една второкурсничка там, казва се Дарби Шоу. Много готина мацка.

— Да — усмихна се Фаунтън. — Миналата година ходеше с един мой приятел. Идва тук от време на време.

— Откога не е идвала?

— От месец-два. Какво се е случило?

— Трябва да поговорим с нея. — Той подаде на младежа куп визитни картички. — Дръж ги в тебе. Ще бъда в хотел „Хилтън“ няколко дни. Ако я видиш или чуеш нещо, прати една.

— Какво да чуя?

— Нещо за Калахан. Страшно ни трябва да поговорим с нея, разбираш ли?

— Разбирам. — Момчето пхна картичките в джоба си.

Верхик му поблагодари и се върна при буйните младоци. Запромъква се през тълпата, опитвайки се да долови нещо от разговорите. Нахълта нова тълпа и той едва успя да се измъкне. Прекалено стар беше за тия места.

Шест пресечки по-надолу спря на забранено пред едно студентско кафене досами университета. Последната му спирка за деня беше една малка и тъмна зала за бiliarд, полупразна в момента. Той плати чаша бира на бара и се огледа. Имаше четири маси и играта беше съвсем спокойна. Някакво момче с тениска се приближи до бара и си поръча още една бира. Тениската беше в сиво и зелено и на нея пишеше Правен факултет, Тулейн. Под надписа имаше някакви цифри, нещо като факултетен номер или бог знае какво.

— Право ли следваш? — заговори го без никакво колебание Верхик.

Младежът го погледна, докато измъкваше парите от джинсите си.

— Уви, да.

— Познаваш ли Томас Калахан?

— Кой сте вие?

— От ФБР съм. Калахан ми беше приятел.

Студентът надигна бирата и изгледа с подозрение застаряващия мъж насреща си.

— Бях в неговия курс по конституционно право.

А така! Дарби също. Верхик се опита да говори с безразличие.

— А познаваш ли Дарби Шоу?

— Защо искате да знаете?

— Трябва да поговорим с нея. Това е всичко.

— Кой сте вие? — Студентът явно изпитваше все по-силни подозрения. Даже направи една крачка към Гавин, като че ли настояваше за незабавен отговор.

— ФБР сме — заяви Верхик небрежно.
— Имате ли значка или нещо подобно?
— Разбира се — измъкна визитна картичка от джоба си той.
Студентът я прочете внимателно, после му я подаде.
— Вие сте юрист, а не агент.

Много уместна забележка и юристът знаеше, че ще загуби работата си, ако шефът му узнае, че задава разни въпроси и, най-общо казано, се прави на ченге.

— Да, юрист съм. Калахан и аз бяхме заедно в университета.

— Тогава защо искате да се срещнете с Дарби Шоу?

Барманът се бе приближил и явно подслушваше.

— Познаваш ли я?

— Не знам — отвърна хлапакът. Беше съвсем ясно, че я познава, но не желае да говори. — Тя неприятности ли има?

— Не. Познаваш я, нали?

— Може би. А може би не.

— Слушай, как се казваш?

— Покажете ми значка на ФБР и ще ви се представя.

Гавин отпи голяма глътка от бутилката и се усмихна на бармана.

— Трябва да я видя, ясно ли е? Много е важно. Ще бъда в хотел „Хилтън“ тия дни. Ако я видиш, помоли я да се обади. — Той подаде картичката си на студента, който я погледна и отмина, без да я вземе.

В три часа отключи вратата на стаята си. Провери телефонния секретар. Никой не го бе търсил. Където и да беше Дарби, още не се бе обаждала. В случай, разбира се, че още е жива.

Гарсия се обади за последен път. Звънна на Грантам в събота на разсъмване, по-малко от два часа преди първата им среща. Отказвал се, заяви той. Моментът не бил подходящ. Ако историята се разчуела, някои много силни адвокати и техните много богати клиенти можели да се сгромолясат, а тези хора не били свикнали да падат и щели да завлекат със себе си един куп други. Самият Гарсия можел да пострада. А той имал жена и дъщеричка. Имал и работа, която можел да понася, защото вадел чудесни пари. За какво да поемал рискове? Не бил сторил нищо лошо. Съвестта му била чиста.

— Тогава защо ми се обаждате непрекъснато? — попита Грантам.

— Струва ми се, знам каква е причината да бъдат убити. Не съм съвсем сигурен, но имам някаква представа. Доста точна. Видях нещо, нали разбирате?

— Вече седмица водим един и същи разговор, Гарсия. Видели сте нещо или разполагате с нещо. Но то си остава съвсем безполезно, ако не ми го покажете. — Грантам отвори една папка и измъкна увеличената снимка на мъжа в телефонната кабина. — Вие имате чувство за морал, Гарсия. Затова искате да говорите.

— Да, но съществува и вероятност те да са научили, че аз зная. Отнасят се с мен някак странно, сякаш искат да ме питат дали съм го видял. Но не могат да попитат, защото не са сигурни.

— Това са хората от вашата фирма, нали?

— Да. Не. Почакайте. Откъде знаете, че работя във фирма? Не съм го споменавал досега.

— Лесно беше за отгатване. Ходите на работа прекалено рано, за да сте на държавна служба. Работите в една от ония фирми с по двеста адвокати, където се очаква съдружниците и младшите партньори да работят по сто часа седмично. Когато ми се обадохте първия път, казахте, че отивате на работа, а беше някъде около пет сутринта.

— Добре, добре, какво друго знаете?

— Не много. Само си губим времето, Гарсия. Ако не желаете да говорите, затворете и ме оставете на мира. Предпочитам да спя.

— Приятни сънища. — И Гарсия затвори.

Грантам се втренчи безпомощно в слушалката.

Три пъти през последните осем години бе правил заявка да махат номера му от телефонния указател. Живееше чрез телефона и най-добрите му материали се дължаха на него. Но след всеки успех или дори докато той още траеше, го безпокояха хиляди ненужни обаждания на хора, които се чувстваха задължени да звънят по всяко време на нощта, за да му доверяват незначителните си скандали или новини. Той се славеше като репортер, който предпочита да се изправи пред наказателна рота, отколкото да разкрие източниците си, така че те звъняха ли, звъняха. Накрая му писваше и си изкарваше нов номер, който не фигурираше в указателя. Но пък наставаше сушав период. Следваше постъпка да се включи отново в указателя на Вашингтон.

Сега беше вътре. Грей С. Грантам. Нямахше друг със същото име. Можеха да му се обаждат в службата дванайсет часа на ден. Но пък беше толкова по-тайнствено и интимно да му звънят вкъщи, особено по никое време, когато се опитваше да подремне.

Грантам фуча по адрес на Гарсия близо половин час, после заспа. Сънуваше нещо, забравил за външния свят, когато телефонът отново иззвъня. Той напипа слушалката в тъмното.

— Ало?

Не беше Гарсия, а някаква жена.

— Вие ли сте Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“?

— Да. А вие коя сте?

— Занимавате ли се още с убийството на Розенбърг и Дженсън?

Той се изправи в мрака и погледна часовника. Беше пет и половина сутринта.

— Много хора се занимават с него — голяма новина е. Всъщност да, продължавам разследването.

— Чували ли сте за досие „Пеликан“?

Той пое дълбоко дъх и се помъчи да събере ума си.

— Досие „Пеликан“ ли? Не. Какво е това?

— Една безобидна малка хипотеза за това кой ги е убил. Беше отнесена във Вашингтон миналата неделя от един мъж на име Томас Калахан, професор по право в университета Тулейн. Той я дал на свой приятел от ФБР и започнали да я подмятат насам-натам. Нещата се развиха светкавично и Калахан бе убит от бомба в колата си в сряда вечерта. В Ню Орлиънс.

Грантам вече беше светнал лампата и драскаше усилено.

— Къде се намирате?

— В Ню Орлиънс. Обаждам се от уличен телефон, така че не си правете труда да ме проследявате.

— Откъде знаете всичко това?

— Аз написах досието на тази версия.

Сега той беше напълно буден. Очите му заблестяха, задиша учестено.

— Чудесно. Щом сте го написали, кажете ми нещо повече за него.

— Не искам да действаме така, защото дори и да получите сведенията, няма да можете да пуснете материала.

— Защо не пробвате, пък да видим.

— Няма да можете. Има нужда от солидно потвърждение.

— Добре. Значи имаме Клана, терориста Камел, Подземната армия, арийците...

— Не. Не е за нито един от тях. Всички тях ги подозират. Досието е за съвсем неизвестен извършител.

Той крачеше напред-назад около леглото, здраво стиснал слушалката.

— Защо не можете да ми кажете кой е?

— Евентуално по-нататък. Изглежда вашите източници на информация са наистина вълшебни. Да видим какво ще откриете.

— Калахан ще е лесен. Трябва само да завъртя един телефон. Дайте ми двамайсет и четири часа.

— Ще гледам да ви се обадя в понеделник сутринта. Ако ще вършим работа заедно, мистър Грантам, налага се да дадете и вие нещо от себе си. Като се обадя следващия път, ще трябва да ми кажете нещо, което да не знам.

Тя беше някъде навън, в тъмното.

— В опасност ли сте? — попита той.

— Струва ми се, да. Но засега съм добре.

Гласът беше на младо момиче, на около двацет и четири-пет години. Бе написала досието. Познаваше професора по право.

— Вие юристка ли сте?

— Не, и не си губете времето да ровите около мен. Чака ви работа, мистър Грантам. Иначе ще отида при някой друг.

— Чудесно. А сега трябва да ви дадем име.

— Имам си име.

— Искам да кажа, псевдоним.

— Имате предвид като шпионите и разните там агенти. Ха-ха, става забавно.

— Или псевдоним, или ми кажете истинското си име.

— Добър ход. Наричайте ме Пеликан.

Като добри ирландци родителите му бяха ревностни католици, но той на практика се бе отказал от религията преди много години. Старците бяха внушителна двойка, достойни в скръбта си, с хубав загар на лицето и добре облечени. Калахан рядко ги бе споменавал. Хванати за ръка, те влязоха в параклиса заедно с останалите роднини. Братът, който живееше в Мобайл, беше по-нисък и изглеждаше по-стар от Томас, който казваше, че имал проблеми с пиенето.

В продължение на половин час студенти и преподаватели се изреждаха пред снимката му в параклиса. Мачът беше същата вечер и тълпите прииждаха. На улицата беше паркирана колата на снимачен екип от телевизията. Операторът се държеше на прилично разстояние и снимаше фасадата на параклиса. Полицай от охраната на университетското градче го държеше под око и не му даваше да мърда от мястото си.

Беше странно да ги видиш всичките тия студенти прависти с рокли и обувки с токчета или пък със сака и вратовръзки. Пеликана стоеше в една затъмнена стая на третия етаж на Нюкъм Хол и гледаше през прозореца как колегите ѝ долу се мотаят наоколо, говорят тихичко и допушват цигарите си. Под стола бяха захвърлени четири вече прочетени вестника. От два часа беше в стаята в очакване да започне службата. Нямахше къде другаде да отиде. Беше сигурна, че ония, лошите, се крият някъде из храстите около параклиса. Но тя се учеше

на търпение. Бе дошла рано, щеше да остане до късно и да си тръгне по тъмно. Ако я откриеха, може би всичко щеше да приключи бързо и веднъж завинаги.

Тя грабна някаква хартиена кърпичка и избърса очи. Сега можеше да поплаче, но ѝ бе за последен път. Всички бяха влезли вътре и телевизионният екип си тръгна. Във вестника пишеше, че ще има заупокойна служба и после семейно погребение. Вътре нямаше ковчег.

Тя бе избрала точно този момент, за да избяга, да наеме кола и да стигне до Батън Руж, после да хване първия самолет за където и да било. Само да не е в Ню Орлиънс. Щеше да се измъкне от страната, да иде в Монреал или Калгари. Щеше да се потули там една година с надеждата, че престъплението ще бъде разкрито, а престъпниците наказани.

Но това беше само мечта. Най-прекият път към правосъдието водеше точно през нея. Тя знаеше повече от всеки друг. Ченгетата от ФБР се бяха доближили доста, после се бяха отказали и сега гонеха бог знае кого. Верхик не бе стигнал доникъде, а той беше близък с директора. Тя трябваше да сглоби парченцата в едно. Малкото ѝ досие бе убило Томас, а сега гонеха и нея. Тя знаеше самоличността на човека зад убийствата на Розенбърг и Дженсън, единствено тя.

Изведнъж се наведе рязко напред. Сълзите по бузите ѝ секнаха. Ето го! Кльощавия с дългото лице! Беше със сако и връзка и изглеждаше достатъчно опечален за случая, докато влизаше в параклиса. Той беше! Мъжът, когото последно бе видяла във фоайето на „Шератон“ в четвъртък, да, четвъртък сутринта. Докато разговаряше с Верхик, той мина оттам. Много подозрително.

Спря за миг на вратата и нервно се огледа — ама че глупак всъщност бе тоя, боже мой, от километри си личеше какъв е. Той се взря за миг в трите коли, паркирани невинно на улицата на не повече от петдесетина метра от него. Чудесно. Мръсниците го убиха, а сега идват да поднесат съболезнованията си на семейството и приятелите.

Тя опря нос в прозореца. Колите бяха твърде далеч, но беше сигурна, че в едната седи някой, който дебне за нея. Навярно знаеха, че не е толкова глупава или съкрушена от мъка, та да дойде да оплаква любовника си. Знаеха го. Изплъзваше им се вече цели два дни и половина. Сълзите ѝ пресъхнаха.

Десет минути по-късно Кльощавия излезе самичък, запали цигара и тръгна към колите, пъхнал ръце в джобовете. Изглеждаше тъжен. Какъв тип!

Той мина пред колите, но не спря. Щом се скри от погледа ѝ, от средната кола излезе някакъв мъж със зелен пуловер с емблемата на Тулейн и тръгна след него. Тоя не беше слаб. Беше нисък, набит и як. Истински пън.

Изчезна по тротоара зад параклиса. Дарби застина на ръба на сгъваемия стол. След минута двамата се показаха иззад сградата. Сега вървяха заедно и нещо си шепнеха, но това продължи само миг, защото слабият бързо се отдели и тръгна надолу по улицата. Дебелият пък се шмугна в колата си. Просто си седеше там и чакаше службата да свърши, та да огледа за последен път събраните хора да не би случайно тя да се е оказала достатъчно глупава да се появи сред тях.

На Кльощавия му трябваша по-малко от десет минути да се промъкне вътре, да огледа присъстващите поне двеста души и да реши, че нея я няма. Може би търсеше червенокосо момиче. Или русо. Не, по-разумно от тяхна страна е да имат свои хора вътре, наседали по пейките с печален вид, които да се оглеждат за нея или за всяка друга, с която поне малко си приличат. Тези хора могат да кимнат, да поклатят глава или да намигнат на Кльощавия.

Тук просто гъмжеше от тях.

Хавана беше идеалното убежище. Нямаше никакво значение, че десет страни бяха обявили награда за главата му. Фидел беше негов почитател и от време на време клиент. Пиеха заедно, разменяха си жени и пушеха пури. Той се чувстваше тук идеално — хубав малък апартамент на Кале де Торе в старата част, кола с шофьор, banker, който беше истински вълшебник в прехвърлянето на пари из целия свят, яхта в каквато големина си пожелаеше, военен самолет, ако се наложеше, и купища млади жени. Говореше езика и кожата му не беше съвсем светла. Той обичаше това място.

Веднъж се бе съгласил да убие Фидел, но не можа да го направи. Пристигна на съответното място, оставаха два часа до убийството, когато осъзна, че не иска да дръпне спусъка. Много му се възхищаваше. Това беше по времето, когато невинаги убиваше за пари.

Той изигра една двойна игра и се изповяда на Фидел. Двамата инсценираха една засада и навред плъзна слухът, че великият Камел е бил застрелян на улицата в Хавана.

Никога вече нямаше да пътува с пътнически самолет. Снимките в Париж бяха срам за един професионалист. Губеше форма, ставаше небрежен в залеза на кариерата си. Да публикуват снимката му на първа страница в Америка. Какъв позор. Клиентът не беше доволен.

Яхтата беше дванайсетметрова шхуна с екипаж от двама моряци и една млада жена, всичките кубинци. Тя беше долу, в каютата му. Той свърши с нея няколко минути преди да зърнат светлините на Билокси. Вече беше напълно делови, огледа грижливо гумената лодка и си приготви чантата, без да каже дума. Моряците се свиваха на палубата, далеч от него.

Точно в девет спуснаха лодката във водата. Той хвърли чантата си вътре и сам скочи в нея. Те чуха бученето на мотора и Камел изчезна в мрака. Яхтата трябваше да остане на котва до зазоряване, после да се върнат в Хавана. Имаха напълно редовни документи на американски граждани, в случай че ги откриеха и почнеха да задават въпроси.

Той се плъзгаше бавно по спокойната вода, като избягваше светлините на шамандурите и редките рибарски лодки. Неговите документи също бяха съвсем редовни. А в чантата си имаше три пистолета.

От години не беше правил два удара в един месец. След като ужким го бяха застреляли в Куба, последваха пет години суша. Търпението беше най-силната му страна. Обикновено удряше един път годишно.

А и тая малка работа никой нямаше да я забележи. Никой нямаше да го заподозре. Жертвата беше толкова незначителна, но клиентът му беше непоклатим по въпроса, а той се оказа наблизко и парите не бяха лоши, така че сега отново се носеше в двуметрова гумена лодка към някакъв плаж. Дано приятелчето Люк да е там, и тоя път облечено като рибар, не като фермер.

Това щеше да е последният удар за много време напред, може би завинаги. Имаше повече пари, отколкото би могъл някога да похарчи или да раздаде. И бе започнал да прави малки грешки.

Видя кея в далечината и се отдалечи от него. Трябваше да убие още трийсет минути. Остави се да го влачи течението успоредно на брега в продължение на половин километър, после се насочи към сушата. На по-малко от двеста метра от брега изключи бучащия мотор, откачи го и го пусна във водата. После легна ниско в лодката, замахвайки при необходимост с пластмасовото гребло, и лекичко се плъзна към едно потънало в сенки място край ред евтини тухлени сгради на десет метра от брега. Застана до колене във водата и с джобното си ножче проби няколко дупки в лодката. Тя потъна и изчезна. Плажът беше пуст.

Люк стоеше сам на края на кея. Беше точно единайсет и той бе на линия, с въдица и макара в ръце. Носеше бяла шапка и козирката ѝ подскачаше напред-назад, докато той оглеждаше водата, търсейки лодката. Люк погледна часовника си.

Изведнъж до него се изправи някакъв мъж, изниквайки просто от въздуха, като видение.

— Люк? — каза мъжът.

Това не беше паролата. Люк се стресна. В кутията с влакна и плувки имаше пистолет, но сега не можеше да го стигне.

— Сам, ти ли си? — обади се накрая той. Дали не беше пропуснал нещо? Може би Камел не го виждаше от лодката.

— Да, Люк, аз съм. Извинявай, че се отклоних. Имах проблеми с мотора.

Сърцето на Люк заби по-равномерно и той въздъхна с облекчение.

— Къде е колата? — запита Камел.

Люк го погледна бързо. Да, Камел беше, Камел, който се взираше в океана през черните си очила. Люк посочи с глава към една къща.

— Червен понтиак, до магазина за спиртни напитки.

— Колко е до Ню Орлиънс?

— Половин час — отвърна Люк и занавива макарата. Не бе уловил нищо.

Камел отстъпи крачка назад и го удари два пъти в основата на врата. По един път с всяка ръка. Прешлените се счупиха и прекъснаха гръбначния стълб. Люк се строполи и простена веднъж. Камел го гледа, докато умира, после измъкна ключовете от джоба му. И изрита трупа във водата.

Едуин Снелър, или както и да се казваше, не отвори вратата, а само тихичко плъзна ключа отдолу. Камел го взе, отвори съседната врата, влезе, отиде бързо до леглото, остави чантата си и се приближи до прозореца. Завесите бяха дръпнати и в далечината се виждаше реката. Той ги спусна и се загледа в светлините на Френския квартал под него.

После отиде до телефона и набра номера на Снелър.

— Кажете ми нещо за нея — каза Камел тихо.

— В куфарчето има две нейни снимки.

Камел го отвори и извади снимките.

— Намерих ги.

— Номерирани са, едно и две. Номер едно е от годишника на Правния факултет. Отпреди една година, последната, с която разполагаме. Увеличена е от обща снимка, та не е много ясна. Другата е отпреди две години. Взехме я от годишника на университета в Аризона.

— Хубава жена. — Камел държеше двете снимки в ръце.

— Да. Много хубава. Само че сега разкошната ѝ коса я няма. Четвъртък вечерта си плати хотела с кредитна карта. Изпуснахме я за малко в петък сутринта. По пода намерихме дълги косми и нещо, което се оказа черна боя. Много черна.

— Жалко!

— Не сме я виждали от сряда вечерта. Доказа, че може да се измъква — с кредитна карта е платила хотела в сряда, с кредитна карта другия хотел в четвъртък, след това от снощи нищо. Изтеглила е пет хиляди долара в брой от сметката си в петък следобед, така че следата почна да изстива.

— Може да е заминала.

— Може, но ми се струва, че не е. Някой влезе в апартамента ѝ снощи. Монтирали сме вътре подслушвателна уредба и закъсняхме само с две минути.

— Май действате бавно, а?

— Голям град е. Имаме наши хора на летищата и гарата. Наблюдаваме къщата на майка ѝ в Айдахо. Никаква следа от нея. Мисля, че е още тук.

— Къде може да бъде?

— Мести се непрекъснато, сменя хотели, използва улични телефони, не ходи по обичайните места. Полицията я търси. Говорили са с нея след експлозията в сряда, после са я изгубили. Ние я търсим, те я търсят, все ще се появи отнякъде.

— Какво стана с бомбата?

— Много просто. Не се е качила в колата.

— Кой направи бомбата?

— Не мога да кажа — поколеба се за миг Снелър.

Камел се усмихна леко и извади няколко карти на града от куфарчето.

— Кажете нещо за картите.

— А, само няколко интересни места в града. Нейният апартамент, неговият апартамент, Правният факултет, хотелите, в които е отсядала, мястото, където е избухнала бомбата, и няколко барчета, където е ходила като студентка.

— Засега се ограничава във Френския квартал.

— Умна е. Там има милион места, където да се скрие.

Камел взе последната ѝ снимка и седна на другото легло. Хареса му това лице. Дори с късата тъмна коса е интересно, интригуващо. Ще я убие, но няма да е приятно.

— Направо е срамота, нали? — добави той сякаш на себе си.

— Да. Срамота.

21

Гавин Верхик се чувстваше уморен и стар още като пристигна в Ню Орлиънс, а след две нощи обикаляне по баровете вече беше напълно изцеден и изтощен. Бе влязъл в първото си заведение малко след погребението и в продължение на седем часа се налива с бира и дрънка с младежите за правонарушения и договори, и фирми на Уолстрийт, и какви ли не други неща, които презираше. Знаеше, че не бива да казва на непознати, че е от ФБР. Той не беше от ФБР. Нямаше значка.

Събота вечер обиколи пет-шест кръчми. Отборът на Тулейн загуби отново и след мача барчетата се напълниха със запалянковци. Нещата станаха съвсем безнадеждни и в полунощ той се отказа от търсенето.

Спеше дълбоко, когато телефонът иззвъня. В просъница се хвърли към него.

— Ало? Ало!

— Гавин? — Отсреща беше тя.

— Дарби! Ти ли си?

— Кой друг може да бъде?

— Защо не се обади досега?

— Не започвай с куп тъпи въпроси, моля. Обаждам се от уличен телефон, така че без номера.

— Хайде, Дарби. Можеш да ми вярваш, кълна се.

— Добре, вярвам ти. А сега какво?

Той погледна часовника си и започна да развързва връзките на обувките си.

— Ти ми кажи. Какво следва? Колко време смяташ да се криеш в Ню Орлиънс?

— Откъде знаеш, че съм в Ню Орлиънс?

Той замлъкна за миг.

— В Ню Орлиънс съм, Гавин — продължи тя. — И предполагам, че искаш да се срещнем и да станем приятели, а после да дойда при

вас, както казваш ти, и да се оставя да ме защитавате вовеки веков.

— Точно така. Иначе ония ще ти светят маслото до няколко дни.

— Минаваш направо на въпроса, нали така?

— Да. Ти си играеш с огъня и не знаеш какво вършиш.

— Кой ме следи, Гавин?

— Може да са най-различни хора.

— Кой са тези хора?

— Не знам.

— Сега пък ти играеш, Гавин. Как да ти вярвам, след като не искаш да ми кажеш нищо?

— Добре. Според мен може твърдо да се каже, че малкото ти досие е уцелило някого на доста чувствително място. Ти си отгатнала вярно, тия, които не трябва, са узнали за досието и сега Томас е мъртъв. А теб ще те убият в мига, в който те открият.

— Ние знаем кой е убил Розенбърг и Дженсън, нали, Гавин?

— Мисля, че да.

— Тогава защо ФБР не прави нищо?

— Може би се мъчим да прикрием някого.

— Бог да те благослови, че го казваш. Благодаря ти.

— Може да ми изстине мястото.

— На кого бих могла да го съобщя аз, Гавин? Кой кого прикрива?

— Не съм съвсем сигурен. Проявявахме голям интерес към досието, докато от Белия дом ни натиснаха, след което прекратихме разследването.

— Разбирам. Защо смятат, че могат да ме убият и всичко да се потули?

— Не ми е съвсем ясно. Може би си мислят, че знаеш повече.

— Искаш ли сега аз да ти кажа нещо? Минути след като бомбата избухна и Томас гореше в колата, а аз бях почти в безсъзнание, някакво ченге на име Рупърт ме отведе в колата си и ме сложи да седна. Друго ченге с каубойски ботуши и джинси почна да ме разпитва. Беше ми зле, бях в шок. После изчезнаха, Рупърт и каубоят, и не ги видях повече. Те не бяха полицаи, Гавин. Наблюдавах експлозията и като разбраха, че не съм в колата, преминаха към план Б. Тогава не го знаех, но явно съм била на минута-две от куршума в главата.

Верхик слушаше със затворени очи.

— Какво стана с тях?

— Трудно ми е да гадая. Мисля, че се изплашиха, като дойдоха истинските ченгета. И изчезнаха. Бях в колата им, Гавин. Бях в ръцете им.

— Трябва да дойдеш при нас, Дарби. Чуй ме.

— Спомняш ли си телефонния ни разговор в четвъртък сутринта, когато изведнъж видях едно познато лице и ти го описах?

— Разбира се.

— Това лице вчера беше на службата в параклиса заедно с няколко свои приятелчета.

— Ти къде беше?

— Гледах отстрани. Той влезе малко по-късно, стоя десетина минути, после се измъкна навън и се срещна с Пъна.

— Пъна ли?

— Да, един от групата. Пъна, Рупърт, Каубоя и Кльоцавия. Страшни образи. Сигурна съм, че има и други, но още не съм се срещнала с тях.

— Следващата среща ще е последна, Дарби. Разполагаш най-много с около четирийсет и осем часа.

— Ще видим. Колко време ще останеш в града?

— Няколко дни. Възнамерявах да стоя, докато те открия.

— Ето ме. Може да ти се обадя утре.

— Добре, Дарби — пое дълбоко дъх Верхик. — Както кажеш. Само внимавай.

Тя затвори. Той захвърли телефона в другия ъгъл на стаята и изруга.

На две пресечки и петнайсет етажа от него Камел се взираше в телевизора и си мърмореше нещо в скоропоговорка под носа. Даваха някакъв филм за хората в големия град. Говореха на английски, третия му език, и той повтаряше всяка дума с най-доброто си американско произношение. Правеше го от часове. Беше научил езика, докато се криеше в Белфаст, и през последните двайсет години бе изгледал хиляди американски филми. Любимият му беше „Трите дни на Кондора“. Беше го гледал четири пъти, преди да разбере точно кой кого убива и защо. Спокойно можеше да убие Робърт Редфорд.

Сега изговаряше всяка дума на глас. Бяха му казвали, че по произношение може да мине за истински американец, но един пропуск, една мъничка грешчица, и момичето щеше да изчезне.

Волвото се намиреше на един паркинг пресечка и половина по-надолу от жилището и собственикът му плащаше сто долара на месец за мястото и — както си мислеше той — за охраната. Те се вмъкнаха през портала, който трябваше да е заключен.

Беше модел GL 1986, без алармена инсталация, и само след секунди вратата откъм шофьора бе отворена. Единият от тях седна на багажника и запали цигара. Беше почти четири сутринта. Неделя.

Другият извади кутийка с отвертки от джоба си и се захвана със супермодерното телефонче, което Грантам бе купил след толкова притеснения. Лампичката на тавана се оказа достатъчна и той заработи бързо. Лесно беше. Разглоби слушалката, постави вътре мъничък предавател и го залепи добре. След минута се измъкна от колата и клекна до задния калник. Партньорът с цигарата му подаде малка черна кутия, която той прилепи към скарата отдолу, зад резервоара. Беше магнитен предавател, чийто живот беше шест дни.

Свършиха за по-малко от седем минути. В понеделник, щом го видеха да влиза в редакцията на вестника на Петнайсета улица, щяха да влязат в апартамента му и да „оправят“ тамошните му апарати.

Втората нощ в новата квартира се оказа по-добра. Тя спа до късно. Може би свикваше да спи повече. Сега се загледа в пердето над малкия прозорец и реши, че кошмари не бе имало, нито тайнствени нападения в тъмното, нито ножове и пистолети. Спала бе дълбоко, непробудно и дълго се взира в пердето, преди съзнанието ѝ да се събуди.

Тя се опита да насочи мислите си в една посока, дисциплинирано. Днес беше четвъртият ѝ ден като Пеликан и за да има и пети, трябваше да си наложи да мисли като оня изкусен убиец. Бе ден четвърти от новия ѝ живот. Трябваше да е мъртва.

Но след като отвори очи и осъзна, че наистина е жива и е в безопасност, и вратата не скърца, а подът не пука, и в гардероба няма скрит убиец, първата ѝ мисъл бе за Томас. Винаги бе така. Шокът от смъртта му постепенно отслабваше и тя установи, че вече по-лесно може да отхвърли спомена за трясъка на експлозията и свистенето на огъня. Знаеше, че е бил разкъсан на парчета и е умрял моментално. Знаеше, че не е страдал.

Започна да мисли за други неща, за тялото му до нейното, за шепота и закачките в леглото, след като се бяха любили. Беше голям гальовник, обичаше да я милва и целува дълго след това. И да се смее като хлапак. Обичаше я безумно и за първи път в живота си изглупяваше с жена. Неведнъж наред някоя негова лекция си бе спомняла за гукането и кикотенето му и си бе хапала устните да не се разсмее на глас.

Тя също го обичаше. И сега я болеше, ужасно я болеше. Искаше да не стане от леглото цяла седмица и само да плаче. Един ден след погребението на баща ѝ нейният психиатър ѝ бе обяснил, че душата се нуждае от кратък, но много интензивен период на тъгуване, за да премине към следващата фаза. Но болката е нужна, душата трябва да я изстрада без никакви ограничения, преди да може да продължи

спокойно нататък. Тя го послуша, тъгува безнадеждно две седмици до изнемога и премина към следващата фаза. Тогава рецептата подейства.

Но сега не действаше за Томас. Не можеше да пици и да чупи, както ѝ се искаше. Рупърт, Кльошавия и другите преследвачи не ѝ позволяваха да си потъгува на воля.

И след няколко минути, посветени на Томас, тя започна да мисли за тях. Къде ли ще бъдат днес? Къде да отиде, без да я забележат? Прекара две нощи в тая квартира, дали не трябва да си потърси друга? Да, така ще направи. Като се стъмни. Ще се обади да си запази стая в друга частна къща. Къде ли са отседнали? Дали обикалят улиците с надеждата просто да се натъкнат случайно на нея? Дали знаят къде е тя в момента? Не. Иначе щеше вече да е мъртва. Дали знаят, че сега е руса?

Мисълта за косата я вдигна от леглото. Тя се приближи до огледалото над бюрото и впи поглед в отражението си. Беше дори покъса отпреди и направо бяла. Не е зле. Снощи си игра три часа с нея. Ако оживее още два дни, ще я отреже съвсем и пак ще я почерни. Ако изкара още седмица, може да остане и с гола глава.

Усети болки от глад и за миг си помисли, че се налага да яде. Напоследък не се хранеше и това трябваше да се промени. Наближаваше десет. Странно, тук не предлагаша закуска в неделя. Ще рискува да излезе, за да намери нещо за ядене и неделния „Вашингтон Поуст“ и да види дали няма да я пипнат сега, с новата платиненоруса коса.

Изкъпа се бързо, а прическата ѝ отне по-малко от минута. Никакъв грим. Нахлузи нов чифт войнишки панталони и ново яке. Готова за бой. Очите бяха скрити зад авиаторски очила.

Макар че рядко се показваше навън, от четири дни не бе излизала от преден вход. И сега се промъкна през тъмната кухня, отключи задната врата и се озова на тясната алея. Беше достатъчно хладно, за да носи яке, без да изглежда подозрително. Колко съм глупава, помисли си тя. Във Френския квартал може да си сложиш кожа от полярна мечка и пак да не будиш подозрение. Тя забърза по алеята с ръце в джобовете. Очите ѝ се стрелкаха зад очилата във всички посоки.

Той я видя да стъпва на тротоара на ъгъла с Бъргънди стрийт. Косата под шапката беше друга, но тя си беше пак един и седемдесет и това не можеше да се промени. Краката пак бяха дълги, имаше особена, нейна походка и след четири дни той можеше да я различи всред тълпата, независимо какви бяха лицето и косата ѝ. Каубойските ботуши от змийска кожа с изострени върхове удариха по паважа и тръгнаха след нея.

Умно момиче беше, свиваше на всеки ъгъл и постоянно криволичеше. Вървеше бързо, но не подтичваше. Той прецени, че се е насочила към „Джаксън“, където в неделя винаги имаше тълпи и тя явно мислеше, че сред тях ще се скрие. И ще се разхожда заедно с туристите и местните жители, може би ще хапне нещо, ще се порадва на слънцето, ще си купи вестник.

Дарби небрежно запали цигара, докато вървеше. Не можеше да гълта дима. Бе опитала преди три дни и ѝ се замая главата. Отвратителен навик. Каква ирония на съдбата щеше да е, ако преживее всичко това и вземе да умре от рак на белия дроб. Господи, нека да умре от рак.

Той седеше на една маса в претъпканото кафене на тротоара на ъгъла на Сейнт Питър и Шартр и беше на по-малко от три метра от нея, когато тя го видя. Частица от секундата по-късно той я забеляза и Дарби сигурно щеше да успее да се измъкне, ако не се бе сепнала и не бе преглътнала с мъка. Погледът му се плъзна по нея и щеше може би да я отмине с неосъзнато подозрение, но лекото колебание и трескавият поглед я издадоха. Тя продължи да върви, но леко ускори ход.

Беше Пъна. Той скочи и започна да си пробива път през масите. Тя го изгуби от очи. Сега, на земята, съвсем не приличаше на пън. Изглеждаше пъргав и мускулест. За миг успя да му се изплъзне на Шартр стрийт и се шмугна между арките на катедралата „Сейнт Луис“. Църквата беше отворена и тя се поколеба дали да не влезе, като че ли вътре в светилището той нямаше да посмее да я убие. Ами, щеше да я убие и там, и на улицата, и сред тълпата. Където и да я пипнеше. Беше по петите ѝ. Дарби се бореше с изкушението да разбере как я преследва. Дали вървеше просто бързо и се правеше на разсеян? Или пък подтичваше? Или летеше с пръст на спусъка, готов да я направи на решето, щом я зърне? Тя продължи напред.

Зави наляво по Сейнт Ан, пресече улицата и почти беше излязла на Роял, когато реши да погледне назад. Той идваше. Беше на другия тротоар, но явно следеше нея.

Тоя нервен поглед през рамо я свърши. Издаде я напълно и той хукна подире ѝ.

Трябва да стигна до Бърбън стрийт, реши тя. Мачът започваше след четири часа и почитателите на Светиите вече вихрено празнуваха преди началото на мача, защото след това нямаше да има повод за празнуване. Тя зави по Роял, затича се няколко метра, после намали до бърз ход. Той се появи на Роял. Засега подтичваше, но явно беше готов тутакси да се впусне в бяг. Дарби се насочи към средата на улицата, където се мотаеха група запалнянковци. Убиваха времето. Тя зави наляво и затича. Пред нея беше Бърбън стрийт, гъмжаща от хора.

Вече го чуваше. Нямаше смисъл да се обръща. Беше зад нея и почти я настигаше. Когато излезе на Бърбън стрийт, мистър Пън беше на петнайсетина метра зад гърба ѝ. Състезанието свърши. Тя видя своите ангели спасители да излизат шумно от някакъв бар. Трина млади дебеланковци, облечени в най-различни части от черно-златните екипи на Светиите, се изсипаха по средата на улицата и Дарби се хвърли към тях.

— Помощ! — изпищя тя неистово и посочи към Пъна. — Помогнете ми! Този мъж ме преследва! Искан да ме изнасили!

Е, по дяволите, секът по улиците на Ню Орлиънс не е нещо чак толкова необичайно, но да бъдат проклети, ако оставят някой да насилва това момиче.

— Помогнете ми, моля ви! — жално изви глас тя.

Изведнъж улицата притихна. Всичко замръзна на място, включително и Пъна, който спря за миг, после отново се втурна напред. Тримата Светии му препречиха пътя със скръстени на гърдите ръце и блеснали от възбуда очи. Нещата приключиха за няколко секунди. Пъна замахна с двете ръце едновременно — дясната изсвистя към врата на единия, лявата нанесе кроше по устата на другия. Двамата изкрещяха и се строполиха тежко на земята. Третият нямаше намерение да бяга. Двете му приятелчета бяха пострадали и това го разтревожи. Пъна и с него щеше да се справи, ако номер едно не беше паднал върху десния му крак, та той почти загуби равновесие и се залюля. Докато издърпваше крака си, мистър Бенджамин Чоп от

Тибодо, Луизиана, номер три в групата, го срита здравата между краката и Пъна беше свършен. Докато Дарби се шмугваше навътре в тълпата, чу как той зави от болка.

И докато още падаше, мистър Чоп го ритна в ребрата. Номер две, с лице, цялото обляно в кръв, се нахвърли като бесен върху падналия и побоят продължи. Той се сви на кълбо, прикрил с ръце доста пострадалите си тестиси, а момчетата се редуваха да го ритат и ругаят най-безмилостно, докато някой не извика „Полиция“ и това му спаси живота. Мистър Чоп и номер две помогнаха на номер едно да стане и Светиите бяха видени за последно да хлътват в някакъв бар. Пъна успя да се изправи и изпълзя нанякъде като куче, премазано от гигантски камион, но все още живо и решено да умре в колибата си.

Тя се скри в един тъмен ъгъл на някаква невзрачна кръчмичка и си поръча кафе, после бира, после пак кафе, после пак бира. Ръцете ѝ трепереха, а стомахът ѝ здравата се беше свил. Сандвичите с месо ухаеха разкошно, но тя не можеше троха да хапне. След три бири за три часа сега си поръча порция варени скариди и мина на минерална вода.

Алкохолът я успокои, а скаридите я заситиха. Тук е в безопасност, помисли си тя, защо не изгледа мача и просто да поседи, докато примерно затворят.

Кръчмата беше претъпкана. Мачът почна, всички впериха погледи в големия екран над бара и взеха да се наливат. Вече беше почитателка на Светиите. И истински се надяваше трите ѝ приятелчета да са добре и да се наслаждават на играта. Тълпата ревеше и псуваше Червенокожите.

Дарби остана в своето кътче дълго след като мачът свърши. После изчезна в мрака.

В един момент към края на мача, когато на Светиите им бяха вкарали четири гола, Едуин Снелър затвори телефона и изгаси телевизора. После се протегна и пак се върна при телефона. Набра номера на Камел в съседната стая.

— Обърни внимание на английския ми — каза убиецът. — Каж ми, ако откриваш някакъв акцент.

— Добре е. Тя е тук — съобщи му Снелър. — Един от нашите я е видял тая сутрин на площад Джаксън. Проследил я три преки, после я изгубил.

— Как така я изгубил?

— Има ли значение? Измъкнала се е, но е тук. Косата ѝ е много къса и почти бяла.

— Бяла ли?

Снелър мразеше да повтаря, особено пък заради тоя мелез.

— Той каза, че не е руса, а бяла. Облечена е в зелени военни панталони и кафяво пилотско яке. Някак си го е познала и е изчезнала.

— Как го е познала? Виждала ли го е преди?

Ама че идиотски въпроси. Трудно беше да се повярва, че го вземат за супермен.

— Не мога да отговоря.

— Как е произношението ми?

— Идеално. Под вратата има една картичка. Трябва да я видите.

Камел остави слушалката на възглавницата и отиде до вратата. След секунда беше пак на телефона.

— Кой е той?

— Казва се Верхик. Холандец, но е американски гражданин. Работи за ФБР във Вашингтон. Очевидно са били приятели с Калахан. Завършили са заедно университета в Джорджтаун и Верхик беше на заупокойната служба вчера. Снощи влязъл в някакъв бар недалеч от студентското градче и разпитвал за момичето. Преди два часа един от нашите отишъл на същото място, представил се за агент на ФБР и се заговорил с бармана. Оказало се, че той учи право и я познава. Гледали мача и си поприказвали, а после хлапето измъкнало тая картичка. Погледнете на гърба. Той е в хотел „Хилтън“, стая 1909.

— Пет минути пеша оттук. — Картите на града бяха разпръснати на леглото.

— Да. Обадохме се на тоя-оня във Вашингтон. Той не е агент, а просто юридически съветник. Познавал е Калахан и може би познава и момичето. Явно, че се опитва да я открие.

— Тя ще проговори пред него, нали?

— Вероятно.

— Как е произношението ми?

— Идеално.

Камел изчака един час и излезе от хотела. Със самото и връзката си приличаше на най-обикновен човечец, тръгнал да се разхожда привечер по Канал стрийт към реката. Носеше голяма спортна чанта и пушеше. Пет минути по-късно влезе във фойето на „Хилтън“. Проби си път през тълпите от запаянковци, връщащи се от стадиона. Асансьорът спря на двайсетия етаж и той слезе пеша на долния.

От стая 1909 не се обади никой. Ако вратата се беше отворила, а веригата бе пусната, щеше да се извини и да обясни, че е сбъркал номера. Ако вратата се беше отворила, без да има верига, и в процепа се бе появило някакво лице, щеше да я ритне рязко и да влезе. Но тя не се отвори.

Новият му приятел Верхик сигурно висеше в някой бар, раздаваше визитни картички и молеше децата да му кажат нещичко за Дарби Шоу. Какъв кретен!

Той почука отново и докато чакаше, плъзна къса пластмасова карнетка между вратата и касата и я поразклати леко, докато езичето щракна. Ключалките не представляваха проблем за Камел. Можеше да отвори без ключ всяка кола и да запали мотора за по-малко от трийсет секунди.

Веднъж вътре, той затвори вратата и остави чантата си на леглото. Като истински хирург извади чифт ръкавици от джоба си и ги нахлузи внимателно. После остави на масата пистолет калибър 22 и заглушител.

С телефона се справи бързо. Включи касетофона в контакта под леглото — можеше да си седи там седмици, преди някой да го открие. Обади се два пъти на метеорологичната служба да го изпробва. Без грешка.

Новият му приятел Верхик беше абсолютен мърляч. Повечето от дрехите из стаята бяха мръсни, метнати в посока към куфара на една масичка. Не беше изваждал нищо от него. В гардероба висеше една-единствена риза.

Камел изтри всички следи и се притаи в големия стенен гардероб. Беше търпелив човек и можеше да чака с часове. Държеше пистолета в случай, че тоя клоун реши да отвори гардероба и се наложи да го застреля. Иначе просто щеше да слуша.

23

В неделя Гавин спря да обикаля баровете. Така доникъде нямаше да стигне. Тя се беше обадила, а и не ходеше по тия места, така че защо повече да си губи времето? Само се наливаше и тъпчеше, и му беше писнало от Ню Орлиънс. Вече си беше запазил билет за самолета в понеделник следобед и ако тя не се обадеше отново, той слагаше край на детективската игра.

Не можеше да я намери и не беше негова вината. Дори таксиджиите се губеха в тоя град. Към обяд Войлс щеше вече да креци като бесен. Е, направи каквото можа.

Лежеше проснат на леглото по гащета и прелистваше някакво списание, без да обръща внимание на телевизора. Наближаваше единайсет. Щеше да я чака до дванайсет, после щеше да се помъчи да заспи.

Телефонът иззвъня точно в единайсет. Той натисна дистанционното и изгаси телевизора.

— Ало?

Тя беше.

— Аз съм, Гавин.

— Значи си жива.

— Почти.

Той приседна на ръба на леглото.

— Какво стана?

— Видяха ме днес и един от биячите им, моят приятел Пъна, хукна да ме преследва из Френския квартал. Не го познаваш, но той е наблюдавал и тебе, и всички, които влязохте в параклиса.

— И ти все пак успя да се изплъзнеш!

— Да. Като по чудо се измъкнах.

— Какво стана с Пъна?

— Здравата пострада. Пребиха го. Сега сигурно лежи някъде с торба лед в гащите. Беше на няколко крачки от мен, когато се сби не с когото трябва. Страх ме е, Гавин.

— Той проследи ли те откъде идваш?

— Не. Просто се засякохме на улицата.

Верхик спря за миг. Гласът ѝ трепереше и все пак тя още се владееше. Но почваше да губи самообладание.

— Слушай, Дарби. Качвам се на самолета утре следобед. Ходя на работа, знаеш, и шефът ми очаква да се появявам в службата от време на време. Така че не мога да вися в Ню Орлиънс още един месец с надеждата, че няма да те ликвидират и че ще дойдеш на себе си, и ще ми се довериш. Заминавам утре и мисля, че трябва да дойдеш с мен.

— Да дойда къде?

— Във Вашингтон. В моя дом. Някъде другаде. Не където си сега.

— И после какво ще стане?

— Ами ще останеш жива на първо място. Ще говоря с директора, ще го помоля за охрана и ти обещавам, че ще бъдеш в безопасност. Ще направим нещо, по дяволите. Каквото и да е, ще е по-добре, отколкото тук.

— Защо си толкова убеден, че ще можем да се махнем просто ей така?

— Защото до тебе ще има трима агенти на ФБР. Защото не съм пълен глупак. Слушай, Дарби, кажи къде искаш да се срещнем веднага и след петнайсет минути ще дойда да те взема с трима наши хора. Те си имат пистолети и не се страхуват от твоя Пън и приятелчетата му. Ще те измъкнем от града довечера, а утре ще те отведем във Вашингтон. Обещавам утре лично да те запозная с шефа ми, почитаемия Дентън Войлс, и оттам ще продължим към нас.

— Мислех, че ФБР не се занимава със случая.

— Не се занимава, но може и да се заеме.

— Тогава откъде ще се вземат тия трима агенти?

— Имам приятели.

Тя се замисли за миг и гласът ѝ изведнъж стана по-твърд.

— Зад хотела ти има един търговски комплекс, нарича се „Ривъруок“. Има много магазини, ресторанти и...

— Прекарах там два часа днес следобед.

— Добре. На второто ниво има магазин за дрехи, казва се „Френчмънс Бенд“.

— Видях го.

— Утре точно по обяд искам да застанеш до входа и да изчакаш пет минути.

— Хайде, Дарби. Няма да си жива до утре по обяд. Стига сме си играли на котка и мишка.

— Прави каквото ти казвам, Гавин. Никога не сме се срещали, така че нямам представа как изглеждаш. Сложи си някаква черна риза и червена бейзболна шапка.

— И откъде да намеря подобни одежди?

— Откъдето искаш, просто ги намери.

— Добре, добре, ще намеря. И нещо по-отличително, ако пожелаеш, например да си кльцна носа с бръснарско ножче, а? Шегувам се, Дарби.

— Не съм настроена за глупави шеги и ако не млъкнеш, ще затворя.

— Става въпрос за твоята глава.

— Моля те, Гавин.

— Извинявай. Ще направя каквото кажеш. Там вечно гъмжи от народ.

— Прав си. Просто се чувствам по-спокойна сред тълпата. Застани до вратата за около пет минути и дръж сгънат вестник. Ще те гледам. След пет минути влез вътре и иди в дъното. В десния ъгъл има щанд със спортни костюми. Помотай се наоколо и аз ще те открия.

— А ти как ще си облечена?

— Не се тревожи за мене.

— Чудесно. И какво ще правим после?

— Ти и аз, само ти и аз, ще напуснем града. Не искам никой друг да знае. Разбираш ли ме?

— Не, не те разбирам. Мога да осигуря охрана.

— Не, Гавин. Аз ще определям какво да се прави, ясно ли ти е? Никой друг. Забрави за ония трима приятели. Разбрахме ли се?

— Да. Как предлагаш да напуснем града?

— И за това имам план.

— Не ми харесва нито един от твоите планове, Дарби. Тия главорези са ти по петите, а сега вкарваш и мене в играта. Не го искам така. Много по-сигурно е да го направим по моя начин. По-сигурно за мене, по-сигурно и за тебе.

— Но ще бъдеш там на обяд, нали?

Той застана до леглото и притвори очи.

— Да, ще бъда там. Искрено се моля да успееш да дойдеш.

— Колко си висок?

— Метър и седемдесет и пет.

— Колко тежиш?

— Боях се, че ще се стигне дотам. Обикновено лъжа, знаеш. Деветдесет, но смятам да отслабна, обещавам. Твърдо.

— Ще се видим утре, Гавин.

— Много се надявам, скъпа. — Нея вече я нямаше. Той затвори. — Ах, каква си проклетия! — изрева Верхик на стените. — Зверче и половина!

Той кръстоса стаята няколко пъти, после отиде в банята, затвори вратата и пусна душа. Продължи да я проклина под струята вода поне десет минути, после стъпи на мокета да се изсуши. Май беше деветдесет и пет-шест кила, разпределени твърде неравномерно на малко повече от метър и седемдесет. Отвратителна гледка. Ето го, най-после ще се срещне с тая страхотна мадама, която изведнъж поверява живота си в неговите ръце, а той е същински плондер.

Отвори вратата. Стаята беше тъмна. Тъмна ли? Не беше загасял лампите. Какво става, по дяволите? Той се насочи към ключа до тоалетната масичка.

Първият удар смаза ларинкса му. Съвършено попадение, който дойде някъде отстрани, откъм стената. Верхик изгруктя от болка и падна на коляно, което пък съвсем улесни втория удар. Все едно брадва по дебела цепеница. Ръката се стовари като скала в основата на черепа му и с Гавин се свърши.

Камел щракна някаква лампа и се взря в жалкото голо тяло, свлечено на пода. Не беше от ония, дето се любуват на работата си. Не искаше да прогаря килима, затова вдигна на гръб разплутото тяло и го постави напърно върху леглото. Работеше бързо, без нито едно излишно движение. Пусна телевизора и го увеличи докрай, после дръпна ципа на чантата си, извади евтин автоматичен пистолет, калибър 22, и го опря в дясното слепоочие на покойния Гавин Верхик. Покри пистолета и главата с две възглавници и дръпна спусъка. Сега идваше най-важната част: той подпъхна едната възглавница под главата, хвърли другата на пода и внимателно сви пръстите на дясната

ръка около пистолета, оставяйки го на трийсетина сантиметра от слепоочието.

После извади касетофона изпод кревата и отново включи телефонния апарат в контакта на стената. Натисна едно копче, послуша малко и ето че гласът ѝ прозвуча. Той спря телевизора.

Всяка задача беше различна. Един път дебна жертвата си цели три седмици в Мексико Сити и накрая го спипа в леглото с две проститутки. Тъпа грешка, но именно безбройните тъпи грешки на неговите противници му бяха помагали в кариерата. Ето например този глупак сам по себе си беше една грешка на природата, някакъв си безмозъчен адвокат, който се мотаеше наоколо, дрънкаше много и раздаваше визитки с номера на стаята си на гърба. Беше си напъхал носа в света на големите убийства и виж докъде я докара.

Ченгетата щяха да огледат стаята за няколко минути и — ако малко му работеше късметът — да решат, че е просто още едно самоубийство. Щяха да следват процедурата и да си зададат няколко въпроса, на които не можеха да отговорят. Винаги имаше такива. И понеже беше важен адвокат от ФБР, след ден-два щяха да направят аутопсия и вероятно към вторник някой съдебен лекар изведнъж щеше да открие, че не става дума за самоубийство.

До вторник момичето щеше да е мъртво, а той самият — в Манагуа.

Обичайните му, така да се каже, официални източници в Белия дом твърдяха, че не знаят абсолютно нищо за досие „Пеликан“. Старшият изобщо не беше чувал за него. Няколкото опипващи телефонни разговора с ФБР не дадоха никакъв резултат. Един приятел в Министерството на правосъдието заяви, че не им е известно подобно нещо. Събота и неделя души тая следа и накрая — нищо. Историята с Калахан се потвърди: той намери един брой от местния вестник и прочете материала. Когато в понеделник тя се обади в редакцията, нямаше нищо ново, което да ѝ каже. Но поне му се обади.

Пеликана каза, че звъни от уличен телефон, та да не си правел труда да я проследява.

— Продължавам да се ровя — каза той. — Ако в града има такова досие, явно добре го крият.

— Уверявам ви, че има, и разбирам защо го крият.

— Сигурен съм, че можете да ми кажете нещо повече.

— Много повече. Това досие едва не ми струва живота вчера, така че може да се наложи да проговоря по-рано, отколкото предвиждах. Трябва да разкажа всичко, докато съм още жива.

— Кой се опитва да ви убие?

— Същите хора, които убиха Розенбърг и Дженсън, и Томас Калахан.

— Знаете ли имената им?

— Не, но видях поне четирима от тях от сряда насам. Те са тук, в Ню Орлиънс, и дебнат наоколо с надеждата, че ще направя някоя глупост, та да могат да ме очистят.

— Колко души знаят за досието?

— Хубав въпрос. Калахан го прати във ФБР и оттам, струва ми се, е отишло в Белия дом, където явно е разбунило доста духовете. А после кой знае в чии ръце е попаднало. Два дни след като го предаде на ФБР, Калахан бе мъртъв. Аз, естествено, трябваше да загина с него.

— Вие заедно ли бяхте?

— Бях наблизил, но не достатъчно близо.

— Значи вие сте неидентифицираното лице от женски пол на местопроизшествието?

— Така ме описаха във вестника.

— Тогава в полицията разполагат с името ви.

— Казвам се Дарби Шоу. Следвам втори курс право в Тулейн. Томас Калахан беше мой преподавател и любовник. Аз написах досието, аз му го дадох, а останалото сам знаете. Успявате ли да записвате?

Грантам дращеше яростно.

— Да, слушам ви.

— Почва да ми става тясно във Френския квартал и смятам днес да напусна града. Ще ви се обадя утре отнякъде. Имате ли достъп до формулярите за финансови помощи по време на президентските кампании?

— Те са обществено достояние.

— Знам това. Но колко бързо можете да получите информацията?

— Каква информация?

— Списък на всички големи спонсори на миналата предизборна кампания на президента.

— Не е толкова трудно. Мога да я имам днес следобед.

— Направете го и аз ще ви се обадя утре сутринта.

— Добре. Имате ли друг екземпляр от досието?

Тя се поколеба.

— Не, но го знам наизуст.

— И знаете кой поръчва убийствата?

— Да, и щом ви кажа, ще поставят и вашето име в списъка на жертвите.

— Казвайте още сега.

— Не бързайте толкова. Ще ви се обадя утре.

Грантам се вслуша в сигнала свободно, после затвори. Взе бележника си и си проправи път през лабиринта от бюра и хора до стъклената клетка на шефа на отдела си, редактора Смит Кийн. Кийн беше добродушен здравеняк, който провеждаше политика на отворени врати, обясняваща вечния хаос в стаята му. Привършваше някакъв телефонен разговор, когато Грантам нахлу вътре и затвори вратата.

— Тази врата не се затваря — заяви Кийн рязко.
— Трябва да поговорим, Смит.
— Ще говорим както е отворена. Отвори я, дявол да те вземе!
— След една секунда — вдигна умолително длани пред шефа си Грантам. Да, сериозно беше. — Нека да поговорим.
— Добре. Какво има?
— Страхотна история, Смит.
— Знам, че е страхотна. Щом затвори тъпата врата, разбрах, че е нещо голямо.

— Току-що привърших втория си телефонен разговор с една млада жена на име Дарби Шоу. Тя знае кой е убил Розенбърг и Дженсън.

Кийн седна бавно и впери поглед в Грантам.

— Да, това наистина е нещо голямо. Но откъде знаеш? Тя откъде знае? Какво можеш да докажеш?

— Материалът още не е готов, Смит, но тя разговаря с мен. Прочети това. — Грантам му подаде копие от статията във вестника за смъртта на Калахан. Кийн го прочете бавно.

— Добре. Кой е Калахан?

— Преди точно една седмица той предал на ФБР малка папка, известна като досие „Пеликан“. Тук, в града. В тази версия очевидно се уличава някакво неизвестно лице в убийство. Та значи подхвърлят папката от ръка на ръка, после я изпращат в Белия дом и от там нататък никой нищо не знае. Два дни по-късно Калахан запалва мотора на поршето си за последен път. Дарби Шоу твърди, че е неидентифицираното лице от женски пол на местопроизшествието. Била е с Калахан и е трябвало да загине с него.

— Защо е трябвало да загине?

— Тя е написала досието, Смит. Или поне твърди, че е тя.

Кийн се отпусна на стола си и вдигна крака на бюрото. После взе снимката на Калахан и внимателно я разгледа.

— Къде е досието?

— Не знам.

— Какво има в него?

— И това не знам.

— Тогава не разполагаме с нищо, нали?

— Все още не. Но ако ми разкаже всичко, което е вътре? Нейната версия?

— И кога ще го направи?

— Скоро, струва ми се — поколеба се за миг Грантам. — Съвсем скоро.

Кийн поклати глава и захвърли вестника на бюрото.

— Ако имахме досието, щяхме да притежаваме страхотна история, Грей, но пак нямаше да можем да я пуснем. Трябва ни сериозно, най-щателно, безупречно и точно потвърждение, преди да отпечатаме нещо.

— И все пак даваш ли ми зелена улица?

— Да, но ще ме държиш в течение и ще ми се обаждаш на всеки час. Не пиши нищо, преди да сме говорили.

Грантам се усмихна и отвори вратата.

Не беше работа за четирийсет долара на час. Дори не и за трийсет или пък двайсет. Крофт знаеше, че ще има късмет, ако измъкне от Грантам и петнайсет за тая несериозна игра на криеница. Ако имаше работа, щеше да каже на Грантам да си намери някой друг или — още по-добре — да си я свърши сам.

Но нещата не бяха розови, а можеше да стане и по-лошо. Все пак петнайсет долара на час бяха нещо. Той допуши цигарата си в тоалетната, пусна водата и отвори вратата на последната кабинка. Сложи черните очила и излезе в коридора, който отвеждаше към атриума. Оттам четири ескалатора изкачваха най-малко хиляда адвокати към стаички като кутийки. Щяха да прекарат деня си в караници, увещания и заплахи. Бе запомнил лицето на Гарсия наизуст. Дори сънуваше това хубаво хлапе с изящна глава и стройно тяло под скъпия костюм. Щеше да го познае веднага.

Крофт стоеше до една колона с вестник в ръка и се опитваше да оглежда всички иззад черните си очила. Тълпи от адвокати бързаха нагоре със самодоволни лица, стиснали здраво куфарчетата си. Господи, колко мразеше адвокатите. Защо се обличаха всичките еднакво? Тъмни костюми. Тъмни обувки. Мрачни лица. От време на време някой смелчага с дръзка малка папийонка. Откъде се вземаха всичките тия? Когато го арестуваха за наркотиците, първите му

адвокати бяха група сърдити кречетала, наети от вестника. После той сам си нае защитник, някакъв невежа, дето искаше страшно много пари и не можа да намери съдебната зала. И прокурорът, естествено, беше юрист. Отвратителни хора!

Два часа сутринта, два на обяд, два вечерта и после Грантам щеше да му намери друга сграда за следене. Деветдесет долара на ден беше нищо и щеше да я зареже тая работа веднага щом си намереше нещо друго. Беше казал на Грантам, че е безсмислено, все едно да стреляш в тъмното. Грантам се съгласи, но му нареди да продължи със стрелбата. Нищо друго не им оставало. Гарсия се изплашил и нямало да се обади повече. А трябвало да го намерят.

В джоба си имаше две снимки, за всеки случай, а от указателя бе извадил всички фирми в сградата. Дълъг списък беше. Сградата беше на дванайсет етажа, заети от фирми, флашкани само с такива лигави господинчовци. Намираще се в дупка, пълна със змии.

До девет и половина напливът приключи и някои от лицата, слизащи надолу с ескалаторите, вече му изглеждаха познати. Отправяха се несъмнено към съдебни зали, агенции и кантори. Крофт бутна въртящата се врата и излезе на улицата.

На четири преки по-надолу Флетчър Коул се разхождаше напред-назад пред бюрото на президента, долепил телефонната слушалка до ухото си. Слушаше напрегнато. Изведнъж се намръщи, притвори очи, после се втренчи в президента, сякаш искаше да каже: „Лоши новини, шефе. Наистина лоши“. Президентът държеше някакво писмо и поглеждаше към Коул през очилата. Крачеше напред-назад — както някога фюрерът — и това ужасно го дразнеше, та си отбеляза наум, че ще трябва да каже нещо по въпроса.

Коул затръшна слушалката.

— Не блъскай така телефона, ако обичаш — каза президентът.

— Извинявайте — рече Коул, но не се развълнува кой знае колко от забележката. — Беше Зикман. Грей Грантам се обади преди половин час и попитал дали не знае нещо за досие „Пеликан“.

— Чудесно. Прекрасно. Как е стигнало до него?

— Зикман нищо не знае, така че учудването му е било искрено.
— Коул продължи да крачи из стаята.

— Той непрекъснато се учудва най-искрено. Това е най-големият тъпак в екипа ми, Флетчър, и искам да се маха.

— Както кажете. — Коул се отпусна на един стол пред бюрото, подпря брадичка с ръце и потъна в размисъл.

Президентът се помъчи да не му обръща внимание. И двамата размишляваха известно време.

— Войлс ли е пропял? — обади се накрая президентът.

— Не е изключено, ако въобще някой нещо е пял. Грантам е известен с блъфове си. И сега не сме сигурни, че е видял досието. Може да е чул за него и само да подпитва.

— Може това, може онова! Ами ако пуснат някоя безумна история за това проклето нещо? Какво ще правим тогава? — Президентът удари с длан по бюрото и скочи на крака. — Какво ще правим тогава, Флетчър? Тоя вестник ме мрази! — Оплакваше се сякаш на прозореца.

— Няма да го пуснат без потвърждение и от друг източник, а откъде ще изкопаят такъв, след като не е истина? Това е само една безумна версия, която е стигнала много по-далеч, отколкото заслужава.

Застанал до прозореца, президентът продължи да се цупи.

— Как е научил Грантам за досието?

Коул се изправи и закрачи отново, но този път доста по-бавно. Мислеше усилено.

— Чудно как. Никой тук, освен вас и мен не знае нищо. Донесоха един екземпляр и той е заключен в моя кабинет. Аз лично направих едно фотокопие и го дадох на Гмински. Той се закле, че ще го пази в тайна.

Президентът се усмихна презрително на прозореца.

— Добре де, прав сте — продължи Коул. — Възможно е досега да са направени вече хиляда копия. Но само по себе си досието е безобидно, освен ако нашият приятел наистина не ги е направил всички тия мръсотии. Тогава...

— Тогава ще ми разгонят фамилията.

— Да, по-точно и на двамата ще ни разгонят фамилията.

— Колко пари сме взели?

— Милиони, и пряко, и непряко. — И законно, и незаконно, но шефът му не знаеше почти нищо за тези операции и Коул предпочиташе да си мълчи по въпроса.

Президентът се насочи бавно към дивана.

— Защо не се обадиш на Грантам? Поразпитай го лекичко. Виж какво знае. Ако блъфира, ще разбереш лесно. Как мислиш?

— Не го познавам.

— Говорил си и преди с него, нали? Всички познават Грантам.

Коул закрачи зад дивана.

— Да, говорил съм с него. Но ако изведнъж му се обадя, така, без никакъв повод, ще подуши нещо.

— Да-а, предполагам, че си прав. — Президентът крачеше напред-назад от едната страна на дивана, Коул — от другата.

— Какво ще стане в най-лошия случай? — попита накрая домакинът на Овалния кабинет.

— Нашият приятел може да е замесен. Вие помолихте Войлс да спре разследването. Но историята може да бъде разкрита от пресата. Войлс си спасява кожата, като казва, че вие сте му наредили да преследва други заподозрени и да остави на мира нашия приятел. „Вашингтон Поуст“ си умира от кеф и излива кофи мръсотия по нас. А ние забравяме за следващите избори.

— Нещо друго?

Коул са замисли за миг.

— Да, всичко това са пълни фантазии. Досието е чиста измислица. Грантам няма да открие нищо, а аз закъснявам за заседание. С персонала. — Той се отправи към вратата. — На обяд ще играя скуош. Ще се върна в един.

Когато вратата се затвори, президентът въздъхна с облекчение. Този следобед си беше поставил за задача да направи осемнайсет точки, така че да върви по дяволите тая пеликанска история. След като Коул не се тревожи, няма да се безпокои и той.

Президентът набра някакъв номер, почака търпеливо и накрая отсреща се обади Боб Гмински. Директорът на ЦРУ играеше ужасно голф. Беше един от малцината, когото президентът можеше да смаже, затова и го покани да играят заедно следобед. Разбира се, отвърна Гмински, който имаше стотици неща на главата си, но в края на краищата това беше президентът: истинско удоволствие за него била поканата.

— Между другото, Боб, какво стана с оная пеликанска история в Ню Орлиънс?

Гмински се покашля да прочисти гърлото си и се помъчи да отговори спокойно.

— Вижте, шефе, казах на Флетчър Коул, че е направило едно литературно произведение, написано с много въображение и изобретателност. Мисля, че авторката му може да забрави за правото и да си опита късмета като писателка. Ха-ха-ха.

— Чудесно, Боб. Значи няма нищо.

— Още продължаваме проверката.

— Ще се видим в три. — Президентът затвори и се насочи право към торбата със стиковите.

Търговският център „Ривъруок“ се простира върху почти половин километър площ край реката и там винаги има тълпи от хора. На няколко нива са наредени не по-малко от двеста магазина, кафенета и ресторанти, повечето под един и същи покрив. Някои извеждат направо на крайбрежната алея. Намира се в началото на Пойдрас стрийт, на един хвърлей място от Френския квартал.

Тя пристигна в единайсет и си поръча еспресо в едно миниатюрно бистро. Помъчи се да прочете вестника и да изглежда спокойна. Магазинът беше зад ъгъла, едно ниво по-долу. Дарби беше нервна. Еспресото не помогна.

В джоба си имаше списък на нещата, които трябваше да свърши — конкретни стъпки в конкретни моменти, дори думи и изречения, които беше запомнила наизуст в случай, че нещо се обърка изцяло и Верхик престане да ѝ се подчинява. Бе спала два часа, а останалото време черта графики и планове в големия си тефтер. Ако умреше, нямаше да е от липса на подготовка.

Не можеше да се довери напълно на Гавин Верхик. Той беше служител на организация, която понякога действаше по свои собствени правила. Получаваше заповеди от човек, когото обвиняваха в параноя и купища гадни номера. Шефът му докладваше на президент, чиято администрация се ръководеше от глупаци. Президентът имаше богати мръсни приятели, които му даваха много пари.

Но в този момент, миличка, няма на кого другиго да се довериш. След пет дни и два твърде близки допира със смъртта май свиваше платна. Ню Орлиънс бе загубил привлекателността си. Тя се нуждаеше от помощ и ако трябваше да разчита на ченгета, ФБР не беше по-лошо от другите.

Единайсет и четирийсет и пет. Плати кафето, изчака една вълна купувачи и тръгна след тях. В магазина, където нейният приятел трябваше да се появи след десет минути, имаше десетина души. Тя влезе в една книжарница две врати по-надолу. Наоколо имаше поне

три магазина, където можеше да се скрие и да наблюдава входа на „Френчмънс Бенд“. Избра си книжарницата, защото продавачките не те притесняваха и купувачите можеха да се мотаят тук спокойно. Първо прегледа списанията, а когато останаха още три минути, зае позицията между два рафта с готварски книги и зачака Гавин.

Томас казваше, че той винаги закъснява. Един час му беше малко, но тя щеше да му даде петнайсет минути, а после да си тръгне.

Бяха се уговорили точно за дванайсет и той се появи. Черна риза, червена бейзболна шапка, сгънат вестник. Беше малко по-слаб, отколкото си го представяше, но можеше да свали още няколко кила. Сърцето ѝ заби силно. Успокой се, заповяда си тя. За бога, успокой се.

Тя вдигна една готварска книга пред лицето си и надзърна над нея. Косата му беше прошарена, а кожата матова. Очите бяха скрити зад слънчеви очила. Той се въртеше и изглеждаше ядосан. Както гласът му по телефона. Премяташе вестника от ръка в ръка, местеше тежестта си от крак на крак и се оглеждаше нервно.

Не беше лош, хареса ѝ как изглежда. Имаше нещо уязвимо, непрофесионално във външния му вид, което подсказваше, че и него го е страх.

След пет минути той мина през вратата, както му бе наредено, и се отправи към дъното на магазина.

Камел бе обучен да приема смъртта. Бе я усещал близо до себе си твърде много пъти, но никога не се бе страхувал. А след трийсет години очакване на тази смърт нищо, абсолютно нищо не можеше да го накара да се почувства напрегнат. Сексът донякъде го възбуждаше и това беше всичко. Нервниченето беше преструвка. Резките движения бяха съзнателно имитирани. Бе преживял доста сблъсъци с хора почти толкова талантиливи, колкото него, и, естествено, щеше да се справи с това малко рандеву с някакво отчаяно дете. Той се заби сред якетата и се помъчи да изглежда нервен.

В джоба си имаше кърпичка, защото изведнъж бе простинал и гласът му бе спаднал и одрезгавял. Бе изслушал записа сто пъти и бе сигурен, че ще докара интонацията, ритъма и лекия акцент на Средния запад. Но Верхик говореше малко по-носово, ето защо се появи и тая кърпичка за настинката.

Беше му трудно да остави някой да го доближи откъм гърба, но знаеше, че трябва. Не я видя. Тя стоеше зад него, много близо при това, когато каза в ухото му:

— Гавин.

Той подскочи и се обърна. Тя държеше бяла панамена шапка и говореше на нея.

— Дарби! — реагира мигновено той и измъкна кърпичката, за да кихне в нея. Косата ѝ беше златиста на цвят и по-къса от неговата. Той кихна и се закашля. — Хайде да се махаме оттук — рече той. — Не ми харесва твоята идея.

На Дарби също не ѝ харесваше. Беше понеделник и колегите ѝ си гледаха уроците в аудиторията, а тя висеше тук, дегизирана до неузнаваемост, и си играеше на разузнавачи с тоя човек, който можеше да я убие с действията си.

— Само прави каквото ти кажа, ако обичаш. Къде се разболя?

Той кихна в кърпичката и заговори съвсем тихо. Гърлото явно го болеше.

— Снощи. Засилих много климатичната. Хайде да се махаме от тук.

— Върви след мен. — Те излязоха от магазина. Дарби го хвана за ръка и двамата забързаха надолу по стъпалата, водещи към крайбрежната алея.

— Видя ли някой от тях? — запита той.

— Не. Още не. Но съм сигурна, че са наблизо.

— Къде, по дяволите, отиваме? — Гласът му беше дрезгав.

Крачеха по настилката от дървени летви, всъщност почти тичаха. Говореха, без да се поглеждат.

— Само върви с мен.

— Много бързаш, Дарби. Ще събудим подозрение. Намали малко. Слушай, това е лудост. Нека да се обадя по телефона и ще бъдем в безопасност. На сигурно място. Мога да осигуря трима агенти до десет минути. — Звучеше убедително. Нещата се развиваха отлично. Те се държаха за ръце, тичаха, за да спасят живота си.

— Не — понамали ход тя. По алеята имаше много хора. Пред туристическото корабче се бе събрала опашка. Те застанаха накрая.

— Какво, по дяволите, означава това?

— За всяко нещо ли ще мърмориш? — почти прошепна тя.

— Да. Особено за глупости, а сега вършиш глупости. Да не би да се качваме на тоя кораб?

— Да.

— Защо? — кихна отново той, после се разкашля неудържимо.

Можеше да я ликвидира с една ръка, но навсякъде наоколо имаше хора. Отпред, отзад. Той се гордееше много с чистотата на работата си, а тук щеше да стане голяма мръсотия. Качи се на кораба, играй ѝ по свирката още няколко минути, виж какво ще стане. Щеше да я изведе на горната палуба, да я убие, да я хвърли в реката и после да започне да вика. Още едно случайно падане. Ужасна трагедия. Можеше и да мине. Ако не, той беше търпелив. Щеше да е мъртва след час. Гавин беше голямо мрънкало, така че продължавай да мрънкаш.

— Защото колата ми е на километър и половина нагоре по реката. Ще стигнем там след трийсет минути — обясни тя тихо. — Слизаме от корабчето, качваме се и колата и изчезваме.

Опашката почна да се придвижва напред.

— Не обичам корабите. Става ми лошо. Опасно е, Дарби. — Той се закашля и се огледа наоколо като човек, когото преследват.

— Отпусни се, Гавин. Всичко ще е наред.

Камел придърпа панталоните си. Бяха деветдесет сантиметра в талията и под тях имаше осем чифта спортни гащета. Фланелката беше най-големият номер и вместо седемдесет и пет кила, той можеше да заблуди, че тежи деветдесет и пет, там някъде. Засега номерът минаваше.

Бяха стигнали почти до стълбичката на кораба.

— Не ми харесва тая работа — промърмори така, че тя да го чуе.

— Я млъквай, ако обичаш — отрязва го Дарби.

Мъжът с пистолета стигна тичешком до края на опашката и си проби път между туристите с техните чанти и фотоапарати. Бяха се наблъскали плътно един до друг, като че ли разходката по тая река беше най-великото пътешествие на света. Бе убивал и преди, но никога пред толкова хора. Виждаше тила ѝ през тълпата. Той отчаяно си проправи път. Неколцина го изругаха, но това въобще не можеше да го спре. Пистолетът беше в джоба му, но щом наближи момичето, той го измъкна и го допря до десния си крак. Тя почти стигна стълбата, скоро щеше да се качи на кораба. Той разбута хората с все сила, а няколко направо изтласка настрана. Те запротестираха шумно, но изведнъж

видяха пистолета и започнаха да крещат. Тя и мъжът се държаха за ръце. Мъжът не спираше да говори. Тъкмо щяха да стъпят на стълбата, когато той изблъска и последния човек пред себе си и светкавично прилепи пистолета в основата на черепа, точно под червената бейзболна шапка. Стреля веднъж, а хората наоколо закрещяха и се хвърлиха на земята.

Гавин падна тежко на стъпалата. Дарби извика и отстъпи ужасено назад. Ушите ѝ пищяха от изстрела, чуваше викове, виждаше хора да сочат нещо. Мъжът с пистолета тичаше бързо към редицата магазини и тълпата пред тях. Някакъв здравеняк с камера викаше след него. Дарби видя как след миг убиецът изчезна. Може и да го беше срещала преди, но сега в главата ѝ бе хаос. Тя се разписка истерично.

— Той има пистолет! — извика една жена близо до кораба и тълпата се отдръпна от Гавин, който се бе надигнал на четири крака и държеше малък пистолет в дясната си ръка. Заклати се безпомощно напред-назад като бебе, което се опитва да пълзи. От брадата му струеше кръв и се стичаше на локва под лицето му. Главата му се люлееше досами дъските. Очите бяха затворени. Той се придвижи напред няколко педи и сега коленете му бяха в тъмночервената локва.

Струпалите се наоколо хора се отдръпнаха още по-назад, ужасени от гледката, която представляваше този смъртно ранен човек, борещ се с неизбежния край. Той се заклати и се люшна отново напред, не знаеше къде отива, но искаше да се движи, да живее. Започна да крещи, да вие високо от болка на непознат за Дарби език.

Кръвта изтичаше, струеше от носа и брадичката му. Стенеше на своя странен език. Двама моряци от екипажа на кораба стояха до стълбата, но не смееха да мръднат. Пистолетът ги притесняваше.

Една жена заплака, след нея друга. Дарби отстъпи още крачка назад.

— Египтянин е — каза дребна мургава жена. Новината не направи никакво впечатление на тълпата, която беше като хипнотизирана.

Той залитна напред и се хвърли към края на пътеката. Пистолетът падна във водата. Мъжът се свлече по корем, а главата му увисна надолу и почти докосна водата. Разнесоха се викове и двама полицаи се спуснаха към него.

Стотина души се заблъскаха напред да видят умрелия. Дарби продължи да отстъпва, после успя да се промъкне през стълпилите се любопитни. Ченгетата щяха да задават въпроси и тъй като не можеше да им отговори, предпочиташе да не приказва. Чувстваше се слаба, нужно ѝ бе да седне, да помисли. Навътре имаше ресторант за морски деликатеси. На обяд винаги беше пълен, но тя намери тоалетните, заключи вратата и седна на чинията.

Малко след като се стъмни, напусна ресторанта. Хотел „Уестин“ се намираще на две преки оттук и тя се надяваше да стигне до него, без някой да я застреля на тротоара. Беше с други дрехи, върху които бе облякла нов черен шлифер. Омръзна ѝ да харчи толкова пари за дрехи, които ще хвърли. Беше ѝ писнало от много неща.

Стигна до хотела на един дъх. Свободни стаи нямаше, тя седна в добре осветеното фоайе и прекара около час на чаша кафе. Беше време да се бяга, но не биваше да се действа прибързано. Трябваше да помисли.

А може би мислеше прекалено много. Може би сега я вземаха за прекалено мислеща и действаша по съответния начин.

Тя излезе от хотела, стигна до Пойдрас и махна на едно такси. На кормилото се беше свил възрастен негър.

— Трябва да ида до Батън Руж — каза тя.

— За бога, кукло, това е много път.

— Колко? — попита бързо тя.

Той се замисли за миг.

— Сто и петдесет.

Тя се плъзна на задната седалка и хвърли две банкноти през облегалката.

— Ето ти двеста. Карай колкото можеш по-бързо и гледай в огледалото. Може да ни следят.

Той изключи брояча и набути парите в джобчето на ризата си. Дарби легна на задната седалка и затвори очи. Не беше особено интелигентен ход, но с правене на много сметки далеч не се стигаше. Старецът караше бързо и след няколко минути бяха на магистралата.

Пищенето в ушите ѝ беше спряло, но все още чуваше изстрела и го виждаше да се люлее напред-назад на четири крака, мъчейки се да

поживее още един миг. Томас го бе нарекъл веднъж холандеца Верхик, но после беше казал, че спрели да му викат така, след като завършили университета и станали сериозни адвокати. Холандецът Верхик не беше египтянин.

Бе успяла да зърне убиеца му, докато бягаше. Сякаш ѝ беше нещо познат. Той бе хвърлил един поглед надясно, докато тичаше, и нещо в главата ѝ прещрака. Но тогава тя пищеше и беше в истерия, и всичко бе като в мъгла.

Всичко бе мъгла. На половината път към Батън Руж Дарби заспа дълбоко.

Директор Войлс стоеше зад кожения въртящ се стол. Беше си свалил самото, а повечето от копчетата на измърсената и смачкана риза бяха разкопчани. Беше девет вечерта, а съдейки по ризата му, бе прекарал в кабинета поне петнайсет часа. И явно нямаше никакво намерение да си ходи.

Той притисна ухо до слушалката, после измърмори някакви нареждания и затвори. К. О. Луис седеше от другата страна на бюрото. Вратата беше отворена, лампите светеха. Никой не си тръгваше. Цареше мрачно настроение, говореше се шепнешком, на групички.

— Беше Ерик Ийст — отпусна се на стола си Войлс. — Там е от около два часа. Току-що са свършили с аутопсията. Гледал е, била му първата. Единичен куршум в дясното слепоочие, но смъртта е настъпила преди това от единичен удар по втория и третия прешлен. Били са направо натрошени на парченца. По ръцете му няма обгарения от барут. Друг удар е наранил тежко ларинкса, но не е причина за смъртта. Бил е гол. Станало е приблизително между десет и единайсет снощи.

— Кой го е намерил? — попита Луис.

— Камериерките влезли сутринта около единайсет. Ще съобщиш ли на жена му?

— Да, разбира се — отвърна Луис. — Кога ще докарат трупа?

— Ийст каза, че ще са готови след няколко часа, та сигурно ще пристигне тук докъм два сутринта. Кажй й, че ще направим каквото пожелае. И че утре изпращам сто агенти да покрят целия град. Обещай, че ще пипнем най-скоро убиеца и тъй нататък.

— Никакви следи ли няма?

— Вероятно няма. Ийст каза, че са в стаята от три следобед и че работата е свършена твърде чисто. Вратата не е разбивана. Няма признаци за съпротива. Нищо, за което да се хванем, но все пак е още рано. — Войлс потърка очи и се замисли.

— Как може да иде просто на погребение и да вземат да го убият? — попита Луис.

— Мъчил се е да надуши нещо за оная работа с досието. Един от агентите ни, казва се Карлтън, споменал на Ийст, че Гавин се опитвал да намери момичето и че момичето му се обадило, и че може би щял да има нужда от помощ да я прибере при нас. Карлтън говорил с него няколко пъти и му дал имената на няколко студентски кафенета и кръчми в града. Това било всичко, казва той. И още, че той самият, Карлтън де, малко се поразтревожил, че Гавин навсякъде размахвал картичка на ФБР. Казва, че го помислил за тъпак.

— Някой виждал ли е момичето?

— Вероятно е мъртва. Наредих на отдела в Ню Орлиънс да я открият, ако е възможно.

— Това нейно досие трепе хора наляво и надясно. Кога ще го вземем на сериозно?

Войлс кимна към вратата и Луис стана да я затвори. Директорът се изправи отново, запука кокалчетата си и започна да мисли на глас.

— Налага се да си вържем добре гащите. Струва ми се, че трябва да отделим поне двеста агенти за тая работа и както и да се съдираме от бачкане, всичко да се върши в пълна тайна. Има нещо тука, Луис, нещо наистина гадно. Но в същото време обещах на президента, че няма да се намесваме. Той лично ме помоли да преустановя работата по версия „Пеликан“ и аз казах „да“, донякъде и защото от началото я бяхме приели като шега. — Войлс се усмихна криво. — Аз, естествено, направих запис на разговора, в който ме моли да се откажа. Сигурен съм, че той и Коул записват всичко на радиус половин километър от Белия дом, така че защо и аз да не мога да го направя? Бях си сложил най-хубавото микрофонче и вече прослушах записа. Чисто и ясно като камбанка.

— Нещо не те разбирам.

— Много е просто. Хвърляме се и почваме луди проверки. Ако сведенията се потвърдят, хващаме престъпниците, получаваме обвинителния акт и всички са щастливи и доволни. Но няма да е толкова лесно, особено както бързае. Междувременно оня идиот и Коул отсреща не подозират нищо за разследването. Ако пресата подуши и досие „Пеликан“ излезе на бял свят, ще направя всичко

възможно страната да узнае, че президентът ни е наредил да се откажем, защото става дума за негов приятел.

— Това ще го свърши — захили се Луис.

— Да! Коул ще пропикае кръв, а президентът повече няма да се съвземе. Изборите са догодина.

— Харесва ми, Дентън! Но първо трябва да разплетем онова нещо.

Дентън закрачи бавно зад стола и събу обувките си, с което стана още по-нисък.

— Няма да оставим камък непреобърнат, Луис, но не ще е лесно. Ако е Матис, тогава насреща си имаме един баснословно богат човек, съставил сложен план и наел много добри професионалисти да убият двама съдии. Тези хора не говорят и не оставят следи. Я виж нашия приятел Гавин. Ще загубим две хиляди часа да се ровим в оня хотел и се обзалагам на каквото щещ, че няма да открием и следа от някаква сваятна улика. Точно като при Розенбърг и Дженсън.

— И при Калахан.

— И при Калахан. И вероятно при момичето, ако някога намерим трупа ѝ.

— Чувствам се донякъде отговорен, Дентън. Гавин дойде при мен в четвъртък сутринта, след като беше научил за Калахан, а аз не му обърнах внимание. Знаех, че ще ходи там, но просто не обърнах внимание.

— Слушай, съжалявам, че е мъртъв. Беше чудесен юрист и ми беше предан. Ценя това. Вярвах на Гавин. Но го убиха, защото си напъха носа където не трябва. Не беше негова работа да се прави на ченге и да се мъчи да открие момичето.

Луис се надигна и се протегна.

— По-добре да ида при мисис Верхик. Какво да ѝ кажа?

— Кажи, че прилича на опит за обир чрез взлом, от полицията не са съвсем сигурни, още разследват, ще знаем повече утре и прочее. Кажи ѝ, че съм покрусен и че ще направим каквото тя пожелае.

Шофьорът на Коул отби рязко до тротоара, за да даде път на надулата сирените линейка. Лимузината се носеше безцелно из града, както обикновено ставаше, когато Коул и Матю Бар се срещаха, за да

си говорят за истински мръсни неща. Двамата се бяха отпуснали на задната седалка и Коул надигаше чашата с минерална вода, а Бар — половинлитрова бутилка бира, купена от магазин с намалени цени.

Никой не обърна внимание на линейката.

— Трябва да науча какво знае Грантам — настояваше Коул. — Днес се е обадил на Зикман, на помощника на Зикман Грандел и на Нелсън де Ван, един от многото ми бивши помощници, който сега работи в предизборния комитет. И това са хората, за които знам. Само в един ден. Явно се е запалил по това досие.

— Дали го е виждал? — Колата тръгна отново.

— Не. Изобщо нищо не е виждал. Ако знаеше какво има в него, нямаше толкова да се натиска. Но, по дяволите, той е чул за него.

— Добър е. От години го наблюдавам. Изглежда умее да се движи по сянката и има доста богата мрежа от най-различни източници. Написал е някои големи щуротии, но обикновено е безупречно точен.

— Тъкмо това ме притеснява. Той е упорит, а в тая история е подушил, че ще се лее кръв.

Бар отпи от бирата.

— Естествено, недискретно е да питам какво има в досието.

— Не питай. Толкова е секретно, че е чак страшно.

— Тогава откъде е чул Грантам за него?

— Идеален въпрос. Точно това искам да разбера и аз. Как е научил и колко знае? Кой са му източниците? Къде са?

— Обработихме телефона му в колата, но в апартамента още не сме били.

— Защо не?

— Тази сутрин едва не ни хвана чистачката му. Ще опитаме утре пак.

— Гледай да не ви спипат, Бар. Не забравяй Уотъргейт.

— Ония бяха аматьори, Флетчър. А ние сме много печени.

— Точно така. Значи кажи ми дали ти и твоите много печени хора можете да уредите да се подслушва телефонът на Грантам във вестника?

— Ти да не си луд? — обърна се намръщено към него Бар. — Невъзможно. Там по всяко време има хора. Имат и охрана. Както си му е редът.

— Но може да стане.

— Свърши си го ти, Коул. Щом толкова знаеш, направи си го сам.

— От тебе искам да почнеш да мислиш как може да стане, ясно ли е? Само си напъни мозъка.

— Добре де. Всъщност вече съм мислил по въпроса. Не може да стане.

Коул се развесели от този отговор, а усмивката му още повече раздразни Бар. Лимузината навлезе в центъра на града.

— Обработете апартамента му — нареди Коул. — Искам да ми се докладва два пъти дневно за всичките му телефонни разговори. — Колата спря и Бар слезе.

Утро на площад Дюпон. Беше доста хладно, но поне наркоманите и травеститите още не се бяха надигнали, потънали в унес в малките си извратени светове. Няколко пияници лежаха наоколо като изхвърлени от водата клони. Но слънцето вече грееше и той се чувстваше в безопасност, пък и в края на краищата още бе агент на ФБР и под мишницата си имаше препасан пистолет. От кого трябваше да се страхува? Не го беше използвал петнайсет години и рядко напускаше службата, но страшно би му харесало да го измъкне и да дръпне спусъка.

Казваше се Троуп, специален помощник на мистър Войлс. Толкова специален, че никой освен него и мистър Войлс не знаеше за тия малки тайни срещички с Букър. Букър от ЦРУ. Той седна на кръглата пейка с гръб към Ню Хампшир авеню и разтвори пакета със закуската, купена от магазина — банан и малко кексче. Погледна часовника си. Букър никога не закъсняваше. Троуп винаги идваше пръв, пет минути след това се появяваше Букър, говореха ясно и точно и Троуп си тръгваше пръв, след него — Букър. И двамата бяха дребни служители, но много близо до шефовете си, на които от време на време им писваше да се мъчат да отгатнат какво, по дяволите, прави другият или може би просто искаха да разберат нещо по най-бързия начин.

Истинското му име беше Троуп и той се зачуди дали Букър не е псевдоним. Най-вероятно. Букър беше от ЦРУ, а тия момчета ги друсаше такава параноя, че сигурно и секретарките им използваха фалшиви имена.

Той отхапа от банана. Ами да, сто на сто имаха по три-четири.

Букър мина покрай фонтана с голяма бяла чаша кафе в ръка, огледа се, после седна до приятеля си. Войлс бе пожелал тая среща, затова пръв заговори Троуп.

— Загубихме един човек в Ню Орлиънс — каза той.

Букър обхвана чашата с две ръце и отпи глътка.

— Той сам се набута между шамарите.

— Да де, ама все пак е мъртъв. Вие бяхте ли там?

— Да, но не знаехме, че той е пристигнал. Бяхме наблизно, но само наблюдавахме. Какво правеше той там?

Троуп разви студеното кексче.

— Не знаем. Отишъл за погребението, помъчил се да намери момичето, попаднал на някой друг и ето резултата. — Той налапа последното парче от банана. Дойде ред и на кекса. — Чиста работа, нали?

Букър сви рамене. Какво ли знаеше ФБР-то за това как се убиват хора?

— Добре беше. Твърде мижав опит да мине за самоубийство, доколкото чух. — Той пак надигна чашата с горещото кафе.

— Къде е момичето? — запита Троуп.

— Загубихме я на летището. Може би е в Манхатън, но не сме сигурни. Търсим я.

— И те я търсят. — Троуп също отпи от кафето си. Беше изстинало.

— Сигурен съм, че я търсят.

Двамата се загледаха в един пияница, който се залюля и падна от пейката. Главата му се удари първа в земята, но той вероятно нищо не усети. Само се претърколи. На челото му имаше кръв.

Букър погледна часовника си. Тези срещи бяха винаги много кратки.

— Какви са плановете на мистър Войлс?

— О, почва здраво разследване. Изпрати петдесет души снощи, днес ще ги последват още. Не обича да губи хора, особено пък когато лично ги познава.

— А ония в Белия дом?

— Няма да им каже, а те може и да не разберат. Знаят ли нещо?

— Познават Матис.

При тези думи Троуп се поусмихна лекичко.

— Къде е мистър Матис?

— Неизвестно. В последните три години не са го виждали много-много в Щатите. Притежава поне половин дузина къщи в още толкова страни, има самолети и кораби, така че кой може да каже къде е сега?

Троуп изяде кексчето и напъха опаковката в хартиената торба.

— Това досие му разгонва фамилията, нали?

— Разкошно е. Ако беше запазил самообладание, никой нямаше да му обърне внимание. Но той взе, че откачи, почна да избива хора и колкото повече убива, толкова по-правдоподобно изглежда съдържанието му.

Троуп си погледна часовника. Срещата продължаваше прекалено дълго, но пък чуваше такива хубави неща.

— Войлс казва, че може би ще имаме нужда от помощта ви.

— Готово — кимна Букър. — Само че ще е доста трудно. Първо, вероятният извършител е мъртъв. Второ, вероятният възложител се изплъзва много умело. Имало е отлично подготвен заговор и заговорниците са изчезнали. Ще се помъчим да открием Матис.

— А момичето?

— Да. И нея. Ще се опитаме.

— Какво ли си мисли тя?

— Как да оцелее.

— Не можете ли да я приберете?

— Не. Не знаем къде е, а не можем да отмъкваме обикновени граждани от улицата просто ей така. В момента тя не вярва на никого.

— Не мога да я обвинявам — изправи се с кафето и празната хартиена торба Троуп. Тръгна си, без да се сбогува.

Грантам вдигна неясната снимка, дошла по факса от Финикс. Първи курс в университета на Аризона, двайсетгодишна, страшно привлекателна. След като завършила с отличие училище в Денвър, записала биология. Грей се обади на двайсет души на име Шоу в Денвър и накрая се отказа. Вторият факс му изпрати кореспондентът на Асошиейтед Прес в Ню Орлиънс. Представляваше фотокопие на снимката ѝ при постъпването в Тулейн. Косата беше по-дълга. Някъде по средата на университетския годишник той бе открил и друга снимка на Дарби Шоу, с кутийка диетична кола в ръка на някакъв студентски пикник, облечена в широк пуловер и избелели джинси, които плътно прилепваха по тялото ѝ. Ставаше ясно, че снимката е сложена вътре от някой неин обожател. Приличаше на корица на „Вог“. Тя се усмихваше на някого или нещо. Зъбите ѝ бяха безупречни, лицето излъчваше

топлота. Грей закачи тая снимки на малката дъска от корк до бюрото си в редакцията.

Имаше и четвърти факс, със снимката на Томас Калахан. Просто за сведение.

Грей вдигна крака на бюрото. Бе станало почти девет и половина, вторник. Залата жужеше и се люлееше, сякаш в нея бяха избухнали добре организирани улични вълнения. През последните двацет и четири часа бе навъртял осемдесет телефонни разговора и насреща нямаше нищо, освен четири снимки и куп формуляри за финансиране на предизборна кампания. Не можеше да стигне доникъде, а и защо ли трябваше да се напъва? Тя щеше да му каже всичко.

Той прелисти собствения си вестник и видя материала за Гавин Верхик и загадъчния му край. Телефонът иззвъня. Обаждаше се Дарби.

— Видя ли „Вашингтон Поуст“?

— Аз го списвам, нали знаеш?

Тя не беше в настроение за любезни разговори.

— Материала за адвоката от ФБР, убит в Ню Орлиънс, видя ли го?

— Точно го чета. Има ли някаква връзка с тебе?

— Би могло и така да се каже. Слушай внимателно, Грантам. Калахан даде досието на Верхик, който беше най-добрият му приятел. В петък Верхик дойде в Ню Орлиънс за погребението. Говорих с него по телефона в събота и неделя. Искаше да ми помогне, но аз се уплаших. Решихме да се срещнем вчера по обяд. Верхик е бил убит в стаята си около единайсет вечерта в неделя. Запомни ли дотук?

— Да, всичко.

— Верхик не дойде на срещата. Естествено, бил е вече мъртъв. Уплаших се и напуснах града. Сега съм в Ню Йорк.

— Добре. — Грантам пишеше трескаво. — Кой е убил Верхик?

— Не знам. Има и много други неща в тая история. Изчетох „Вашингтон Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“ от първа до последна страница и не видях нищо за едно друго убийство в Ню Орлиънс. Беше убит мъжът, с когото говорих и за когото си мислех, че е Верхик. Историята наистина е дълга.

— Така изглежда. Кога ще я чуя и аз тая дълга история?

— Кога можеш да дойдеш в Ню Йорк?

— До обяд съм там.

— Това ми е малко бързо. Дай, да кажем например, утре. Ще ти се обадя утре по това време с конкретни инструкции. Трябва да бъдеш внимателен, Грантам.

Той изгледа с възхищение джинсите и ослепителната усмивка на корковата дъска.

— Викай ми Грей, моля те. Не Грантам.

— Няма значение. Някои твърде силни хора се боят от онова, което знам. Ако ти го кажа, може да те убие. Видях много трупове, Грей. Чух бомби и изстрели. Вчера пред мен пръснаха мозъка на един човек и нямам представа кой е той и защо го убиха, освен че знаеше за досието. Мислех, че ми е приятел. Поверих му живота си и той бе застрелян пред петдесет души. Докато го гледах как умира, ми хрумна, че може би не ми е приятел. Прочетох вестника тази сутрин и осъзнах, че въобще не ми е бил приятел.

— Кой го уби?

— Ще говорим за това, като дойдеш.

— Добре, Дарби.

— Трябва да уточним един малък проблем. Ще ти кажа всичко, което знам, но няма да използваш името ми. Изобщо. Написах достатъчно, за да убият поне трима души, и съм сигурна, че аз съм следващата. Но не искам повече неприятности точно сега. Ще бъда неизвестният източник, ясно ли е, Грей?

— Съгласен.

— Доверявам ти се прекалено и сама не знам защо. Ако нещо почне да ме съмнява, изчезвам веднага.

— Давам ти дума, Дарби. Кълна се.

— Струва ми се, че правиш грешка. Това не ти е обикновеното журналистическо разследване. Сега може да те убият.

— Ония същите, които убиха Розенбърг и Дженсън ли?

— Да.

— Знаеш ли кой уби Розенбърг и Дженсън?

— Знам кой е пратил да ги убият. Знам името му. Знам какъв бизнес върти. Знам какви политически убеждения има.

— И ще ми го кажеш утре?

— Ако съм още жива. — Настъпи дълга пауза, в която и двамата се мъчеха да измислят нещо подходящо, за да продължат.

— Може би трябва да говорим веднага — предложи накрая той.

— Може би. Но ще ти се обадя утре.

Грантам затвори и за момент се взря с възхита в неясната снимка на тази тъй красива студентка по право, която беше убедена, че ще умре. За секунда си представи, че е храбрият рицар, който ще спаси красавицата. Тя беше на двайсет и няколко, харесваше по-възрастни мъже — както показваше снимката на Калахан — и изведнъж сега му се доверяваше изцяло, само на него. Той щеше да оправдае доверието. И да я защити.

Кортежът от коли напускаше бавно града. След един час трябваше да произнесе реч в Колидж Парк и затова сега се бе отпуснал в лимузината по риза и четеше онова, което Мабри бе сътворил. От време на време поклащаше глава и надраскваше нещо в полето. Обикновено подобно пътуване означаваше едно приятно разнообразие — излизаш от града, отиваш в едно чудесно университетско градче и изнасяш пред студенти и професори вдъхновена и съвсем не сериозна проповед. Но сега нещо не се получаваше. Коул седеше до него.

Началникът на кабинета по правило избягваше тези пътувания. Обожаваше моментите, когато президентът го няма в Белия дом и той командва всичко. Но сега трябваше да поговорят.

— Дойде ми до гуша от речите на Мабри — отпусна се безсилно назад президентът. — Всичките звучат по един и същи начин. Кълна се, че ги говорих тия неща миналата седмица, на сбирката на ротарианците.

— Засега с по-добър не разполагаме, но аз продължавам да търся — отвърна Коул, без да вдигне глава от записките си. Бе прочел речта — не беше чак толкова лоша. И все пак Мабри пишеше вече шест месеца и идеите му започваха да се изчерпват. А и Коул тъй и тъй искаше да го изгони.

— Какво четеш? — погледна към него президентът.

— Съкратеният списък.

— Кой останаха?

— Сайлър-Спенс, Уотсън и Калдерон.

Коул обърна страницата.

— Страшен избор, Флетчър, няма що. Една жена, един черен и един кубинец. Какво е станало с белите мъже бе? Казах, струва ми се,

че искам млади бели мъже. Млади, твърди съдии консерватори с безупречно минало и бляскаво бъдеще. Не казах ли така, а?

— Те трябва да бъдат и одобрени, шефе — продължи да си чете Коул.

— Ще накараме да ги одобрят. Ще извивам ръце, докато не счупя някоя, но ще ги одобрят. Ти разбираш ли, че девет от всеки десет бели мъже в тая страна гласуваха за мен?

— Осемдесет и четири процента.

— Точно така. И какво им е лошото на белите мъже?

— Тук не става въпрос за покровителство на отделна група, шефе.

— Как да не става! Точно за това става въпрос, просто и ясно! Аз се отплащам на приятелите и наказвам враговете. Така се оцелява в политиката. Танцуваш с тези, които са те довели на дансинга. Не мога да повярвам, че искаш някаква си жена и един негър. Нещо си взел да омекваш, Флетчър.

Коул продължи да обръща страниците. Беше ги чувал тия неща и преди.

— Повече се притеснявам за изборите — рече тихо той.

— А аз да не би да не се притеснявам? Толкова азиатци и латиноамериканци, и жени, и черни съм назначил, че човек би ме взел за някой демократ. По дяволите, Флетчър, какво им е лошото на белите хора? Слушай, не може да няма поне сто добри, квалифицирани съдии консерватори в тая страна, нали така? Защо не ми намериш двама, само двама, които да приличат на мен и да мислят като мен?

— За вас гласуваха деветдесет процента от кубинците.

Президентът захвърли речта на седалката и грабна сутрешния вестник.

— Добре де, дай да го видим тоя Калдерон. Колко е годишен?

— Петдесет и една. Женен, с осем деца, католик, от бедно семейство, пробил си сам път, завършил Йейл, много солиден човек. И много консервативен. Никакви петна, никакви срамни истории в семейството. Безупречен, с изключение на това, че преди двайсет години се е лекувал за алкохолизъм, оттогава не пие. Пълен въздържател.

— Някога да е пушил наркотици?

— Отрича подобно нещо.

— Харесва ми. — Президентът четеше първата страница.

— И на мен. Правосъдието и ФБР са проверили всичко — чист е. Сега Сайлър-Спенс ли искате или Уотсън?

— Що за име е Сайлър-Спенс? Искам да кажа, какви са тия жени, дето си слагат тирета в имената? Какво щеше да стане, ако тя се казваше Сковински и се омъжеше за човек на име Левондовски? Щеше ли еманципираната ѝ душичка да продължава да държи тя да прекара живота си като Гуендолин Сковински-Левондовски? Я не ме размивай! Никога няма да назнача жена с тире в името.

— Вече сте го правили.

— С коя, за бога?

— С Кей Джоунс-Роди, посланик в Бразилия.

— Тогава я отзовете и я уволнете.

Коул успя да се усмихне криво и остави папката на седалката. После се загледа през прозореца. Щяха да решат въпроса с номер две по-късно. Калдерон му беше сигурен, а той искаше Линда Сайлър-Спенс, така че сега щеше да занатиска за черния и президентът щеше да предпочете жената. Елементарна манипулация.

— Струва ми се, че трябва да изчакаме още две седмици, преди да оповестим новите кандидатури — обади се след малко той.

— Както искаш — измърмори президентът и се зачете в някаква статия на първа страница. Ще ги оповести, когато е готов, независимо от графика на Коул. Още не беше съвсем убеден, че трябва да ги съобщава едновременно.

— Съдията Уотсън е един много консервативен черен правник, който е пословичен с твърдостта си. Би бил идеален за този пост.

— Не знам — отвърна уклончиво президентът и зачете за Гавин Верхик.

Коул бе видял материала на втора страница. Бяха открили Верхик мъртъв в хотел „Хилтън“ в Ню Орлиънс. Смъртта бе настъпила при доста странни обстоятелства. Според вестника официалното становище на ФБР бе, че не е знаело нищо и не може да каже защо Верхик е бил в Ню Орлиънс. Директорът Войлс бе много натъжен. Прекрасен, лоялен служител и прочее.

Президентът прелисти вестника.

— Нашият приятел Грантам нещо си трае.

— В момента рови. Струва ми се, че е чул за досието, но просто не може да се докопа до него. Обажда се на всичко живо в града, но не знае за какво да пита.

— Е, аз вчера играх голф с Гмински — заяви самодоволно президентът. — Той ме уверява, че всичко е под контрол. Поприказвахме си най-задушевно, докато играехме. Той е много вързан, хич не го бива да удря топката. Всъщност беше направо смешно.

Коул никога на бе хващал стик за голф в ръце и мразеше празноглавото дрънкане за точки, топки, дупки и тям подобни.

— Мислите ли, че Войлс прави някакви разследвания на юг?

— Не. Даде ми дума, че няма да рови. Не че му вярвам, но и Гмински не спомена нищо за него.

— Нима на Гмински вярвате? — стрелна го с очи Коул и се намръщи.

— Ни най-малко. Но ако знаеше нещо за оная история, мисля, че щеше да ми каже... — Президентът не довърши. Усети, че думите му звучат прекалено наивно.

Коул изръмжа в знак на несъгласие.

Те прекосиха река Анакостия и навлязоха в окръг Принц Джордж. Президентът взе отново речта и се загледа през прозореца. Две седмици след убийствата рейтингите още бяха над петдесет процента. Демократите нямаха конкретен кандидат, който да вдига достатъчно шум. Той самият ставаше все по-силен и по-силен. Америка бе уморена от наркотици и престъпност, от крясъците и вечните искания на разни малцинства, от идиотите либерали, които тълкуваха Конституцията в полза на престъпниците и екстремистите. Бе настъпил неговият звезден миг. Две кандидатури за Върховния съд едновременно. Наследството, което щеше да остави за поколенията.

Той се усмихна на себе си. Каква прекрасна трагедия!

Таксито спря рязко на ъгъла на Пето авеню и Петдесет и втора улица и Грей, изпълнявайки точно указанията, бързо плати и изскочи навън с чанта в ръка. Колата зад тях бибипкаше, някой правеше неприлични жестове и Грей Грантам си помисли, че е прекрасно да се върнеш отново в Ню Йорк.

Беше почти пет следобед и Пето авеню гъмжеше от пешеходци. Тя сигурно точно това иска, реши Грей. Бе му дала изрични нареждания. Вземаш този и този самолет от летище Нашънъл до Ла Гуардия. Вземаш такси до хотел „Виста“ в Световния търговски център. Отиваш в бара, пиеш едно, може и две, гледаш да не те следи някой, после след час хващаш такси до ъгъла на Пето авеню и Петдесет и втора улица. Движиш се бързо, носиш очила и си отваряш очите на четири, защото, ако някой те е проследил, може да убият и двама ни.

Тя го накара да запише всичко това. Изглеждаше малко глупаво, някак прекалено, но тя имаше глас, с който не можеше да се спори. Поточно не му се искаше. Било чист късмет, че е още жива, каза тя. Повече рискове не искала да поема. Ако желаел да говори с нея, трябвало да прави това, което му се казва.

Той си записа всичко. Проби си път през тълпата и стигна възможно най-бързо до хотел „Плаза“ на Петдесет и девета улица, качи се по стълбите, мина през фоайето и излезе на Сентръл Парк Саут. Никой не би могъл да го проследи. Ако и тя беше толкова предпазлива, никой не би могъл да я проследи и нея.

По тротоара имаше твърде много хора. Той се насочи към Шесто авеню и забърза още повече. Изгаряше от нетърпение и колкото и да се мъчеше да се владее, възбудата от предстоящата среща ставаше все по-силна. По телефона бе говорила хладнокръвно и логично, но той бе усетил някаква следа от страх и несигурност зад всичко това. Тя е просто една студентка по право и може би не знае какво върши, и вероятно до седмица ще е мъртва, ако не и по-скоро, но при всички

положения играта ще се играе по нейния начин. Дръж се, сякаш те следят, бе заповядала тя. След като е оцеляла седем дни, гонена от кръвожадни псета, той просто трябвало да прави каквото му се казва. Ако обичал.

Инструктирала го бе да се шмугне в хотел „Сейнт Мориц“ на ъгъла на Шесто авеню и той това и направи. Бе му запазила стая на името на Уорън Кларк. Той плати в брой и се качи с асансьора до деветия етаж. Трябваше да чака. Ще седиш и ще чакаш, бе казала тя.

Той стоя до прозореца в продължение на цял час. Сентръл Парк под него бавно потъваше в мрак. Телефонът иззвъня.

— Мистър Кларк? — запита женски глас.

— Да.

— Аз съм. Сам ли дойде?

— Да. Къде си?

— Шест етажа по-горе. Вземи асансьора до осемнайсетия, после слез пеш до петнайсетия. Стая 1520.

— Добре. Сега ли?

— Да. Чакам те.

Той си изми зъбите отново, приглади косата си и десет минути по-късно застана пред стая 1520. Чувстваше се като второкурсник на първата си среща. Не се беше вълнувал така от последния футболен мач в гимназията.

За бога, той е Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“ и е тръгнал да разследва поредната си история, а тя — тя е само една жена. Я се стегни, приятелю.

Грей почука и зачака.

— Кой е?

— Грантам — отвърна той.

Ключът щракна и тя бавно отвори вратата. Косата я нямаше, но Дарби се усмихна и момичето от корицата на „Вог“ застана пред него и стисна здраво ръката му.

— Влез.

После затвори и заключи след него.

— Искаш ли нещо за пиене?

— С удоволствие. Какво имаш?

— Вода с лед.

— Чудесно. Почерпи ме една чаша.

Тя отиде в малката дневна, където телевизорът работеше без звук.

— Ела тук — извика го Дарби.

Той остави чантата си на масата и седна на дивана. Тя стоеше до барчето и за секунда той се възхити на тесните джинси. Без обувки. Прекалено широк памучен пуловер, яката на една страна, отдолу се виждаше презрамката на сутиена.

Подаде му чашата с вода и седна на един стол до вратата.

— Благодаря — рече той.

— Ял ли си? — запита тя.

— Не ми каза такова нещо.

— Извинявай — засмя се тя. — Много ми се струпа напоследък.

Хайде да хапнем нещо тук.

Той кимна и ѝ се усмихна.

— Чудесно. Поръчай каквото искаш.

— Умирам за мазен сандвич със сирене, пържени картофи и студена бира.

— Идеално.

Тя вдигна слушалката и поръча храната. Грантам отиде до прозореца и загледа светлинките, пълзящи по Пето авеню.

— Аз съм на двайсет и четири. Ти на колко си години? — Бе седнала на дивана и отпиваше от ледената вода.

Той се настани на стола най-близо до нея.

— На трийсет и осем. Един път женен. Разведен преди седем години и три месеца. Без деца. Живея сам с една котка. Защо избра тоя хотел?

— Имаше свободни стаи и аз ги убедих, че е важно да платя в брой и да не показвам никакви документи. Харесва ли ти?

— Не е лош. Малко е поостарял.

— Не сме тръгнали на почивка, нали знаеш?

— Добре де, не е лош. Колко време смяташ да изкараме тук?

Наблюдаваше го внимателно. Преди шест години бе публикувал книга с репортажи и макар че беше изчерпана, тя успя да намери един екземпляр в градската библиотека в Ню Орлиънс. Сега изглеждаше шест години по-възрастен от снимката на корицата, но явно с годините ставаше по-хубав. Особено с тия леко посребрени слепоочия.

— Не знам ти колко ще останеш — каза тя. — Моите планове се променят всяка минута. Може да видя някого на улицата и да отлетя за Нова Зеландия.

— Кога напусна Ню Орлиънс?

— Понеделник вечерта. Взех такси до Батън Руж — там лесно биха могли да ме проследят. После самолет до Чикаго, където си купих билети за четири различни града, включително и Бойси, където живее майка ми. Хванах самолета за Ла Гуардия в последната минута. Струва ми се, че никой не ме проследи.

— В безопасност си.

— За момента може би да. Но и двамата ще почнат да ни преследват отново, щом този материал се публикува. Ако, естествено, се публикува.

Грей разклати чашата с леда и се взря изпитателно в нея.

— Зависи какво ще ми кажеш. И също каква част от него може да бъде потвърдена от други източници.

— Потвържденията са си твоя работа. Ще ти кажа каквото знам, а от там нататък се оправяй сам.

— Кога почваме?

— След вечеря. Предпочитам да говоря на пълен стомах. Нали не бързаш?

— Разбира се, че не бързам. Разполагам с цяла нощ и цял ден утре, и другиден, и по други. Искам да кажа, ти говориш за най-голямата сензация от двайсет години насам, така че докато имаш какво да кажеш, аз съм насреща.

Дарби се усмихна и извърна поглед. Точно преди една седмица тя и Томас чакаха на бара в „Мутон“, за да се освободи масата им за вечеря. Той беше с черно копнинено сако, дънкова риза, вълнена червена връзка и избелели памучни панталони. Без чорапи. Ризата беше разкопчана, а връзката разхлабена. Бяха говорили за пътешествието си и за Деня на благодарността, и за Гавин Верхик. Той пи много и набързо, и това не беше за пръв път. После Томас се напи и това ѝ спаси живота.

Бе преживяла повече, отколкото за година през последната седмица, а сега разговаряше с един обикновен човек, който не желаше смъртта ѝ. Тя кръстоса крака на масичката. Присъствието му не я

притесняваше. Отпусна се. Лицето му казваше: Довери ми се! И защо пък не? На кого друго можеше да се довери?

— За какво мислиш? — запита той.

— За последната седмица. Дълга беше. Преди седем дни само си бях една студентка по право, която се скъсваше от напъване да стигне до първото място. А я ме виж на какво приличам сега.

Той наистина я гледаше. Опитваше се да се държи равнодушно, не да я зяпа като някой хлапак, но не можеше да откъсне поглед от нея. Косата беше тъмна, много къса и доста стилна, но на него дългият вариант на вчерашния факс повече му харесваше.

— Разкажи ми за Томас Калахан — рече той.

— Защо?

— Не знам. Той е част от цялата история, нали?

— Да. Ще стигна и до него. По-късно.

— Добре. Майка ти в Бойси ли живее?

— Да, но тя не знае нищо. Къде е твоята майка?

— В Шорт Хилс, Ню Джърси — усмихна се той, сдъвка кубче лед и я зачака да заговори.

Дарби се бе унесла в мисли.

— Какво ти харесва в Ню Йорк? — запита накрая тя.

— Летището. Най-бързият начин да се измъкнеш.

— Бяхме двамата с Томас тук през лятото. По-горещо е от Ню Орлиънс.

Изведнъж Грантам осъзна, че пред него не седи просто една красива студентка, а вдовица в траур. Горкото момиче страдаше. И съвсем не се интересуваеше от косата, дрехите или пък очите му. Беше много тъжна. По дяволите!

— Съжалявам за Томас — побърза да изрази съчувствието си той. — Няма да питам повече за него.

Тя се усмихна, но не каза нищо.

Някой почука. Силно. Дарби смъкна рязко краката си от масичката и впи поглед във вратата. После пое дълбоко дъх. Носеха вечерята.

— Аз ще отворя — рече Грантам. — Успокой се.

В продължение на векове природата бе водила тиха, но гигантска по мащаби битка покрай бреговата ивица на земите, които по-късно щяха да се наричат Луизиана. Битка без външни сили. Битка за територия. Хората се бяха намесили съвсем отскоро. От юг океанът изтласкваше сушата все по-назад със своите приливи, ветрове и наводнения. От север Мисисипи непрестанно изливаше водите си и влачеше наноси; така охранваше блатата с утаечните слоеве, от които растителността там се нуждаеше. Солената вода от Мексиканския залив рушеше брега и съсипваше сладководните мочурища, унищожавайки тревите, които ги спасяваха от изчезване. Реката пък реагираше на свой ред, като изсмукваше половината континент и смъкваше почвата му в долната част на Луизиана. Тя бавно бе създала много делти, всяка от които в крайна сметка се затлачваше с наноси и я принуждаваше отново да променя пътя си. Около тези делти сега се простираха земите с буйна растителност, наречени влажни зони.

Беше епична битка, поредица от взаимни отстъпки, яростна борба между различни сили на природата. С постоянните подкрепления от могъщата река делтите не само удържаха позициите си срещу Залива, но и се увеличаваха.

Блатата и местността около тях бяха истинско чудо на еволюцията, развивала се по естествен път. Използвайки богатите наноси като храна, те се бяха превърнали в някакъв зелен рай от кипариси и дъбове, гъсталаци от тръстики и папур. Водите гъмжаха от рачета, скариди, стриди, костенурки, камбали, платики, крабове и алигатори. Крайбрежната низина бе чудесно убежище за всякакъв дивеч. Стотици видове мигриращи птици долитаха тук да снасят яйцата си.

Това царство на природата бе наистина огромно, безгранично богато, волно и кипящо от живот.

Но през 1930 година тук откриха нефт и издевателствата започнаха. Нефтените компании изкопаха петнайсет хиляди километра

каналы, за да стигнат до течното злато. Опасаха делтата с разрязващи чувствителната ѝ плът дренажи и ровове. Раздраха блатата на парчета.

Пуснаха сонди, бликна нефт и те започнаха да копаят като бесни, за да стигнат до него. По тези канали солената вода от Залива навлизаше безпрепятствено навътре и в крайна сметка унищожи блатата.

Откакто бе открит нефт по тези места, океанът погълна десетки хиляди декара плодородна земя. Всяка година сто и петдесет квадратни километра от Луизиана изчезват завинаги.

През 1979 година една нефтена компания направи голям сондаж в Теревон Париш и попадна на находище. Беше обикновен ден на обикновена сонда, но находището се оказа необикновено. Имаше много нефт. Направиха друг сондаж на около двеста метра от него и попаднаха на друго. Пак голямо. Отдръпнаха се на километър и половина назад, пуснаха сондата и се натъкнаха на нещо по-голямо и от първите две. Пет километра по-нататък пак откриха богато находище.

Компанията затвори кладенците и започна да обмисля новосъздалата се ситуация. По всичко личеше, че са попаднали на огромно нефтено поле.

Компанията бе собственост на Виктор Матис, кейджун — местен жител със смесена кръв — от Лафайет, който бе спечелил и загубил няколко състояния, търсейки нефт в Южна Луизиана. Точно през 1979-а той разполагаше с много пари и което бе по-важно, имаше достъп до парите на други хора. Бързо се убеди, че е попаднал на огромно находище. И започна да откупува земята около затворените кладенци.

В нефтения бизнес тайните са от жизнено значение, но трудно се опазват. А Матис знаеше, че ако хвърли прекалено много средства, всички ще се спуснат да копаят като бесни около новата му златна мина. Той беше безкрайно търпелив човек, който добре обмисляше всеки свой ход. Затова огледа нещата от всички страни и се прости с идеята бързо да спечели пари. Реши, че трябва да притежава всичко. Затвори се с адвокатите и съветниците си и заедно изготвиха плана за методичното изземване на земята наоколо, използвайки имената на безброй други компании. Образуваха нови фирми, използваха някои от

старите, изкупили изцяло или частично ония, които се опитваха да се борят, и пристъпили към завладяването на терени.

Хората в бранша познаваха Матис и бяха наясно, че той има пари и може да набави още много. Матис пък знаеше, че те знаят, така че тихичко стовари върху главите на собствениците на Теревон Париш две дузини никому неизвестни фирмички. Този ход се оказа изцяло успешен.

Намерението му беше да придобие територията, после да прокопае още един канал през злощастните, обсадени земи, та неговите хора и съоръжения да стигат до сондите и нефтът да бъде изнасян без много-много суетня и шум. Каналът щеше да е дълъг петдесет километра и два пъти по-широк от другите. Движението по него щеше да е доста натоварено.

Матис беше богат човек и затова, естествено, бе и твърде популярен сред политиците и правителствената бюрокрация. Играеше играта им майсторски и наложи ли се, щедро раздаваше пари. Обичаше политиката, но мразеше публичните изяви. Страдаше от параноя и предпочиташе усамотението.

И докато закупуването на земята вървеше като по ноти, Матис изведнъж остана без пари. В началото на осемдесетте години в икономиката настъпи спад и другите му сонди спряха работа. Трябваша му много средства и той затърси партньори, които да са готови да ги дадат и да си държат езика зад зъбите. Така че съзнателно прескочи тексаските богаташи, отиде в чужбина и намери някакви араби, които разгледаха картите му и се убедиха, че наистина е попаднал на огромно находище от нефт и природен газ. Те заплатиха за участието си в бъдещото производство и Матис отново разполагаше с много пари.

Той пак подхвърли по нещо тук-там и получи разрешение да си пробие път през блатистите низини, обрасли с кипариси и каква ли не екзотична растителност. Нещата постепенно си идваха на мястото и Матис вече усещаше уханието на един милиард долара. А може би два или три.

И тогава се случи нещо непредвидено. Бе заведено дело за прекратяване на сондажите и прокопаването на канали. Ищецът беше някаква неясна екологична организация, известна просто като Грийн Фънд, Зеления фонд.

Делото дойде съвсем неочаквано, защото от петдесет години насам Луизиана се бе оставила да я поглъщат на парчета и да я замърсяват нефтени компании и хора като Виктор Матис. Беше си чисто и просто една сделка. В нефтения бизнес работеха много хора и там плащаха добре. От данъците за нефта и природния газ, събирани в Батън Руж, се плащаха заплатите на държавните служители. Малките селца из блатата се превърнаха в проспериращи градове. Политиците от губернатор надолу вземаха нефтените пари и играеха по правилата. Всичко си вървеше от добре по-добре и много важно, че някаква си заблатена земя била пострадала.

Зеленият фонд заведе делото в Окръжния съд на Лафайет. Един федерален съдия спря работата по проекта на Матис до приключването на процеса. По всички въпроси.

Матис направо полудя. Прекара седмици с адвокатите си, обмисляйки какви ли не планове и ходове. Не би пожалил нищо, за да спечели. Правете каквото трябва, нареди им той. Нарушавайте разпоредби, заобикаляйте закони, наемайте експерти, възлагайте проучвания, режете гърла, харчете колкото искате пари. Само спечелете това проклето дело.

И преди не бе обичал много-много публичните изяви, а сега съвсем изчезна. Премести се на Бахамските острови и действаше от въоръжената си крепост в Лайфорд Кей. Един път седмично отиваше до Ню Орлиънс, за да се срещне с адвокатите, после се връщаше на острова.

Макар и вече невидим, той се постара даренията му за политиците да се увеличат. Съкровището му си беше все още на сигурно място под земята на Теробон Париш, и един ден той щеше да го извади. Но човек никога не знаеше кога ще му се наложи да си събира вересиите и откъде.

До момента, когато двамата адвокати на Зеления фонд осъзнаха, че са нагазили до глезените в блатото, те бяха посочили над трийсет отделни ответници. Някои притежаваха земя. Други правеха проучвания. Трети полагаха тръбите. Четвърти правеха сондажите. Смесените дружества и асоциации представляваха някакъв непрогледен лабиринт.

Ответниците и техните легиони скъпоплатени адвокати отвърнаха на удара с невероятна злоба. Подадоха обстоен иск до

съдията да прекрати делото като несъстоятелно. Искът бе отхвърлен. Подадоха нов — да им се разреши да продължат със сондажите, докато очакват процеса. И той бе отхвърлен. Те изреваха като на умряло и обясниха в нов, още по-подробен иск колко много нари вече са вложени в проучването, сондажите и т.н. Този също бе отхвърлен. Започнаха да подават всевъзможни молби и жалби и когато до една бяха отхвърлени и се разбра, че ще се стигне до истински съдебен процес, адвокатите на петролния магнат стиснаха здраво зъби и заиграха мръснишки.

За късмет на Зеления фонд сърцето на новото находище се оказа близо до пръстен от блата, които от години бяха естествено убежище за водните птици. Рибояди, чапли, пеликани, патици, жерави, гъски и много други мигрираха тук. И макар Луизиана да не бе винаги добра към земята си, бе показала малко повече съчувствие към животните си. Тъй като присъдата един ден щеше да бъде произнесена от съдебни заседатели, които да са — поне така се надяваха — все обикновени, средни хора, адвокатите на Зеления фонд наблегнаха силно на птиците.

Главен герой стана пеликанът. След трийсет години коварно изстребление с ДДТ и други препарати кафявият пеликан на Луизиана бе на изчезване. Прекалено късно бе регистриран като застрашен вид, което му осигуряваше по-висока степен на закрила. Зеленият фонд се вкопчи във величествената птица и свика половин дузина експерти от цялата страна да свидетелстват в нейна защита.

При участието на сто адвокати процесът се придвижваше бавно. На моменти стигаше до засечка, което беше добре дошло за ищеца. Сондите бездействаха.

Седем години след като Матис прелетя за пръв път над Теревон Бей с хеликоптера си и проследи маршрута, който скъпоценният му канал щеше да следва през блатата, делото „Пеликан“ влезе в съдебната зала в Лейк Чарлс. Ожесточеният процес трая десет седмици. Зеленият фонд поиска парично обезщетение за причинения хаос, както и постоянна забрана на всякакви по-нататъшни сондажи.

Нефтените компании домъкнаха някакъв лъскав защитник от Хюстън, който да се обърне към съдебните заседатели. Той беше с ботуши от слонска кожа и каубойска шапка и наложи се, можеше да говори като местен жител. Беше голям хап за преглъщане, особено

ако се сравнеше с адвокатите еколози, и двамата с бради и с много сериозни лица.

Зеленият фонд загуби процеса, което не беше съвсем неочаквано. Нефтените компании похарчиха милиони. Много трудно бе да се набие мечката с тънка вършина. Давид успя някак си наистина, но да заложиш на Голиат, си е все пак най-сигурно. Съдебните заседатели не се трогнаха особено от ужасяващите предупреждения за замърсяването на околната среда и нарушаването на екологичното равновесие в района. Нефтът означаваше пари, а хората имаха нужда от препитание.

Съдията задържа издаването на съдебно запрещение поради две причини. Първо, според него еколозите бяха успели да привлекат вниманието на обществеността към пеликана, вид, защитен от федералните закони. Освен това беше ясно, че те ще обжалват, така че работата далеч не беше приключила.

Нещата се поуталожиха за известно време и Матис удържа една малка победа. Но той знаеше, че ще дойдат други дни и други съдебни зали. Беше човек с безкрайно търпение, който обмисляше внимателно всеки свой ход.

Магнетофонът беше в средата на масичката. Около него стояха четири празни бутилки бира.

— Кой ти каза за процеса? — Той си водеше и бележки, докато тя говореше.

— Едно момче, казва се Джон дел Греко. Учи право в Тулейн, в по-горния випуск. Миналото лято стажува в някаква голяма фирма в Хюстън, която е била в периферията на сраженията. Не е следил съвсем отблизо процеса, но е чул какви ли не приказки и слухове.

— И всичките фирми са били от Хюстън и Ню Орлиънс?

— Да, основните участници в спора поне. Но е имало компании от десетина други градове, които, естествено, са дошли със своите си защитници. Имало адвокати от Далас, Чикаго и няколко други места. Истински цирк.

— В каква фаза се намира процесът сега?

— След присъдата ще има обжалване пред Пети съдебен окръг на Апелативния съд. Молбата още не е подадена, но това трябва да стане до месец и нещо.

— Къде е тоя Пети съдебен окръг?

— В Ню Орлиънс. Някъде около двацет и четири месеца след постъпването ѝ тричленен съдебен състав ще изслуша страните и ще вземе решение. Губещата страна несъмнено ще поиска изслушване в пълен състав и това ще отнеме още три-четири месеца. Присъдата има достатъчно пропуски, за да се иска отменяне или връщане за нов преглед по реда на надзора.

— Какво значи преглед по реда на надзора?

— Апелативният съд може да направи три неща. Да потвърди присъдата, да я отмени или да намери достатъчно пропуски, за да върнат цялото дело за преразглеждане. Ако се върне, значи се налага преглед по реда на надзора. Освен това могат да потвърдят една част, да я отменят, да я върнат за преразглеждане и въобще да объркат съвсем нещата.

Грантам поклати безпомощно глава и продължи да драска усилено.

— Не мога да разбера защо някои хора искат да стават юристи.

— И аз си задавам тоя въпрос вече няколко пъти през последната седмица.

— Имаш ли някаква представа какво може да стане в Пети съдебен окръг?

— Никаква. Още не са го разглеждали. Ищците обвиняват ответниците във всякакви процедурни нарушения и като се има предвид характерът на дейността им, много от тях сигурно са верни. Би могло и да отменят присъдата.

— И тогава какво ще стане?

— Започва големият майтап. Ако една от страните не е доволна от тяхното решение, може да обжалва пред Върховния съд.

— Така, така.

— Всяка година във Върховния съд постъпват хиляди молби за обжалване, но той е особено придирчив по отношение на онова, което ще разглежда. Поради многото пари, натиска и характера на засегнатите проблеми нашето дело има доста добри шансове да бъде разгледано.

— Като се брои от днес, колко време ще му трябва на Върховния съд да се произнесе по него?

— Някъде от три до пет години.

— Розенбърг щеше да си умре от естествена смърт дотогава.

— Да, но в Белия дом може и да има демократ, докато старецът умре от естествена смърт. Така че по-добре да го ликвидираме сега, когато сме в състояние да предвидим кой ще дойде на негово място.

— Има някаква логика в тая работа.

— О, сценарият е просто съвършен. Ако си Виктор Матис и имаш само някакви си петдесет милиона, а искаш да станеш милиардер и можеш да претрепеш двама върховни съдии, без да ти мигне окото, сега му е времето.

— А какво ще стане, ако Върховният съд откаже да разгледа делото?

— Нашият човек няма проблеми, ако Окръжният съд потвърди присъдата. Но ако я отмени, а Върховният съд откаже да разгледа молбата му, тогава става сериозно. Според мен ще се върне пак

откъдето тръгна, ще заведе някакво дело за оспорване и ще опита всичко наново. Прекалено много пари са намесени, за да се оттегли да си ближе раните вкъщи. След като се погрижи да ликвидира Розенбърг и Дженсън, трябва да се предполага, че е поел път, от който връщане назад няма.

— Къде беше той по време на процеса?

— Някъде зад кулисите. Абсолютно невидим. Имай предвид, че ръководната му роля в групата съвсем не е обществено достойние. Преди да започне процесът, вече е имало трийсет и осем защитници на фирмени интереси. Имена не се споменават, само корпорации. От трийсет и осемте седем са на акционерен принцип с широко обществено участие и той не притежава повече от двацет процента във всяка. Другите са абсолютно частни и не можах да получа кой знае каква информация за тях. Но разбрах, че обикновено са собственост една на друга, а някои дори се притежават от първите седем. В тях е почти невъзможно да се пробие.

— Но той контролира всичко.

— Да. Подозирам, че притежава или контролира осемдесет процента от целия проект. Проверих четири от частните фирми и се оказа, че са регистрирани извън страната. Две на Бахамските, една на Каймановите острови. Дел Греко чул, че Матис действа чрез регистрирани в чужбина банки и компании.

— Спомняш ли си кои са седемте акционерни дружества?

— Повечето да. Бяха, естествено, изброени под линия в досието, но аз нямам копие от него. На по-голямата част вече възстанових на ръка.

— Може ли да го видя.

— Ще ти го дам. Но е смъртно опасно.

— Ще го прочета по-късно. Каж ми сега за снимката.

— Матис е от едно градче до Лафайет и в младите си години е представлявал доста добър източник на средства за политиците в Южна Луизиана. И тогава все е бил в сянка, все някъде отзад, дори когато е давал пари. Доста е похарчил за демократите на местна почва и за републиканците в национален мащаб. От тогава насам много големи клечки във Вашингтон са го канили на вечеря. Никога не е искал да се изтъква, но толкова пари трудно се скриват, особено пък когато се дават на политици. Преди седем години, когато президентът

беше вицепрезидент, посетил Ню Орлиънс с цел набиране на средства за Републиканската партия. Всичките големи тежкари били там, включително и Матис. Едно място на вечерята струвало десет хиляди долара, така че пресата се опитала да се промъкне вътре. И някакъв фотограф успял да щракне Матис да се ръкува с вицепрезидента. На другия ден снимката излязла във вестника. Чудесна е. Усмиват си се сладко като първи приятели.

— Лесно ще я намерим.

— Аз я залепих на последната страница на досието, просто за кеф. Голяма смешка, а?

— Ще се размажа от удоволствие.

— Матис изчезнал от сцената преди няколко години и сега се твърди, че живее на няколко места. Страшно ексцентрична личност. Дел Греко каза, че повечето хора го мислят за съвсем откачен.

Магнетофонът изпиука и Грей се наведе да смени лентата. Дарби се изправи и протегна дългите си крака. Той я наблюдаваше, докато нагласяше ролката. Две други вече бяха напълнени и съответно маркирани.

— Уморена ли си? — запита той.

— Не мога да спя напоследък. Още колко въпроса имаш?

— Още колко знаеш?

— Основното го минахме. Има някои празнини, които можем да попълним сутринта.

Грей изключи магнетофона и се изправи. Тя бе застанала до прозореца, протягаше се и се прозяваше. Той се отпусна на канапето.

— Какво стана с косата ти? — попита след малко Грей.

Дарби седна и опря стъпала на ръба на стола си. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в червено. Тя заби брадичка в коленете си.

— Оставих я в един хотел в Ню Орлиънс. Откъде знаеш за нея?

— Видях твоя снимка.

— Откъде?

— Всъщност бяха три. Две от годишника на Тулейн и една от университета на Аризона.

— Кой ти ги изпрати?

— Имам си хора. Пратиха ги по факса, така че не бяха много хубави. Но страхотната коса се виждаше ясно.

— Бих предпочела да не го беше правил.

— Защо?

— Всеки телефонен разговор оставя следи.

— Стига, Дарби. Позволи ми и аз да свърша нещо.

— Ти си ме шпионирал.

— Само малко предварителна информация, това е всичко.

— Повече няма да го правиш, ясно ли е? Ако искаш да научиш нещо от мен, просто попитай. Ако кажа не, не рови по-нататък.

Грантам сви рамене. Съгласен. Да забравим косата. Преминаваме към не толкова деликатни неща.

— И така, кой е подбрал Розенбърг и Дженсън? Матис не е юрист.

— Розенбърг е ясен. Дженсън е писал малко по въпроси, засягащи околната среда, но гласуваше твърдо против всякаква нова проучвателна дейност. Така че ако наистина има нещо общо между тях, то това е защитата на природата.

— И ти мислиш, че Матис сам е стигнал до това?

— Разбира се, че не. Някой гаден и зъл юридически мозък му е представил девет имена. Той има хиляда адвокати.

— И нито един във Вашингтон?

Дарби вдигна брадичка и смръщи вежди.

— Какво?

— Няма нито един адвокат във Вашингтон, така ли?

— Не твърдя такова нещо.

— Каза, струва ми се, че юридическите фирми били главно от Ню Орлиънс и Хюстън, и други градове. Не спомена Вашингтон.

— Много прибързваш — поклати глава Дарби. — Сецам се поне за две вашингтонски фирми, на които се натъкнах. Едната е „Уайт и Блазевич“, много стара, мощна и богата, крепост на републиканците, с четиристотин адвокати.

Грей се наведе рязко напред.

— Какво ти стана? — запита тя.

Той изведнъж скочи на крака, отправи се към вратата, после се върна.

— Това май ще пасне. Може би това е разковничето, Дарби.

— Слушам те.

— Чуваш ли, Дарби?

— Казах ти, че чувам.

Той застана до прозореца.

— Добре, значи миналата седмица някакъв адвокат от Вашингтон ми се обади три пъти по телефона. Представи се като Гарсия, но това не е истинското му име. Каза, че знае нещо и е видял нещо, свързано с Розенбърг и Дженсън, и че много иска да ми го съобщи. Но се уплаши и изчезна.

— Във Вашингтон има един милион адвокати.

— Два милиона. Но аз знам, че работи в частна фирма. Сам почти си го призна. Беше искрен и много се страхуваше, мислеше, че го следят. Питах го кои са те и той, естествено, не ми отговори.

— Какво стана с него?

— Бяхме си определили среща за миналата събота сутринта, но се обади по-рано и каза, че няма да стане. Имал жена и добре платена работа и нямало смисъл да рискува. Струва ми се, че разполага с копие от нещо, което искаше да ми покаже. Макар че сам нищо не спомена.

— Той би могъл да потвърди информацията ти.

— Ами ако работи в „Уайт и Блазевич“? Изведнъж стеснихме избора до четиристотин адвокати.

— За иглата и копата сено чувал ли си?

Грантам грабна чантата си, зарови в някакви книжа и, хоп, измъкна една черно-бяла снимка, дванайсет на осемнайсет.

— Ето го мистър Гарсия! — хвърли я в скута ѝ той.

Дарби се взря в лицето пред нея. Беше излязло съвсем ясно. Мъжът вървеше по претъпкан с хора тротоар.

— Както разбирам, не е позирал специално за нея, нали?

— Е, не съвсем. — Грантам крачеше напред-назад.

— Тогава откъде я имаш?

— Никога не разкривам източниците си.

— Плашиш ме, Грей Грантам — плъзна я тя на масичката и потърка очи. — Тук нещо ми намирисва на мръсно. Кажи ми, че не е някоя мръсотия.

— Е, има съвсем малко мръсотийка, така де. Хлапакът използваше един и същи уличен телефон, а това е грешка.

— Да, знам. Това е грешка.

— А аз исках да разбера как изглежда.

— Попита ли го дали желае да го снимат?

— Не.

— Тогава си постъпил възможно най-гадно.

— Добре де, възможно най-гадно. Но тъй или иначе го сторих, ето я снимката и тя може да се окаже нашата следа към Матис.

— Нашата ли?

— Да, нашата. Мислех, че искаш да разобличиш Матис.

— Така ли казах? Искам да си плати, но май ще предпочета да го оставя на мира. Покрай него станах религиозна, Грей. Толкова кръв видях напоследък, че ще ми държи дълго време. Ти поеми топката, ако искаш, и давай нататък.

Той не чу последните й думи. Беше зает да кръстосва стаята от прозореца до барчето и обратно.

— Ти спомена две фирми. Коя е другата?

— „Брим, Стърнс и не знам си кой“. Нямах възможност да ги проверя. Малко е странно, защото нито една от тях не е регистрирана като защитник на процеса, но и двете, особено „Уайт и Блазевич“ непрекъснато се появяваха, докато работех по досието.

— Колко е голяма тая, втората?

— Мога да проверя утре.

— Колкото „Уайт и Блазевич“ ли е?

— Съмнявам се.

— Помъчи се да отгатнеш. Колко голяма?

— Двеста адвокати.

— Добре. Значи стигнахме до шестстотин адвокати в две фирми. Ти си юристка, Дарби. Как можем да открием Гарсия?

— Не съм юристка и не съм частен детектив. Ти си журналистът, който прави разследвания. — Не й хареса това „ние“.

— Да, ама аз никога не съм влизал в такава кантора, като се изключи разводът.

— Тогава си голям късметлия.

— Как можем да го намерим?

Тя взе отново да се прозява. Говореха вече три часа и беше изтощена. Можеха да продължат и сутринта.

— Не знам как да го намерим, пък и, честно казано, не съм мислила по въпроса. Нека сега да поспим, а утре ще ти обясня.

Грантам изведнъж се укроти. Дарби се изправи, отиде до бара и си наля чаша вода.

— Да си прибера нещата — завдига лентите от масата той.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита тя.

— Може би.

Дарби замълча за миг, после погледна към канапето.

— Ще имаш ли нещо против да спиш тук тая нощ? Искам да кажа, не съм спала като хората от доста време насам, а имам нужда от почивка. Ще бъде, тъй де, ще ми е приятно да знам, че си тук.

Той преглътна с мъка и погледна канапето. И двамата погледнаха натам. Беше не повече от метър и петдесет и не изглеждаше никак удобно.

— Естествено — прие удара мъжки той.

— Малко ме е страх, нали разбираш?

— Разбирам.

— Хубаво е да има някой като теб наблизо — примигна мило тя и Грей се разтопи.

— Нямам нищо против — заяви той. — Бъди спокойна.

— Благодаря.

— Заклучи вратата, скачай в леглото и приятни сънища. Аз съм тук и всичко ще е наред.

— Благодаря. — Тя кимна и се усмихна лъчезарно, после затвори вратата към спалнята.

Той се заслуша. Тя не я заключи.

Грей Грантам седеше на канапето в мрака и се взираше в нейната врата. Малко след полунощ задряма, после заспа. Коленете му почти опираха брадичката.

Нейният шеф беше Джаксън Фелдман, главният редактор, и това тук беше нейна територия и тя нямаше намерение да търпи никакви щуротии от никого, освен от мистър Фелдман. Особено пък от някой нахален хлапак като Грей Грантам, който бе застанал пред вратата на мистър Фелдман като същински доберман. Тя го унищожи с поглед, а той ѝ се озъби и това продължаваше вече десет минути, откакто шефовете се събраха вътре и затвориха вратата. Не знаеше защо Грантам чака отвън. Но това тук беше нейна територия.

Телефонът ѝ извънтя и Грантам изрева:

— Никакви разговори!

Тя мигом почервения и чак зяпна от изумление. После вдигна слушалката и след минута заяви:

— Съжалявам, но мистър Фелдман има съвещание. — Впи унищожителен поглед в Грантам, който клатеше глава, сякаш я предизвикваше. — Да, ще му предам да ви се обади веднага щом се освободи. — Тя затвори.

— Благодаря! — каза Грантам и това я завари неподготвена.

Беше готова да му се сопне с нещо гадно, но неговото „Благодаря!“ просто ѝ затвори устата. Той ѝ се усмихна. И това я вбеси още повече.

Беше пет и трийсет, време да си тръгва, но мистър Фелдман я бе помолил да остане. А оня още ѝ се хилеше, застанал до вратата на някакви си два-три метра от бюрото. Никога не бе харесвала Грей Грантам. Но в края на краищата малко хора в тоя вестник наистина ѝ харесваха. Появи се един от стажантите в редакция „Новини“ и се насочи към вратата, но доберманът му препречи пътя.

— Извинявай, но сега не можеш да влезеш — заяви Грантам.

— И защо да не мога?

— Имат съвещание. Остави си нещата при нея. — Той посочи секретарката, която мразеше да бъде сочена с пръст и да бъде споменавана просто като „нея“. Беше тук от двайсет и една години.

Младокът обаче не се даваше така лесно.

— Нямам нищо против. Но мистър Фелдман ми нареди да донеса тук тези материали точно в пет и трийсет. Сега е точно пет и трийсет, аз съм тук и материалите също.

— Слушай, всички се гордеем с теб. Но сега не можеш да влезеш, разбираш ли? Просто остави нещата си при тази любезна дама ей там. И утре е ден. — Грантам застана неподвижно пред вратата. Изглеждаше готов за бой, ако хлапето продължеше да настоява.

— Аз ще се оправя с тях — каза секретарката, взе материалите и новинарчето си тръгна.

— Благодаря! — заяви отново високо Грантам.

— По мое мнение си много груб — озъби се тя.

— Казах само „Благодаря!“ — опита да се направи на обиден той.

— Наистина си голям нахал.

— Благодаря!

Вратата изведнъж се отвори и отвътре някой извика:

— Грантам!

Той се ухили самодоволно и влезе. Джаксън Фелдман стоеше прав зад бюрото си. Връзката му бе разхлабена до второто копче на ризата, а ръкавите бяха навити до лактите. Беше висок метър и деветдесет и пет, без грам тлъстина по себе си. Бе на петдесет и осем, пробягваше по два маратона на година и работеше по петнайсет часа на ден.

Смит Кийн също стоеше прав и държеше четирите страници резюме на материала, плюс копие от възпроизведеното на ръка от Дарби досие. Екземплярът на Фелдман лежеше на бюрото. И двамата изглеждаха като замаяни.

— Затвори вратата — нареди Фелдман.

Грантам затвори и седна на крайчеца на някаква маса. Никой не проговори.

Фелдман разтърка силно очи, после погледна Кийн.

— Нямам думи! — най-накрая заяви той.

— Шеметно е, нали? — усмихна се Грей. — Поднасям ви най-голямата сензация от двайсет години насам и вие сте толкова развълнуван, че нямате думи, тъй ли?

— Къде е Дарби Шоу? — попита Кийн.

— Не мога да ви кажа. Това е част от сделката.

— Каква сделка? — продължи да пита Кийн.

— И това не мога да ви кажа.

— Кога си говорил с нея?

— Снощи и отново тая сутрин.

— И това в Ню Йорк?

— Какво значение има къде сме говорили? Говорихме, ясно ли е?

Тя говори. Аз слушах. После се прибрах вкъщи. Написах резюмето. Какво мислите по въпроса?

Фелдман бавно сгъна тънкото си тяло и се отпусна на стола.

— Какво знаят в Белия дом?

— Не съм сигурен. Верхик казал на Дарби, че е било предадено на Белия дом миналата седмица и по това време Федералното бюро смятало, че тая следа трябва да се провери. После, поради неznайно каква причина, след като го получили в Белия дом, ФБР преустановило разследването. Това е всичко, което знам.

— Колко е дал Матис на президента преди три години?

— Милиони. Буквално всичките чрез безброй частни фирми, които той контролира. Този човек е много хитър. Разполага с всякакви адвокати, които измислят хиляди начини да се разпращат пари тук и там. Вероятно е съвсем законно.

Редакторите се мъчеха да мислят. Трябваше им време. Бяха зашеметени, сякаш са преживели някаква бомбена експлозия. Грантам се чувстваше много горд и люлееше крака под масата като седнало на кея дете.

Фелдман бавно взе защипаните с кламер листа и зарови в тях, докато накрая намери снимката на Матис и президента. Главният редактор на „Вашингтон Поуст“ поклати глава.

— Това нещо е абсолютна бомба, Грей — рече Кийн. — Не бива да го пускаме, без да е сериозно потвърдено. По дяволите, може да се окаже най-сложното нещо за доказване на света. Работата е страшно сериозна, момче.

— Как смяташ да го направиш? — запита Фелдман.

— Имам една-две идеи.

— Бих искал да ги чуя. Може да те ликвидират заради това нещо. Грантам скочи от масата и мушна ръце в джобовете си.

— Първо, ние ще се опитаме да открием Гарсия.

— Ние ли? Кой са тия „ние“? — запита Кийн.

— Добре де, аз. Аз. Ще се опитам да открия Гарсия.

— Момичето ще участва ли в тая работа? — продължи да разпитва Кийн.

— Не мога да отговоря. Това е част от сделката.

— Трябва да отговориш — настоя Фелдман. — Помисли какво ще стане с нас, ако тя загине, докато ти помага да си направиш материала. Прекалено е рисковано. И така, къде е момичето и какво сте решили да правите?

— Няма да ви кажа къде е. Тя е мой източник, а аз винаги пазя източниците си. И второ, тя няма да ми помага при разследването. Просто е мой източник, ясно ли е?

Двамата се вторачиха в него с изумление. После се спогледаха и накрая Кийн сви рамене.

— Имаш ли нужда от помощ? — запита Фелдман.

— Не. Тя настоява да го направя сам. Много е уплашена и това е напълно разбираемо.

— Аз се уплаших само като го четох това дяволско нещо — рече Кийн.

Фелдман наклони стола си назад и вдигна крака на бюрото. Четирийсет и шести номер. Той се усмихна. За първи път.

— Трябва да почнеш с Гарсия. Ако не успееш да го откриеш, може с месеци да ровиш около Матис и пак да няма как да вържеш нещата. А преди да почнеш да ровиш около Матис, трябва да поговорим. Ти си ми някак симпатичен, Грантам, и не си струва да те убият за такова нещо.

— Всяка дума, която напишеш, минава през мен, ясно ли е? — намеси се Кийн.

— А аз искам ежедневен доклад — продължи Фелдман.

— Дадено.

Кийн застана до стъклената стена и се загледа в лудницата, царяща в залата. Всеки ден поне по пет-шест пъти настъпваше хаос, но към пет и половина наставаше пълна неразбория. Пишеха се новините, а второто заседание за одобрение на материалите започваше в шест и трийсет.

Фелдман наблюдаваше всичко от бюрото си.

— Това би могло да сложи край на засушаването — рече той, без да поглежда Грей. — Колко стана, пет години ли? Или шест?

— Кажете по-добре седем — обади се Кийн.

— Написал съм и някои добри материали в това време — озъби се, за да се защити Грантам.

— Разбира се — отвърна Фелдман, все още вперил поглед в залата. — Но все втора и трета ръка. Последният голям шлем беше преди доста години.

— Имаше и много самостоятелни акции — добави услужливо Кийн.

— На всеки може да се случи — заяви Грей. — Но този голям шлем ще е в последния кръг на световния шампионат. — Той отвори вратата.

— Внимавай да не пострадаш — изглежда го смръщено Фелдман. — И не позволявай и тя да пострада. Разбра ли?

Грей се усмихна и си тръгна.

Наближаваше площад Томас, когато видя зад себе си сините светлини. Ченгето не го задмина, а остана на метър зад него. Грей забравяше за ограничението в скоростта и въобще не поглеждаше спидометъра си. Щеше да е третата му глоба за шестнайсет месеца.

Той спря на малък паркинг до блока, в който живееше. Беше тъмно и сините светлини проблясваха в огледалото му. Разтърка слепоочията си.

— Излизайте навън — нареди полицаят, застанал до калника.

Грей отвори вратата и изпълни заповедта. Полицаят беше негър и изведнъж взе да се хили. Беше Клийв. Той посочи патрулната кола.

— Влизай вътре.

Двамата седнаха един до друг под сините светлини и се загледаха в спрялото отпред волво.

— Защо правиш това с мен? — запита Грей.

— Имаме си норма, Грантам. Трябва да спрем едни-колко си бели и да ги потормозим. Шефът иска нещата да са балансирани. Белите ченгета спират невинните бедни чернокожи, така че ние, черните, трябва да спираме невинните богати бели братя.

— Предполагам, че ще искаш да ми сложиш белезници и да ме пребиеш до смърт.

— Само ако много ме помолиш. Старшия не може повече да говори.

— Какво е станало?

— Надушил е нещо кофти в службата. Уловил е един-два кофти погледа. И е дочул туй-онуй.

— Като например.

— Ами например, че говорят за тебе и колко много им трябва да разберат какво знаеш. Мисля, че те подслушват.

— Хайде бе, Клийв. Той сериозно ли ги приказва тия?

— Чул е да си говорят за тебе и как си задавал разни въпроси за някакъв пеликан или нещо подобно. Бая си ги стреснал.

— Той какво е чул за тая история?

— Само че ти си подлудял по нея, а тях това доста ги е притеснило. Те са мнителни гадняри, Грей. Старшия казва да внимаваш къде ходиш и с кого говориш.

— И повече няма да се срещаме, така ли?

— Известно време не. Той иска да се скатае и да предава нещата чрез мене.

— Така ще правим тогава. Имам нужда от помощта му, но ти му кажи и той да внимава. Работата е много деликатна.

— Какво е това нещо с пеликана?

— Не мога да ти обясня сега. Но ти кажи на Старшия, че може да му струва живота.

— Не и на Старшия, братче. Той е по-хитър от всичките там, взети заедно.

Грей отвори вратата и излезе.

— Благодаря ти, Клийв.

— Ще бъда наблизко. — Той включи сините светлини. — Следващите шест месеца съм нощна, та ще гледам да те държа под око.

— Благодаря.

* * *

Рупърт плати кифличката с канела и седна на едно високо столче с лице към тротоара. Беше полунощ, точно полунощ, и животът в Джорджтаун полека-лека замираше. Няколко коли профучаха по Мстрийт, а последните останали пешеходци се отправиха към домовете си. Кафенето беше пълно, но не претъпкано. Той отпи глътка кафе.

Мъжът, който се приближаваше по тротоара, изглеждаше познат. След няколко минути вече седеше на съседното столче. Имаше нещо мазно в тоя човек. Беше се запознал с него преди няколко дена в Ню Орлиънс.

— И какъв е резултатът значи? — запита Рупърт.

— Не можем да я открием. И това ни тревожи, защото днес получихме някои доста лоши новини.

— И?

— Ами чухме разни приказки, непотвърдени засега, че лошите момчета са превъртели и че най-лошото момче иска да почне да избива наред. Парите не са проблем и ония гласчета ни шепнат, че той ще даде мило и драго да потули тая работа. Сега праща големите асове с големите пушки. Те, разбира се, казват, че е откачен, но той е страшен мръсник, а с много пари могат да се убият много хора.

Тези приказки за убиване не развълнуваха особено Рупърт.

— Кой е наред?

— Момичето. И според мене всеки друг, който случайно знае за оная папчица.

— Значи какво трябва да правя аз?

— Помотай се из града. Ще се срещнем утре вечер по същото време. Ако намерим момичето, твой ред е.

— Как смятате да я намерите?

— Ние мислим, че е в Ню Йорк. Имаме си начини.

Рупърт отчупи парче кифла и го пъкна в устата си.

— Къде би отишъл ти?

Пратеникът си представи половин дузина места, където би могъл да иде. Но, по дяволите, те бяха все като Париж и Рим, и Монте Карло, все места, които бе виждал и където всички ходеха. Не можеше да се сети за онова единствено, екзотично място, където би избягал да се скрие за цял живот.

— Не знам. Ти къде би отишъл?

— В Ню Йорк. Можеш да живееш там години и да не те намерят. Говориш езика, знаеш правилата. Това е идеалното скривалище за американците.

— Да-а, струва ми се, че си прав. Мислиш ли, че е там?

— Не знам. На моменти е умна. После има лоши периоди.

Пратеникът скочи от столчето.

— До утре — сбогува се той.

Рупърт махна с досада. Какъв безумен тъпанар, господи, помисли си той. Обикаля и разнася шепнешком важни съобщения по кафенета и бирарии. После ще се върне тичешком при шефа си да му разкаже всичко най-подробно.

Той хвърли пластмасовата чаша в кошчето и излезе на улицата.

Във фирмата „Брим, Стърнс и Кидлоу“ имаше сто и деветдесет адвокати — така поне се твърдеше в последното издание на Юридическия справочник на Мартиндейл и Хабел. А в „Уайт и Блазевич“ бяха четиристотин и дванайсет, така че Гарсия трябваше — така поне се надявах — да се търси сред само някакви си шестстотин и двама прависти. Но ако Матис бе използвал и други фирми във Вашингтон, тогава този брой се увеличаваше и те губеха всякакъв шанс.

Както и се очакваше, в „Уайт и Блазевич“ нямаше служител на име Гарсия. Дарби провери за някое друго испанско име, но не откри нищо. Фирмата беше от ония снежнобели учреждения, където се носеха само копринени чорапи, всички бяха завършили най-престижни университети, а имената им бяха дълги и обикновено завършваха с римска цифра. Тук-там се срещаха и жени, но само две бяха съдружници. Повечето бяха приети след 1980-а. Ако оживееше и успееше да завърши това право, нямаше да се засили да работи на конвейера на „Уайт и Блазевич“.

Грантам бе предложил тя да провери за испански имена, защото Гарсия звучеше малко странно като псевдоним. Може пък младежът да бе от испански произход и тъй като Гарсия е твърде популярно име за тях, може автоматично да му бе дошло наум. Нищо обаче не стана. В тази фирма нямаше такива хора.

Според справочника клиентите ѝ бяха мощни и богати. Предимно банки и нефтени компании. Четирима от ответниците в процеса бяха упоменати като клиенти, но не и мистър Матис. Имаше химически фирми и корабоплавателни компании. „Уайт и Блазевич“ представляваха също правителствата на Южна Корея, Либия и Сирия. Колко тъпо, помисли си тя. Враговете ни наемат нашите адвокати, за да влияят на правителството ни. Какво пък, човек можеше да си наеме адвокат за всичко.

„Брим, Стърнс и Кидлоу“ бе умалена версия на „Уайт и Блазевич“, но — ура! — тук имаше четири испански имена. Тя си ги записа веднага. Двама мъже и две жени. Реши, че фирмата сигурно е била съдена за расова и полова дискриминация. През последните десет години бяха назначили какви ли не хора. Списъкът на клиентите не криеше никакви изненади: нефт и газ, застрахователно дело, банки, контакти с администрацията. Доста скучна история.

Вече час седеше в един ъгъл в юридическата библиотека „Фордам“. Беше петък сутринта, десет часът в Ню Йорк и девет в Ню Орлиънс и вместо да се крие в библиотека, където никога не бе влизала преди, тя трябваше да е на лекция по федерално право при професор Алек. Никога не го бе харесвала, но сега той просто ужасно ѝ липсваше. Алис Старк щеше да седи до нея. Един от най-шантавите ѝ колеги, Д. Роналд Петри, когото много обичаше, щеше да седи зад нея, да я врънка за среща и да прави похотливи намеци. И той ѝ липсваше. Липсваха ѝ тихите утрини на балкона на Томас и чашата кафе в очакване Френският квартал да се отърси от паяжините на съня и да се събуди за живот. Липсваше ѝ мирисът на одеколona по халата му.

Тя благодари на библиотекарката и излезе навън. На Шейсет и втора зави на изток, към парка. Беше прекрасна октомврийска утрин, с чисто небе и хладен вятър. По-различно от Ню Орлиънс наистина, но при дадените обстоятелства едва ли можеше да се наслади както трябва на приятната промяна. Беше с ново яке и се бе увила с шала чак до брадичката. Косата беше още тъмна, но поне нямаше да я реже повече. Реши да върви и да не се обръща. Тях може би ги нямаше, но знаеше, че ще минат години, преди да излиза на улицата, без да се страхува.

Дърветата в парка сияеха в жълто, оранжево и червено. Листата им трептяха на вятъра и кротко падаха. Тя зави на юг. Ще си тръгне утре и ще прекара няколко дни във Вашингтон. Ако оцелее, тогава ще напусне страната. Може да иде на Карибските острови. Беше ходила там два пъти — имаше поне хиляда островчета, където повечето хора говореха някакъв английски.

Сега е моментът да замине. Бяха изгубили следите ѝ, а и тя вече бе проверила какви полети има за Насау и Ямайка. До вечерта може да е там.

Намери един телефон с монети в дъното на някакво кафене на Шесто авеню и набра номера на Грей в редакцията.

— Аз съм — каза.

— Браво, браво! Страхувах се, че вече си духнала към другия край на света.

— Мисля по въпроса.

— Може ли да изчакаш една седмица?

— Сигурно. Ще дойда утре. Какво откри?

— Събирам разни боклуци. Извадих копия от годишните баланси на седемте акционерни дружества, замесени в делото. Матис не се води нито управител, нито директор в коя да е от тях.

— Нещо друго?

— Навъртях хиляда телефонни разговора. Вчера прекарах три часа из съдилищата да търся Гарсия.

— Няма да го намериш в съдебна зала, Грей. Той не е адвокат, който се явява в съда. Работи в правна фирма, която обслужва компании и корпорации.

— Да разбирам ли, че имаш по-добро предложение?

— Няколко при това.

— Добре тогава, просто сядам тук и те чакам.

— Ще ти се обадя, щом пристигна.

— Не звъни вкъщи.

Тя замълча за миг.

— Мога ли да попитам защо?

— Има вероятност някой да ме подслушва, а може и да ме следи. Един от най-сигурните ми източници смята, че съм разбутал достатъчно гнезда на оси, за да ме поставят под наблюдение.

— Страхотно. И ти искаш аз да дотичам при теб, за да работим заедно?

— Няма страшно, Дарби. Просто трябва да сме внимателни.

Тя стисна слушалката и изскърца със зъби.

— Как се осмеляваш ти да ми говориш, че трябва да съм внимателна. От десет дни се измъквам изпод бомби и куршуми, а ти си толкова нахален, че ми говориш за внимание. Защо не се гръмнеш, Грантам? Може би не трябва въобще да се захващам с тебе.

Настана мълчание и тя се озърна. Двамата мъже на най-близката маса я изгледаха стреснато. Неволно бе повишила глас. Тя им обърна

гръб и пое дълбоко дъх.

— Извинявай — заговори бавно Грантам. — Аз само...

— Нищо де, нищо.

Той почака малко.

— Добре ли си?

— Страхотно. Никога не съм се чувствала по-прекрасно.

— Ще дойдеш ли във Вашингтон?

— Не знам. Тук съм в безопасност, а ще бъда още по-сигурна, когато се кача на някой самолет и се махна от тая страна.

— Разбира се, но на мен ми се струваше, че ти беше хрумнала оная страшна идея да откриеш Гарсия, а след това... кой знае, може би да разобличиш Матис. Мислех, че си вбесена, обзета от морално възмущение и тласкана от желание за отмъщение. Какво ти стана?

— Ами да кажем, че съм обзета и от горещото желание да доживея до двацет и петия си рожден ден. Не съм егоистка, но може би бих желала да посрещна и трийсетия. Няма да е зле, нали?

— Разбирам.

— Не съм убедена, че разбираш. Струва ми се, че повече си загрижен за една награда „Пулицър“ и слава, отколкото за хубавичката ми главица.

— Уверявам те, че не е така. Имай ми доверие, Дарби. Нищо няма да ти се случи. Ти ми разказа живота си. Трябва да ми вярваш.

— Ще си помисля.

— Не ми прозвуча много убедено.

— То и не беше. Дай ми малко време.

— Добре.

Тя затвори и си поръча геврече. Наоколо се смесваха десетина чужди езици. Кафенето изведнъж се напълни с хора. Бягай, бягай, нашепваше здравият ѝ разум. Вземи такси до летището. Плати в брой един билет до Маями. После намери първия полет на юг и скачай в самолета. Нека Грантам продължи да се рови. Пожелай му успех! Той е много добър и ще намери начин да изкара на бял свят тая история. А тя ще я прочете един ден, излегната на облян в слънце плаж с чаша пина колада в ръка, и от време на време ще поглежда към сърфистите, които се носят грациозно по вълните.

Пъна куцукаше по тротоара. Мярна го през прозореца. Беше някъде из тълпата. Устата ѝ пресъхна, зави ѝ се свят. Той не погледна

вътре. Просто мина покрай нея. Стори ѝ се някак завеян. Тя изтича, застана зад вратата и го проследи с поглед. Пъна стигна до ъгъла на Шесто авеню и Петдесет и осма и зачака светофара. Тръгна да пресича Шесто, но се отказа и пресече Петдесет и осма. Едно такси едва не го отнесе.

Не отиваше никъде, просто се разхождаше, накуцвайки леко.

Крофт мярна хлапето, докато слизаше от ескалатора. Беше с някакъв друг млад адвокат; не носеха куфарчета, значи бяха тръгнали на обяд. Макар и със закъснение. След пет дни вглеждане в какви ли не адвокати Крофт им бе изучил привичките.

Сградата се намиреше на Пенсилвания авеню и „Брим, Стърнс и Кидлоу“ заемаха от третия до осмия етаж. Гарсия излезе навън заедно със своя приятел и двамата тръгнаха по тротоара, заливайки се от смях. Нещо много смешно явно. Крофт ги последва, като се движеше възможно най-близо зад тях. Те се смяха цели пет преки, докато най-накрая стигнаха, както и бе предположил, някакъв моден вегетариански ресторант, в който се хранеха преуспяващи млади хора, и влязоха вътре да хапнат набързо.

Крофт звъня три пъти, докато накрая се свърза с Грантам. Беше почти два часът и обедната почивка вече приключваше, та ако Грантам искаше да хване пиленцето, трябваше да седи по-близо до проклетия телефон. Грей тръшна слушалката. Щяха да се срещнат в сградата.

На връщане Гарсия и неговият приятел вървяха малко по-бавно. Беше хубав петъчен ден и те се наслаждаваха на кратките мигове, в които се бяха откъснали от сивото си ежедневие, отдадено на съдебни дела или каквото там правеха срещу двеста долара на час. Крофт сложи очилата и тръгна след тях на почетно разстояние.

Грей чакаше във фоайето близо до асансьорите. Крофт беше непосредствено зад тях във въртящата се врата. Той посочи бързо техния човек, Грей го видя и натисна копчето на асансьора. Вратата се отвори и той влезе точно преди Гарсия и неговия приятел. Крофт не се качи.

Гарсия натисна цифрата шест частица от секундата преди Грей. Грантам се зачете във вестника си и се заслуша в разговора им. Двамата адвокати говореха за футбол. Хлапакът нямаше повече от

двайсет и седем-осем години. Гласът му беше донякъде познат, но той го бе чувал само по телефона, а в него нямаше нищо специфично, което да го отличава от другите. Лицето му беше съвсем близо, но не можеше да го разглежда. Интуицията му нашепваше да действа. Хлапакът приличаше много на човека от снимката и работеше в „Брим, Стърнс и Кидло“, а един от многобройните им клиенти беше мистър Матис. Щеше да опита, но предпазливо. Беше репортер. Неговата работа бе да нахълтва навсякъде и да задава въпроси.

Те слязоха на шестия етаж, като продължаваха да дърдорят за отбора на Червенокожите, а Грей се затътри зад тях, като небрежно си четеше вестника. Фоайето беше богато и тежко, с полилеи и персийски килими. На едната стена с дебели златни букви бе изписано името на фирмата. Адвокатите спряха при секретарката да проверят търсил ли ги е някой по телефона.

Грей се запъти самоуверено към секретарката, която го изгледа внимателно.

— Мога ли да ви услужа с нещо, сър? — запита тя с тон, който означаваше: какво, по дяволите, искаш?

Грей беше подготвен за всичко.

— Имам среща с Роджър Мартин. — Бе открил името в телефонния указател и се бе обадил преди една минута от фоайето, за да е сигурен, че адвокатът Мартин днес е на работа. В указателя на сградата се посочваше, че фирмата заема от трети до единайсети етаж, но номерата на всичките сто и деветдесет адвокати не фигурираха вътре. С помощта на „Жълтите страници“ проведе набързо десетина разговора, за да открие по един адвокат на етаж. Роджър Мартин беше човекът на шестия етаж.

Той се взря смръщено в секретарката.

— Два часа я мотаем тая среща.

Това доста я озадачи, но тя не можа да измисли какво да каже. Грей изчезна зад ъгъла и тръгна по коридора. Пред себе си мярна Гарсия да влиза в стаята си четири врати по-надолу.

На табелката до вратата пишеше „Дейвид М. Андъруд“. Грей не почука. Искаше да проведе атаката светкавично и евентуално да се измъкне светкавично. Мистър Андъруд закачаше сакото си в стенния гардероб.

— Здравейте. Аз съм Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. Търся човек на име Гарсия.

Андъруд замръзна и смръщи вежди в недоумение.

— Как се озовахте тук? — запита той. Гласът изведнъж прозвуча страшно познато.

— Просто влязох. Вие сте Гарсия, нали?

Адвокатът посочи табелата на бюрото, където със златни букви бе изписано „Дейвид М. Андъруд“.

— На този етаж няма човек, който се казва Гарсия. Не знам във фирмата да работи служител с такова име.

Грей се усмихна, сякаш се включваше в играта. Андъруд беше уплашен. Или ядосан.

— Как е дъщеричката? — запита Грей.

Андъруд се бе надигнал и сега тръгна към него. Явно почваше да се безпокои.

— Коя по-точно?

Тук нещо не пасваше. Гарсия бе заявил изрично, че се притеснява за дъщеря си, която беше още бебе, и ако имаше повече от една, щеше да я спомене.

— По-малката. А съпругата ви?

Андъруд беше вече на една ръка разстояние и се приближаваше още. Беше ясно, че не се бои от физически контакти.

— Нямам съпруга. Разведен съм. — Той вдигна левия си юмрук и за миг Грей си помисли, че е превъртял. После видя четирите пръста. Без пръстени. Няма съпруга. Няма пръстен. Гарсия обожаваше жена си и при него нямаше да мине без пръстен. Време беше да си тръгва.

— Какво искате? — запита настойчиво Андъруд.

— Мислех, че Гарсия е на тоя етаж — взе да отстъпва към вратата Грей.

— Вашият приятел Гарсия адвокат ли е?

— Да.

Андъруд явно се поуспокои.

— Не и в тази фирма. Имаме Перес и Ернандес, и май че още един. Но Гарсия не познавам.

— Какво пък, това е голяма фирма — заяви Грей от вратата. — Извинявайте, че ви притесних.

Андъруд вървеше след него.

— Вижте, мистър Грантам, ние не сме свикнали при нас да нахълтват репортери по тоя начин. Ще повикам охраната и те може би ще ви помогнат.

— Не е необходимо. Благодаря. — Грантам тръгна по коридора. Андъруд се обади на охраната.

В асансьора Грей почна да се ядосва. Беше сам и затова заруга на глас. После се сети за Крофт и вече ругаеше него, когато вратата се отвори. Самият Крофт беше във фоайето, близо до външните телефони. Успокой се, каза си Грантам.

Двамата излязоха заедно.

— Не стана — заяви Грей.

— Говори ли с него?

— Аха. Сбъркахме адреса.

— По дяволите, сигурен бях, че е той. Беше хлапето от снимката, нали?

— Не. За малко, ама не успя. Продължавай да дебнеш.

— Наистина взе да ми писва, Грантам, и...

— За това ти се плаща, нали така? Изкарай още една седмица, а? Има и по-тежка работа, знаеш.

Крофт спря. Грей продължи по тротоара.

— Още една седмица, и приключвам — изрева фотографът.

Грантам му махна с ръка. После отключи спряното на забранено волво и изфуча обратно в редакцията. Не беше добър ход. Напротив, доста глупав се оказа, а за неговия опит такива грешки бяха неппростими. Щеше да го пропусне в днешния си разговор с Джаксън Фелдман и Смит Кийн.

* * *

Фелдман го бил търсил, каза един колега, и той бързо се отправи към кабинета му. Усмихна се сладко на секретарката, която беше готова да му издере очите. Кийн и Хауард Краутхамър, отговорният редактор, също бяха там. Кийн затвори вратата и подаде на Грей един вестник.

— Видя ли го това?

Беше нюорлианският вестник „Таймс Пикаюн“ и на първа страница имаше материал за смъртта на Верхик и Калахан заедно с големи снимки. Той го прочете набързо, докато останалите го наблюдаваха. Говореше се за приятелството им и за странната гибел на двамата в рамките на шест дни само. Споменаваше се и Дарби Шоу, която изчезнала. Но нито дума за досието.

— Струва ми се, че заекът е изскочил от торбата — заяви Фелдман.

— Тук няма нищо освен най-основните факти — каза Грей. — Можехме да пуснем подобно нещо преди три дни.

— И защо не го направихме? — обади се Краутхамър.

— Не виждам нищо интересно. Два трупа, името на едно момиче и хиляди въпроси, на нито един от които не отговарят. Намерили са някое ченге, което е пропяло, но то не знае нищо, освен че е пролята нечия кръв.

— Но те са започнали да ровят, Грей — намеси се Кийн.

— Искаш да ги спра ли?

— От „Таймс“ са поели нещата в свои ръце — продължи Фелдман. — Ще пуснат историята още утре или в неделя. Какво знаят те?

— Защо мен питаш? Слушайте, възможно е да имат копие от досието. Не е много вероятно, но е възможно. Но не са говорили с момичето. Тя е наша, ясно ли е?

— Надяваме се — процеди през зъби Краутхамър.

Фелдман потърка очи и се загледа в тавана.

— Да приемем, че имат копие от досието и знаят, че тя го е написала, а сега е изчезнала. Не могат да го потвърдят в този момент, но няма да се побоят да го споменат, без да се цитира името на Матис. Знаят, да речем, че Калахан ѝ е бил преподавател покрай другото, донесъл е досието тук и го е дал на стария си приятел Верхик. Сега те и двамата са мъртви, а тя бяга и се крие. Доста добра история, не смяташ ли, Грей?

— Направо си е голям удар — изсъска Краутхамър.

— Това са трошици в сравнение с онова, което предстои да се разкрие — поклати глава Грей. — Не искам да пускам нищо сега, защото това е върхът на айсберга и ще възбуди любопитството на

всеки вестник в страната. Нямаме нужда да ни се стоварят хиляда репортери на главата.

— Аз казвам да пуснем материал — продължи да упорства Краутхамър. — Ако не успеем, „Таймс“ ще ни удари в земята.

— Не можем да го пуснем — каза Грей.

— Защо не?

— Защото аз няма да го напиша, а ако някой друг оттук го напише, тогава губим момичето. Много просто, нали? Тя в момента точно се чуди дали да вземе някой самолет и да напусне страната. Една грешка от наша страна, и дим да я няма.

— Но тя вече си изпя песничката — каза Кийн.

— Дадох ѝ дума, ясно ли е? Няма да напиша нищо, докато не вържем така нещата, че да можем да назовем Матис. Много е просто.

— Ще я използваш, нали?

— Тя е моят източник. Но не е в града.

— Ако в „Таймс“ имат досието, тогава знаят за Матис — прекъсна го Фелдман. — А ако знаят за него, обзалагам се, че се скъсват от бачкане да го потвърдят. Ами ако ни изпреварят?

— Ще си седим кротичко на задниците и ще изпуснем най-голямата сензация, за която съм чувал от двайсет години насам — изгрухтя с отвращение Краутхамър. — Аз казвам да пуснем каквото имаме. Може да се плъзгаме само по повърхността, но и така си е страшна история. Сега е моментът.

— Не! — заяви Грей. — Няма да я напиша, докато не я имам цялата.

— И колко време може да отнеме това? — попита Фелдман.

— Може би седмица.

— Не разполагаме с цяла седмица — отсече Краутхамър.

Грей се бореше отчаяно.

— Ще разбере какво знаят в „Таймс Пикаюн“, само ми дайте четирийсет и осем часа.

— Ще пуснат нещо утре или в неделя — повтори Фелдман.

— Да пускат. Обзалагам се на колкото искате, че ще бъде същата история, вероятно със същите снимки от документите им. Вие, извинете, отивате твърде далеч в предположенията си. Допускате, че те имат копие от досието, но оная, която го е написала, няма такава. И

ние нямаме. Нека да изчакаме и да видим какво ще напишат, после ще продължим от там нататък.

Редакторите се спогледаха: Краутхамър клатеше глава в безсилие, а Кийн беше угрижен. Но шефът бе Фелдман и той каза:

— Добре. Ако пуснат нещо сутринта, ще се срещнем тук на обяд и ще го погледнем.

— Чудесно — възкликна Грей и се отправи към вратата.

— Гледай да действаш по-бързичко, Грантам — подвикна подире му Фелдман. — Не можем да го протакаме още дълго.

Грей Грантам беше вече изчезнал.

Лимузината се движеше бавно по околоръстното шосе. Имаше задръстване. Както обикновено. Беше тъмно и Матю Бар четеше на светлината на лампичката отгоре. Коул пиеше перие — предпочиташе я пред всички други марки газирана минерална вода — и се взираше навън. Бе запомнил досието наизуст и можеше просто да го обясни на Бар, но искаше да види реакцията му.

Бар въобще не реагираше, докато не стигна до снимката. Видя я и бавно поклати глава. После я остави на седалката и се замисли.

— Много гадно — заяви накрая.

Коул изпуфтя.

— Какво вярно има в тая работа? — запита Бар.

— И аз бих искал да знам.

— Кога го видя за първи път?

— Миналия вторник. Дойде от ФБР в един от ежедневните им доклади.

— Какво каза президентът?

— Не беше много въодушевен от него, но причини за тревога нямаше. Просто още една безумна хипотеза. Така си помислихме тогава. Той говори с Войлс и Войлс се съгласи да не се занимава с него известно време. Сега вече не съм толкова сигурен.

— Искаш да кажеш, че президентът е помолил Войлс да не почва разследване, така ли? — произнесе бавно всяка дума Бар.

— Да.

— Е, това твърде много прилича на престъпление срещу правосъдието, ако приемем, разбира се, че досието се окаже вярно.

— И какво ще стане, ако е вярно?

— Тогава президентът ще си има проблеми. Имал съм една присъда за такова нещо, така че ми е ясно как се процедира. Твърде широко понятие и много лесно се доказва. Ти също ли си вътре?

— Е как мислиш?

— Тогава и ти ще си имаш проблеми.

Двамата замълчаха, вперили погледи навън. Коул се бе сетил за тая опасност, но искаше да чуе и мнението на Бар. Съдебните обвинения не го тревожеха. Президентът бе разговарял един път с Войлс, съвсем кратко, бе го помолил за момента да насочи вниманието си другаде и това бе всичко. Едва ли можеше да се приеме като наказуемо престъпление. Но Коул ужасно се притесняваше за следващите избори и ако се раздухаше скандал, в който е замесен Матис — направил едно от най-големите дарения — щеше да означава направо катастрофа. Прилошаваше му само от мисълта за това: човек, когото президентът познаваше и от когото бе взел милиони, бе платил да убият двама членове на Върховния съд, за да може неговият приятел президентът да назначи по-отстъпчиви съдии, та той да си извади нефта без проблеми. Демократите щяха да се търкалят по улиците от радост. Всяка подкомисия в Конгреса щеше да настоява да изслуша замесените лица. Всеки вестник в страната щеше да пише за тая история ден след ден в продължение на година. Министерството на правосъдието щеше да бъде принудено да проведе разследване. Коул щеше да бъде принуден да поеме вината и да си подаде оставката. По дяволите, щеше да стане така, че всички в Белия дом, с изключение на президента, да си заминат.

Беше някакъв кошмар с грандиозни размери.

— Трябва да разберем дали досието е вярно — заяви Коул, обърнат настрани към прозореца.

— Щом измират хора, значи е вярно. Посочи ми по-убедителна причина да бъдат убити Калахан и Верхик.

Друга причина нямаше и Коул го знаеше.

— Искам да свършиш нещо.

— Да намеря момичето.

— Не. Или е мъртва, или се е свряла в някоя дупка. Искам да поговориш с Матис.

— Да, да, сигурно номерът му е в указателя.

— Ти можеш да го откриеш. Трябва да установим връзка, за която президентът да не знае нищо. Но първо да видим колко от цялата тая работа е истина.

— И ти мислиш, че Виктор ще ми се довери и ще сподели с мен всичките си тайни?

— Да, в края на краищата. Спомни си, че ти не си ченге. Да предположим, че е вярно и той си мисли, че ще бъде разкрит. Отчаян е и започва да избива хора. Защо пък да не му кажеш, че пресата се е докопала до досието и че краят е близък, и че ако смята да изчезне, сега му е времето? Идваш при него от Вашингтон, нали така? С информацията отвятре. От президента. Поне той така ще си помисли.

— Добре. И какво ще стане, ако той каже, че е вярно? Какво ще правим ние?

— Имам някои идеи, все от типа „отстраняване на щетите“. Първото, което незабавно ще сторим, е да назначим във Върховния съд двама защитници на природата. Имам предвид най-крайни и най-пламенни любители на всякакви там птички. Така ще покажем, че всъщност сме много загрижени за околната среда. И това ще ликвидира Матис и нефтените му полета и тъй нататък. Можем да го направим за няколко часа. Почти едновременно президентът ще повика Войлс, министъра на правосъдието и главния прокурор и ще настоява да започне незабавно разследване на дейността на Матис. Ще подадем екземпляри от досието на всички възможни вестникари, после ще клекнем ниско, ще се снишим и ще изчакаме да мине бурята.

Бар се усмихваше с възхищение.

— Няма да е никак приятно — продължи Коул, — но е много по-добре, отколкото да скръстим ръце и да се молим досието да се окаже чиста измислица.

— Как ще обясниш снимката?

— Никак. Ще поболи известно време, но в края на краищата станало е преди седем години, а хората могат и да полудяват. Ще обрисоваме Матис като добър гражданин по онова време. Но сега е превъртял.

— Той наистина е луд.

— Да, така е. И точно сега е като ранено псе, което се е свило в ъгъла. Трябва да го убедиш да престане да рита и веднага да изчезва. Струва ми се, че ще те послуша. Освен това мисля, че ще ни каже дали е вярно.

— И как ще го намеря?

— Накарал съм един мой човек да работи по въпроса. Ще пусна в ход някои връзки и ще се свържа с него. Имай готовност да тръгнеш в неделя.

Бар се усмихна на прозореца. Наистина би желал да се срещне с Матис.

Колите едва се влачеха. Коул отпи от любимата си вода.

— Нещо за Грантам има ли?

— Нищо особено. Подслушваме и го следим, но засега нищо интересно. Говори с майка си и няколко мацки, но не си заслужава да се пише за това. Много работи. В сряда замина и се върна в четвъртък.

— За къде замина?

— Нью Йорк. Сигурно във връзка с някакъв материал.

Клийв трябваше да е на ъгъла на Роуд Айланд и Шеста улица точно в десет вечерта. Но го нямаше. Грей трябваше да профучи надолу, Клив да го погне и да го спре, така че ако някой го следи, да си помисли, че го спират за превишена скорост. Грантам наистина профуча по Роуд Айланд с осемдесет километра в час, пресече Шеста улица и погледна в огледалото за сините светлини. Нямаше никой. Той повъртя наоколо и след петнайсет минути се понесе отново по Роуд Айланд. Ето го! Видя сини светлини, отби и спря.

Не беше Клив, а някакво бяло ченге, при това много ядосано. Дръпна книжката на Грей, разгледа я най-внимателно и запита дали не е пил.

— Съвсем не — отвърна Грей.

Ченгето написа квитанцията за глобата и гордо я връчи на Грантам, който седеше зад кормилото. Журналистът се визира в нея няколко минути, докато не чу гласове зад себе си.

Беше се появил още един полицаи и двамата се караха. Оказа се Клив, който искаше да се унищожи тая квитанция, но белият се заяде, че е вече написана и освен това оня идиот бил минал с почти деветдесет километра през кръстовището.

— Той ми е приятел — заяви Клив.

— Тогава го научи да кара, преди да е утрепал някого — посъветва го белият полицаи, качи се в патрулната кола и потегли.

Клив се приближи ухилен до прозореца на волвото.

— Извинявай за това значи — продължи да се хили той.

— Ти си виновен.

— Намали малко следващия път.

Грей хвърли квитанцията на пода.

— Давай да говорим по-бързо. Ти ми каза, че Старшия ти е наредил да ми предадеш, че в Западното крило приказват за мен, нали така?

— Така.

— Добре. Искам да разбера от Старшия дали приказват за някои други репортери, особено от „Ню Йорк Таймс“. Трябва да разбера дали според тях и някой друг се е запалил по тая история.

— Това ли е всичко?

— Да. Трябва ми бързо.

— Карайте по-бавно — каза Клийв високо и се отправи към колата си.

Дарби плати стаята за следващите седем дни отчасти защото искаше да има познато място, където да се върне, ако се наложи, отчасти защото ѝ се щеше да си остави някъде новите дрехи, които бе купила напоследък. Беше грехота да изчезва, като непрекъснато изоставя всичко. Дрехите не бяха нищо особено, от оня небрежно-елегантен спортен тип, който се носеше от студентките по право, но в Ню Йорк струваха още по-скъпо и щеше да е хубаво да си ги запази. Не би поела, естествено, рискове заради някакви си дрехи, но харесваше стаята, харесваше и града и искаше да притежава по-дълго новите си покупки.

Време беше да поема отново. Щеше да пътува със съвсем малко багаж. Когато излезе от хотел „Сейнт Мориц“ и се шмугна в чакащото я такси, Дарби носеше само малка платнена чанта. Беше петък около единайсет вечерта и по улицата имаше голямо движение. Отсреща, на входа на парка, редица файтони очакваха клиенти за нощна разходка.

След десет минути стигнаха до Седемдесет и втора улица и Бродуей. Това, разбира се, не беше нейната посока, но тоя път никой не биваше да я проследи. Тя повървя пеш десетина метра и изчезна в спирката на метрото. Предварително изучи картата и се надяваше, че лесно ще се оправи. Метрото не беше кой знае колко привлекателен вариант, защото никога не бе пътувала с него, а и бе чувала за разни страховити истории, станали вътре. Но това беше бродуейската линия, най-използваната в Манхатън, и за нея се говореше, че е безопасна. В

определени часове. А и над земята нещата не бяха май много розови. Метрото едва ли можеше да е по-страшно.

Тя зачака на перона заедно с група подпийнали, но добре облечени тийнейджъри и след няколко минути влакът пристигна. Не беше пълен и тя седна близо до средните врати. Гледай към пода и си дръж чантата, започна да си повтаря тя. И наистина наведе глава, но огледа пътуващите иззад черните си очила. Имаше късмет тая вечер. Нямаше пънкари с ножове. Нямаше и просяци. Нито пък разни извратени типове, поне на пръв поглед не се виждаха. Както и да е, нали й беше за пръв път, доста й се опънаха нервите.

Пияните хлапета слязоха на Таймс Скуеър и тя побърза да направи същото на следващата спирка. Никога не бе виждала Пен Стейшън, но сега не беше време да се разглеждат туристически забележителности. Може би един ден щеше да се върне и да прекара цял месец в тоя град, и да му се наслаждава, без да си отваря очите за Пъна и Кльощавия, и бог знае за кой още, дето я търсеше. Но не сега.

Имаше пет минути до влака и тя успя да го хване в последния момент. Пак седна отзад и заоглежда всички пътници. Познати лица нямаше. Сигурно — о, господи, дано! — сигурно не бяха успели да се залепят за нея при това идиотско пътуване. Пак беше направила грешка — пак тия кредитни карти. Бе купила четири билета на летището в Ню Орлиънс с картата си от „Американ Експрес“ и по това някак си бяха разбрали, че е в Ню Йорк. Беше сигурна, че Пъна не я видя, но той се намираше в града и, естествено, имаше и приятели. Можеше да са и двайсет. Кой знае, в нищо не беше сигурна вече.

Влакът потегли с шест минути закъснение. Беше полупразен. Тя измъкна някаква книга от чантата и се престори, че чете.

След петнайсет минути пристигнаха в Нюарк и Дарби слезе. Късметлийка! Пред гарата чакаха наредени таксите и след десет минути тя беше на летището.

Беше събота сутринта и Кралицата се намираше във Флорида да събира пари от богатшите, а денят бе хладен и безоблачен. Искаше му се да поспи до късно, а като се събуди, да поиграе голф. Но сега бе само седем часът и той, с костюм и вратовръзка, седеше на бюрото си и слушаше предложенията на Флетчър Коул за това как трябва да действат. Ричард Хортън, министърът на правосъдието, бе разговарял с Коул, който сега изглеждаше доста обезпокоен.

Вратата се отвори и влезе Хортън — беше сам. Стиснаха си ръце и министърът седна насреща му зад бюрото. Коул застана наблизо, което подразни президента не на шега.

Хортън беше отегчителен, но пък искрен. Не беше нито глупав, нито муден, просто внимателно премисляше всичко, преди да пристъпи към действие. Претегляше всяка дума, която изричаше. Беше лоялен към президента и човек можеше да се осланя на разумните му преценки.

— Сериозно обмисляме да поискаме съдебно решение за започване на следствие относно смъртта на Розенбърг и Дженсън — обяви тържествено той. — В светлината на това, което стана в Ню Орлиънс, смятаме, че трябва незабавно да се заемем със случая.

— Нали ФБР върши именно това — каза президентът. — Триста души правят разследване. Защо да се намесваме и ние?

— По версия „Пеликан“ ли работят? — попита Хортън, макар да знаеше отговора. Беше му известно, че Войлс е в Ню Орлиънс със стотици агенти. Наясно бе, че са разговаряли със стотици хора и са събрали купища безполезни показания. Знаеше, че президентът е помолил Войлс да не се занимава с онова досие, и че Войлс не споделя всичко с президента.

Досега Хортън не бе отварял дума за версия „Пеликан“ пред президента и самият факт, че знаеше за тази проклета история, бе дразнещ. Още колко други бяха чули? Вероятно хиляди.

— Проверяват всички следи — каза Коул. — Предоставиха ни екземпляр от досието още преди две седмици, така че според нас сега го проучват.

Тъкмо това бе очаквал Хортън от Коул.

— Убеден съм, че правителството трябва да си проведе свое разследване. — Говореше някак изкуствено, сякаш рецитираше чужди думи, с което раздразни президента.

— Защо? — попита той.

— Ами ако хипотезата се потвърди? Ако продължаваме да бездействаме, а истината излезе именно такава, много ще си навредим с това нехайство.

— Ти сериозно ли вярваш, че в тази версия има капчица истина? — попита президентът.

— Всичко е страшно подозрително. Първите двама, които са я прочели, са мъртви, а авторката изчезва. Съвсем логично, след като някой се е заел да убива членове на Върховния съд. Други сериозно заподозрени няма. От това, което чувам, ФБР съвсем се е сбъркало. Да, тази хипотеза трябва да се проучи.

От разследванията на Хортън изтичаше повече информация, отколкото от обслужващия персонал на Белия дом, и Коул се ужасяваше от тази шутовщина: да се иска съдът да постанови започването на следствие, да се призовават свидетели. Самият Хортън бе почтен човек, но в Министерството на правосъдието гъмжеше от служители, които не знаеха да си държат езика зад зъбите.

— Не смятате ли, че е малко прибързано? — попита Коул.

— Мисля, че не е.

— Видяхте ли вестниците от тази сутрин?

Хортън бе успял да прегледа само първата страница на „Вашингтон Поуст“, както и спортните рубрики. Събота беше в края на краищата. Беше чувал, че Коул изчита по осем вестника още призори, тъй че се подразни от въпроса му.

— Прехвърлих няколко — отвърна той.

— И аз погледнах някой и друг — скромно рече Коул. — Никъде не се споменава нито дума за двамата мъртви съдии, нито за момичето или за каквото и да било, свързано с това досие. Ако в този момент започнете официално разследване, има цял месец да сте на първа страница на вестниците.

— Смятате ли, че е възможно досието да остане незабелязано?
— обърна се Хортън към Коул.

— Да, възможно е. На което се и надяваме по очевидни причини.

— Мисля, че сте оптимист, мистър Коул. Ние обикновено не си седим спокойно и не чакаме пресата да ни върши работата.

Коул едва се сдържа да не се изсмее на глас. Но само се усмихна на президента, който го стрелна с поглед, а Хортън бавно почервения.

— Какво лошо има, ако се изчака една седмица? — попита президентът.

— Нищо лошо — отсече Коул.

Ето как набързо се вземаха решения.

— До една седмица може да се вдигне голям шум — заяви безстрастно Хортън.

— Разбрахме се вече, изчакайте седмица — нареди президентът.
— Ще се срещнем тук следващия петък и тогава ще решим какво да правим. Не ти забранявам да действаш, Ричард, просто изчакай седем дни.

Хортън сви рамене. Дори толкова не бе очаквал. Сега поне си бе подсигурил тила. Ще иде право в кабинета си и ще продиктува дълга записка, включваща всичко, което си спомня от тази среща. Така се предпазваше откъм гърба.

Коул приближи и му подаде някакъв лист.

— Какво е това?

— Нови имена, известни ли са ви?

Беше списъкът с подобраните радетели за опазване на природата: четирима съдии, които бяха твърде либерални, за да се погледне спокойно на имената им, но план Б се нуждаеше именно от радикални защитници на околната среда в Съда.

Хортън примига и се взря в листа.

— Сигурно се шегуваш.

— Да се проучат — каза президентът.

— Тия момчета са заклетли либерали — промърмори Хортън.

— Да, но благоговейт пред слънцето и луната, дърветата и птиците — уточни услужливо Коул.

Хортън схвана накъде бие и внезапно се усмихна.

— Разбирам, любители на пеликани.

— Пеликаните са на изчезване — каза президентът.

Коул се запъти към вратата.

— Де да бяха изчезнали още преди десет години.

Явно не се беше обаждала до девет часа, когато Грей се настани на бюрото си в редакционната стая. Беше изчел „Таймс“ — в него не се споменаваше нищо. Разгърна над разхвърляното си бюро вестника, излизащ в Ню Орлиънс, и набързо го прегледа. Нищо. Съобщаваха само факти, които всички знаеха. Калахан, Верхик, Дарби и хиляди въпроси без отговори. Предполагаше обаче, че „Таймс“ и може би „Таймс Пикаюн“ в Ню Орлиънс са видели досието или са дочули за него, така че може би знаеха за Матис. Допускаше, че ако е така, сега със зъби и нокти се мъчат да удостоверят истинността му. Но той имаше Дарби, а щяха да открият и Гарсия и ако хипотезата относно Матис се потвърдеше, щяха да успеят.

В момента не съществуваше алтернативен план. Ако Гарсия изчезнеше или откажеше да помогне, щяха да се принудят да разровят сами тъмния и подозрителен свят на Виктор Матис. Дарби не можеше да оцелее тук и той не я винеше, че бърза да се измъкне. Не беше сигурен колко дълго ще издържи и самият той.

Появи се Кийн Смит с чаша кафе и седна от другата страна на бюрото му.

— Ако „Таймс“ имаха досието, щяха ли да го държат до утре?

Грей поклати глава.

— Не. Ако знаеха нещо повече от „Таймс Пикаюн“, щяха да го публикуват днес.

— Краутхамър иска да пусне каквото знаем. Смята, че можем да назовем Матис.

— Без мен.

— Той разчита, че Фелдман ще го подкрепи. Неговата идея е да огласим, че Калахан и Верхик са убити заради това досие, в което се споменава името на Матис, оказващ се приятел на президента. Предлага да го публикуваме, без да обвиняваме пряко Матис. Казва, че трябва да бъдем извънредно предпазливи и да намекнем, че Матис фигурира във въпросното досие, а не че ние сме си го измислили. И тъй като то е причина за смъртта на някои хора, значи в него има истина.

— Иска да се скрие зад нейната хипотеза значи.

— Именно.

— Но докато тя не се потвърди, представлява само голи предположения. Краутхамър да си гледа работата. Представи си, че Матис няма нищо общо с това, представи си, че се окаже абсолютно невинен. Тогава какво? Ставаме за смях и десет години поред ни разкарват из съдилищата. Аз лично не се захващам да пиша такъв материал.

— Той иска друг да го напише.

— Ако този вестник публикува нещо за досието, написано от друг, момичето изчезва, разбрано? Мисля, че вчера ви обясних всичко точно и ясно.

— Така е. И Фелдман те чу. Той е на твоя страна, Грей, и аз също. Но ако това излезе вярно, то ще гръмне скоро, въпрос на дни е. Нали си съгласен? Знаеш, че Краутхамър ненавижда „Таймс“ и се страхува, че тия копелета ще го изпреварят.

— Не могат да публикуват нищо, Смит. Може да разполагат с някой и друг факт повече от „Таймс Пикаюн“, но не върви да назоват Виктор Матис току-тъй. Виж какво, ние ще докажем истината преди другите и когато всичко се потвърди, аз ще направя материала и ще изброя имената до едно, ще поместим хубавата снимчица на Матис и приятелчето му от Белия дом и някой ще изпищи.

— Ние? Я пак го повтори. Каза: „Ние ще докажем истината“.

— Добре де, моят източник на информация и аз. — Грей отвори едно чекмедже и извади снимката на Дарби с диетичната кока-кола. Подаде я на Кийн, който ѝ се възхити.

— Къде е сега? — попита той.

— Не зная със сигурност. Мисля, че пътува от Ню Йорк за насам.

— Внимавай да не я убият.

— Много сме предпазливи. — Грей се озърна през рамо, а после се надвеси над бюрото. — Всъщност мисля, че ме следят, Смит. Исках просто да го знаеш.

— Кой може да те следи?

— Каза ми човек от Белия дом. Сега не използвам моите телефони, нито онзи в колата, нито домашния.

— Най-добре да предупредя Фелдман.

— Добре. Мисля, че още не е опасно, поне засега.

— Той трябва да знае. — Кийн скочи на крака и изчезна.

Дарби се обади само след няколко минути.

— Дойдох — каза тя. — Не зная колко души съм повлякла след себе си, но ето ме тук, и то още жива и невредима.

— Къде си?

— В хотел „Табард“ на Н стрийт. Вчера на Шесто авеню срещнах един стар приятел. Спомняш ли си за Пъна, който отнесе ритниците на Бърбън стрийт? Разказах ли ти за него?

— Да.

— Е, пак е на крак. Понакуцва, но вчера беше излязъл да се пошляе из Манхатън. Мисля, че не ме видя.

— Сериозно ли говориш! Това е опасно, Дарби.

— И още как. Снощи, като заминавах, оставих тъкмо шест следи и ако го видя в тоя град, възнамерявам да се предам. Ще ида при него и ще заявя: „Ето ме“.

— Не зная какво да ти кажа.

— Най-добре нищо не ми казвай, защото тия хора имат радари. Ще остана тук три дни да си поиграя на частна детективка и после изчезвам. Ако доживея до сряда сутрин, ще отлетя за Аруба или Тринидад, или за някое друго място с плаж. Искам да умра на плаж.

— Кога ще се видим?

— Това си мисля. Искам да направя две неща.

— Слушам.

— Къде си паркираш колата?

— Близко до апартамента ми.

— Остави я там и иди да наемеш друга. Но да не е луксозна, някой по-обикновен форд, нещо от този род. През всичкото време си представяй, че си под прицела на снайпер. Иди в хотел „Марбъри“ в Джорджтаун и си вземи стая за три дни. Приемат плащане в брой, вече проверих. Регистрирай се под друго име.

Грантам си записа всичко и поклати глава.

— Можеш ли по тъмно да се измъкнеш незабелязано от апартамента? — попита тя.

— Мисля, че мога.

— Добре. И вземи такси до „Марбъри“. Помоли ги там да ти докарат наетата кола. Но до хотел „Табард“ ще смениш две таксите и ще влезеш в ресторанта точно в девет.

— Дадено. Нещо друго?
— Носи си дрехи. Планирай си нещата така, че да отсъстваш от апартамента поне три дни. А също и от редакцията.
— Виж какво, Дарби, мисля, че в редакцията съм в безопасност.
— Не съм в настроение да споря. Ако ще ми се опъваш, Грей, изчезвам. Убедена съм, че ще живея по-дълго, ако напусна страната.
— Права сте, мадам.
— Така те искам.
— Предполагам, че някъде из мозъка ти се вихри страхотен план.
— Може би. Ще го обсъдим на вечеря.
— Това нещо като предложение за среща ли е?
— Ами предлагам да похапнем и да свършим малко работа.
— Добре, мадам.
— Сега затварям. Пази се, Грей. Следят те. — И прекъсна внезапно.

Когато той я зърна точно в девет, тя седеше на трийсет и седма маса в притъмнения ъгъл на малкото ресторантче. Първото, което забеляза, бе, че е с рокля, и докато приближаваше масата, си мислеше за хубавите ѝ крака, които сега нямаше как да види. Може би по-късно, когато тя се изправеше. Той беше със сако и вратовръзка и двамата бяха привлекателна двойка.

Седна близо до нея в полумрака, тъй че да наблюдават посетителите, които не бяха бог знае колко. Ресторантът на „Табард“ изглеждаше от времето на Томас Джеферсън, който може и да бе гощаван тук. Една група немци се смееха и разговаряха в градината на ресторанта. Прозорците бяха отворени и отвън повяваше приятен хлад. За един кратък миг успяха да забравят защо се крият.

— Откъде тази рокля?

— Харесва ли ти?

— Чудна е.

— Днес следобед пообиколих магазините. Както става с повечето ми дрехи напоследък, и с нея може би ще се разделя скоро. Сигурно ще я оставя в стаята си следващия път, когато побягна от смъртта.

Келнерът приближи и им поднесе две папки с менюто. Поръчаха си питиета. Ресторантът беше спокоен и безопасен.

— Как се озова тук?

— След околосветско пътешествие.

— Сериозно те питам.

— Взех влак до Нюарк, самолет до Бостън, после втори до Детройт и оттам с друг кацнах на Дълес. Цяла нощ не мигнах и на два пъти забравих къде се намирам.

— Как биха могли да те проследят?

— Дано не са могли. Плащах в брой и вече ми свършват парите.

— Колко ти трябват?

— Искам да изтегля малко от сметката си в Ню Орлиънс.

— Добре, в понеделник. Мисля, че тук нищо не те заплашва, Дарби.

— И преди съм имала това чувство. Например, когато се качвах на кораба с Верхик; с малката разлика, че се оказа не точно той. И в Ню Йорк се чувствах в безопасност. Но ето че насреща ми се заклати Пъна и оттогава не съм слагала залък в уста.

— Изглеждаш ми отслабнала.

— Благодаря. Сигурно е така. Ял ли си друг път тук? — Тя зачете менюто пред себе си.

И той погледна в своето.

— Не съм, но разправят, че готвели страхотно. Пак си си променила цвета.

Косата ѝ беше светлокестенява, лицето ѝ леко гримирано, а на устните имаше червило.

— Скоро съвсем ще оплешивея от химикали, ако продължавам да срещам тия хора.

Питиетата пристигнаха и те си поръчаха вечеря.

— Очакваме сутринта да излезе нещо в „Таймс“. — Предпочиташе да не споменава вестника от Ню Орлиънс заради поместените снимки на Калахан и Верхик. Но предположи, че вече го е видяла.

Тя не прояви интерес към думите му, но все пак попита:

— Какво например? — И се озърна.

— Не сме сигурни. Но мразим да ни изпреварват. Съперничеството ни с „Таймс“ не е от вчера.

— Знаеш ли, това не ме интересува. Нищо не разбирам от журналистика и нямам намерение да разбирам. Дошла съм тук, защото

имам една идея — и то една-единствена — как да открия Гарсия. И ако не се осъществи, при това бързо, изчезвам.

— Прощавай. За какво искаш да говорим?

— За Европа. Кое ти е любимото място в Европа?

— Мразя Европа, както и европейците. Ходя в Канада, в Австралия и понякога в Нова Зеландия. А ти защо харесваш Европа?

— Дядо ми е преселник от Шотландия и там имам един куп братовчеди. Ходила съм два пъти.

Грей изстиска резенчето лимон в джина с тоник. Откъм бара влезе компания от шестима и тя внимателно се взря в тях. Докато говореше, очите ѝ бързо шареха из помещението.

— Мисля, че ти трябват поне няколко питиета, за да се отпуснеш — каза Грей.

Тя кимна, но не проговори. Шестимата седнаха наблизко и заговориха на френски. Беше приятно да ги слушаш.

— Чувал ли си някога кейджунски френски? — попита тя.

— Не.

— Това е наречие, което изчезва бързо като блатистите местности. Казват, че французите не го разбирали.

— Изглежда ми напълно справедливо. Сигурен съм, че и кейджуните не разбират французите.

Тя отпи голяма глътка бяло вино и попита:

— Разказах ли ти за Чад Брънет?

— Мисля, че не.

— Бил е бедно момче от Луизиана, от Юнис. Кейджун. Семейството му се изхранвало с траперство и риболов из блатата. Бил блестящ ум, успял да спечели пълна стипендия от Държавния университет в Луизиана, завършил го и бил приет в Станфордския правен факултет, където се дипломирал с най-високия успех в историята на Станфорд. Бил е на двасет и една, когато го приели да работи като адвокат в Калифорния. Можел е да си осигури място в която и да е правна фирма в страната, но той се хванал в някаква организация за защита на околната среда. Бил невероятен, истински юридически гений, който работел като бесен и скоро започнал да печели големи дела срещу петролните и химическите компании. На двасет и осем бил страхотно шлифован адвокат. Петролните магнати и другите унищожители на природата се страхували от него. — Тя

отпи глътка вино. — Много пари изкарвал и създал група за защита на влажните зони в Луизиана. Доколкото е известно, искал да участва в делото „Пеликан“, но имал много други ангажименти. Внесъл големи суми в Зеления фонд за съдебни разходи. Малко преди да започне процесът в Лафайет, съобщил, че се връща у дома да помогне на адвокатите от Зеления фонд. По-късно поместиха за него няколко материала във вестника на Ню Орлиънс.

— Защо, какво му се е случило?

— Самоубил се.

— Какво?

— Една седмица преди процеса го намерили в кола с включен двигател. Единият край на градинарски маркуч бил напъхан в ауспуха, а другият лежал на предната седалка. Просто обикновен случай на отравяне с въглероден окис, нищо повече.

— Къде е била намерена колата?

— В някаква горичка недалеч от градчето Галиано. Добре познавал местността. В багажника имало палатка и риболовни принадлежности. Но никаква бележка, обясняваща самоубийството. Полицията направила разследване, но не открила нищо подозрително. Случаят бил приключен.

— Това е невероятно.

— Навремето имал някакви проблеми с алкохола и бил лекуван от психиатър в Сан Франциско. Но самоубийството дошло неочаквано.

— Мислиш ли, че става дума за убийство?

— Мнозина смятат така. Смъртта му беше голям удар за Зеления фонд. Привързаността му към родните места щеше да бъде мощно оръжие в съдебната зала.

Грей допи питието си и разклати кубчетата лед в чашата. Тя се приближи лекичко до него. Появи се келнерът с вечерята им.

Фоайето на хотел „Марбъри“ пустееше в неделя в шест сутринта, когато Грей слезе да потърси новия брой на „Таймс“. Беше страшно дебел и тежеше пет кила, та той се зачуди колко още възнамеряват да го увеличават. Изкачи на бегом осемте етажа, влезе в стаята си и разстла вестника на леглото, надвеси се отгоре и напрегнато зачете заглавията. На първа страница нямаше нищо, а това беше най-важното. Ако поместваха такъв сензационен материал, нямаше начин да не е най-отпред. Боеше се да не види големи снимки на Розенбърг, Дженсън, Калахан, Верхик, евентуално на Дарби и Камел, а кой знае, може да имаха и някое хубаво портретче на Матис. Представяше си как ще ги види наредени на първа страница като филмови звезди от суперпродукция, с което „Таймс“ пак щеше да ги сложи в малкия си джоб. Това му се присънуваше, докато спеше, което не беше за дълго.

Но нямаше нищо. И колкото повече прелистваше, толкова по-бързо шареше погледът му, докато накрая стигна до спортните страници и обявите, изправи се и с весела танцова стъпка приближи телефона. Набра номера на Смит Кийн, който беше буден.

— Видя ли го?

— Чудничко, нали? — каза Кийн. — Какво ли може да е станало?

— Няма го, Смит. Ровят като бесни, но още не могат да го изровят. С кого е говорил Фелдман?

— Казва ли ти някога? Но се предполагаше, че информацията е сигурна.

Кийн беше разведен и живееше сам в един апартамент недалеч от „Марбъри“.

— Имаш ли някаква работа сега? — попита Грей.

— Ами не бих казал. Неделя сутрин, още няма шест и половина...

— Трябва да поговорим. След петнайсет минути мини с колата покрай хотел „Марбъри“.

- Покрай „Марбъри“ ли?
- Тя е дълга и широка, ще ти обясня.
- Аха, момичето е дошло. Пак извади късмет.
- Де да беше така. Тя е в друг хотел.
- Тук? Във Вашингтон?
- Да. Хайде, след петнайсет минути.
- Идвам.

Грей неспокойно се озърташе из фоайето с картонена чашка кафе в ръка. Покрай нея се бе превърнал в параноик и сега едва ли не си представяше, че отвън чакат гангстери с автоматични оръжия. Това го изнерви. Видя тойотата на Кийн, която намали на М стрийт, и бързо се запъти към нея.

— Къде искаш да идеш? — попита Кийн, докато се отделяше от бордюра.

— О, не знам. Хубав ден е, какво ще кажеш да караме към Вирджиния?

— Както пожелаеш. Изхвърлиха ли те от апартамента?

— Не съвсем. Изпълнявам заповедите на момичето. Тя се държи като фелдмаршал и аз съм тук, защото така ми е наредила. Трябва да остана в хотела до вторник или докато пак не се подплаши и не ме премести в друг. Ако ти потрябвам, намирам се в осемстотин трийсет и трета стая, но никому не казвай.

— Предполагам, че искаш вестника ни да ти я плати — подхвърли Кийн с усмивка.

— Сега не ми е до пари. Същите хора, които се опитаха да я убият в Ню Орлиънс, се появили в петък в Ню Йорк, поне на нея така ѝ се е сторило. Те са невероятно умели в преследването, а тя е болезнено предпазлива.

— Ами след като тебе те следи някой, а и нея също, значи може би знае какво върши.

— О, Смит, наистина знае точно какво върши. Направо е страхотна и заминава оттук завинаги в сряда сутрин. Значи ни остават само два дни да открием Гарсия.

— Ами ако го надценявате тоя Гарсия? Ако го откриете и той не желае да проговори или ако пък нищо не знае? За това помислили ли сте?

— И такива кошмари ми минаваха през ума. Но смятам, че знае нещо много важно. Има някакъв документ или хартийка, нещо веществено, което притежава. Един-два пъти спомена за него, но когато го притиснах, не щя да признае. Ала в деня, когато трябваше да се срещнем, възнамеряваше да ми го покаже. Убеден съм. Държи той нещо у себе си, Смит.

— И ако не пожелае да ти го покаже?

— Ще му строша врата.

Прекосиха Потомак и подкараха бавно покрай гробището Арлингтън. Кийн запаля лулата си и открехна прозореча.

— И все пак ако не откриете Гарсия?

— Тогава преминаваме към план Б. Тя изчезва и сделката приключва. След като напусне страната, имам разрешението ѝ да правя с досието каквото поискам, само да не споменавам името ѝ. Горкото момиче е убедено, че ще умре, все едно дали ще публикуваме тая история. Трябва да я опазим. Не мога да използвам името ѝ дори като автор на досието.

— Тя говори ли много за него?

— Не и за самото му съставяне. Хрумнала ѝ някаква отвличена идея, хванала се да разработва своя версия и почти се била отказала от нея, когато започнали да избухват бомбите. Съжاليا, че е написала това проклето нещо. Двамата с Калахан наистина се обичали и сега тя се разкъсва от мъка и чувство за вина.

— Та какъв значи е план Б?

— Атакуваме адвокатите. Матис е хитра лисица и няма да ни дойде на крака без призовки, съдебни постановления и куп неща, които не можем да осигурим, но пък познаваме адвокатите му. Представяват го две големи фирми в тоя град и тях ще преследваме. Един или цяла група са проучили внимателно Върховния съд и са предложили имената на Розенбърг и Дженсън. Самият Матис едва ли е знаел кого да убие. Тъй че адвокатите му са го посъветвали. Става дума за истинска конспирация.

— Но как ще ги накараш да проговорят?

— Свой клиент няма да издадат. Но ако са виновни и започнем да ги притискаме с въпроси, нещо ще се пропука. Ще са ни нужни десетки репортери, които да водят милиони телефонни разговори, да

се обаждат на адвокати, сътрудници, стажанти, секретарки, писари, на всички. Ще ги бомбардираме отвсякъде тия негодници.

Кийн смучеше лулата си и не изглеждаше много ентузиазизиран.

— Кои са тия фирми?

— „Уайт и Блазевич“ и „Брим, Стърнс и Кидлоу“. Провери ги в нашата библиотека.

— Чувал съм за „Уайт и Блазевич“. Голямо учреждение. Заклети републиканци.

Грей кимна и допи последните капки от кафето си.

— Ами ако е друга фирма? — попита Кийн. — Ако е някоя извън Вашингтон? Представи си, че конспираторите не се поддадат? Ами ако всичко е сътворено само от един мозък и той е някакъв юрист, живеещ на другия край на света? Или представи си, че целият план е дело на адвокати от собствената фирма на Матис?

— Понякога ме дразниш до побъркване. Това известно ли ти е?

— Мисля, че въпросите ми са разумни. Ами ако?

— Тогава преминаваме към план В.

— И какъв е той?

— Още не знам. Тя не е стигнала толкова надалеч.

Беше го инструктирала да не се показва много на улицата и да се храни в стаята си. Той си купи сандвич и пържени картофи в пликче и сега послушно отиваше в стаята си на осмия етаж в „Марбъри“. Една камериерка с дръпнати очи буташе количката си недалеч от стаята му. Той спря пред своята врата и измъкна ключа от джоба си.

— Забравихте ли нещо, господине? — попита жената.

Грей я погледна.

— Моля?

— Забравихте нещо, така ли?

— Не, защо?

Тя пристъпи към него.

— Току-що излязохте и пак се връщате.

— Излязох преди четири часа.

Камериерката поклати глава в недоумение и приближи още повече да го разгледа отблизо.

— Не, господине. Един мъж излезе от тая стая преди десет минути. — Тя се поколеба и напрегнато се взря в лицето му. — Но сега ми се струва, че беше друг човек.

Грей погледна номера на стаята. 833. Облещи очи срещу жената.

— Сигурна ли сте, че в тази стая е влизал някой?

— Да, господине. Само преди минути.

Обзе го паника. Забърза към стълбите и взе осемте етажа на бегом. Какво имаше в стаята му? Нищо, освен дрехи. Нищо, свързано с Дарби. Спря и бръкна в един от джобовете си. Листчето с адреса на хотел „Табард“ и телефона й беше в него. Пое дълбоко дъх и влезе във фойето.

Трябваше да я открие, и то незабавно.

Дарби си избра една свободна маса в читалнята на втория етаж в Юридическата библиотека „Едуард Бенет Уилямс“ в Джорджтаун. При своето ново хоби да обикаля библиотеките към правните факултети подобно на пътуващ критик тя установи, че тази тук е най-хубавата, която е виждала досега. Помещаваше се в отделна пететажна сграда в един и същи двор с Правния факултет. Беше нова, лъскава и модерна и бързо се пълнеше със студенти, загрижени за приближаващата сесия.

Отвори пети том от справочника на Мартиндейл и Хабел и откри раздела за вашингтонските фирми и кантори. На „Уайт и Блазевич“ бяха отделени двацет и осем страници. Имена, дата и място на раждане, образование, членство в професионални организации и комитети, отличия, награди и публикации на четиристотин и дванайсет юристи, първо на съдружниците, после на останалите служители. Започна да си записва в големия тефтер.

Фирмата имаше осемдесет и един съдружници, а останалите бяха само служители. Тя ги групира по букви и преписа всички имена. Беше все едно студентка по право, която си съставя списък на фирми и кантори, за да подхване безмилостната битка за намиране на работа.

Заниманието бе отегчително и умът й блуждаеше. Томас бе учил тук преди двацет години. Бил сред най-добрите студенти и твърдеше, че е прекарал безброй часове в библиотеката. Пишел статии за факултетското издание, нещо, което и тя би трябвало да прави при нормални обстоятелства.

Смъртта бе тема, която Дарби вече десет дни анализираше от различни ъгли. Не можеше да реши по какъв начин е най-добре да сполети човека, освен, разбира се, ако не си умре, докато спи. Бавният, мъчителен свършек беше кошмарен за жертвата и за близките, но поне оставяше време за подготовка и сбогуване. Една жестока и неочаквана смърт траеше секунди и вероятно бе най-добрата за покойника. Но за оставащите след него ударът бе вцепеняващ. Изникваха толкова много болезнени въпроси. Страдал ли е? Каква е била последната му мисъл? Защо се е случило така? А да си свидетел на внезапната смърт на любим човек, бе неопишимо тежко.

Обикна го още повече, защото го видя как загива, и си повтаряше, че трябва да престане да чува експлозията, да усеща мириса на изгоряло и постоянно да преживява смъртта му. Ако оцелее през следващите три дни, ще отиде някъде, където да се заключи и да плаче на глас, и да хвърля каквото ѝ попадне, докато мъката се уталожил. Твърдо бе решила да стигне до такова място. Твърдо бе решила да се отдаде на скръбта, докато душата ѝ оздравее. Поне това ѝ се полагаше.

Запаметяваше имена, докато накрая научи за „Уайт и Блазевич“ повече от всеки извън фирмата. Излезе навън в мрака и взе такси до хотела.

Матю Бар замина за Ню Орлиънс и се срещна с един адвокат, който му даде указания да отлети за Форд Лодърдейл и да се настани в еди-кой си хотел. Адвокатът не уточни какво ще се случи в хотела, но Бар пристигна в неделя вечерта и установи, че за него има запазена стая. На една бележка, оставена на рецепцията, пишеше, че ще му позвънят рано сутринта.

Обади се в дома на Флетчър Коул в десет и му докладва как е минало пътуването до този момент.

Сега съзнанието на Коул беше заето с друго.

— Грантам се е побъркал. Той и някакъв Рифкин от „Таймс“ звънят навсякъде. Биха могли да ни унищожат.

— Виждали ли са досието?

— Не зная дали са го виждали, но са го чували. Снощи Рифкин се е обаждал в дома на един от сътрудниците ми и го питал какво знае

за досие „Пеликан“. Сътрудникът ми не е знаел нищо, но останал с чувството, че Рифкин знае още по-малко и от него. Едва ли го е виждал, но откъде да сме сигурни?

— По дяволите, Флетчър! Не можем да насмогнем на цяла тайфа репортери. Тия момчета изпердашват по сто разговора в минута.

— Само двама са. Грантам и Рифкин. Включихте Грантам на подслушване. Включете и Рифкин.

— Грантам е включен, но не говори нито от дома си, нито от колата. Обадох се на Бейли от летището в Ню Орлиънс. Грантам не се е връщал вкъщи от двайсет и четири часа, но колата му е още там. Или е мъртъв в апартамента си, или снощи се е измъкнал по тъмно.

— Може би е мъртъв.

— Едва ли. Ние го следяхме, следеше го и ФБР. Мисля, че просто е надушил.

— Трябва да го откриете.

— Ще се появи той. Не може да иде много далеч от редакцията на петия етаж.

— Искам да подслушвате и Рифкин. Звънни на Бейли още тая вечер и да действа, разбрано?

— Да — каза Бар.

— Какво мислиш, че ще направи Матис, ако му се внуши, че Грантам е в течение и ще помести тая история на цялата първа страница на „Вашингтон Поуст“? — попита Коул.

Бар се изтегна на хотелското легло и затвори очи. Преди месеци бе решил за себе си да не се опъва на Коул. Онзи беше звяр.

— Убива и окото му не мига — каза Бар.

— Мислиш ли, че утре ще успееш да се срещнеш с него?

— Нямам представа. Тия тук са много потайни. Шепнат и на затворени врати. Не бяха много словоохотливи пред мен.

— Защо те изпратиха във Форт Лодърдейл?

— Не знам, но е много по-близо до Бахамските. Струва ми се, че утре отивам там или пък той ще дойде тук. Просто не съм наясно.

— Може би трябва да пораздуеш историята с Грантам. Матис ще му запуши устата.

— Ще помисля по въпроса.

— Обади ми се сутринта.

Отваряйки вратата си, тя настъпи бележката. На нея пишеше: *Дарби, в градината на ресторанта съм. Спешно е. Грей.* Пое си дълбоко дъх, смачка бележката на топче и я пусна в джоба си. Заклучи стаята и по тесните извиващи коридори стигна до рецепцията, мина през тъмното фойе, после покрай бара и през ресторанта влезе във вътрешния двор. Той седеше на малка маса, позакрита от тухлена преграда.

— Защо си тук? — настойчиво попита тя шепнешком, докато сядаше близо до него. Стори й се уморен и разтревожен.

— Къде си била? — поиска да узнае той.

— Не е толкова важно. По-важно е защо ти си тук. Нали се разбрахме да не идваш, докато не ти кажа? Какво става?

Той накратко й описа сутринта си, от телефонния разговор с Кийн до камериерката в коридора. Останалата част от деня прекарал в препускане из града с различни таксита, за които дал близо осемдесет долара — чакал да се стъмни, за да се вмъкне в „Табард“. Сигурен бил, че не са го проследили.

Тя слушаше. Наблюдаваше ресторанта и входа към двора и попиваше всяка негова дума.

— Нямам представа как някой е могъл да открие стаята ми — рече той.

— Казвал ли си на някого номера?

Той се позамисли секунда.

— Само на Смит Кийн. Но той никога няма да ме издаде.

Тя гледеше напред.

— Къде беше, като му го каза?

— В неговата кола.

Дарби бавно заклати глава.

— Казах ти кратко и ясно да не говориш пред никого. Нали така?

Той замълча.

— Това е една весела игричка, нали, Грей? Един курортен ден на плажа. Ти си велик журналист, когото и преди са заплашвали със смърт, но какво от това, ти си безстрашен. Теб куршум не те лови, а? Можем да се позабавляваме двамата, обикаляйки града два-три дни. Ще си поиграем на разузнавачи, че да можеш да спечелиш „Пулицър“, да натрупаш пари и слава, а лошите всъщност не са чак такива

зверове, защото ти не си някой друг, а самият Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. А всъщност си един гаден фукльо.

— Престани, Дарби!

— Помъчих се да ти набия в главата колко са опасни тия хора. Видях с очите си на какво са способни. Зная как ще постъпят, ако ме открият. Но не, Грей, за теб всичко е игра. На стражари и апаши. Игра на криеница.

— Убеди ме вече, окей?

— Слушай, новинарю печен, добре ще е да си убеден. Още една издънка, и без нас. Свършиха ми щастливите карти. Разбираш ли?

— Да. Кълна се, че разбирам.

— Вземи си стая тук. Утре вечер, ако сме живи, ще ти намеря друго малко хотелче.

— Ами ако нямат свободни стаи?

— Тогава ще спиш затворен в банята ми.

Говореше съвършено сериозно. Той се почувства като първолак, който е получил първата си плесница.

Пет минути мълчаха.

— И как са ме открили според теб? — попита накрая той.

— Телефонът в апартамента ти сигурно се подслушва, както и онзи в колата. Предполагам, че е поработено и в колата на Смит Кийн. Тия хора не са аматьори.

Прекара нощта в номер четиринайсет на втория етаж, но не можа да спи дълго. Ресторантът отваряше в шест и той се промъкна незабелязано да си налее кафе, после се шмугна обратно в стаята си. Хотелчето беше чудато и старинно: състоеше се от три къщи, по-късно свързани помежду си. Ниски врати и тесни коридорчета отвеждаха във всички посоки. Тук цареше безвремие.

Очакваше го дълъг и изтощителен ден, но щеше да го прекара целия заедно с нея и той го очакваше с нетърпение. Бе направил грешка, лоша грешка, но тя му прости. Точно в осем и трийсет почука на вратата ѝ. Отвори му веднага и бързо затвори след него.

Сега отново приличаше на студентка по право с джинси и памучен пуловер. Наля му кафе и седна на малката масичка с телефона, около който бяха натрупани изписани листове.

— Добре ли спа? — попита тя, но явно само от любезност.

— Не. — Той хвърли на леглото броя на „Таймс“. Вече го беше прегледал и пак не откри нищо.

Дарби вдигна телефона и набра номера на Правния факултет в Джорджтаун. Докато изчакваше, гледаше към него.

— Канцеларията, моля. — Почака известно време. — Ало, обажда се Сандра Джърниган. Съдружничка съм в „Уайт и Блазевич“, юридическата фирма. Компютрите ни се повредиха и доста информация изчезна, та сега се мъчим да възстановим някои ведомости. Счетоводителите ме помолиха да ви попитам за имената на вашите студенти, които са стажували тук това лято. Мисля, че бяха четирима. — От другия край казаха нещо. — Джърниган. Сандра Джърниган — повтори тя. — Разбирам. Колко време ще е нужно? — Пауза. — А вашето име? Джоун. Благодаря ви, Джоун. — Дарби покри с ръка слушалката и изпусна дълбока въздишка.

Грей я наблюдаваше съсредоточено, с усмивка на възхищение.

— Да, Джоун. Аха, седем. Каква бъркотия с тия ведомости! Имате ли им адресите и номерата на социалната осигуровка? Трябват

ни за данъчната справка. Разбира се. След колко време? Идеално. Имаме специален куриер за този район, казва се Сноудън и ще бъде при вас след трийсет минути. Много благодаря, Джоун. — Дарби пусна слушалката и затвори очи.

— Сандра Джърниган? — повтори той.

— Не ме бива да лъжа.

— Чудесна си. Предполагам, че куриерът съм аз.

— Спокойно минаваш за такъв. Имаш вид на учил недоучил студент. — И хващаш око, добави тя наум.

— Хубав пуловер.

Дарби отпи голяма глътка студено кафе.

— Тоя ден може да се проточи много.

— Дотук добре. Ще взема списъка и ще се видим в библиотеката, а?

— Да. Канцеларията е на петия етаж в Правния факултет. Аз ще съм в триста трийсет и шеста. Това е малка аудитория на третия етаж. Ти първи вземи такси. Ще се видим там след петнайсет минути.

— Добре, мадам — каза Грантам и излезе.

След пет минути и Дарби се измъкна от стаята с платнената си чанта. Разстоянието беше кратко, но таксито се движеше бавно сред сутрешния поток от коли. Да живееш в непрекъснатата криеница е лошо нещо, а когато хем бягаш, хем се правиш на ченге, тогава ти идва много нанагорно. Вози се цели пет минути, преди да се сети, че я преследват. Може би беше по-добре, че все пак успяваше да забрави за миг този факт. Току-виж един тежък ден като репортерка отклонил мислите ѝ от Пъна и останалите мъчители. Днес и утре ще работи, а в сряда привечер ще е вече на някой плаж.

Щяха да започнат с Правния факултет в Джорджтаун. Ако удареха на камък, щяха да опитат и в онзи към университета Джордж Вашингтон. Останеше ли им време, щяха да идат и в Американ Юнивърсити. Пробват на три места и после тя изчезва.

Таксито спря пред Макдоноу Хол, в подножието на Капитолийския хълм. С чантата и памучния пуловер Дарби бе просто една от многото студентки по право, които кръжат наоколо преди лекции. Изкачи се по стълбите до третия етаж и затвори след себе си вратата на аудиторията. Понякога тук се водеха упражнения или пък интервюта със студенти за временна работа в университета. Разстла

бележките си на масата и сега спокойно можеше да мине за студентка, която се подготвя за следващия час.

Грей се вмъкна вътре след броени минути.

— Джоун е сладурана — каза той и остави списъка на масата. — Ето имената, адресите и номерата на социалната осигуровка. Виж колко е мила.

Дарби погледна списъка и извади от чантата си телефонен указател. Намериха в него пет от имената. Тя погледна часовника си.

— Девет и пет е. Обзалагам се, че най-много половината са на лекции по това време. Другите трябва да започват от по-късно. Ще се обадя на тия петимата и ще разбера кой си е вкъщи. Ти се заеми с двамата без телефони и поискай от Учебния отдел програмата им за този семестър.

Грей погледна часовника си.

— Хайде да се срещнем тук след петнайсет минути.

Той тръгна първи. Дарби излезе малко след него и отиде при монетните телефони пред аудиториите на първия етаж. Набра номера на Джеймс Мейлър.

— Ало — обади се мъжки глас.

— Денис Мейлър ли е? — попита тя.

— Не. Тук е Джеймс Мейлър.

— Извинявайте. — Дарби затвори. Джеймс живееше на десет минути от университета. Явно, че нямаше упражнение от девет, а дори да имаше някакво от десет, по всяка вероятност щеше да си е у дома още четирийсет минути.

Позвъни и на останалите четирима. Двама отговориха и тя ги отметна в списъка, а при другите двама даваше свободно.

Грей чакаше нетърпеливо в Учебния отдел на третия етаж. Една студентка, работеща тук по няколко часа, се мъчеше да намери завеждащата, която беше из вътрешните стаи. Студентката го уведоми, че не е сигурна могат ли да дават сведения за програмата. Грей ѝ каза, че според него могат, стига да искат.

Завеждащата се появи и го изгледа с подозрение.

— Какво обичате, моля?

— Аз съм Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“ и се опитвам да издиря двама ваши студенти: Лора Кас и Майкъл Ейкърс.

— Да не се е случило нещо? — попита тя нервно.

— Съвсем не. Искам да им задам няколко въпроса. Имат ли часове тази сутрин? — Изпрати ѝ онази своя топла и доверлива усмивка, с която обикновено предразполагаше по-възрастните жени. Винаги му бе помагала безотказно.

— Имате ли карта за самоличност, някакъв документ?

— Разбира се. — Той отвори портфейла си и бавно размаха картата пред очите ѝ като самоуверено ченге, свикнало с тази досадна прелюдия.

— Ами знаете ли, трябва все пак да говоря с декана, но...

— Добре, къде му е кабинетът?

— Само че той отсъства. Извън града е.

— Трябва ми само програмата, за да ги открия. Не ви искам адресите им, успеха или копия на документи. Нищо поверително или лично.

Тя погледна към студентката, която помагаше тук, и момичето вдигна рамене, сякаш казваше: „Какво толкова за една дреболия“.

— Един момент — рече завеждащата и изчезна зад преградата в ъгъла.

Дарби вече го чакаше в малката аудитория, когато той се появи и сложи на масата компютърната разпечатка на двете програми.

— Според това тук Ейкърс и Кас сега трябва да са на училище — каза той.

Дарби погледна разпечатката.

— Ейкърс слуша наказателен процес, а Кас има административно право. И двамата от девет до десет. Ще се помъча да ги открия. — Тя показа на Грей едно листче. — Мейлър, Райнхарт и Уилсън си бяха вкъщи. У Ратлиф и Лини никой не отговаря.

— Мейлър е най-близо. След няколко минути мога да съм у тях.

— А кола? После с какво ще обикаляме? — попита Дарби.

— Обадох се в „Херц“. Ще я закарат на паркинга на вестника след петнайсет минути.

Апартаментът на Мейлър беше на третия етаж на един бивш склад, преустроен на жилищен блок за студенти и хора с много ниски доходи. Отвори скоро след първото почукване, но не свали веригата.

— Търся Джеймс Мейлър — каза дружелюбно Грей.

— Аз съм.

— Казвам се Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. Искам да ви задам набързо няколко кратки въпроса.

Момчето свали веригата и отвори по-широко. Грей влезе в двустайния апартамент. По средата на преходната стая имаше велосипед, който направо я задръстваше.

— Какво има? — попита Джеймс. Беше заинтригуван и като че ли проявяваше готовност да отговаря на въпроси.

— Разбрах, че това лято сте стажували при „Уайт и Блазевич“.

— Точно така. Три месеца.

Грей си записа в тефтера.

— В кой отдел бяхте?

— В международния. Голяма досада. Нищо лъскаво нямаше. Ровех се в документи и пишех проектодоговори.

— И кой ви водеше стажа?

— Конкретно никой. Имаше трима служители, които гледаха да не скучая без работа, а прекият им шеф, съдружник във фирмата, се казваше Стенли Купман.

Грей извади снимка от джоба на самото си. Беше Гарсия на тротоара.

— Разпознавате ли това лице?

Мейлър пое снимката и се взря в нея. После поклати глава.

— Мисля, че не. Кой е той?

— Адвокат е. Струва ми се, че работи в „Уайт и Блазевич“.

— Тя е голяма фирма. Аз бях заврян в дъното на един коридор. А в нея работят над четиристотин юристи.

— Да, така и разбрах. Значи сте сигурен, че не сте го виждали?

— Напълно. Помещават се на дванайсет етажа и на повечето от тях въобще не съм стъпвал.

Грей мушна снимката в джоба си.

— А с други стажанти общувахте ли?

— Да, разбира се. Имаше двама от нашия факултет, които познавах от по-рано: Лора Кас и Джоан Ратлиф. Две момчета от Джордж Вашингтон: Патрик Франц и другият се казваше Ванландингам. Имаше и едно момиче от Харвард, Елизабет Ларсън, едно друго от Мичиганския университет, което се наричаше Ейми

Макгрегър. А също и някакъв Моук от Емъри, но него май го изгониха. През лятото в тая фирма винаги има много стажанти.

— Възнамерявате ли да постъпите там, като завършите?

— Не зная. Не съм много сигурен, че съм устроен да работя в такава гигантска институция.

Грей се усмихна и напъха тефтера в задния джоб на панталона си.

— Вижте, все пак сте били доста време там. Посъветвайте ме как да открия тоя човек.

Мейлър се позамисли.

— Според мен не върви да отидете и да започнете да разпитвате наляво-надясно.

— Прав сте.

— И всичко, което имате, е тази снимка, а?

— Аха.

— Тогава смятам, че сте на прав път. Все някой от стажантите ще го разпознае.

— Благодаря.

— Да не е сгафил някъде?

— А, не. Но може да е бил свидетел на нещо. А може и да се лъжа. — Грей отвори вратата. — И още веднъж, благодаря.

Дарби зачете списъка на есенните семинари, окачен на дъската за обяви точно срещу телефоните. Още не бе решила какво ще направи, щом свърши часът от девет, но трескаво обмисляше стратегията си. Дъската за обяви беше същата като в Тулейн: листовете със семинарите бяха окачени с кабарчета в стройна редица; имаше съобщения за временна работа; обяви, че се продават книги, велосипеди, дават се стаи под наем, търсят се съквартирантки и тъй нататък — стотици други бележки, забодени безразборно. Съобщения за забави, за мачове срещу отбори от други университети, за срещи на разни клубове. Едно момиче с раница и туристически обувки спря наблизко и се загледа в дъската. Явно беше студентка.

Дарби й се усмихна.

— Прощавайте, случайно да познавате Лора Кас?

— Разбира се.

— Трябва да ѝ предам нещо. Може ли да ми я покажете?

— Дали има часове сега?

— Да, има административно право при Шип в двеста и седма.

Тръгнаха към аудиторията и се заприказваха. Във фоайето изведнъж се изсипаха студенти от четири аудитории. Любителката на туризма посочи едно високо едро момиче, което идваше насреща им. Дарби благодари и последва Лора Кас. Вървя след нея, докато тълпата пооредя.

— Извинявайте, Лора. Нали вие сте Лора Кас?

Едрото момиче спря и я изгледа.

— Да.

Не обичаше да лъже, но нямаше как.

— Аз съм Сара Джейкъбс и пиша един материал за „Вашингтон Поуст“. Може ли да ви задам няколко въпроса? — Беше избрала първо Лора Кас, защото нямаше лекция от десет. Докато Майкъл Ейкърс имаше. Него щеше да потърси в единайсет.

— За какво?

— Ще ви отнема само една минута. Може ли да влезем тук? — попита Дарби и кимна към опразнената аудитория до тях.

Лора неохотно тръгна след нея.

— Това лято сте работили в „Уайт и Блазевич“, нали?

— Работих — изрече тя бавно и подозрително.

Сара Джейкъбс се мъчеше да запази самообладание. Колко беше ужасно да се преструва.

— В кой отдел?

— В данъчния.

— Значи проявявате интерес към данъчните проблеми — опита се безуспешно да я разприказва тя.

— По-рано, да. Сега ги мразя.

Дарби се засмя, сякаш това бе най-забавната шега, която е чувала от години. Извади една снимка от джоба си и я подаде на Лора Кас.

— Познат ли ви е този човек?

— Не.

— Мисля, че е юрист в „Уайт и Блазевич“.

— Там са много.

— Сигурна сте, че не го познавате.

— Напълно — каза Лора и ѝ върна снимката. — Не съм мърдала от петия етаж. С години не можеш да срещнеш всички, постоянно хвърчат насам-натам. Нали ги знаете колко са заети. — Тя се огледа, с което показа, че разговорът е приключил.

— Благодаря ви за любезността — каза Дарби.

— Моля ви се — отвърна Лора с лице към вратата.

Точно в десет и трийсет се срещнаха отново в аудитория 336. Грей беше хванал Елън Райнхарт на улицата пред дома ѝ, когато отивала на лекции. Била на стаж в отдела по съдебни спорове при един от съдружниците на име Даниъл О'Мали и прекарала по-голямата част от лятото в Маями във връзка с едно дело. Във вашингтонската кантора работила съвсем кратко. „Уайт и Блазевич“ имали офиси в четири града, сред които и Тампа. Не разпознала Гарсия и му показала, че бърза.

Джудит Уилсън не била в апартамента си, но съквартирантката ѝ смятала, че ще се върне към един.

Зачертаха имената на Мейлър, Кас и Райнхарт. Уточниха плановете си шепнешком и пак се разделиха. Грей тръгна да търси Едуард Лани, който според списъка бе стажувал две лета в „Уайт и Блазевич“. Номерът му го нямаше в указателя, но живееше на Уесли Хайтс, на север от университетското градче.

В единайсет без четвърт Дарби отново започна да се мотае пред дъската за обявления с надежда пак да се случи чудо. Ейкърс беше мъж и с него щеше да подходи другояче. Надяваше се, че е там, където трябваше да бъде — в 201 на лекция по наказателен процес. Тръгна към аудиторията и поизчака малко, докато вратата се отвори и в коридора нахлуха петдесетина студенти. От нея репортерка не ставаше. Не можеше толкова лесно да заговаря непознати и да ги отрупва с въпроси. Беше ѝ неловко и неудобно. Но сега се приближи към един стеснителен на вид младеж с тъжни очи и дебели стъкла на очилата и попита:

— Извинете, случайно да познавате Майкъл Ейкърс? Мисля, че е от този поток.

Момчето се усмихна. Приятно му стана, че го забелязват. Показа група младежи, запътили се към изхода.

— Ето го, със сивия пуловер.

— Благодаря. — Заряза го и хукна след тях. Пред сградата групичката се разпръсна и Ейкърс и приятелят му продължиха сами по тротоара.

— Мистър Ейкърс — извика тя зад него.

И двамата спряха и се обърнаха, а когато тя приближи стеснително, се усмихнаха насреща ѝ.

— Вие ли сте Майкъл Ейкърс? — попита.

— Да, аз съм. А вие коя сте?

— Казвам се Сара Джейкърс и пиша нещо за „Вашингтон Поуст“. Може ли да поговорим насаме?

— Разбира се.

Приятелят разбра намека и си тръгна.

— За какво? — попита Ейкърс.

— Стажували ли сте в „Уайт и Блазевич“ миналото лято?

— Да. — Ейкърс беше дружелюбен и се забавляваше с въпросите ѝ.

— В кой отдел?

— Недвижими имоти. Голяма досада, но колкото да се изкарат някакви пари... Защо ви интересува?

Тя му подаде снимката.

— Познавате ли този човек? Работи в „Уайт и Блазевич“.

Ейкърс искаше да го познае. Щеше му се да ѝ услужи и да си поприказва с нея, но лицето не му говореше нищо.

— Малко подозрителна снимка, а? — каза той.

— И аз така мисля. Познавате ли го?

— Не. Никога не съм го виждал. Това е ужасно голяма фирма. Съдружниците носят табелки с имената при срещите си. Представяте ли си? Тия, които притежават фирмата, не се познават помежду си. Трябва да са стотина собственици.

По-точно осемдесет и един.

— Имаше ли някой, който да ви напътства?

— Да, един от съдружниците, казваше се Уолтър Уелч. Голям играч. Никак не ми хареса тая фирма.

— Помните ли някои други стажанти?

— Разбира се. Беше тъпкано със студенти.

— Ако ми потрябват имената им, мога ли пак да се обърна към вас?

— Винаги, по всяко време. Този да не е объркал конците?

— Мисля, че не. Но може би знае нещо.

— Надявам се всичките да ги лишат от адвокатски права. Те са банда разбойници. Отвратително място. Там всичко се подчинява на политиката.

— Благодаря ви — усмихна се тя и си тръгна.

Гледайки я в гръб, той ѝ се възхити и се провикна:

— Винаги може да ми се обадите.

— Благодаря ви.

Репортерката Дарби се запъти към съседната сграда на библиотеката и се качи по стълбите до петия етаж, където в няколко претъпкани стаи се помещаваше редакцията на списанието, издавано от Правния факултет. Беше открила последните броеве в библиотеката и забеляза, че Джоан Ратлиф е помощник-редактор в списанието. Дарби подозираше, че всички университетски правни издания си приличат много. Най-добрите студенти висяха в редакцията, пишеха научни статии и рецензии и гледаха с пренебрежение на останалите. Представляваха едно високомерно затворено общество, прехласващо се по бляскавите си умове. По цял ден се мотаеха в тези стаи. Те бяха вторият им дом.

Тя прекрачи прага и попита още първия човек, когото видя, къде може да открие Джоан Ратлиф. Той ѝ посочи към дъното. Втората врата вдясно. Когато Дарби отвори втората врата, видя задръстена и разхвърляна стая с натрупани покрай стените книги. Две жени работеха съсредоточено.

— Търся Джоан Ратлиф — каза Дарби.

— Аз съм — обади се по-възрастната жена, която трябва да беше около четирийсет.

— Здравейте. Казвам се Сара Джейкъбс и пиша статия за „Вашингтон Поуст“. Може ли да ви задам набързо няколко въпроса?

Жената бавно остави писалката на масата и смръщено погледна към колежката си. Каквото и да вършеха, беше ужасно важно и това че някой ги безпокои, им се стори твърде досадно. Те бяха изтъкнати студентки по право с неотложни задължения.

Дарби искаше да се усмихне презрително и да им каже нещо, с което да ги сложи на място. Тя беше втора във випуска си, по дяволите, така че какво толкова си виреха носовете?

— За какво е статията? — поинтересува се Ратлиф.

— Може ли да поговорим насаме?

Двете жени отново се спогледаха смръщено.

— Много съм заета — каза Ратлиф.

И аз също, помисли си Дарби. Ти сверяваш цитати за някаква безсмислена статия, а аз се опитвам да разоблича човека, който уби двама съдии от Върховния съд.

— Извинявайте — каза Дарби. — Обещавам да не ви отнемам повече от минута.

Излязоха в коридора.

— Съжалявам, че ви обезпокоих, но ми е много спешно.

— И вие сте репортерка в „Поуст“? — Прозвуча по-скоро като предизвикателство, отколкото като въпрос и Дарби беше принудена да продължи да лъже. Каза си, че ще издържи да се преструва и мами още два дни, а после заминава за Карибските острови, пък Грантам сам да се оправя.

— Да. Миналото лято работехте ли в „Уайт и Блазевич“?

— Работих. Защо?

Бързо, снимката. Ратлиф я взе и се взря в нея.

— Познавате ли го?

Тя поклати бавно глава.

— Мисля, че не. Кой е той?

От тази кучка ще стане добра адвокатка. Толкова много въпроси. Ако знаеше кой е, нямаше да стои в това коридорче, да се прави на репортерка и да се мазни на тая надута пуйка.

— Той е юрист в „Уайт и Блазевич“ — каза Дарби колкото се може по-убедително. — Помислих си да не би да го познавате.

— Не. — Подаде й снимката.

Стига толкова приказки.

— Ами благодаря. И пак се извинявам, че ви обезпокоих.

— Моля — каза Ратлиф, докато изчезваше зад вратата.

Тя скочи в новия понтиак, който спря на ъгъла, и после веднага се вля в потока от коли. Достатъчно време си изгуби в Правния факултет на Джорджтаун.

— Ударих на камък — каза Грей. — Лини го нямаше вкъщи.

— Говорих с Ейкърс и Ратлиф, и двамата казаха „не“. Значи петима от седем не познават Гарсия.

— Гладен съм. Не искаш ли да хапнеш нещо?

— Чудесно.

— Възможно ли е от петима стажанти, работили по три месеца в една фирма, нито един да не познае неин служител?

— Не само че е възможно, а е и напълно нормално. Много заобиколен път сме избрали. Щом има четиристотин адвокати, значи стават хиляда души, като се прибавят секретарките, чиновниците, машинописките, куриерите и всякакъв друг обслужващ персонал. Юристите предпочитат да не общуват с останалите служители и да си стоят в своите кантори.

— А различните отдели не са ли свързани, ако щещ, и пространствено?

— Не. Възможно е един адвокат по банково дело на третия етаж със седмици да не срещне свой познат от „Съдебни спорове“ на десетия етаж. Не забравяй, че тия хора са много заети.

— Мислиш ли, че сме сбъркали фирмата?

— Може би фирмата, а може би факултета.

— Първото момче, Мейлър, ми даде две имена на студенти от Джордж Вашингтон, с които са стажували заедно миналото лято. Дай да ги потърсим, след като хапнем. — Той намали и спря зад редица от ниски постройки.

— Къде се намираме? — попита тя.

— На една пресечка от площад Маунт Върнън, в центъра. Редакцията е през шест улици, банката ми през четири. А тази малка закусвалня е само зад ъгъла.

Влязоха в закусвалнята, която бързо се пълнеше с посетители за обяд. Тя седна на маса край прозореца, а той се нареди на опашката и поръча комбинирани сандвичи. Половината ден бе отлетял и макар че не ѝ харесваше този вид работа, беше хубаво, че е заета, за да забрави за сенките. Не би искала да стане репортерка, а в момента бъдещата ѝ юридическа кариера изглеждаше съмнителна. Доскоро възнамеряваше да стане съдия, след като натрупа малко опит в занаята. Ще забрави идеята си, беше твърде опасно.

Грей донесе табла със сандвичи и чай с лед.

— Така ли обикновено минават дните ти? — попита тя.

— С това се прехранвам. Цял ден слухтя, пъхам си носа тук-там, материалите пиша следобед и до късно през нощта пак чопля и ровя.

— Колко статии пишеш на седмица?

— Понякога три-четири, понякога нито една. Сам си избирам темите, никой не ми дава насоки. Сега е по-различно. Не съм публикувал от десет дни.

— Ами ако не се добереш до Матис? Как ще представиш случая?

— Зависи докъде ще стигна. Можехме да поместим историята за Верхик и Калахан, но защо да се хабим? Беше голяма новина, но увисна без факти. Плъзнаха се по повърхността, и толкоз.

— А ти ще ги удариш в земята.

— Надявам се. Ако докажем твоята версия, ще стане страхотна статия.

— Вече виждаш заглавието на първа страница, нали?

— И още как! Чакай, че адреналинът ми се покачва. Това ще е най-шеметният материал от времето на...

— Уотъргейт?

— Не. За Уотъргейт имаше поредица от дребни материалчета, които после се обединиха в нещо по-обобщаващо. Ония момчета месеци наред се мъчеха да открият следите, тук кльвнат, там кльвнат, един знае някоя дреболия, друг друга... А това, мила моя, е твърде различно. Това е много по-голяма история, а истината се знае от съвсем малко хора. Уотъргейт беше кокошкарска работа, много нескопосно потулена. Тук става дума за умело планирани престъпления на много богати и хитри лъвовете.

— Ами и сега ще се помъчат да ги потулят.

— Няма страшно. След като докажем връзката на Матис с убийствата, вече можем да поместим сензацията. Изплюе ли се камъчето, незабавно ще бъдат пуснати в ход пет-шест разследвания. Всички ще онемеят, особено при новината, че президентът и Матис са стари приятели. След тоя взрив се захващаме с правителството и се опитваме да установим кой какво е знаел и откога го е знаел.

— Но първо да намерим Гарсия.

— А, да. Сигурен съм, че е някъде тук. Той е юрист в този град и премълчава нещо много важно.

— Да речем, че попаднем на него, а той не иска да проговори?

— Имаме си методи.

— Като например?

— Мъчения, отвличане на детето, изнудване, всякакъв род заплахи.

Един едър здравеняк с намръщена физиономия внезапно изникна до масата им.

— Побързайте! — изкрещя им той. — Много приказвате!

— Благодаря ти, Пийт — каза Грей, без да го поглежда.

Пийт се загуби в тълпата, но го чуха да крещи край друга маса.

Дарби изпусна сандвича си.

— Той е съдържателят — обясни Грей. — Това е част от колорита на заведението.

— Колко очарователно. За това плаща ли се надценка?

— Е-е, не. Тук е евтино, така че му е важен оборотът. Отказва да сервира само кафе, защото не иска да му се заседяват на приказки. Исква от нас да ядем като бежанци и светкавично да се омитаме.

— Аз се нахраних.

Грей погледна часовника си.

— Стана дванайсет и петнайсет. В един трябва да сме пред квартирата на Джудит Уилсън. Искаш ли сега да прехвърлиш парите?

— Колко време ще отнеме?

— Може само да пуснем поръчка, а да минем да ги вземем малко по-късно.

— Добре, да вървим.

— Колко искаш да преведеш?

— Петнайсет хиляди.

Джудит Уилсън живееше на втория етаж в една порутена стара сграда с двустайни студентски квартири. Не я намериша в един и цял час обикаляха с колата. Грей се превърна на екскурзовод. Мина бавно покрай киносалона „Монтроуз“, все още обгорял и заграден отвсякъде. Показа ѝ сборището от странни типове на площад Дюпон.

В два и петнайсет спряха на улицата пред блока на Джудит и след малко видяха червена мазда, която паркира на тясната алея.

— Ето я — каза Грей и излезе от колата. Дарби остана вътре.

Настигна Джудит близо до входните стъпала. Отдалече изглеждаше дружелюбна. Разговориха се, показа ѝ снимката, тя я

погледа няколко секунди и заклати глава. След миг Грей се върна в колата.

— Пак ядец — каза той.

— Значи ни остава Едуард Лини, който може и да е нашият шанс, защото е стажувал там две лета.

Намериха телефон с монети пред една дрогерия три пресечки по-надолу и Грей набра номера на Лини. Никой не вдигна. Той затръшна слушалката и се качи в колата.

— Нямаше го в десет тая сутрин, няма го и сега.

— Може да е на училище — предположи Дарби. — Трябва ни програмата му. Защо не я поиска заедно с другите?

— Ами ти не ми поръча.

— Кой е звездата на „Вашингтон Поуст“, знаменитият репортер? А аз какво съм — една нищо и никаква прекъснала студентка, която тръпне, че стои тук, на предната седалка, и те наблюдава как действаш.

Ако искаш да се преместим на задната, едва не изрече той.

— Не се занасяй. Накъде?

— Връщаме се във факултета — каза тя. — Ще те изчакам в колата, докато вземеш програмата на Лини.

— Добре, мадам.

Зад гишето в канцеларията сега седеше младеж. Грей поиска програмата на Едуард Лини и студентът отиде да потърси завеждащата Учебния отдел. След пет минути шефката се зададе бавно и го изгледа кръвнишки.

Той грейна в усмивка.

— Здравейте, помните ли ме? Грей Грантам от „Поуст“. Още една програма ми трябва.

— Деканът каза „не“.

— Мислех, че деканът отсъства от града.

— Да. Но заместник-деканът каза „не“. Никакви програми повече. Вече ми създадохте достатъчно главоболия.

— Нищо не разбирам. Не ви моля за лични сведения.

— Заместник-деканът отказва.

— Къде е той?

— Зает е.

— Ще почакам. Къде е кабинетът му?

— Дълго време няма да се освободи.

— И аз дълго ще чакам.

Тя скръсти ръце насреща му и го погледна предизвикателно.

— Няма да ви позволи да получите повече програми. Студентите ни имат право на личен живот.

— Много естествено. И какви главоболия съм ви създал?

— Сега ще ви кажа.

— Да, ако обичате.

Младежът зад гишето се изниза набързо.

— Един от студентите, когото сте разпитвали тази сутрин, се е обадил в „Уайт и Блазевич“, а те са позвънили на заместник-декана, който ме извика и ми нареди да не давам никакви програми на журналисти.

— Какво им влиза в работата?

— Явно им влиза. А ние имаме отдавнашно сътрудничество с „Уайт и Блазевич“. Осигуряват работа на много наши студенти.

Грей опита да се покаже нещастен и безпомощен.

— Просто се мъча да открия Едуард Лيني. Заклевам се, че няма да му се случи нищо лошо. Само няколко въпроса исках да му задам.

Тя се почувства победителка. Беше пренебрегнала един репортер от „Поуст“ и сега се гордееше с това. Е, хайде да му подхвърли една трохичка.

— Мистър Лيني се е отписал, вече не учи при нас. Само толкова мога да ви кажа.

Той отстъпи към вратата и промърмори „Благодаря“.

Вече приближаваше колата, когато някой го повика по име. Беше студентът от канцеларията.

— Мистър Грантам — каза той, тичайки след него, — аз познавам Едуард. Той прекъсна за известно време. Има си лични проблеми.

— И къде е?

— Родителите му го настаниха в частна клиника. Лекуват го от наркомания.

— Къде се намира?

— В Силвър Спринг. Клиниката се казва Парклейн.

— Откога е там?

— От месец някъде.

— Благодаря — кимна той. — На никой няма да кажа за нашия разговор.

— Нали не е заплашен от нищо?

— Честна дума, не е.

Отбиха се в банката и Дарби излезе с петнайсет хиляди в брой. Страхуваше се да носи толкова пари. Изплаши се от случая с Лини. „Уайт и Блазевич“ внезапно я бяха хвърлили в ужас.

Парклеин беше клиника за лечение на хора с големи доходи или високи застраховки. Беше малка, заобиколена с дървета сграда, отдалечена на километър от магистралата. Решиха, че няма да им е лесна задачата.

Грей влезе първи и попита за Едуард Лини на регистрацията във фойето.

— Той е наш пациент — каза доста официално сестрата.

Той пусна най-сияйната си усмивка.

— Да. Зная, че ви е пациент. Казаха ми от Правния факултет. В коя стая е?

Дарби влезе във фойето, отправи се към чешмичката и дълго пи вода.

— В двайсет и втора стая е, но не можете да се видите с него.

— От Правния факултет ми казаха, че мога.

— А кой по-точно сте вие?

Той беше самата дружелюбност.

— Аз съм Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. От факултета ми казаха, че може да му задам няколко въпроса.

— Съжалявам, че така са ви казали. Вижте какво, мистър Грантам, за клиниката отговаряме ние, а те да си гледат своя факултет.

Дарби взе едно списание и седна на дивана.

Усмивката му помръкна доста, но все пак остана.

— Разбирам — каза той, запазвайки любезното си изражение. — Мога ли да видя завеждащия?

— Защо?

— Защото става дума за нещо много важно и този следобед трябва непременно да се срещна с мистър Лини. Щом вие не ми

позволявате, тогава трябва да се обърна към шефа ви. Няма да си тръгна, преди да говоря с него.

След като метна поглед, който изразително казваше „върви по дяволите“, тя отстъпи назад.

— Един момент. Може да седнете.

— Благодаря.

Тя излезе и Грей се извърна към Дарби. Посочи ѝ двукрила летяща врата, която по всяка вероятност водеше към вътрешността на клиниката. Тя си пое дълбоко дъх и бързо закрачи натам. От просторния салон тръгнаха три стерилни коридора. Една месингова табелка сочеше към стаите 18–30. Беше закачена пред средното крило, чийто коридор бе тъмен и тих, застлан с дебели пътеки. По стените имаше тапети на цветя.

Ето сега вече ще я спипат. Насреща ѝ ще връхлети едър надзирател или дебела сестра, ще я заключат в някоя стая, където после да се разправя с ченгетата, а партньорът ѝ ще стои и безпомощно ще гледа как я отвеждат с белезници. Името ѝ ще се появи във вестника, в „Поуст“, и Пъна, стига да е грамотен, ще го види и ще я открие.

Докато се промъкваше покрай затворените врати, плажовете и пина коладата ѝ се струваха недостижими. Стая 22 беше затворена и на табелката пишеше: *Едуард Лини — д-р Уейн Маклачи*. Тя почука.

Завеждащият клиниката беше по-голямо говедо и от дежурната сестра. Но нали за това му плащаха добре. Той обясни, че имат строга политика по отношение на свижданията. Пациентите им били сериозно болни и лабилни хора, и персоналът трябвало да се грижи за спокойствието им. Тъй че лекарите, които били най-големите професионалисти в своята област, строго следели кой посещава пациентите им. Свижданията били разрешени само в събота и неделя, и то за трийсет минути, като внимателно се подбирали посетителите, обикновено само роднини и приятели. Трябвало строго да спазват правилника.

Това били хора с крехка психика и не можели да издържат на разпита на един репортер, все едно колко сериозни били причините.

Мистър Грантам попита кога ще изпишат мистър Лини. Такива сведения не се дават, възмути се завеждащият. Може би когато изтече осигуровката, предположи мистър Грантам, който едва задържаше разговора и вече очакваше да дочуе гневни крясъци иззад двойната врата.

Споменаването на застраховката направо вбеси завеждащия. Мистър Грантам все пак го попита дали самият той не би помолил мистър Лини да отговори на два въпроса на един журналист и всичко щяло да трае по-малко от трийсет секунди.

И дума не можело да става, отсече завеждащият. Строгийт правилник не допускал компромиси.

Отвътре се обади тих глас и тя пристъпи в стаята. Видя дебел килим и мебели от истинско дърво. Той седеше на леглото само по джинси и четеше дебел роман. Дарби се изненада, че изглежда толкова добре.

— Много извинявайте — каза тя сърдечно, докато затваряше вратата зад себе си.

— Заповядайте — каза момчето с приветлива усмивка. От два дни не беше виждал други лица, освен на медицинския персонал. А нейното беше толкова красиво. Той затвори книгата. Тя приближи до леглото.

— Аз съм Сара Джейкъбс и пиша статия за „Вашингтон Поуст“.

— Как успяхте да влезете? — попита Едуард, явно зарадван от появата ѝ.

— Съвсем нормално. Стажували ли сте в „Уайт и Блазевич“ това лято?

— Да, както и предишното. Предложиха ми работа, като завърша. Ако въобще завърша.

Тя му подаде снимката.

— Познавате ли този човек?

Той я пое и се усмихна.

— Да-а. Казва се... Ох, чакайте малко. Работи в отдела „Нефт и газ“ на деветия етаж. Как му беше името?

Дарби едва не се задави от вълнение.

Лини стисна очи и опита да си спомни. Пак погледна снимката и каза:

— Морган. Мисля, че се казва Морган. Аха.

— Това му е фамилията, така ли?

— Фамилията. Не мога да си спомня малкото му име. Беше нещо като Колин, но не е това. Мисля, че започва с К.

— И сте сигурен, че е в „Нефт и газ“? — Макар да не можеше да си спомни точния им брой, беше убедена, че има повече от един Морган в „Уайт и Блазевич“.

— Да.

— На деветия етаж ли?

— Точно така. Аз работех в отдела по банкротите на осмия етаж, а неговият отдел заема половината от осмия и целия девети етаж.

Той ѝ подаде снимката.

— Кога ви изписват? — попита тя. Щеше да бъде некрасиво да хукне веднага.

— Надявам се следващата седмица. Какво е направил този човек?

— Нищо. Просто се налага да поговоря с него. — Вече отстъпваше назад. — Трябва да бягам. Благодаря ви. Всичко хубаво.

— И на вас всичко хубаво.

Тихо затвори вратата след себе си и се втурна към фойето. Внезапно чу глас зад гърба си.

— Ей, вие! Какво търсите тук?

Дарби се обърна и видя насреща си висок чернокож надзирател с пистолет на кръста. На лицето ѝ се изписа виновно изражение.

— Какво търсите тук? — попита отново той и пристъпи към нея.

Тя се залепи за стената.

— Дойдох да видя брат си. — И не ми крещете повече, ако обичате.

— Кой е брат ви?

Тя кимна към стая 22.

— Не можете да го посещавате по това време. Нарушавате правилника.

— Важно беше. Ето, тръгвам си.

Вратата на стая 22 се отвори и на прага застана Лини.

— Това сестра ти ли е? — попита надзирателят.

Дарби умолително вдигна очи.

— Да. Оставете я на мира — каза Лини. — Отива си.

Тя въздъхна облекчено и се усмихна на Лини.

— Мама ще дойде в събота.

— Хубаво — промълви Лини.

Надзирателят се оттегли към дъното на коридора, а Дарби се запъти към двойната врата почти тичешком. Грантам четеше на завеждащия клиниката лекция за цените на медицинското обслужване. Тя бързо премина през фоайето и тъкмо стигна до входната врата, когато завеждащият ѝ извика.

— Госпожице! Хей, госпожице! Коя сте вие?

Дарби се шмугна през вратата и хукна към понтиака.

Грантам само повдигна рамене, обърна гръб на събеседника си и побърза да се изниже. Скочиха в колата и изхвърчаха.

— Фамилията на Гарсия е Морган. Лини веднага го позна, но не можа да си спомни малкото му име. Започвало с К. — Тя ровеше из бележките си от справочника на Мартиндейл и Хабел. — Каза, че работел в „Нефт и газ“ на деветия етаж.

Грантам се отдалечаваше с бясна скорост от Парклеин.

— „Нефт и газ“!

— Така каза. Ето, намери го. Къртис Д. Морган, отдел „Нефт и газ“, възраст: двайсет и девет. Има още един Морган в отдела по съдебни спорове, но той е съдружник и, я да видим, на петдесет и една е.

— Гарсия е Къртис Морган — каза Грей с облекчение и погледна часовника. — Сега е четири без петнайсет. Трябва да побързаме.

— Няма за кога да чакаме.

* * *

Рупърт ги засече, когато излизаха от отбивката за Парклеин. Наеният понтиак летеше по шосето. Известно време и той натиска бясно газта, а после включи радиостанцията.

Матю Бар не се беше возил на моторница и след пет часа пътуване през океана се усещаше разнебитен, подгизнал и схванат. Тялото му бе вдървено и когато съзря сушата, си каза една молитва, първата от много години насам. После поднови безспирните си ругатни по адрес на Флетчър Коул.

Акостираха на малко пристанище край някакъв град, който според него беше Фрийпорт. Бе чул това име от разговора между тъй наречения Лари и човека, който караше моторницата. Това стана още на тръгване от Флорида и оттогава не бяха промълвили и дума през цялото мъчително изпитание. Не му стана ясна ролята на Лари в това пътуване. Беше двуметров, с врат като дирек, и май седеше тук само за да наблюдава Бар, което отначало се търпеше, но след пет часа започна да го влудява.

Моторницата спря и те се изправиха, целите схванати. Лари изскочи пръв и махна на Бар да го последва. По кея приближаваше още един огромен мъж и двамата с Лари придружиха Бар до чакащия пикап. Пикапът беше с подозрително малко прозорци.

В този момент Бар предпочиташе да се сбогува с новите си познайници и просто да изчезне по посока на Фрийпорт. Щеше да хване самолет за Вашингтон и да забие един здрав юмрук на Коул, щом види мазното му чело. Но все пак трябваше да запази хладнокръвие. Нищо нямаше да посмеят да му направят.

Няколко минути по-късно пикапът спря на тясна писта и Бар бе отведен до малък черен самолет. За миг се възхити от вида му, преди да последва Лари по стълбичката. Бе възвърнал самообладанието си и се отпусна; задача като задача, ще я изпълни. В края на краищата навремето беше един от най-добрите агенти на ЦРУ в Европа. Беше служил и във флота. Знаеше как да се пази.

Седна сам в дъното на кабината. Прозорците бяха със спуснати щори и това го раздразни. Но прояви разбиране. Мистър Матис държеше на своето уединение и Бар уважи това. Лари и другата горила

седнаха отпред и запрелистваха списания, без да му обръщат никакво внимание. Трийсет минути след като излетяха, започнаха да се спускат и Лари се заклатушка към него.

— Сложи си това — нареди той и му подаде дебела платнена кърпа, за да покрие с нея очите си.

В този момент всеки новобранец би се стъписал. Един аматьор щеше да заразитва защо и как. Но на Бар и по-рано му се бе налагало да е с вързани очи и макар че вече сериозно се бе разколебал относно успеха на мисията си, спокойно пое кърпата и покри очи.

Човекът, който свали кърпата му, се представи като Емил, помощник на мистър Матис. Беше дребен и жилав, с тъмна коса и тънки мустачки, извиващи покрай устните му. Седна на един стол на метър от него и запали цигара.

— Нашите хора разправят, че сте на официално посещение — каза той с дружелюбна усмивка.

Бар огледа стаята. Стените бяха целите от стъкло, разделено на квадратчета с тънки летвички. Слънцето грееше ярко и дразнеше очите му. Пътечки от мека трева обграждаха фонтаните и езерцата отвън. Бяха в задната част на огромна къща.

— Тук съм от името на президента — каза Бар.

— Вярвам ви — кимна Емил. Нямахте съмнение, че е кейджун.

— Мога ли да разбера кой сте вие? — попита Бар.

— Казвам се Емил и това е достатъчно. Мистър Матис е неразположен. Може би е най-добре да предадете на мен каквото има.

— Разпореждането е да говоря лично с него.

— Предполагам, че идва от мистър Коул. — Емил така и не спря да се усмихва.

— Точно така.

— Ясно. Мистър Матис предпочита да не се среща с вас. Искате да разговаряте с мен.

Бар поклати глава. Е, ако се стигне дотам и няма друг изход, щеше с удоволствие да си поговори с Емил. Но засега щеше да държи на своето.

— Не съм упълномощен да разговарям с никого, освен с мистър Матис — изрече натъртено Бар.

Усмивката почти изчезна. Емил посочи зад фонтаните към голям павилион с високи прозорци от пода до тавана. Тази чудата постройка бе заобиколена от идеално подрязани храсти и красиви цветя.

— Мистър Матис се е усамотил. Последвайте ме.

Те излязоха от стъклената стая и бавно заобиколиха плитък басейн. Стомахът на Бар се беше свил на топка, но той вървеше уж спокойно след дребния си приятел, сякаш бе на разходка. Из градината се носеше шумът на падаща вода. Една пътека, покрита с дъсчици, отвеждаше към павилиона. Спряха пред вратата.

— Боя се, че трябва да се събуете — каза Емил с усмивка. Той беше бос. Бар развърза обувките си и ги сложи до вратата.

— И не стъпвайте на хавлиите — предупреди го Емил.

Хавлиите ли?

Емил отвори вратата пред Бар, който прекрачи прага. Стаята беше съвършено кръгла, двайсетина метра в диаметър. Вътре имаше три стола и диван, покрити с бели чаршафи. На пода бяха наредени дебели хавлиени кърпи, които оформяха идеално изопнати пътеки из цялата стая. Слънцето грееше ярко през стъклата на покрива. Отвори се една врата и от малка стаичка се появи Виктор Матис.

Бар замръзна и зяпна в него. Слаб и съсухрен, с дълга прошарена коса и мръсна брада. Беше само по бели шорти. Внимателно запристъпва по хавлиите, без да поглежда към Бар.

— Седнете ей там — каза той и посочи един стол. — И не стъпвайте на хавлиите.

Като заобикаляше хавлиите, Бар стигна до стола и седна. Матис се обърна с гръб към него и се загледа през прозорците. Гърбът му приличаше на щавена кожа. Грозни вени прорязваха босите му крака, чиито нокти бяха дълги и жълти. Този човек беше побъркан.

— Какво искате? — попита той тихо, извърнат към прозорците.

— Президентът ме изпрати.

— Не той. Изпратил ви е Флетчър Коул. Съмнявам се, че президентът знае за посещението ви.

А може и да не беше побъркан. Нито един мускул на тялото му не потрепваше.

— Флетчър Коул е шеф на президентския кабинет. Той ме изпрати.

— Познавам Коул. Знам и вас. Знам за вашата оперативна група, тъй наречения Отряд. И така, какво искате?

— Сведения.

— Не ми играйте номера. Какво искате?

— Чели ли сте досие „Пеликан“? — попита Бар.

Немощното тяло не помръдна.

— А вие чели ли сте го?

— Да — отвърна мигом Бар.

— Вярвате ли, че в него има някаква истина?

— Може би. Затова и съм тук.

— Защо се е притеснил толкова от досието мистър Коул?

— Защото двама репортери са подочули за него. И ако е вярно, трябва да научим незабавно.

— Кои са тези репортери?

— Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. Той пръв е научил и знае за него повече от всеки друг. И непрестанно човърка. Коул смята, че скоро ще публикува нещо.

— Можем да се погрижим за него, нали? — каза Матис сякаш на прозореца. — А кой е другият?

— Рифкин от „Таймс“.

Матис не се помръдваше. Бар огледа чаршафите и кърпите. Да, сигурно е побъркан. Всичко тук беше стерилно и миришеше на камфоров спирт. А вероятно е и болен.

— Мистър Коул вярва ли на тази версия?

— Не зная. Но е много притеснен от досието. Затова съм дошъл, мистър Матис. Ние трябва да узнаем всичко.

— И ако е истина?

— Тогаваше си имаме неприятности.

Най-сетне Матис се раздвижи. Той премести тежестта върху левия крак и скръсти ръце пред тесните си гърди. Но очите му си останаха все така вперени напред. В далечината се виждаха пясъчни дюни и нежните стебла на морския овес, но не и океанът.

— Знаете ли какво смятам аз? — попита тихо той.

— Какво?

— Смятам, че Коул е виновен. Той даде досието на твърде много хора. Той го връчи на ЦРУ. Той ви позволи да го прочетете. И това наистина ме тревожи.

Бар не можеше да измисли никакъв отговор. Беше нелепо да се намеква, че Коул е искал да разпространи досието. Проблемът си ти, Матис, ти уби съдиите. Ти изпадна в паника и уби Калахан. Ти си алчният разбойник, за когото петдесет милиона не бяха достатъчно пари.

Матис се обърна бавно и погледна Бар. Очите му бяха тъмни и зачервени. Никак не приличаше на снимката с вицепрезидента, но тя беше правена преди седем години. Бе остарял с двайсет години за това време.

— За всичко това сте виновни вие, вашингтонски шутове — повиши глас той.

Бар не смееше да го погледне.

— Истина ли е, мистър Матис? Това е, което искам да науча.

Една врата се отвори безшумно зад гърба на Бар. Лари, който беше по чорапи и внимаваше да не настъпи кърпите, направи две крачки и спря. Матис тръгна по хавлиената пътека към една стъклена врата и я отвори. Надникна през нея и каза тихо:

— Разбира се, че е истина. — Излезе навън и бавно затвори след себе си.

Бар проследи с поглед как този безумец се затътри към пясъчните дюни.

Ами сега, помисли си той. Може би Емил щеше да дойде да го вземе. Може би.

Лари приближи още малко с въже в ръка и Бар нито чу, нито усети нещо, докато не стана твърде късно. Матис не желаше да се пролива кръв в неговия павилион, така че Лари просто строши врата му с един удар и стегна примката докрай.

Планът изискваше от нея да бъде в този асансьор точно в този момент, но тя смяташе, че са се случили твърде много неочаквани събития, които да променят малко плана. Ала той не мислеше така. Дълго спориха за асансьора и ето я накрая в него. Той имаше право: това бе най-краткият път до Къртис Морган. И тя имаше право: този път до Къртис Морган бе много опасен. Но и другите пътища можеха да бъдат също толкова рисковани. Цялата игра изглеждаше смъртоносна.

Беше сложила единствената си рокля и единствените си обувки на токчета. Грей каза, че изглеждаше прекрасно, а така и трябваше да бъде. Асансьорът спря на деветия етаж и когато излезе, изведнъж почувства силна болка в стомаха си, от която дъхът ѝ секна. Рецепцията беше в дъното на фоайе, застлано с плюш. Името „УАЙТ И БЛАЗЕВИЧ“, изписано с месингови букви, покриваше цялата стена зад гърба на секретарката. Коленете на Дарби бяха отмалели, но тя тръгна към момичето, което я посрещна с дежурна усмивка. Беше пет без десет.

— С какво мога да ви услужа? — попита тя. Табелката на ревера ѝ известяваше, че се казва Пеги Йънг.

— Аз имам — успя да проговори Дарби, след като се закашля — среща с Къртис Морган в пет часа. Казвам се Дороти Блайт.

Момичето я погледна изумено. Толкова беше учудена, че облеци очи срещу Дарби, сега Дороти. Дори не можеше да проговори.

Сърцето на Дарби замря.

— Какво има?

— О, нищо. Изчакайте за момент, ако обичате. — Пеги Йънг се изправи бързо и тичешком изчезна.

Защо хукна? Сърцето ѝ задумка като барабан. Бягай! Опита се да успокои дъх, но се задавяше. Краката ѝ сякаш бяха от пластилин. Бягай! Озърна се, като се помъчи да изглежда безгрижна, сякаш е просто една клиентка, която чака своя адвокат. Ясно че не можеха да я

застрелят тук, във фойето на правна кантора. Той излезе пръв, последван от секретарката. Беше около петдесетгодишен, с буйна посребрена коса и смръщено лице.

— Здравейте — каза той, но сякаш по задължение. — Аз съм Джарелд Швабе, един от съдружниците. Значи казвате, че имате уговорен час при Къртис Морган.

— Да. — Дръж се. — В пет. Какъв е проблемът?

— И се казвате Дороти Блайт, така ли?

— Точно така. Да. Какво има? — В гласа ѝ прозвуча искрено раздразнение.

— Кога уговорихте срещата? — попита той и пристъпи към нея.

— Не си спомням точно. Някъде преди две седмици. Запознах се с Къртис на едно гости в Джорджтаун. Каза ми, че е адвокат на фирми за нефт и газ, а на мене точно такъв ми трябва. Обадих се тук, в кантората ви, и си запазих час. А сега бихте ли ми казали какво става? — Изненада се, че думите излизат така лесно от пресъхналата ѝ уста.

— Защо ви е нужен такъв адвокат?

— Не смятам, че трябва да обяснявам точно на вас — каза тя заядливо.

Вратата на асансьора се отвори и един мъж с евтин костюм побърза да приближи, за да се включи в разговора. Дарби го изгледа смръщено. Всеки миг краката ѝ можеха да се огънат.

Швабе продължи да я напада.

— Не сме си записали за такава среща.

— Ами тогава уволнете секретарката, която ги записва. Така ли посрещате всичките си нови клиенти?

О, тя беше разгневена, но Швабе не се умилостави.

— Не можете да се срещнете с Къртис Морган — каза той.

— И защо по-точно? — попита твърдо тя.

— Защото е мъртъв.

Коленете ѝ омекнаха и всеки миг можеха да се огънат. Остра болка преряза стомаха ѝ, но, мина ѝ бързо през ума, нямаше нищо лошо, че изглежда шокирана. Та нали той в крайна сметка беше нейният нов адвокат.

— Колко жалко. Защо никой не ми се обади?

Швабе продължаваше да я гледа с подозрение.

— Както ви казах, не сме си записали името Дороти Блайт.

— Какво му се е случило? — попита тя с широко отворени очи.

— Застрелян е в гръб на улицата от неизвестни нападатели, които са го обрали.

Човекът с евтиния костюм приближи към нея.

— Имате ли някакъв документ за самоличност?

— Кой сте вие, по дяволите? — озъби му се тя.

— Той е от охраната — каза Швабе.

— Охрана на какво? — попита високо и наперено тя. — Това юридическа фирма ли е или затвор?

Съдружникът погледна човека в евтиния костюм и стана ясно, че никой от двамата не знае как да реагира в този момент. Тя беше много привлекателна, те я бяха разстроили, обяснението ѝ изглеждаше достоверно. Поуспокоиха тон.

— Защо не си тръгнете, мис Блайт? — предложи Швабе.

— Това и смятам да направя.

Мъжът от охраната се пресегна да я отведе.

— Насам — каза той.

Тя го шляпна през ръката.

— Не ме докосвай, че още утре ще те дам под съд. Само да си ме пипнал!

Това ги стресна. Тя беше побъркана и ставаше агресивна. Но може би и те бяха попрекалили с грубостта си.

— Ще ви изпратя до долу — каза мъжът от охраната.

— Мога и сама да си ида. Просто съм учудена как изобщо имате клиенти, шутове такива. — Отстъпваше с гръб към асансьора. Лицето ѝ беше зачервено, но не от гняв, а от страх. — Имам адвокати в четири щата, но никой не се е отнасял така с мен — изкрещя тя насреща им. Сега беше по средата на фойето. — Миналата година платих половин милион по адвокати, а тази година се налага да платя цял милион, но не на такива кретени като вас. — Колкото повече се приближаваше към асансьора, толкова по-високо крещеше. Луда жена. Гледаха я стреснато, докато вратата на асансьора се отвори и тя изчезна.

С телефон в ръка, Грей крачеше край леглото и чакаше да повикат Смит Кийн. Дарби се беше проснала на леглото със затворени очи. Грей престана да снове напред-назад.

— Здравей, Смит. Искам бързо да ми провериш нещо.

— Къде си? — попита Кийн.

— В един хотел. Прегледай броевете ни отпреди шест-седем дни.

Трябва ми некрологът на Къртис Морган.

— Кой е той?

— Гарсия.

— Гарсия ли? Какво е станало с него?

— Много ясно — не е между живите. Застрелян в гръб от неизвестни лица.

— А, сега се сещам. Миналата седмица писахме за някакъв млад адвокат, който е бил ограбен и застрелян.

— Вероятно става дума за него. Я ми провери точно. Трябва ми името на жена му и адресът, ако го имаме.

— Как го откри?

— Тя е дълга и широка. Довечера ще се опитам да поговоря с вдовицата.

— Значи Гарсия е мъртъв. Много чудно, ей богу.

— Няма нищо чудно. Момчето беше надушило нещо и те му видяха сметката.

— Ти на сигурно място ли си?

— Знам ли?

— Къде е момичето?

— При мен е.

— Ами ако наблюдават къщата на Гарсия?

Грей не се беше сетил за това.

— Ще рискуваме. Пак ще се обадя след петнайсет минути. — Остави телефона на пода и седна в старинния люлеещ се стол. На масата имаше топла бира и той отпи голяма глътка. Наблюдаваше я. Беше закрила очите си с ръка, облечена в джинси и пуловер. Роклята си бе захвърлила в ъгъла. Обувките на токчета се въргаляха наред стаята.

— Как си? — попита тихо.

— Чудесно.

Беше голяма умница, а той обичаше такива жени. Разбира се, тя беше половин адвокатка, а в правните факултети сигурно добре развиваха способността да мислиш. Отпиваше от бирата и се

възхищаваше на джинсите. Любуваше се на този кратък момент, в който можеше да я разглежда спокойно, без тя да го забележи.

— Гледаш ли ме? — попита тя.

— Да.

— Сексът е последното нещо, за което бих си помислила сега.

— Ами тогава защо го споменаваш?

— Защото чувствам, че поглеждаш похотливо червените ми нокти.

— Права си.

— Имам главоболие. Направо ще ми се пръсне главата.

— Не че няма от какво. Искаш ли да ти дам нещо?

— Да. Билет за Ямайка, в едната посока.

— Можеш да заминеш довечера. Веднага ще те закарам на летището.

Тя свали ръка от очите си и разтърка слепоочията.

— Извинявай, че се разплаках.

Той допи бирата си.

— Извоюва си правото.

Когато излезе от асансьора, беше обляна в сълзи. Чакаше я като грижлив баща, само че с пистолет в джоба на самото, пистолет, за който тя не подозираше.

— И така, какво мислиш за журналистическото разследване? — попита той.

— Предпочитам да коля свине.

— Ако ще сме честни, не всеки мой ден е толкова разнообразен. Понякога просто си седя на бюрото и навъртам стотици номера на такива бюрократи, че не ти е работа.

— Звучи страхотно. Нека утре това да правим.

Той събу обувките си и подпря крака на леглото. Тя затвори очи и тежко въздъхна. Мина време, преди да заговорят отново.

— Знаеш ли, че Луизиана е известна като щата на пеликаните? — попита тя със затворени очи.

— Не, не знаех.

— Всъщност сега не върви да я наричат така, защото кафявите пеликани буквално са били изтребени в началото на шейсетте години.

— Какво е станало с тях?

— От пестицидите. Пеликаните ядат само риба, а рибата се развъжда в речна вода, която е пълна с хлорни въглеродороди от тия пестициди. Дъждовете ги отмиват от почвата и на малки ручейчета ги изсипват в реките, които съответно изтичат в Мисисипи. Рибата, с която пеликаните в Луизиана се хранят, е пълна с отрови, които се натрупват в мастните тъкани на птиците. Те не умират веднага, но в гладни дни и лошо време пеликаните, орлите и кормораните преживяват на резервите си и се отравят от собствените си мазнини. Ако не умрат, не могат да създават поколение. Яйцата им са с толкова тънки черупки, че се трошат, докато ги мътят. Това знаеше ли го?

— Защо трябва да го знам?

— В края на шейсетте в Луизиана започнали да преселват кафяви пеликани от Южна Флорида и малко по малко броят им се увеличил. Но тези птици все още са сред много застрашените видове. Преди четирийсет години са били с хиляди, а сега кипарисовите блата, които Матис иска да унищожи, са дом на няколко десетки пеликана, и толкова.

Грей се замисли над думите ѝ. После тя дълго мълча.

— Кой ден сме? — попита все така затворила очи.

— Понеделник.

— Вече седмица, откакто напуснах Ню Орлиънс. И две, откакто Томас и Верхик вечеряха заедно. Това, разбира се, беше фаталният момент, когато досието попадна в чужди ръце.

— Утре ще станат три от убийството на Розенбърг и Дженсън.

— Доскоро бях наивна и безгрижна студентка по право, която си гледаше уроците и въртеше прекрасна любов със своя професор. Мисля, че тези дни безвъзвратно отминаха.

Уроците и професорът може да са отминали, помисли си той.

— И какви са ти плановете?

— Никакви. Просто се опитвам да се измъкна от тази проклета бъркотия и да остана жива. Ще избягам някъде и ще се крия няколко месеца, а може би и няколко години. Имам достатъчно пари, с които да изкарам дълго време. Ако доживея момента, в който няма да се озъртам през рамо, току-виж, съм се върнала обратно.

— Към Правния факултет ли?

— Едва ли. Правото вече не ме привлича.

— Защо искаше да станеш юристка?

— От идеализъм и заради парите. Мислех, че мога да променя света и да ми заплащат добре за това.

— Но вече има толкова много прависти, дявол да го вземе. Защо всички умни студенти се тълпят в тази специалност?

— Много просто. От алчност. Искат BMW-та и солидни банкови сметки. Ако завършиш реномиран университет и си в първите десет процента на отличниците, ще получиш работа в голяма фирма и след няколко кратки години ще печелиш шестцифрени суми, които от там нататък само ще растат. Пълна гаранция. На тридесет и пет ще си съдружник и ще живееш охолно с най-малко двеста хиляди на година. Някои получават и много повече.

— А останалите деветдесет процента?

— Е, те не се нареждат така добре. За тях остават огризките.

— Повечето адвокати, които познавам, мразят работата си. Биха предпочели да вършат нещо друго.

— Но не я зарязват заради парите. И най-тъпият адвокат в малка кантора изкарва сто хиляди след десет години практика и дори да ненавижда работата си, къде другаде ще получи същите пари?

— Не понасям адвокатите.

— И сигурно смяташ, че репортерите всички ги боготворят?

Добре му напомни. Грей погледна часовника си и вдигна телефона от пода. Набра номера на Кийн. Кийн му прочете некролога и материала на „Поуст“ за нелепото убийство на млад адвокат на сред улицата. Грей си водеше бележки.

— И още две неща — каза Кийн. — Фелдман е много притеснен да не ти се случи нещо. Чакаше днес да получи от теб отчет и страшно се вкисна, че не го донесе. Гледай да му се обадиш утре сутрин. Разбрано?

— Ще се помъча.

— Няма какво да се мъчиш, ами се обади, Грей. Тук е лудница.

— От „Таймс“ слухтят, нали?

— Не ме притесняват от „Таймс“ точно сега, по-скоро вие двамата сте ми грижата.

— Нищо ни няма. Много сме си добре. Имаш ли друго да казваш?

— През последните два часа един мъж на име Клийв, се обажда три пъти. Казва, че е полицаи. Познаваш ли го?

— Да.

— Е, искал да говори с теб тази вечер. Спешно било.

— Ще му се обадя по-късно.

— Добре. И се пазете. Ще бъдем тук до късно, затова звъннете.

Грей затвори и прегледа бележките си. Наближаваше седем.

— Отивам да се срещна с мисис Морган. Искам ти да стоиш тук.

Тя се надигна сред възглавниците и кръстоса ръце върху коленете си.

— Предпочитам да дойда и аз.

— Ами ако къщата е под наблюдение? — попита той.

— Защо ще е под наблюдение? Той е мъртъв.

— Може би сега сме подозрителни заради загадъчната клиентка, която днес се появи да го търси. Макар да е мъртъв, привлича внимание.

Тя се замисли над думите му.

— Не. Идвам.

— Много е опасно, Дарби.

— Не ми разправяй на мен за опасностите. Оживях сред минирано поле цели дванайсет дни. Това сега е нищо.

Той я зачака да се приготви, застанал до вратата.

— Между другото, къде ще спя тая нощ?

— В хотел „Джеферсън“.

— Имаш ли им телефона?

— Ти как мислиш.

— Да, глупав въпрос.

Частният самолет с Едуин Снелър на борда се приземи на летище Нашънъл във Вашингтон в седем и няколко минути. Той с радост напусна Ню Йорк. Беше си късал там нервите шест дни поред, кръстосвайки нервно апартамента в хотел „Плаза“. Близко седмица неговите хора проверяваха хотелите, наблюдаваха летищата и обхождаха улиците, макар да знаеха много добре, че си губят времето, но заповедите си бяха заповеди. Беше им наредено да останат там, докато не открият следа, за да продължат нататък. Глупаво беше да се мъчат да намерят момичето в Манхатън, но все пак трябваше да са наблизо в случай, че тя допусне грешка и вземе да се обади по

телефона или реши да тегли пари, което можеше да се проследи. В такъв случай трябваше да се действа незабавно.

Тя не направи грешка. До два и половина този следобед, когато реши да отиде в банката. Знаеха, че ще стане така, особено ако възнамерява да напусне страната и се страхува да използва кредитната си карта. В някакъв момент щяха да ѝ потръбват пари в брой и се налагаше да телеграфира, защото банката ѝ беше в Ню Орлиънс, а тя — някъде другаде. Един клиент на Снелър притежаваше осем процента от тази банка; не бяха кой знае колко, някакви си дванайсет милиона доларчета, но стигаха, за да му се чува думата. Малко след три се обадиха на Снелър от Фрийпорт.

Не подозираха, че може да е във Вашингтон. Тя беше умно момиче, което гледаше да избегне белята, а не да я търси. И, разбира се, не очакваха, че ще се свърже с репортера. И представа нямаха за това, но сега всичко им се стори толкова логично. Положението бе почти неудържимо.

Ала ето че от сметката ѝ бяха изтеглени петнайсет хиляди долара и на Снелър пак му се отвори работа. Придружаваха го двама мъже. Един друг частен самолет летеше насам от Маями. Беше помолил да му изпратят още дванайсет души. Щяха да свършат бързо, ако изобщо успееха да направят нещо. Нямаше и секунда за губене.

Снелър не хранеше големи надежди. Докато Камел беше в екипа, всичко изглеждаше постижимо. Беше убил Розенбърг и Дженсън толкова умело, а после изчезна, без да остави следа. Но сега бе мъртъв, прострелян в главата заради някаква си наивна студентка.

Къщата на Морган се намиреше в китно предградие в Александрия. Кварталът беше богат и млад — във всеки двор се виждаха велосипедчета и тротинетки.

На алеята пред къщата бяха паркирани три коли. Едната с номер от щата Охайо. Грей позвъни на вратата и се огледа. Нищо подозрително. Отвори му възрастен мъж.

— Какво има? — попита тихо той.

— Аз съм Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“, а това е Сара Джейкъбс, стажантка при мен. — Дарби направи опит да се усмихне. — Бихме искали да говорим с мисис Морган.

— Мисля, че няма да можете.

— Моля ви, много е важно.

Той ги изгледа внимателно.

— Почакайте малко — каза и изчезна зад вратата.

Пред къщата имаше тясна дървена веранда с навес отгоре. Беше се смрачило и те не се виждаха от улицата. Една кола мина бавно. Старецът пак отвори вратата.

— Аз съм Том Кубчек. Баща ѝ. Тя не желае да разговаря с никого. Грей кимна, за да покаже, че това е напълно разбираемо.

— Няма да ѝ отнемем повече от пет минути, обещавам ви.

Човекът пристъпи на верандата и затвори вратата зад себе си.

— Вие май не чувате добре. Казах ви, че не желае да разговаря с никого.

— Чух ви, мистър Кубчек. Не бих искал да нарушавам спокойствието ѝ и зная какво е преживяла.

— Откога вие, репортерите, започнахте да се съобразявате с хорското спокойствие?

Бе очевидно, че мистър Кубчек е кибритлия. Всеки миг можеше да избухне. Грей запази самообладание. Дарби се отдръпна назад. Стигаха ѝ кавгите за този ден.

— Съпругът ѝ ми се обади три пъти, преди да загине. Говорих с него по телефона и не вярвам, че смъртта му е случайна.

— Той е мъртъв. Дъщеря ми е разстроена. Не желае с никого да говори. А сега да ви няма.

— Мистър Кубчек — обади се кротко Дарби, — имаме основание да смятаме, че зет ви е станал свидетел на добре планирано криминално престъпление.

Това го поохлади и той се втренчи злобно в Дарби.

— Така ли? Ами него трябва да питате. Дъщеря ми нищо не знае. Днес ѝ се струпа много и сега е взела един куп лекарства. Заминавайте си.

— Можем ли да се срещнем с нея утре? — попита Дарби.

— Съмнявам се. Първо се обадете по телефона.

Грей му подаде визитна картичка.

— Ако реши да говори с нас, нека позвъни на номера, който е на гърба. Отседнал съм в хотел. Ще се обадя утре по обяд.

— Обадете се, но сега си вървете. Вече достатъчно я разстроихте.

— Много съжаляваме — каза Грей, докато слизаха от верандата. Мистър Кубчек отвори вратата, но продължи да гледа след тях. Грей спря и се обърна. — Други журналисти да са се обаждали или идвали тук?

— Цял куп се обадиха на другия ден след убийството. Всевъзможни въпроси задаваха. Големи нахалници.

— Но никой през последните дни, така ли?

— Никой. Хайде, отивайте си.

— Нито дори от „Ню Йорк Таймс“?

— Не. — Той направи крачка назад и затръшна вратата.

Забързаха към колата, спряна през четири къщи. Улицата беше безлюдна. Грей закриволичи по алеите и излезе от предградието по най-заобиколния път. Не свали очи от огледалото, докато не се увери, че никой не ги следи.

— Отписахме го Гарсия — каза Дарби, когато излязоха на шосе 395 и се отправиха към града.

— Не още. Утре ще направим един последен отчаян опит и може би тя ще ни каже нещо.

— Ако знаеше, и баща й щеше да го е чул. И тогава нямаше така да ни отпрати. Едва ли ще научим повече, Грей.

Звучеше съвсем логично. Няколко минути пътуваха мълчаливо. Обземаше ги умора.

— Можем да сме на летището след петнайсет минути — каза той. — Ще те оставя там и след половин час ще си заминала. Качи се на някакъв самолет, за където и да е. Просто изчезни.

— Утре ще замина. Имам нужда от малко почивка, пък и трябва да си помисля къде да отида. Благодаря ти.

— Не те ли е страх да останеш?

— Точно в момента не. Но след секунда може да ти отговоря и друго.

— Ще се радвам, ако ми разрешиш да спя в стаята ти тази нощ. Също като в Ню Йорк.

— Но в Ню Йорк ти не спа в моята стая, а на дивана в хола. — Усмиваше се, а това бе добър знак.

И той се усмихна.

— Добре. И сега ще спя в хола.

— Да, но аз нямам хол.

— Добре де, тогава къде да спя?

Усмивката ѝ внезапно изчезна. Тя прехапа устни и очите ѝ се насълзиха. Май беше попрекалил. Пак Калахан.

— Не мога още.

— А кога ще можеш?

— Грей, моля ти се. Остави ме на мира.

Тя гледаше колите насреща си и мълчеше.

— Извинявай — каза той.

Дарби бавно се наклони и сложи глава на коленете му. Той нежно погали рамото ѝ и тя се вкопчи в ръката му.

— Умирам от страх — долетя едва доловимият ѝ шепот.

Беше излязъл от стаята ѝ около десет, след като изпи почти сам бутилката вино и изяде поръчаните сандвичи. Преди това позвъни на Майсън Пейпър, дежурния репортер на „Поуст“, и го помоли да се обади в полицията за сведения относно убийството на Морган. Бяха го нападнали в центъра, в един район, където рядко ставаха убийства; най-много да ограбят или набият някого.

Грей се чувстваше уморен и унил. И нещастен, защото тя заминаваше утре. Имаше да взема шест седмици отпуска и се изкушаваше да тръгне с нея. Ще остави нефта на Матис. Но се боеше, че няма да се върне във вестника, което лично за него едва ли щеше да е краят на света, ако се изключеше неприятният факт, че тя разполагаше с пари, а той — не. Можеха да тичат по плажовете и да лудуват на слънце, и да се забавляват два месеца с негови пари, но после щяха да опрат до нейните. И най-важното, тя не го бе поканила да я придружи. Все още тъгуваше. Когато се споменеше името на Томас Калахан, ясно долавяше мъката ѝ. Сега се намираще в хотел „Джеферсън“ в изпълнение на нейните указания. Потърси Клийв в дома му.

— Къде си? — попита раздражено Клийв.

— В един хотел. Тя е дълга история. Какво става?

— Дадоха на Старшия три месеца болнични.

— Какво му е?

— Нищо му няма. Разправя, че искали да се отърват от него за малко. Там е като в бункер. На всички са им казали да си затварят устите и с никого да не разговарят. Здравата са ги подплашили. Накарали са Старшия да напусне днес на обяд. Мисли, че ти си сериозно застрашен. Хиляди пъти чувал името ти през последната седмица. Само ти си им бил в главите и все се питали какво знаеш.

— Кои са тия?

— Коул, разбира се, и неговият помощник Бърчфийлд. Те се разпореждат в Западното крило като гестаповци. От време на време

към тях се присъединява и оня плъх с папийонката, който завежда вътрешните работи.

— Емит Уейкрос.

— Точно така. Но главно Коул и Бърчфийлд отправят заплахите и чертаят стратегията.

— Какви точно заплахи?

— Без съгласието на Коул никой от Белия дом, освен президента не може да разговаря с журналисти, все едно дали го записват, или не. Това важи и за секретаря по печата. Всичко минава през Коул.

— Това е невероятно!

— Изпаднали са в ужас. Старшият смята, че са много опасни.

— Добре. Скривам се.

— Отбих се в квартирата ти късно снощи. Бих искал да ми казваш, като изчезваш.

— Утре вечер ще се мярна.

— Каква кола караш?

— Наех един понтиак с четири врати. Много е шик.

— Днес следобед видях волвото ти. Наред си е.

— Благодаря ти, Клийв.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. Кажете на Старшият, че няма страшно за мен.

— Утре да ми се обадиш. Притеснявам се.

Спа само четири часа и беше буден, когато телефонът иззвъня. Навън беше тъмно и през следващите два часа нямаше да се развидели. Той изгледа недоверчиво телефона и го вдигна чак на петия път.

— Ало — каза неуверено той.

— Грей Грантам ли е? — попита много плах женски глас.

— Да. Кой се обажда?

— Бевърли Морган. Търсили сте ме снощи.

Грей скочи на крака и наостри слух, вече съвсем буден.

— Да. Прощавайте, ако сме ви разстроили.

— Няма нищо. Татко се престарава в грижите си. И е много ядосан, защото след убийството на Къртис журналистите прекалиха. Откъде ли не се обаждаха! Искаха негови снимки, мои, на детето. По

всяко време звъняха. Беше ужасно и на татко му дойде до гуша. Дори изблъска двама от верандата.

— Значи ние сме имали повече късмет.

— Надявам се, че не ви е обидил. — Гласът ѝ бе глух и безжизнен, но тя се мъчеше да звучи уверено.

— Не, съвсем не.

— Сега той спи долу на дивана, тъй че можем да поговорим.

— А вие защо не спите? — попита той.

— Вземам хапчета за сън, но съвсем обърках времето. През деня спя, а нощем снова из стаите. — Явно че сега не можеше да заспи и искаше да си поговори с някого. Грей седна на леглото и се помъчи да се отпусне.

— Не мога да си представя един такъв тежък удар.

— Човек го осъзнава чак след няколко дни. Отначало мъката е ужасна. Просто не се издържа. Не можех да помръдна тялото си, защото всичко ме болеше. Не можех да мисля от шока и не желяех да повярвам. Бях се натъпкала с лекарства, за да издържа погребението, което сега ми се струва като кошмарен сън. Отегчавам ли ви?

— Никак.

— Трябва да спра с тези хапчета. Толкова много спя, че няма кога да си поприказвам с някого. Да не говорим, че баща ми прогонва хората. Това сега записвате ли го?

— Не, просто ви слушам.

— Днес стана седмица, откакто го убиха. Помислих си, че е останал да работи до много късно, което нямаше да е изключение. Застреляли го и му взели портфейла, така че полицията не могла да установи кой е. В късните новини видях репортаж — показваха мястото, където бил убит млад адвокат, и сякаш си знаех, че е Къртис. Не ме питайте как са разбрали, че е адвокат, без да знаят кой е. Странно е, много необясними неща има около едно убийство.

— Защо работеше до късно?

— Работеше по осемдесет часа седмично, понякога и повече. „Уайт и Блазевич“ просто те изстискват. Гледат да унищожат служителите си за седем години, а ако не успеят, тогава им предлагат съдружие. Къртис ненавиждаше тази фирма. Омръзнала му беше адвокатската работа.

— От колко време работеше там?

— От пет години. Изкарваше деветдесет хиляди на година, така че преглъщаше всичко друго.

— Знаете ли, че ми се е обаждал по телефона?

— Не. Татко ми спомена, че сте му казали, и аз се размислих тази нощ. За какво си говорехте?

— Той така и не каза истинското си име. Представи се като Гарсия. Не ме питайте как установих самоличността му, ще ми трябват часове. Знаеше нещо за убийствата на съдиите Розенбърг и Дженсън и искаше да го сподели с мен.

— Ранди Гарсия беше най-добрият му приятел от началното училище.

— Останах с впечатлението, че случайно е видял нещо в кантората, а някой там е разбрал за това. Беше много изнервен и винаги се обаждаше от улични автомати. Смяташе, че го следят. Бяхме се уговорили да се срещнем по-миналата събота, рано сутринта, но той се обади малко по-рано и каза „не“. Беше уплашен и заяви, че трябвало да мисли за семейството си. Вие имахте ли някаква представа за това?

— Не. Знаех, че е ужасно напрегнат, но напрежението продължаваше вече пет години, откакто заработи там. Никога не говореше за службата си вкъщи. Много мразеше тази фирма.

— Защо я мразеше?

— Работеше за пасмина мошеници, за банда главорези, готови да те убият за един цент. Луди пари хвърляха да поддържат фасадата на почтеността, но са отрепки. Къртис завърши с отличие и имаше възможност да избира. Когато го назначаваха, изглеждаха чудесни хора, но като поработи с тях, разбра, че са истински чудовища. Не признаваха етика и морал.

— Защо тогава е останал там?

— Все по-добри пари получаваше. Преди година без малко да ги напусне, но предложението за друга работа се осуети. Беше много нещастен, но гледаше да не се издава. Мисля, че се чувстваше гузен, задето прави този голям компромис. Ако говорехме за работата му, въпросите и отговорите бяха едни и същи. Като се върнеше, го питах как е минал денят. Понякога си пристигаше чак в десет и на мене ми ставаше ясно, че не му е било много весело. Но той винаги отвърщаше, че денят е бил печеливш. Тази дума използваше: печеливш. А после

говорехме за детето. Нито той искаше да приказва за службата, нито пък аз да слушам.

Е, по този въпрос толкова. Гарсия беше мъртъв и не бе споменавал нищо пред жена си.

— Кой разчисти бюрото му?

— Някой от колегите. В петък донесоха книжата и вещите му, старателно подредени в три кашона, облепени със скоч. Ако искате, заповядайте да ги прегледате.

— Не, благодаря. Сигурен съм, че всичко е минало през съответния контрол. Каква застраховка за живот имаше той?

Тя помълча малко, а после каза:

— Умен човек сте, мистър Грей. Преди две седмици той се застрахова за един милион долара, като обезщетението се удвоява при внезапна смърт.

— Това прави два милиона.

— Да, толкова. Сякаш е имал предчувствие.

— Смятам, че не става дума за убийство с цел грабеж, мисис Морган.

— Не мога да повярвам — зададено изрече тя.

— Полицията разпитва ли ви дълго?

— Не. Едно от многото улични нападения в този град, е, с една степен по-сериозно. Чудо голямо. Случват се всеки ден.

Въпросът със застраховката беше интересен, но безполезен. Грей взе да се отегчава от мисис Морган и провлачения ѝ монотонен глас. Мъчно му беше за нея, но след като нищо не знаеше, беше време да се сбогуват.

— Какво според вас е надушил? — попита тя.

Това можеше да отнеме часове.

— Не ми е ясно — отвърна Грей и погледна часовника си. — Каза, че знае нещо за убийствата, но само дотам стигна. Бях убеден, че ще се срещнем някъде и той ще изплюе камъчето. И ще ми покаже каквото има. Явно съм сбъркал.

— Откъде е могъл да научи нещо за мъртвите съдии?

— Не зная. Обади ми се най-неочаквано.

— Ако е имал нещо да ви показва, какво ли ще да е било? — попита тя.

Той беше репортерът. Обикновено той задаваше въпросите.

— Нямам представа. Така и не даде да се разбере.

— Къде би скрил такова нещо? — Въпросът бе искрен, но той почваше да се дразни. Внезапно му просветна. Тя биеше нанякъде с това.

— Не зная. Той къде си държеше ценните документи?

— Имаме банков сейф за нотариални актове, завещания, такива неща. Знаех за този сейф, но той се занимаваше с всички юридически въпроси на семейството, мистър Грантам. В четвъртък отидохме с татко да го отворим, вътре нямаше нищо по-особено.

— Но вие не сте очаквали нещо особено, нали?

— Не. После, в събота рано сутринта, беше още тъмно, прегледах книгата в бюрото му, което е в спалнята ни. Имаме едно такова старинно писалище със сгъваем капак, което му беше за личната кореспонденция и документация, и там открих нещо по-особено.

Грей скочи от леглото и втрени трескав поглед в пода. Обажда му се в четири часа посред нощ. Двайсет минути бърбори празни приказки. И изчаква, докато той не се накани да затвори, за да пусне бомбата.

— Какво е то? — попита той колкото се може по-сдържано.

— Един ключ.

В гърлото му заседна буца.

— Какъв ключ?

— За друг сейф.

— В коя банка?

— Във Фърст Кълъмбия. Нея никога не сме я използвали.

— Разбирам. И вие не сте знаели за този допълнителен сейф?

— О, не. Изобщо не съм подозирала за него до събота сутрин. Доста се озадачих, но понеже намерих всичките ни документи в първия, не съм си правила труда да проверявам и този. Реших, че сега не ми е до това, и го оставих за по-късно.

— Не искате ли аз да свърша тази работа вместо вас?

— Надявах се да кажете това. И ако откриете каквото търсите?

— Не зная какво търся. Но да речем, че намеря нещо вътре и то се окаже много... да речем, интересно за пресата, тогава?

— Използвайте го.

— Някакви условия?

— Само едно. Ако компрометира с нещо съпруга ми, не ви позволявам да го използвате.

— Договорихме се. Давам ви дума.

— Кога искате ключа?

— В ръката си ли го държите?

— Да.

— Ако излезете на верандата, след три секунди ще бъда при вас.

Частният самолет от Маями докара само петима мъже, тъй че Едуин Снелър трябваше да планира акцията си с по-малко хора. Само седем души и почти никакво оборудване. И никакво време. Не бе спал от понеделник. Хотелският му апартамент беше превърнат в малък щаб: цяла нощ се взираха в картите и планираха действията си за следващите двайсет и четири часа. Само няколко неща бяха сигурни. Грантам имаше квартира, но там го нямаше. Имаше кола, ала не я използваше. Работеше в „Поуст“ и редакцията му се намиреше на Петнайсета улица. „Уайт и Блазевич“ се помещаваха на Десета улица, близо до Ню Йорк авеню, но тя нямаше да се върне там повече. Съпругата на Морган живееше в Александрия. А другото сигурно беше, че издирват двама души сред три милиона.

Не можело да измъкнат мъжете, които му били нужни, от първото общезитие. Трябвало да се подберат и съответно наемат. Обещаха му, че до вечерта ще разполага с колкото се може повече хора.

Снелър не беше новак в бизнеса с убийства, а това положение се очертаваше като безнадеждно. Пълно отчаяние. Всичко се разпадаше. Щеше да направи каквото бе възможно при сегашните обстоятелства, но бе вече с единия крак на вратата, готов да побегне.

Тя го бе смаяла. Сблъска се с Камел на негова територия и оцеля. Измъкна се изпод куршуми и бомби и остана невредима, след като я гонеха най-добрите в бранша. С радост би се срещнал с нея не за да я убие, а за да я поздрави. Отърва се девойчето и ще има да разправя.

Оставаше им единствено да се съсредоточат върху сградата на вестника. Това беше мястото, където той трябваше да се върне.

Колите в центъра пъплека едва-едва, опрели броня до броня, и това бе добре дошло за Дарби. Нямаше за къде да бърза. Банката отваряше в девет, а някъде около седем сутринта, докато пиеха кафето в стаята ѝ, той я беше убедил, че се налага именно тя да отиде в банката. Не беше толкова сигурна, но работата трябваше да се свърши от жена, пък те не разполагаха с кой знае какъв избор. Бевърли Морган беше казала на Грей, че в нейната банка, Фърст Хамилтън, бяха запечатали сейфа им веднага след смъртта на Къртис и на нея ѝ било разрешено само да погледне съдържанието и да го опише. Освен това ѝ позволявали да си извади копие от завещанието, но оригиналът оставал обратно в сейфа. Съдържанието щяло да ѝ бъде предадено чак когато данъчните инспектори си свършели работата.

Така че въпросът сега бе дали във Фърст Кълъмбия знаят, че той е мъртъв или не. Семейство Морган никога не бяха използвали тази банка и Бевърли нямаше никаква представа защо съпругът ѝ бе избрал именно нея. Беше огромна, с милион клиенти, и те решиха, че може пък и да им проработи късметът.

Дарби вече не желаше да разчита на късмет. Снощи бе изпуснала идеалната възможност да се качи на някой самолет и сега трябваше да се прави на Бевърли Морган и да се мъчи да надхитри банката, за да измъкне нещо от един мъртвец. А какво щеше да прави нейният партньор? Щеше да я охранява. Имаше пистолет, който я стресна ужасно и, откровено казано, плашеше и него, макар че не искаше да си го признае, и възнамеряваше да си играе на бодигард и да пази вратата, докато тя рови в касетата.

— Ами ако знаят, че е умрял? — запита за сетен път тя. — А аз взема да кажа, че не е?

— Зашлевяваш един шамар на оная кучка и хукваш да бягаш. Аз ще те чакам на входа. Имам пистолет. Пробиваме си път с честа стрелба и изчезваме.

— Стига, Грей. Не знам дали ще се справя.

— Ще се справиш, сигурен съм. Запази самообладание. Дръж се нахакано. Със самочувствие. Трябва да ти дойде отвътре.

— Благодаря за съвета. Ами ако извикат охраната? Усещам, че почвам да изпитвам ужас при мисълта за техните горили.

— Аз ще те спася. Откривам огън и нахлувам вътре като истински командос.

— Тогава и с двама ни е свършено.

— Успокой се, Дарби. Ще мине като по ноти.

— Защо си толкова сигурен?

— Чувствам го. В оня сейф има нещо, Дарби. И ти трябва да го измъкнеш оттам, детенце. На теб се пада честта.

— Благодаря, че ми каза. Много ме успокои.

Приближаваха се към Девета улица. Грей намали, после спря на забраненото, на десетина метра от парадния вход на Фърст Кълъмбия, и изскочи навън. Дарби слезе по-бавно. Двамата се отправиха към вратата. Наближаваше десет часа.

— Ще чакам тук. — Той посочи една мраморна колона. — Иди и го вземи.

— Иди и го вземи — измърмори тя и бутна въртящата се врата. Все нея подхвърляха на лъвовете.

По размери фойето приличаше на футболно игрище и изобилстваше с колони, полилеи и фабрични персийски килими.

— Къде се намират личните сейфове? — обърна се тя към младата жена на гише „Информация“, която посочи към дъното, вдясно. Опашките пред гишетата отляво бяха в по четири реда, а отдясно поне стотина вицепрезиденти говореха делово по телефона. Това бе най-голямата банка в града и никой не забелязваше нейното присъствие.

Трезорът се намираше зад две масивни месингови врати, които бяха така излъскани, че приличаха на златни, явно за да създават впечатление за вечна сигурност и недосегаемост. Бяха леко отворени — да могат неколцината избрани да влязат в светилището. Вляво от тях, зад бюрото с табела „Лични сейфове“, седеше внушителна дама на около шейсет години. Името на ревера беше Вирджиния Баскин.

Мисис Баскин впи изпитателен поглед в приближаващата се Дарби. Усмивка нямаше.

— Искам да проверя нещо в моята касета — заяви Дарби, без да диша. Последните две минути просто не си бе поемала дъх.

— Номерът, ако обичате. — Мисис Баскин зачука по клавиатурата и вдигна очи към монитора.

— Ф566.

Дамата набра номера и зачака сведението да се изпише на екрана. След миг смръщи лице и почти се опря в него. Бягай! — помисли си Дарби. Мисис Баскин се намръщи още повече и се почеса по брадичката. Бягай, преди да е вдигнала телефона и да е извикала охраната. Бягай, преди да са включили алармената инсталация и оня глупак да нахлуе вътре с изваден пистолет.

Мисис Баскин отдръпна глава от монитора.

— Бил е нает само преди две седмици — заяви тя почти на себе си.

— Да — отвърна Дарби, като че ли тя го бе наела.

— Вие, предполагам, сте мисис Морган. — Дамата зачука внимателно по клавиатурата.

Продължавай да предполагаш, миличка.

— Да, Бевърли Ан Морган.

— Адресът ви?

— Пемброук 891, Александрия.

Мисис Баскин кимна на екрана, като че ли той можеше да я види и да ѝ засвидетелства одобрението си, и пак зачука.

— Телефонният ви номер?

— 703-664-5980.

Мисис Баскин явно хареса и него. Компютърът също.

— Кой е наел сейфа?

— Съпругът ми, Къртис Морган.

— И какъв е номерът на социалната му осигуровка?

Дарби небрежно отвори новата, доста голяма кожена чанта и измъкна портмонето си. Колко съпруги помнят наизуст номера на социалната осигуровка на съпруга? Тя отвори портмонето.

— 510-96-8686.

— Много добре — заяви мисис Баскин учтиво, вдигна поглед от компютъра и дръпна едно чекмедже.

— Колко време ще се бавите?

— Няма и минута.

Вирджиния Баскин извади някакъв картон, сложи го на бюрото и посочи с пръст.

— Подпишете тук, мисис Морган.

Дарби нервно се подписа на втория ред. Мистър Морган се бе разписал пръв, в деня, когато бе наел сейфа.

Мисис Баскин се вгледа в подписа. Дарби затаи дъх.

— Носите ли си ключа? — запита важно дамата.

— Разбира се. — Дарби се усмихна възможно най-мило.

Мисис Баскин извади някаква кутийка от чекмеджето и се надигна.

— Елате с мен.

Месинговите врати останаха зад тях. По размери трезорът приличаше на клон на банка в предградията. А архитектурно наподобяваше мавзолей със своя лабиринт от коридори, зали и камери. Насреща им се зададоха двама мъже с униформи. Мисис Баскин и Дарби минаха покрай четири съвършено еднакви стаи, където стените бяха покрити догоре с редици касети. Ф566 явно беше в петата, защото мисис Баскин влезе в нея и отвори черната си кутийка. Дарби се огледа нервно.

Вирджиния Баскин беше съвсем делова. Тя се доближи до Ф566, който беше на равнището на рамото ѝ, и мушна своя ключ, после завъртя очи към Дарби, сякаш искаше да каже, твой ред е, глупачке! Дарби измъкна ключа от джоба си и го пхна до другия. После Вирджиния завъртя и двата, издърпа касетата няколко сантиметра навън и измъкна своя ключ.

Тя посочи с ръка някаква миниатюрна стаичка с плъзгаща се дървена врата.

— Можете да идете там. Като свършите, сложете я обратно, заключете и елате при мен. — Мисис Баскин излезе.

— Благодаря — усмихна се Дарби.

Тя изчака Вирджиния Баскин да се отдалечи достатъчно, после измъкна цялата касета. Не тежеше кой знае колко. Беше петнайсет сантиметра широка, трийсет висока и четирийсет и пет дълга. Отгоре бе отворена. Вътре имаше само две неща — тънък кафяв плик и видеокасета без никакъв надпис на нея.

Нямаше нужда да ходи никъде. Дарби напъха плика и видеокасета в чантата си, заключи празния сейф и излезе.

Вирджиния още не си бе седнала на бюрото.

— Аз приключих — съобщи й Дарби.

— Това се казва експедитивност.

Много права беше. Нещата се вършат бързо, когато нервите ти всеки момент ще се скъсат.

— Намерих това, което ми трябваше.

— Чудесно. — Мисис Баскин изведнъж омекна. — Четохте ли във вестника оная ужасна история за някакъв адвокат миналата седмица? Оня, дето го нападнали да го обират и го убили тук наблизо. Той не се ли казваше Къртис Морган? Нещо такова май беше. Какъв кошмар!

Ах ти, глупачка такава!

— Не съм го чела — прекъсна я Дарби. — Бях в чужбина. Много ви благодаря.

Този път прекоси фоайето малко по-бързо. Банката гъмжеше от хора и на входа нямаше охрана. Фасулска работа. Време беше наистина да свърши нещо, без някой да се лепне за нея.

Верният страж охраняваше мраморната колона. Тя блъсна въртящата се врата, стъпи на тротоара и бе почти до колата, когато той я настигна.

— Качвай се бързо! — изкомандва тя.

— Какво намери? — задъхано попита той.

— Давай да изчезваме оттук! — Дръпна рязко вратата и се шмугна вътре.

Той запали мотора и натисна газта.

— Кажи сега нещо — настоя Грей.

— Опразних сейфа — обясни тя. — Има ли някой зад нас?

Той надникна в огледалото.

— Откъде да знам, по дяволите? Какво имаше вътре?

Тя откопча чантата си и измъкна плика. После го отвори. Грей удари спирачки и едва не се заби в колата отпред.

— Гледай къде караш! — изкрещя тя.

— Добре де! Добре! Какво има в плика?

— Не знам! Не съм го прочела още и ако ме убиеш, никога няма да го прочета.

Тръгнаха отново. Грей пое дълбоко дъх.

— Виж какво, хайде да не крещим повече, а? Дай да се успокоим.

— Добре. Ти карай, а аз ще се успокоя.

— Така. Сега спокойни ли сме?

— Да. Ти се успокой. И гледай къде караш. Къде отиваме?

— Не знам. Какво има в плика?

Тя измъкна отвътре някакъв документ и погледна Грей, който също се взираше в листа хартия в ръката ѝ.

— Гледай къде караш!

— Ти само ми прочети какво пише вътре.

— Не мога да чета в кола. Става ми лошо.

— По дяволите! По дяволите! По дяволите!

— Пак почваш да крещиш.

Той рязко изви кормилото вдясно и спря пак на забранено. Отзад запищяха клаксони. Изгледа я свирепо.

— Благодаря — усмихна се сдържано тя и започна да чете на глас.

Беше клетвена декларация, написана чистичко и прегледно на четири страници и заверена в присъствието на нотариус. Датата показваше, че е правена в петък, деня преди последното обаждане на Морган. Под клетва младият Къртис заявяваше, че работи в отдел „Нефт и газ“ в „Уайт и Блазевич“ от самото си постъпване във фирмата преди пет години. Клиентите му били частни проучвателни фирми от различни страни, но в повечето случаи американски. От самото начало работел за клиент, който бил ответник в огромен процес в южна Луизиана. Клиентът се наричал Виктор Матис. И този мистър Матис, с когото никога не се бе срещал, макар че съдружниците в „Уайт и Блазевич“ добре го познавали, настоявал делото да бъде спечелено на всяка цена, та да може в крайна сметка да вади милиони барели нефт от мочурищата на Теробон Париш в Луизиана. Там имало и милиони кубически метра природен газ. За това дело в „Уайт и Блазевич“ отговарял съдружникът Ф. Симс Уейкфилд, който бил близък приятел на Виктор Матис и често го посещавал на Бахамските острови.

Дарби и Грей седяха на забраненото място, откъдето полицаите всеки момент можеха да ги вдигнат, и не забелязваха профучаващите

покрай тях коли, които ги заобикаляха опасно близо. Тя четеше бавно, а той слушаше със затворени очи.

И така делото било твърде важно за „Уайт и Блазевич“. Фирмата не участвала пряко в процеса и обжалването на присъдата, но цялата документация минавала през Уейкфилд. Той работел само по делото „Пеликан“, както го наричали всички. Прекарвал по-голямата част от времето си в телефонни разговори било с Матис, било с някой от стотината прависти, които работели за него. Морган отчитал по десет часа седмично по делото, но работата му била все някъде из периферията. Предавал отчета си директно на Уейкфилд и това било необичайно, защото всички други отчети се връчвали на финансовия отговорник на отдела, който ги пращал в счетоводството. Морган бил научил туй-онуй за толкова години и бил твърдо убеден, че Матис не плаща на фирмата по обичайната ѝ часова ставка. Направо бил сигурен, че фирмата е поела делото срещу процент от бъдещите постъпления от нефта. Бил дочул цифрата десет процента от чистата печалба. Това било нещо нечувано в бранша.

Отвън изсвириха спирачки и те настръхнаха, очаквайки удара. Размина им се на косъм.

— Ще ни убиеш, да знаеш! — почти изкрещя Дарби.

Грей запали, завъртя волана вдясно и качи колата на тротоара. Само задните колела останаха на платното. Вече бяха направо на сигурно място.

— Продължавай да четеш — тросна ѝ се той.

И така, на двацет и осми септември или някъде там Морган влязъл в кабинета на Уейкфилд с две папки и куп документи, които нямали нищо общо с делото „Пеликан“. Уейкфилд говорел по телефона. Царял обичайният хаос, секретарките сновели напред-назад, всичко си било както винаги. Той почакал няколко минути шефът да се освободи, но разговорът не свършвал. Накрая, след като минали петнайсет минути, Морган взел папките и документите от разхвърляното бюро и си тръгнал. Отишъл си в стаята на другия край на коридора и почнал да работи. Било около два следобед. Посегнал за някаква папка и попаднал на нещо, написано на ръка, което било най-отдолу на купа документи, току-що донесени от него. Явно несъзнателно го бил вдигнал от бюрото на Уейкфилд. Веднага скочил с намерението да го върне. И го прочел. После още веднъж. Погледнал

към телефона. Линията на Уейкфилд още била заета. Фотокопие от тази бележка бе приложено към клетвената декларация.

— Прочети я! — изкомандва Грей.

— Не съм свършила с декларацията — озъби му се.

Нямаше смисъл да спори с нея. Дарби беше юридическият мозък, а това беше юридически документ и тя щеше да го чете, както си решеше.

И така, Морган бил поразен от тази бележка. И ужасен. Веднага изхвърчал от стаята си, слязъл до най-близкия ксерокс и я снимал. После се върнал и поставил оригинала под папките, точно както го намерил на бюрото. Щял да се закълне, че никога не я е виждал.

Бяха два абзаца, написани на ръка, на хартия за служебно ползване. От мистър Велмано, Марти Велмано, главен съдружник във фирмата. Носеше дата 28 септември, бе до мистър Уейкфилд и гласеше:

Симс,

Предай на клиента, че проучването е приключило — съдът ще е много по-благосклонен, ако Розенбърг се оттегли. Вторият кандидат за оттегляне е малко необичаен. Айнщайн е открил нещичко за — можеш ли да си представиш! — Дженсън. Момчето, разбираш ли, си има разни проблеми.

Предай му още, че като се вземат предвид всички обстоятелства, пеликанът трябва да пристигне тук след четири години.

Подпис нямаше.

Грей зяпна от изненада. После започна да се усмихва и да се мръщи едновременно. Дарби продължи да чете, вече по-бързо.

И така, Марти Велмано бил една безмилостна акула, която работела по осемнайсет часа на ден и се чувствала излишна, ако наоколо не се лее кръв. Той бил сърцето и умът на „Уайт и Блазевич“. Сред силните на деня във Вашингтон бил известен като опасен играч с много пари. Обядвал с конгресмени и играел голф с членове на кабинета. Вратовете режел в кабинета си, при затворени врати.

Айнщайн бил прякорът на Натаниел Джоунс, един откачен гений на правните науки, когото държали заключен в малката му библиотека на шестия етаж. Той изчитал всяко дело, разглеждано от Върховния съд, единайсетте федерални апелативни и петдесетте върховни съдилища във всеки отделен щат. Морган никога не бил виждал Айнщайн. В тая фирма хората рядко се срещали.

След като преснимал бележката, той пъхнал копието в едно чекмедже. Десет минути по-късно Уейкфилд връхлетял в стаята му с много разтревожен вид. Наистина бил ужасно пребледнял. Започнали да ровят по бюрото и намерили бележката. Уейкфилд бил бесен, което съвсем не се случвало рядко. Той попитал Морган дали я е прочел. Не, отрекъл категорично Морган. Явно я е вдигнал по погрешка с другите документи. Какво толкова е станало? Уейкфилд продължил да крещи и изнесъл цяла лекция на Морган за неприкосновеността на бюрото на стоящия по-високо. Държал се направо като идиот, щурал се из стаята и размахвал ръце. Накрая осъзнал, че прекалява. Опитал се да се успокои, но впечатлението вече било създадено. Взел бележката и си тръгнал.

Морган скрил копието в някаква книга в библиотеката на деветия етаж. Бил ужасен от параноичния, направо истеричен изблик на Уейкфилд. Преди да си тръгне привечер, подредил най-внимателно нещата по бюрото и рафтовете в стаята. На другата сутрин проверил. Някой бил ровил в бюрото му.

Морган почнал да си отваря очите на четири. След два дни намерил миниатюрна отвертка зад една книга в шкафа. После парченце усукано черно тиксо в кошчето за боклук. Решил, че стаята и телефонът му се подслушват. Уловил някои изпълнени с подозрение погледи. Велмано се появявал в кабинета на Уейкфилд доста по-често отпреди.

После Розенбърг и Дженсън били убити. Морган бил убеден, че това е работа на Матис и сътрудниците му. В бележката името „Матис“ не се споменавало, но се говорело за „клиента“. Уейкфилд нямал други клиенти. И никой друг не би спечелил толкова от един нов състав на Съда.

Последният абзац на декларацията беше направо стряскащ. На два пъти след убийствата Морган усетил, че го следят. Отнели му делото „Пеликан“. Давали му много работа, настоявали да стои повече

часове. Той знаел, че може да го убият. Щом не се бяха поколебали да ликвидират двама върховни съдии, какво оставаше за един дребен служител?

Декларацията бе подписана под клетва в присъствието на нотариуса Емили Станфорд. Адресът ѝ беше написан под името.

— Стой тук. Ще се върна веднага. — Грей изхвъркна навън, прибяга между колите и пресече улицата. До хлебарницата отсреща имаше телефон. Той набра номера на Смит Кийн и изгледа взетия под наем понтиак, спрян напърно на тротоара.

— Смит, обажда се Грей. Слушай внимателно и прави каквото ти кажа. Попаднах на друг източник, потвърждаващ версия „Пеликан“. Голямо нещо е, казвам ти. След петнайсет минути ти и Краутхамър да сте в кабинета на Фелдман.

— Какво си намерил?

— Гарсия е оставил прощално писмо. Трябва да спрем на още едно място и пристигаме.

— Пристигаме ли? И момичето ли идва?

— Да. Занеси телевизор и видео в заседателната зала. Струва ми се, ме Гарсия иска да ни каже нещо.

— Значи има някакъв запис, така ли?

— Така. Ще се видим след петнайсет минути.

— Да не би да си в опасност?

— Надявам се, не. Просто съм ужасно нервен, Смит. — Грей затвори и хукна обратно към колата.

Мис Станфорд имаше кантора за правни услуги на Върмонт авеню. Тя точно бършеше прах по рафтовете, когато Грей и Дарби нахълтаха вътре. Явно бързаха много.

— Вие ли сте Емили Станфорд? — попита той.

— Да. Защо?

Той ѝ показа последната страница от декларацията.

— Вие ли сте заверили нотариално този документ?

— А вие кой сте?

— Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. Подписът тук ваш ли е?

— Да. Аз съм го завершила.

Дарби ѝ подаде снимката на Гарсия, сега вече Морган, на тротоара.

— Това ли е човекът, подписал пред вас декларацията?

— Това е Къртис Морган. Да. Той е.

— Благодаря ви — усмихна се Грей.

— Той е мъртъв, нали? — попита мис Станфорд. — Прочетох във вестника.

— Да, той е мъртъв — отвърна Грей. — Вие случайно прочетохте ли декларацията?

— О, не. Просто заверих полагането на подписа. Но знаех, че нещо не е наред.

— Благодаря ви, мис Станфорд. — Двамата изчезнаха така светкавично, както се бяха появили.

Кльощавия бе нахлупил смачкана мека шапка на лъсналото си теме. От панталоните му висяха парцали, обувките бяха скъсани. Той седеше в очуканата си инвалидна количка пред редакцията на „Вашингтон Поуст“, стиснал табела, която го обявяваше за „гладен и бездомен“. Въртеше глава непрекъснато, като че ли мускулите на врата му бяха отслабнали от глад. В скута му имаше картонена чаша с няколко долара и монети — все негови пари. Може би щеше да събере повече, ако се направеше на сляп.

Изглеждаше наистина жалък с тия дрипи, тресяща се безпомощно глава и зелени очила. Като на жабока Кърмит. И не изпускаше нищо от погледа си.

Видя колата да изхвърча иззад ъгъла и да спира на забранено. Мъжът и жената изскочиха навън и хукнаха към него. Под скъсаното одеяло имаше пистолет, но те се движеха прекалено бързо. Освен това по тротоара имаше твърде много хора. Те влязоха в сградата на вестника.

Той почака няколко минути, после завъртя колелата на количката си и се отдалечи.

Смит Кийн крачеше нервно пред вратата на Фелдман, а секретарката го стрелкаше недоволно с поглед. Накрая ги видя — провираха се бързо между редиците бюра. Грей вървеше пръв и я водеше за ръка. Привлекателна беше, дума да няма, но оглеждането оставаше за после. И двамата бяха запъхтени.

— Запознайте се — успя да изрече Грантам, докато си поемаше дъх. — Смит Кийн, Дарби Шоу.

Ръкуваха се.

— Здравейте! — каза тя и огледа просторната зала.

— Толкова се радвам да се запозная с вас, Дарби. Както изглежда, вие наистина сте забележителна жена.

— Така, така — прекъсна го Грантам. — Ще си говорим после.

— Вървете след мен — каза Кийн и те го последваха. — Фелдман искаше да използваме заседателната зала.

Те минаха покрай тракащите телекси и влязоха в стая с плюшени кресла и голяма маса в средата. Вътре беше пълно с мъже, които говореха високо, но когато тя влезе, всички замлъкнаха. Фелдман затвори вратата. После ѝ подаде ръка.

— Аз съм Джаксън Фелдман, главният редактор. Вие сигурно сте Дарби.

— Че коя друга би могла да бъде? — обади се Грей, който още дишаше на пресекулки.

Фелдман не му обърна внимание и плъзна поглед около масата.

После започна да представя присъстващите.

— Това е Хауард Краутхамър, отговорният ни редактор, Ърни де Басио, негов заместник и завеждащ международния отдел, Елиът Коен, също заместник и отговарящ за вътрешните проблеми, и нашият адвокат Винс Литски.

Тя кимна учтиво и моментално им забрави имената. Всичките бяха поне по на петдесет години, всичките по ризи, всичките страшно развълнувани. Въздухът бе наелектризиран от напрежение.

— Дай ми касетата — каза Грей.

Тя я извади от чантата си и му я подаде. Телевизорът и видеото бяха в ъгъла, на стойка на колелца. Той сложи касетата.

— Получихме я преди двацет минути, така че не сме я гледали.

Дарби седна на един стол до стената. Мъжете приближиха столовете си към телевизора и зачакаха да се появи някакъв образ.

На черния екран се появи датата — 12 октомври. После и самият Къртис Морган, който седеше до масата в някаква кухня и държеше дистанционното, с което очевидно се задействаше камерата.

„Казвам се Къртис Морган и тъй като вие гледате това, аз вероятно вече съм мъртъв.“

Страхотно начало беше, наистина. Мъжете се наведоха още към екрана.

„Днес е дванайсети октомври. Правя този запис в дома си. Сам съм. Жена ми отиде на лекар. Би трябвало да съм на работа, но се обадох, че съм болен. Жена ми не знае нищо за това. На никого не съм казал. Тъй като гледате този филм, вероятно сте видели и това. (Той вдигна във въздуха клетвената декларация.) Това е декларация, която съм подписал и смятам да оставя заедно с тази касета в някакъв банков сейф в града. Сега ще я прочета и ще разкажа и някои други неща.“

— Имаме я — вметна бързо Грей.

Стоеше до стената, отдясно на Дарби. Никой не му обърна внимание. Всички погледи бяха приковани в екрана. Морган бавно започна да чете клетвената декларация. Очите му се стрелкаха непрекъснато от листа към камерата и обратно.

Отне му десет минути. Всеки път, когато чуеше думата „пеликан“, Дарби затваряше очи и поклащаше глава. Бе се стигнало в края на краищата и до това. Не, беше просто лош сън. Тя се опита да се вслуша в думите му.

Когато Морган свърши с четенето, остави декларацията на масата и се взря в някакви бележки пред себе си. Изглеждаше спокоен и отпуснат. Хубав младеж и човек не можеше да му даде двацет и девет години. Беше у дома си, така че вратовръзка нямаше. Само снежнобяла риза. „Уайт и Блазевич“ не било най-прекрасното място за работа, но повечето от четиристотинте юристи в нея били честни хора и вероятно не знаели нищо за Матис, каза той. Всъщност, той се съмнявал, че някой друг, освен Уейкфилд, Велмано и Айнщайн е

замесен в заговора. Имало един съдружник, Джарелд Швабе, който бил достатъчно гаден, за да участва в подобно нещо, но Морган нямал доказателства. (Дарби си го спомни много добре.) Имало и една бивша секретарка, която напуснала изведнъж няколко дни след убийствата. Казвала се Мириам Ларю и работила в отдел „Нефт и газ“ осемнайсет години. Може би знаела нещо. Живеела във Фолс Чърч. Друга секретарка, която не желала да назове, му бе казала, че е дочула случайно някакъв разговор между Уейкфилд и Велмано и проблемът бил дали на него — Морган — може да се вярва. Но бе уловила само отделни изречения. След намирането на бележката на бюрото му бяха започнали да се отнасят с него различно. Особено Швабе и Уейкфилд. Те сякаш копнеели да го изправят до стената и да го заплашат, че ще му откъснат главата, ако не си държи устата затворена. Но не можели да го сторят, защото нямали доказателства, че я е прочел. А се страхували да вдигат много шум. Но той я бил прочел, а и те били почти сигурни в това. И след като в ход бил заговор да бъдат убити Розенбърг и Дженсън, той, какво пък, бил само един служител. Можели да го сменят за секунди.

Адвокатът Литски поклати изумено глава. Първоначалната изненада, която ги бе приковала на местата им, постепенно отслабваше и някои от присъстващите се размърдаха на столовете си.

Морган ходеше на работа с кола и на два пъти бе усетил, че го следят. През обедната си почивка бе видял един мъж да го наблюдава. После Морган заговори за семейството си и изложението му започна да губи темпо. Беше ясно, че повече важна информация няма да има. Грей подаде клетвената декларация и записката на Фелдман, той ги прочете и ги подаде на Краутхамър, който ги предаде по-нататък.

Морган завърши със смразяващо сбогом: „Не зная кой ще види този запис. Аз ще бъда мъртъв, така че няма да има голямо значение, струва ми се. Надявам се, че ще го използвате, за да разобличите Матис и гадните му адвокати. Но ако тия мръсници ме гледат сега, то ви казвам направо да вървите на майната си“.

Грей извади касетата, потри ръце и се усмихна на групата.

— Е, господо, донесохме ли ви достатъчно потвърждение, или искате още?

— Аз ги познавам тия хора — обади се някак замаяно Литски. — Преди една година играх тенис с Уейкфилд.

Фелдман се изправи и закръстосва стаята.

— Как открихте Морган?

— Това е дълга история — отвърна Грей.

— Давай я по-накратко.

— Намерихме един студент по право, който е стажувал в „Уайт и Блазевич“ миналото лято. Той разпозна Морган на снимка.

— Откъде взехте снимката? — запита Литски.

— Не ме питай. Не се връзва с материала.

— Аз казвам да го пускаме — заяви високо Краутхамър.

— Пускайте го — обади се и Елиът Коен.

— Откъде разбрахте, че е мъртъв? — продължи да пита Фелдман.

— Дарби отиде вчера в „Уайт и Блазевич“. Те съобщиха новината.

— Къде бяха касетата и клетвената декларация?

— В сейф във Фърст Кълъмбия. Жената на Морган ми даде ключа тая сутрин в пет. Не съм сбъркал никъде, нали? Версия „Пеликан“ е потвърдена от независим източник.

— Пускайте го — намеси се Ърни де Басио. — Пускайте го с най-голямото заглавие, което се е появявало, откак писахме НИКСЪН ПОДАВА ОСТАВКА.

Фелдман се спря пред Смит Кийн. Двамата приятели се погледнаха изпитателно.

— Пускай го — рече Кийн.

Главният редактор се обърна към адвоката.

— Ти какво ще кажеш, Винс?

— От правна гледна точка няма проблеми. Но искам да видя материала, след като е готов.

— Колко време ще ти трябва да го напишеш? — обърна се Фелдман към Грей.

— Частта за досието е почти готова. Ще я свърша за час и нещо. Давай ми още два за Матис. Най-много три.

Фелдман не се бе усмихвал, откак се здрависа с Дарби. Той прекоси стаята и застана пред Грей.

— Ами ако тоя запис е фалшификация?

— Фалшификация ли? Става дума за истински мъртъвци, Джаксън. Видях вдовицата му. Истинска жива вдовица. Та нали този

вестник публикува материал за неговото убийство? Той е мъртъв. Дори фирмата, в която работеше, твърди, че е мъртъв. А на записа е самият той и говори за убийство. Знам, че е той. Говорихме с юристката, пред която е положил подписа си на клетвената декларация. Тя го идентифицира. — Грей се разгорещаваше все повече и повече. — Всичко, което той казва, потвърждава версия „Пеликан“. Всичко. Матис, процесът, убийствата. След това имаме Дарби, която е написала досието. И нови трупове. А нея започват да я преследват из цялата страна. Всичко се връзва, Джаксън. Ще стане добър материал.

Главният редактор най-сетне се усмихна.

— Повече от добър. Да е готов до два. Сега е единайсет. Използвай тази зала и затвори вратата. — Фелдман закръстосва наново. — Ще се съберем тук точно в два и ще прочетем черновата. И никому нито дума.

Подчинените му се изправиха и се изнизаха един по един навън. Но преди това всеки от тях се ръкува с Дарби Шоу. Не бяха сигурни дали трябва да я поздравят, или да ѝ благодарят и дали изобщо е нужно да казват нещо, така че просто се усмигнаха и си тръгнаха. Тя се надигна от мястото си.

Щом останаха сами, Грей седна до Дарби и я хвана за ръка. Пред тях беше празната маса. Столовете бяха подредени изрядно около нея. Стените бяха бели, а самата стая се осветяваше от флуоресцентни лампи и два тесни прозореца.

— Как се чувстваш? — запита той.

— Не знам. Стигнахме, струва ми се, до края. Успяхме.

— Не изглеждаш много щастлива.

— Е, прекарвала съм и по-весело. Радвам се за теб.

Той я погледна.

— Защо се радваш за мен?

— Ти сглоби парченцата и утре правиш удара. Този материал просто плаче за една награда „Пулицър“.

— Не бях мислил за това.

— Лъжец.

— Е, добре де, може и да ми е минало един път през ума. Но когато вчера излезе от асансьора и ми каза, че Гарсия е мъртъв, престанах да мисля за награди.

— Не е честно. Аз върша цялата работа. Използваме моя мозък, моето лице, моите крака, а ти получаваш цялата слава.

— Ще бъда щастлив да използвам твоето име. Ще те посоча като автора на досието. Ще сложим снимката ти на първа страница заедно с Розенбърг, Дженсън, Матис, президента, Верхик и...

— Може би Томас? Ще покажете ли и негова снимка?

— Зависи от Фелдман. Той ще редактира материала.

Тя замълча и се замисли.

— Добре, мис Шоу, а сега разполагам с три часа да напиша най-сензационната история в цялата си кариера. История, която ще шокира света, която би могла да свали президента, която ще разкрие убийците. И която ще ме направи богат и прочут.

— По-добре ме остави аз да я напиша.

— Ще го направиш ли наистина? Толкова съм уморен.

— Иди си донеси бележките. И малко кафе.

Те затвориха вратата и разчистиха масата. Някакъв стажант донесе компютър и принтер. Изпратиха го за кафе. По-късно и за плодове. Разделиха материала на части, започвайки с двете убийства, после делото „Пеликан“ в Южна Луизиана, после Матис и връзките му с президента, после досие „Пеликан“ и последвалата суматоха, Калахан, Верхик, Къртис Морган и нападателите му, накрая „Уайт и Блазевич“ и Уейкфилд, Велмано и Айнщайн. Дарби предпочиташе да пише на ръка. Тя обрисова накратко съдебния спор и досието, както и онова, което се знаеше за Матис. Грей се зае с останалото и взе да нахвърля грубата чернова на компютъра.

Дарби беше образец на организираност, бележките ѝ бяха подредени грижливо на масата, а четливо изписаните думи изпълваха страница след страница в стройна последователност. Той беше олицетворение на хаоса. Непрекъснато говореше на компютъра и печаташе безразборно различни абзаци, които още щом излезеха от принтера, биваха захвърляни. По пода се въргаляха безброй хартии. На няколко пъти му каза да пази тишина.

— Това не ти е библиотеката на Правния факултет — заяви той.
— Това е вестник. Тук се работи с по един телефон на всяко ухо, докато в същото време някой нещо ти крещи.

В дванайсет и половина Смит Кийн им изпрати храна. Дарби отхапа от студения сандвич и се доближи до прозореца. Грей се ровеше в докладите от предизборната кампания.

Тя го видя. Беше се облегал на стената на една сграда от другата страна на Петнайсата улица и изобщо не би събудил подозрението ѝ, ако час по-рано не го бе забелязала да се подпира на стената на хотел „Мадисън“. Държеше висока пластмасова чаша и наблюдаваше предния вход на вестника. Беше с черно кепе, дънково яке и джинси. Нямаше трийсет години. Просто си стоеше там и гледаше през улицата. Тя продължи да дъвче и да го наблюдава, и така цели десет минути. Той отпиваше от чашата и не се помръдваше.

— Грей, ела тук, моля те.

— Какво има? — попита Грей и застана до нея.

Тя посочи мъжа с черната шапка.

— Погледни го внимателно — каза тя. — И ми кажи какво прави.

— Пие нещо, най-вероятно кафе. Подпрял се е на стената на оная сграда и наблюдава тая.

— Как е облечен?

— С дънково яке, джинси и черно кепе. Като че ли е с ботуши. Какво значение има?

— Видях го преди час да стои до хотела, ей там. Оная камионетка почти го скриваше, но съм сигурна, че беше той. А сега е тук.

— Значи?

— Значи през последния час поне той виси отвън и наблюдава тази сграда.

Грей кимна. Не беше време за остроумни шеги. Младежът изглеждаше подозрителен и тя се тревожеше. От две седмици насам я следяха в Ню Орлиънс, Ню Йорк, а може би и във Вашингтон и тя вече знаеше повече от него за тези неща.

— Какво искаш да кажеш, Дарби?

— Посочи ми една разумна причина защо този човек, който явно не е скитник, ще се държи така.

Младежът погледна часовника си и тръгна бавно надолу по тротоара. След малко се скри от очите им. Дарби също си погледна часовника.

— Сега е точно един — каза тя. — Хайде да проверяваме на всеки петнайсет минути, съгласен ли си?

— Разбира се. Съмнявам се, че е нещо сериозно — отвърна той небрежно, мъчейки се да я успокои колкото може. Нищо не излезе. Тя седна на масата и се взря в бележките си.

Грей я изгледа съчувствено и бавно се върна при компютъра. Писа с настървение петнайсет минути, после отиде до прозореца. Дарби го наблюдаваше изпитателно.

— Не го виждам — каза той.

В един и половина го видя.

— Дарби! — извика я той и посочи мястото, където тя го бе забелязала първия път.

Дарби погледна през прозореца и след секунди разпозна човека с черното кепе. Сега беше с тъмнозелена винтяга. Взираше се в краката си, но всеки десет секунди вдигаше глава към главния вход. От това ставаше още по-подозрителен, но пък се беше скрил отчасти зад някакъв камион. Пластмасовата чаша бе изчезнала. Той запали цигара, стрелна очи към входа, а после се загледа надолу по тротоара.

— Защо ли усещам тая буца в гърлото? — наруши тишината Дарби.

— Как биха могли да те проследят? Невъзможно е.

— А как знаеха, че съм в Ню Йорк? И това изглеждаше невъзможно тогава.

— Може би следят мен. Казаха ми, че съм под наблюдение. Точно това е. Откъде иначе ще знаят, че си тук? Тоя тип следи мен.

— Би могло — каза тя бавно.

— Виждала ли си го?

— Обикновено не ми се представят.

— Слушай, имаме трийсет минути и началниците ще нахлуят с извадени ножове да насекат на парчета историята ни. Давай да я свършим, после ще го гледаме оня тип долу.

Двамата се захванаха отново с работата си. В един и четирийсет и пет тя застана до прозореца. Мъжът бе изчезнал. Принтерът вече печаташе първата чернова и тя започна да поправя материала.

Стиснали подострените моливи, редакторите четяха, за да задраскват и коригират. Адвокатът Литски четеше за едното удоволствие. Той като че ли се забавляваше най-много.

Материалът беше дълъг и Фелдман клъцваше по нещо оттук-оттам, като истински хирург. Смит Кийн драскаше в полето. Краутхамър бе във възторг от онова, което виждаше.

Четяха бавно. В стаята цареше тишина. Грей прегледа всичко отново за грешки. Дарби стоеше до прозореца. Оня тип се бе появил пак, само че сега бе облякъл тъмносин блейзър върху джинсите. Беше облачно и хладно и той пак държеше чаша с кафе, обхванал я бе с двете си ръце, да ги топли. Отпи голяма глътка, вдигна очи към входа, после огледа тротоара и пак се надвеси над чашата си. Стоеше пред друга сграда. Точно в два и петнайсет се обърна с лице на север, към Петнайсета улица.

Някаква кола спря от неговата страна. Задната врата се отвори и той се появи. Колата изфуча надолу, а той се огледа. Накуцвайки едва-едва, Пъна се приближи небрежно до мъжа с черното кепе. Поговориха няколко секунди, после Пъна тръгна на юг, към пресечката на Петнайсета улица и Л стрийт. Оня тип остана на мястото си.

Тя плъзна поглед из стаята. Всички бяха потънали в работа. Пъна беше изчезнал, така че не можеше да го покаже на Грей, който четеше и се усмихваше. Не, те не следяха журналиста. Чакаха нея.

Сигурно бяха на ръба на отчаянието. Стояха на улицата и се надяваха да стане някакво чудо, момичето да излезе от сградата и те да могат да я приберат. Бяха наистина уплашени. Тя беше вътре, разказваше всичко и размахваше копия на онова проклето досие. Утре играта щеше да свърши. Трябваше да я спрат по някакъв начин. Имаха заповед.

В стаята бе пълно с мъже, но Дарби усети, че я полазват тръпки.

Фелдман свърши последен. Той подаде своя екземпляр на Грей.

— Дребни неща. Няма да отнеме повече от час. Дай да видим сега какви телефонни разговори трябва да се проведат.

— Само три, струва ми се — рече Грей. — С Белия дом, ФБР и „Уайт и Блазевич“.

— Споменал си по име само Симс Уейкфилд от фирмата. Защо? — запита Краутхамър.

— Морган го цитираше най-много.

— Но паметната бележка е от Велмано. Мисля, че той трябва да бъде назован.

— Съгласен съм — обади се Смит Кийн.

— И аз — подкрепи го Де Басио.

— Добавих името му — успокои духовете Фелдман. — Ще включим Айнщайн по-късно. Изчакай до четири и половина — пет, преди да се обадиш в Белия дом и оная фирма. Ако го направиш по-рано, може да се побъркат и да хукнат в съда.

— Съгласен съм — кимна адвокатът Литски. — Не могат да ни спрат, но могат да се опитат. Аз бих изчакал до пет, преди да им звънна.

— Добре — съгласи се Грей. — До три и половина ще го преработя. После ще се обадя на ФБР за техния коментар. След това в Белия дом и накрая — в „Уайт и Блазевич“.

Фелдман беше вече на вратата.

— Ще се видим отново тук в три и половина. Стойте до телефоните си.

Когато стаята отново се изпразни, Дарби заключи вратата и посочи към прозореца.

— Нали съм ти споменавала за Пъна?

— Не думай.

Те заоглеждаха най-щателно улицата под тях.

— Боя се, че да. Той се срещна с нашето приятелче, после изчезна. Сигурна съм, че беше той.

— Значи не съм аз на мушката, така ли?

— Предполагам, че не. А аз наистина искам да се махна оттук.

— Ще измислим нещо. Ще се обадя на охраната. Искаш ли да кажа на Фелдман?

— Не. Още не.

— Познавам някои ченгета.

— Страхотно! И те просто ще дойдат и ще го пребият, нали?

— Тия ченгета ще го направят.

— Нищо не могат да им направят, Грей. Какъв закон нарушават в момента?

— Никакъв, планират си просто едно убийство.

— В безопасност ли сме в тая сграда?

Грей се замисли за миг.

— Нека да кажа на Фелдман. Ще сложим двама души охрана пред вратата.

— Добре.

Фелдман одобри втората чернова в три и половина и Грей получи разрешение да се обади на ФБР. В залата бяха донесени четири телефона и магнетофонът беше включен. Фелдман, Смит Кийн и Краутхамър вдигнаха слушалките.

Грей позвъни на Фил Норвел, негов стар познат и понякога източник на информация, ако такова нещо можеше да съществува в Бюрото. Норвел имаше директен телефон.

— Фил, обажда се Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“.

— Струва ми се, че знам къде работиш, Грей.

— Разговорът се записва, Фил.

— Значи е нещо сериозно. Какво е станало?

— Сутринта пускаме материал, описващ в подробности организирането на убийствата на Розенбърг и Дженсън. Назоваваме поименно Виктор Матис, петролен магнат, и двама от неговите адвокати тук, във Вашингтон. Освен това споменаваме Верхик, не като участник в заговора, разбира се. Смятаме, че ФБР е знаело за Матис още в началото, но по настояване на Белия дом е отказало да проведе разследване. Искаме да ви дадем възможност да реагирате.

От другия край на жицата не се чуваше нищо.

— Фил, там ли си?

— Да. Така ми се струва.

— Някакъв коментар?

— Сигурен съм, че ще дадем коментар, но ще трябва да ти се обадя след малко.

— След малко почваме да печатаме, така че трябва да побързате.

— Слушай, Грей, това наистина е удар под кръста. Не може ли да го задържите един ден?

— В никакъв случай.

Норвел млъкна.

— Добре. Нека да говоря с мистър Войлс и ще ти звънна.

— Благодаря.

— Не, аз ти благодаря, Грей. Чудесна новина, няма що. Мистър Войлс ще бъде във възторг.

— Чакаме те. — Грей натисна бутона и освободи линията.

Кийн изключи магнетофона.

Почакаха осем минути и отсреща се обади самият Войлс. Настояваше да говори с Джаксън Фелдман. Магнетофонът беше включен отново.

— Мистър Войлс? — Гласът на Фелдман беше някак топъл, успокояващ. Дватамата се бяха срещали много пъти, така че „мистър“-а беше съвсем излишен.

— Викай ми Дентън, по дяволите. Слушай, Джаксън, какво държи твоето момче? Това е лудост. Направо се хвърляте в пропастта. Проучвахме Матис и още го проучваме, така че е прекалено рано да го притиснем. Сега казвай, какво държи твоето хлапе?

— Името Дарби Шоу говори ли ти нещо? — Тук Фелдман й се ухили. Тя се беше облегла на стената.

Войлс реагира бавно.

— Да — отвърна просто той.

— Моето хлапе държи досие „Пеликан“, а пред мен седи Дарби Шоу.

— Боях се да не е мъртва.

— Не е. Съвсем си е жива. Тя и Грантам са потвърдили от друг източник фактите, изложени в досието. Направо сензация, Дентън.

Войлс въздъхна дълбоко и взе да омеква.

— Водим разследване срещу Матис като възможен извършител — каза той.

— Магнетофонът е включен, Дентън, внимавай.

— Добре де, трябва да поговорим. Искам да кажа, по мъжки. Може пък да имам доста ценна информация за вас.

— Заповядай в редакцията.

— Идвам. Пристигам след дваайсет минути.

При мисълта, че големият Ф. Дентън Войлс ще се метне в лимузината си и ще хукне към редакцията, началниците страшно се развеселиха. Бяха го наблюдавали години наред и знаеха, че е майстор в излизането от затруднени положения, дори когато съвсем е загубил играта. Той мразеше пресата и готовността му да разговаря с тях на тяхна територия и при техните условия означаваше само едно — щеше

да насочи удара към някого другиго. И най-вероятната мишена беше Белия дом.

Дарби нямаше желание да се среща с този човек. Мислеше само как да се измъкне. Можеше да им покаже мъжа с черното кепе, но него от половин час го нямаше. А и какво щеше да направи ФБР? Трябваше първо да го хванат и после какво? Да го обвинят в скитничество? Или пък в замисляне на отвличането й? Да го подложат на мъчения, докато не си каже всичко? Най-вероятно нямаше да й повярват.

Не желаше да си има работа с ФБР. Не искаше да я пазят. Щеше да замине и никой нямаше да знае къде. Може би само Грей. А може би не.

Той набра номера на Белия дом и всички грабнаха слушалките. Кийн пусна магнетофона.

— Флетчър Коул, моля. Обажда се Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. Много е спешно.

Той зачака.

— Защо Коул? — попита Кийн.

— Всичко минава през него — обясни му Грей с ръка на слушалката.

— Кой казва това?

— Един източник.

Секретарката се върна и предаде, че мистър Коул е тръгнал към телефона. Изчакайте, ако обичате. Грей се усмихна. Адреналинът пулсираше.

Накрая отсреща вдигнаха слушалката.

— Флетчър Коул слуша.

— Здравейте, мистър Коул. Обажда се Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. Този разговор се записва, разбирате, нали?

— Да.

— Вярно ли е, че сте издали нареждане за целия персонал на Белия дом, с изключение на президента, всички контакти с пресата да бъдат разрешени първо от вас?

— Изобщо не е вярно. С тези неща се занимава секретарят по печата.

— Разбирам. Сутринта пускаме един материал, който, накратко казано, потвърждава данните, изнесени в досие „Пеликан“. Вие запознат ли сте с него?

Отговорът дойде бавно.

— Да.

— Имаме потвърждение, че преди три години мистър Матис е предоставил над четири милиона долара за предизборната кампания на президента.

— Четири милиона и двеста хиляди, всичките по съвършено законен начин.

— Освен това смятаме, че Белия дом се е опитал да попречи на разследването на дейността на Виктор Матис от страна на ФБР. Искаме вашия коментар, ако имате такъв.

— Това е нещо, което смятате или което възнамерявате да публикувате?

— Опитваме се да го потвърдим от независим източник в момента.

— И кой според вас може да го потвърди?

— Разполагаме със свои източници, мистър Коул.

— Разбира се, че разполагате. Белия дом категорично отрича всякаква намеса в това разследване. След трагичната смърт на съдиите Розенбърг и Дженсън президентът помоли да бъде информиран за състоянието на следствието като цяло, но никакво пряко или непряко участие на Белия дом не е имало. Получили сте погрешна информация.

— Смята ли президентът Виктор Матис за свой приятел?

— Не. Срещали са се един път и както вече заявих, мистър Матис предостави за кампанията ни значителни суми. Но той не е приятел на президента.

— И въпреки това предостави най-големите суми, нали така?

— Не мога да отговоря със сигурност.

— Някакви други забележки?

— Не. Сигурен съм, че утре сутрин секретарят по печата ще излезе с изявление по въпроса.

Разговорът бе приключил и Кийн спря магнетофона. Фелдман се изправи и потри ръце.

— Бих дал едногодишната си заплата да можем сега да съм в Белия дом — заяви той.

— Жесток е, нали? — възкликна с възхищение Грей.

— Да-а, ама сега какво му се пече на жестокия задник...

За човек, свикнал да командва и да гледа как всички треперят пред него, беше доста трудно да пристъпи смирено напред с шапка в ръка и да моли да му дадат някакъв шанс. Той се помъчи да прекоси колкото се може по-незабележимо залата, следван от К. О. Луис и двама служители на Бюрото. Беше с неизменния си смачкан шлифер, с пристегнат в талията колан. Нисък и набит, на външен вид не бе нищо особено, но държанието и походката показваха, че е човек, свикнал другите да му се подчиняват. С тъмните си дрехи и придружен от свитата си, той приличаше на дон от Мافията със своите телохранители. Пълната с хора зала се смълча, докато минаваше през нея. Макар на външен вид да не бе нищо особено, Ф. Дентън Войлс внушаваше респект, колкото и смирен да изглеждаше.

Група редактори го очакваха напрегнато в малкото коридорче пред кабинета на Фелдман. Хауард Краутхамър го познаваше и пристъпи напред да го посрещне. Двамата се ръкуваха и нещо си прошепнаха. Фелдман говореше по телефона с мистър Лудвиг, издателя, който беше в Китай. Смит Кийн се присъедини към разговора и стисна ръцете на Войлс и К. О. Луис. Двамата агенти стояха на няколко крачки встрани.

Фелдман отвори вратата, огледа залата, видя Дентън Войлс и му направи знак да влезе. К. О. Луис тръгна зад шефа си. След размяната на обичайните любезности Смит Кийн затвори вратата и всички седнаха.

— Оставам с убеждението, че сте получили солидно потвърждение на версия „Пеликан“ — започна Войлс.

— Така е — отвърна Фелдман. — Защо не прочетете с мистър Луис черновата? Така ще се обяснят нещата. След около час почваме да печатаме и журналистът, мистър Грантам, иска да имате възможността да кажете мнението си.

— Много съм му благодарен.

Фелдман взе един екземпляр от черновата и я подаде на Войлс. Шефът на ФБР я пое внимателно, К. О. Луис седна до него и двамата незабавно почнаха да четат.

— Ние ще излезем — рече Фелдман. — Не се притеснявайте.

Той и Кийн излязоха от кабинета и затвориха вратата. Двамата агенти се преместиха по-близо.

Фелдман и Кийн прекосиха стаята на репортерите и се насочиха към заседателната зала. Двама здравеняци от охраната стояха в коридора. Вътре Дарби и Грей бяха сами.

— Трябва да се обадиш в „Уайт и Блазевич“ — каза Фелдман.

— Вас чакам.

Те вдигнаха слушалките. Краутхамър го нямаше в момента и Кийн подаде телефона му на Дарби. Грей набра номера.

— Марти Велмано, ако обичате. Да, обажда се Грей Грантам от „Вашингтон Поуст“. Трябва да говоря с него. Много е спешно.

— Един момент, моля — каза секретарката.

Моментът мина и се обади друга секретарка.

— Кабинетът на мистър Велмано.

Грей отново се представи и поиска да говори с шефа й.

— Сега има заседание — отвърна недружелюбно тя.

— Аз също — заяви Грей. — Влезте вътре и му кажете кой го търси, а също и че снимката му ще се появи на първа страница във „Вашингтон Поуст“ тази вечер в полунощ.

— Да, добре, почакайте, моля.

След секунди се обади и самият Велмано.

— Да, какво става?

Грей се представи за трети път и обясни за магнетофона.

— Разбирам — изсъска Велмано.

— Сутринта пускаме един материал за вашия клиент Виктор Матис и участието му в убийствата на съдиите Розенбърг и Дженсън.

— Чудесно! Ще ви съдерем от дела през следващите двайсет години. Нещо си се объркал, приятелче. Ще станем собственици на вестника ти.

— Да, сър. Не забравяйте, че разговорът се записва.

— Записвайте колкото си искате! Ще бъдете призован като обвиняем. Страхотно! Виктор Матис ще стане собственик на „Вашингтон Поуст“. Направо мечта!

Грей поклати глава към Дарби — не можеше да повярва на ушите си. Редакторите се захихаха, навели глави. Щеше да падне голям смях.

— Да, сър. Чували ли сте за досие „Пеликан“? Притежаваме копие от него.

Мъртва тишина. После някакъв далечен стон, нещо като последното пролайване на умиращо псе. И пак тишина.

— Мистър Велмано? Там ли сте?

— Да.

— Освен това разполагаме и с фотокопие на бележката, която сте изпратили на Симс Уейкфилд на двацет и осми септември. Там излагате виждането си, че позицията на вашия клиент би се подобрила значително, ако Розенбърг и Дженсън бъдат отстранени от Съда. Един наш източник твърди, че съответните проучвания са били извършени от лице на име Айнщайн. Той се намира в библиотеката на шестия етаж, струва ми се.

Мълчание.

Грей продължи.

— Материалът ни е готов за отпечатване, но искахме да ви дадем възможността да го коментирате. Желаете ли да направите някакъв коментар, мистър Велмано?

— Имам главоболие.

— Добре. Нещо друго?

— Ще цитирате записката дума по дума ли?

— Да.

— Ще публикувате ли снимката ми?

— Да. Стара е, от някакво сенатско разследване.

— Мръсно копеле такова!

— Благодаря. Нещо друго?

— Забелязвам, че сте изчакали да стане пет. Един час по-рано да беше, можехме да изтичаме до съда и да спрем този проклет материал.

— Напълно сте прав. Така го бяхме замислили.

— Мръсно копеле гадно!

— Добре, добре.

— Не ти пука, че разбиваш живота на хората, нали? — Гласът му изтъня и накрая прозвуча почти жалко. Какъв фантастичен цитат щеше

да стане! Грей бе споменал на два пъти за магнетофона, но Велмано беше прекалено изплашен да си спомни за това.

— Не, уважаеми господине. Нещо друго?

— Кажете на Джаксън Фелдман, че молбата за завеждане на делото ще бъде подадена в девет сутринта, щом почнат работата в съда.

— Ще бъде изпълнено. Отричат ли, че сте автор на бележката?

— Разбира се.

— Отричат ли, че такава съществува?

— Това е фалшификация.

— Дело няма да има, мистър Велмано, и ми се струва, че много добре разбирате това.

Мълчание, после отново се чу:

— Мръсно копеле гадно!

Телефоните изщракаха. Последва сигнала „свободно“.

Те се спогледаха в недоумение, после избухнаха в смях.

— Не искаш ли да станеш журналистка, Дарби? — запита Смит Кийн.

— О, голямо забавление е наистина — отвърна тя. — Но вчера на два пъти едва не ме пречукаха. Не, благодаря.

Фелдман се изправи и посочи магнетофона.

— Не бих използвал нищо от това.

— Но на мен някак си ми хареса онова там за разбития живот. Ами заплахите, че ще заведат дело? — изненада се Грей.

— Не ти трябва, момче. И така материалът заема цялата първа страница. Може би по-нататък.

На вратата се почука. Беше Краутхамър.

— Войлс иска да те види — каза той на Фелдман.

— Доведи го тук.

Грей се изправи бързо, а Дарби отиде до прозореца. Слънцето почти се бе скрило и сенките настъпваха. Колите се придвижваха едва-едва по улицата. От Пъна и бандата му нямаше и следа, но те бяха някъде там, навън, и явно чакаха мрака, и замисляха един последен опит да я ликвидират — било като предпазна мярка, било като отмъщение. Грей каза, че има някакъв план как да се измъкнат от сградата без много-много шум, след като всичко приключи. Но не беше много конкретен.

Войлс влезе, следван от К. О. Луис. Фелдман им представи Грей Грантам и Дарби Шоу. Войлс се приближи до нея с усмивка.

— Значи вие започнахте цялата тая работа? — направи опит да изрази възхищение той. Не се оказа успешен.

Тя усети, че мигом я обзема презрение към този човек.

— Струва ми се, че беше Матис — отвърна тя хладно.

Той се обърна и свали шлифера си.

— Няма ли да седнем? — запита, без да се обръща конкретно към никого.

Мъжете седнаха около масата — Войлс, Луис, Фелдман, Кийн, Грантам и Краутхамър. Дарби стоеше до прозореца.

— Искам да направя едно изявление за пресата — заяви Войлс.

Луис му подаде ситно изписан лист. Грей започна да си записва.

— Първо, точно преди две седмици получихме копие от досие „Пеликан“ и на същия ден го изпратихме в Белия дом. Беше предадено лично от заместник-директора Луис на мистър Флетчър Коул, който го получи заедно с редовния ни доклад. Специалният агент Ерик Ийст присъстваше на срещата. Според нас вътре имаше достатъчно материал за започване на разследване, но това не стана веднага. След шест дни мистър Гавин Верхик, юридически съветник на директора на Бюрото, бе намерен убит в Ню Орлиънс и ФБР незабавно предприе пълно разследване на случая „Виктор Матис“. Бяха включени повече от четиристотин служители от двацет и седем бюра, заработени са над единайсет хиляди часа, разпитани са над шестстотин души, извършени са проверки в пет страни. В момента разследването е в пълен ход. Според нас Виктор Матис е главният заподозрян в убийствата на съдиите Розенбърг и Дженсън, затова сега се опитваме да го открием.

Войлс сгъна листа и го подаде обратно на Луис.

— Какво ще направите, ако намерите Матис? — попита Грантам.

— Ще го арестуваме.

— Имате ли разрешително?

— Ще получим. Съвсем скоро.

— Имате ли представа къде може да е?

— Честно казано, не. Опитваме се да го открием вече седмица, но засега без резултат.

— Имаше ли някаква намеса от страна на Белия дом в разследването на случая „Матис“?

— По този въпрос ще говоря, ако думите ми не се записват. Съгласни ли сте?

Грей погледна към главния редактор.

— Съгласни — кимна Фелдман.

Войлс се взря в него изпитателно, после обиколи с поглед Кийн, Краутхамър и Грантам.

— Нищо няма да се записва, нали така? Не можете да използвате онова, което ще кажа, при никакви обстоятелства. Разбрахме ли се?

Те кимнаха и зачакаха. Дарби също.

Войлс хвърли към Луис поглед, изпълнен с подозрение.

— Преди дванайсет дни президентът на Съединените американски щати ме помоли в Овалния кабинет да сваля Виктор Матис от списъка на заподозрените лица. С други думи, да преустановя разследването.

— Посочи ли някаква причина? — запита Грантам.

— Тя е очевидна. Каза, че ще стане много неудобно за него и че шансовете му при следващите избори сериозно ще пострадат. Според него досието не съдържа нищо важно, но ако почнело някакво разследване, тогава пресата щяла да научи за него и той щял да пострада политически.

Краутхамър слушаше с отворена уста. Кийн се взираше в масата. Фелдман попиваше с невъобразимо удоволствие всяка дума.

— Сигурен ли сте? — пак попита Грантам.

— Записах разговора ни. Записът е у мен, но няма да разреша на никого да го изслуша, освен ако президентът не отрече, че се е състоял.

Настъпилото мълчание продължи доста дълго. Те наистина се възхищаваха от тоя малък негодник. Записал разговора!

Фелдман се изкашля.

— Видяхте материала. Има едно забавяне от страна на ФБР от момента на получаване на досието до започването на разследването, което трябва да се обясни.

— Имате изявлението ми. Нищо повече не мога да кажа.

— Кой уби Гавин Верхик? — запита Грей.

— Не мога да навлизам в подробности за следствието.

— Знаете ли поне?

— Имаме известна представа. Мога да кажа само това.

Грей се огледа. Беше ясно, че Войлс няма да съобщи нищо повече за момента и всички се отпуснаха някак. Редакторите се наслаждаваха на чутото.

Войлс разхлаби връзката си и почти се усмихна.

— И аз имам един неофициален въпрос, ако разрешите. Как разбрахте за Морган, адвоката, когото убиха?

— Не мога да навлизам в подробности за следствието — ухили се злобно Грей.

Всички се разсмяха.

— Какво ще правите сега? — попита Краутхамър. Въпросът беше към Войлс.

— Утре до обяд съдът ще се произнесе дали да се даде ход на делото. Обвинителният акт ще бъде изготвен бързо. Ще се помъчим да открием Матис, но няма да е лесно. Нямаме никаква представа къде може да е. През последните пет години е бил повечето време на Бахамските острови, но освен това има къщи и в Мексико, Панама и Парагвай. — За втори път Войлс погледна към Дарби. Беше се облегла на стената до прозореца и явно попиваше всяка изречена дума.

— Кога ще бъдат готови първите броеве? — запитва Войлс.

— Машините работят цяла нощ. Почва се в десет и половина вечерта — обясни Кийн.

— В кое издание ще пуснете материала?

— Във вечерното. Няколко минути преди полунощ. То е най-голямото.

— Ще има ли снимка на Коул на първа страница?

Кийн погледна Краутхамър, който от своя страна се взря изпитателно във Фелдман.

— Струва ми се, че би трябвало. Ще те цитираме да казваш, че досието е било предадено лично на Флетчър Коул, когото също ще цитираме да заявява, че Матис е дал на президента четири милиона и двеста хиляди. Да, мисля, че лицето на мистър Коул трябва да се появи на първа страница, заедно с останалите.

— И аз така мисля — кимна Войлс. — Ако изпратя човек в полунощ, ще мога ли да получа няколко броя?

— Разбира се — усмихна се Фелдман. — Защо?

— Защото искам лично да занеса един на Коул. Искам да почукам на вратата му в полунощ, да го видя по пижама и да му хвърля вестника в лицето. След това искам да му кажа, че ще се върна с призовка от съда, а малко по-късно и с обвинителния акт. И съвсем малко след това — с белезници.

Каза го с такова удоволствие, че другите чак се стреснаха.

— Радвам се, че не сте злопамятен — обади се Грей.

Само Смит Кийн реши, че е смешно.

— Мислите ли, че ще бъде осъден? — запита невинно Краутхамър.

Войлс погледна отново Дарби.

— Той ще поеме удара заради президента. Би застанал пред наказателната рота, за да спаси шефа си.

Фелдман си погледна часовника и се надигна.

— Мога ли да ви помоля за нещо? — попита Войлс.

— Естествено. С какво можем да ви услужим?

— Искам да поговоря няколко минути с мис Шоу. Насаме. Ако тя няма нищо против, разбира се.

Всички погледи се насочиха към Дарби. Тя сви рамене в знак на съгласие. Редакторите и К. О. Луис се изправиха едновременно и излязоха от стаята. Дарби хвана Грей за ръката.

— Остани, моля те.

Двамата седнаха срещу Войлс.

— Исках да говорим насаме — каза директорът и погледна Грей.

— Той ще остане — заяви Дарби, — нищо няма да се записва.

— Много добре.

Тя побърза да атакува първа.

— Ако имате намерение да ме разпитвате, няма да говоря без адвокат.

— Нищо подобно — поклати глава той. — Просто се питах какво смятате да правите от тук нататък.

— Защо трябва да ви казвам?

— Защото можем да ви помогнем.

— Кой уби Гавин?

Войлс се поколеба за миг.

— Никакви записи, нали?

— Никакви записи.

— Ще ви кажа кой според нас го е убил, но първо вие ми кажете за какво разговаряхте с него, преди да умре.

— Обадох му се няколко пъти. В събота и неделя. Уговорихме се да се срещнем миналия понеделник и да напуснем заедно Ню Орлиънс.

— Кога за последен път говорихте с него?

— В неделя вечерта.

— И къде беше той?

— В стаята си, в хотел „Хилтън“.

Войлс пое дълбоко дъх и вдигна очи към тавана.

— И с него уговорихте срещата в понеделник?

— Да.

— Познавахте ли го отпреди?

— Не.

— Човекът, който е убил Гавин Верхик, е бил същият, с когото сте се държали за ръка, когато са му пръснали мозъка.

Тя се побоя да зададе въпроса. Вместо нея го направи Грей.

— Кой е бил той?

— Големият Камел.

Тя ахна, притисна длани към лицето си и се помъчи да каже нещо. Но не успя.

— Доста изненадващо, няма що. — Грей направи опит да изглежда спокоен.

— Наистина. Мъжът, който уби Камел, е частен детектив, нает от ЦРУ. Бил е на местопроизшествието, когато е загинал Калахан, и ми се струва, че там е срещнал Дарби.

— Рупърт — прошепна тихо тя.

— Това не е истинското му име, естествено, но и Рупърт ще свърши работа. Сигурно има поне двайсет имена. Ако наистина е човекът, за когото си мисля, тогава е англичанин, истински професионалист. Напълно може да се разчита на него.

— Можете ли да си представите колко объркано е всичко? — Дарби още не се беше опомнила.

— Мога.

— Защо Рупърт е бил в Ню Орлиънс? Защо я е следил? — Беше ред на Грей да задава въпроси.

— Това е дълга история, а и аз не знам всички подробности. Опитвам се да не се бъркам в работата на ЦРУ, повярвайте ми. Имам си достатъчно проблеми и без тях. Всичко опира пак до Матис. Преди няколко години му трябвали пари да задвижи колосалния си проект. И взел, че продал някаква част на либийското правителство. Не съм сигурен, че всичко е било съвсем законно, защото тук на сцената излиза ЦРУ. Явно са проявили голям интерес към Матис и либийците, защото когато съдебният процес започнал, Управлението проследило най-внимателно развоя му. Не съм убеден, че са подозирали Матис в убийствата на съдиите, но Боб Гмински получи копие от малкото ви досие няколко часа след като ние го предадохме в Белия дом. Нямам представа на кого е казал за него, но явно е чул и не който трябва и ето че двацет и четири часа по-късно Калахан е убит. А вие, скъпа моя, имахте невероятен късмет.

— Тогава защо не се чувствам особено щастлива? — усмихна се невесело тя.

— Не разбирам какво общо има Рупърт — намеси се Грей.

— Не съм абсолютно сигурен, но подозирам, че Гмински веднага е изпратил Рупърт по петите на Дарби. Струва ми се, че първоначално досието е подплашило най-вече Гмински. Вероятно е пратил Рупърт да я следи, та и отчасти да я пази. После колата гръмва и изведнъж мистър Матис потвърждава съдържанието на досието. Защо иначе ще убиват Калахан и Дарби? Разполагам с достатъчно данни да твърдя, че след експлозията в Ню Орлиънс е имало поне десетина души от ЦРУ.

— Но защо?

— Досието се оказва вярно и Матис започва да убива хора. По-голямата част от търговските му интереси са в Ню Орлиънс. И ми се струва, че Управлението е било твърде загрижено за сигурността на Дарби. За неин късмет. Намесиха се, когато трябваше.

— Щом ЦРУ съумя да действа така бързо, вие защо не успяхте? — попита тя.

— Хубав въпрос. Откровено казано, няхаме особено високо мнение за досието, а и не знаехме и половината от онова, с което разполагаха в Управлението. Кълна се, че всичко изглеждаше толкова отвлечено, а ние имахме цял списък заподозрени. Подценихме го. Чисто и просто го подценихме. Освен това президентът ме помоли да не правим нищо и така беше най-лесно, защото никога не бях чувал за

Матис. Не ми беше и работа. После убиха моя приятел Гавин и аз изпратих момчетата.

— Защо е трябвало Коул да дава досието на Гмински? — недоумяваше Грей.

— Уплашил се е. И ние, ако искаме да бъдем честни, го изпратихме поради същата причина. Гмински си е... добре де, Гмински понякога върши нещата, които си е наумил, без да се съобразява с разни малки подробности като например разни закони и тям подобни. Коул е искал бързо да се провери тая версия и е сметнал, не Гмински ще го направи бързо и без много шум.

— Значи Гмински не е казал нищо на Коул?

— Той мрази Коул, което е напълно разбираемо. Гмински е контактувал с президента и не му е съобщил нищо. Всичко се разви толкова бързо. Не забравяйте, че точно преди две седмици Гмински, Коул, президентът и аз видяхме досието за първи път. Гмински вероятно е изчаквал подходящ момент да съобщи на президента поне част от историята, но така и не успя.

Дарби се надигна рязко от стола и се върна на своето място до прозореца. Беше се стъмнило, но колоните от коли още се влачеха по улиците. Хубаво беше да се разбулват мистерии и тайни, но те сякаш създаваха нови загадки, нови въпроси. Тя просто искаше да си върви. Беше уморена да бяга и да бъде преследвана, да си играе на репортерка заедно с Грей, да гадае кой какво е направил и защо, да се чувства виновна, че е написала онова проклето нещо, да си купува нова четка за зъби на всеки три дни. Копнееше за малка къщичка на някакъв пуст плаж, без телефон, без хора наоколо. Особено такива, дето се крият зад камиони и сгради. Искеше да спи три дни, без да я преследват кошмари, без да ѝ се привиждат разни сенки. Беше време да тръгва.

Грей я наблюдаваше внимателно.

— Някой я е проследил до Ню Йорк, после дотук — каза той на Войлс. — Кой?

— Сигурна ли сте? — обърна се към нея Войлс.

— Бяха цял ден долу на улицата и наблюдаваха тая сграда. — Дарби кимна към прозореца.

— Видяхме ги — намеси се Грей. — Те са там, долу.

— Виждали ли сте ги преди? — В гласа на Войлс се прокрадна недоверие.

— Единият от тях. Беше на погребението на Томас в Ню Орлиънс. Той ме преследваше и във Френския квартал. Едва не ме откри в Манхатън, а преди пет часа го видях да говори с един друг. Знаем, че е той.

— Кой е той? — запита Грей отново.

— Не ми се вярва ЦРУ да тръгне да ви преследва.

— О, тоя наистина ме преследваше.

— Сега виждате ли ги някъде?

— Не. Изчезнаха преди два часа. Но са някъде там.

Войлс се изправи и протегна нагоре дебелиите си ръце. После обиколи бавно масата, развивайки внимателно пурата си.

— Ще ви пречи ли, ако запаля?

— Да — заяви тя, без да го поглежда.

Той остави пурата на масата.

— Ние можем да ви помогнем — каза той.

— Не искам помощта ви. — Тя обърна глава към прозореца.

— Какво искате?

— Да напусна страната, но когато това стане, искам да съм абсолютно сигурна, че никой няма да тръгне след мен. Нито вие, нито те, нито Рупърт, нито някой от приятелчетата му.

— Ще трябва да се върнете, за да свидетелствате пред съда, който ще реши дали ще има дело, или не.

— Само ако успеят да ме открият. Отивам на място, където не обичат много-много призовките.

— Ами процесът? Ще трябва да се уча в процеса.

— Това ще е поне след една година. Тогава ще му мисля.

Войлс сложи пурата в устата си, но не я запали. Така мислеше по-добре.

— Ще ви предложи една сделка.

— Не съм в настроение за сделки. — Тя се облегна на стената и го изгледа почти презрително. После очите ѝ се спряха на Грей.

— Добра е. Разполагам със самолети и хеликоптери и много хора, които носят пистолети и ни най-малко не се страхуват от ония момчета вън, дето си играят на криеница. Първо, ще ви измъкнем от сградата, без никой да разбере. Второ, ще ви качим на моя самолет и ще отлетите закъдето искате. Трето, оттам можете да изчезнете. Имате думата ми, че няма да ви следим. Но, и това е четвърто, вие ще ми

разрешите да се свържа с вас чрез мистър Грей, ако — и само ако — действително се наложи.

Докато го слушаше, Дарби гледаше в Грей. Беше ясно, че на него предложението му харесва. Лицето ѝ остана безизразно, но, ей богу, наистина звучеше добре. Ако се бе доверила на Гавин след първия телефонен разговор, сега той щеше да е жив и тя нямаше да е държала Камел за ръка. Ако просто бе напуснала Ню Орлиънс с Верхик, както ѝ бе предложил, нямаше да го убият. Всеки пет минути през последната седмица бе мислила за това.

Тази работа се оказа прекалено голяма лъжица за нейната уста. Идва време, когато просто свиваш знамената и се оставяш в ръцете на другите. Този мъж не ѝ харесваше, но от десет минути насам бе невероятно искрен с нея.

— Ваш самолет с ваши пилоти ли?

— Да.

— Къде се намира?

— В базата „Андрюс“.

— Да направим така. Аз се качвам на самолета и той се отправя за Денвър. В него сме само аз, Грей и пилотите. Трийсет минути след излитането аз нареждам на пилота да поеме, да кажем, към Чикаго. Може ли да стане?

— Той трябва да подаде маршрута, преди да излети.

— Знам. Но вие сте директор на ФБР и имате достатъчно връзки.

— Добре. Какво следва в Чикаго?

— Слизам от самолета сама, а той се връща в базата заедно с Грей.

— И вие какво ще правите в Чикаго?

— Загубвам се в голямото летище ихващам първия самолет, който напуска страната.

— Ще стане и все пак имате думата ми, че няма да ви следим.

— Знам. Простете ми, че съм толкова предпазлива.

— Разбрахме се. Кога искате да тръгнете?

— Кога ли? — Тя погледна Грей.

— Трябва ми около час да преработя статията и да добавя забележките на мистър Войлс.

— След един час — обърна се тя към директора на ФБР.

— Ще ви изчакам.

— Може ли да поговорим насаме? — Тя посочи Грей с глава.

— Разбира се. — Войлс взе шлифера си и тръгна да излиза. Но на вратата се спря. — Вие сте изумителна жена, мис Шоу. С вашия ум и кураж сте на път да ликвидирате един от най-страшните престъпници в тази страна. Възхищавам ви се. И ви обещавам, че винаги ще бъда откровен с вас.

Той пъкна пурата в устата си, усмихна се за сбогом и излезе.

Дарби и Грей останаха сами.

— Мислиш ли, че ще бъда в безопасност? — попита тя.

— Да. Струва ми се, че е искрен. Освен това неговите хора имат оръжие и могат да те измъкнат отук. Всичко е наред, Дарби.

— Ти ще дойдеш с мен, нали?

— Разбира се.

Тя се приближи до него и обви ръце около кръста му. Той я притисна към себе си и затвори очи.

В седем часа вечерта редакторите се събраха за последен път около масата. Беше все още вторник. Те набързо прегледаха частта с коментара на Войлс, която Грей беше добавил. Фелдман влезе малко по-късно. На лицето му сияеше блажена усмивка.

— Няма да повярвате — заяви той. — Току-що имах два разговора. Първо се обади Лудвиг от Китай. Президентът го открил там и почнал да го моли да задържим материала двайсет и четири часа. Лудвиг каза, че човечецът само дето не плачел. А Лудвиг, нали си е джентълмен, го изслушал най-внимателно и после най-учтиво му отказал. После звънна съдията Роланд, мой стар приятел. Изглежда, че ония приятелчета от „Уайт и Блазевич“ са го вдигнали от масата да го молят за разрешение да подадат иск за спиране на материала още тази вечер и за незабавното му разглеждане. Съдията Роланд ги изслушал доста невнимателно и най-неучтиво им отказал.

— Давай да го пускаме това мъничко бижу! — изрева Краутхамър.

Излитането мина съвсем гладко и реактивният самолет се отправи на запад, в посока Денвър. Поне засега. Вътре беше удобно, но не и луксозно. В края на краищата собственици бяха данъкоплатците, а го ползваше човек, който изобщо не държеше на изисканата страна. Няма и хубаво уиски, установи Грей след огледа на барчето. Войлс беше въздържател, което в момента страшно ядоса Грей, защото умираше от жажда. Да няма с какво да си почерпи гостите! В хладилника откри две не съвсем изстудени кутии тоник и подаде едната на Дарби. Тя я отвори веднага.

Самолетът набра височина и като че ли застина неподвижно над облаците. Вторият пилот се появи на вратата и учтиво се представи.

— Беше ни казано, че скоро след излитането ще трябва да поемем друг курс.

— Точно така — потвърди Дарби.

— Добре. След десетина минути ще трябва да знаем нещо точно.

— Няма ли тук някакъв алкохол? — попита троснато Грей.

— Съжалявам, не. — Пилотът се усмихна любезно и се върна в кабината.

Дарби и дългите ѝ крака заемаха по-голямата част от малкото канапе, но той беше решен да се намести до нея, затова ги повдигна лекичко и седна на края. Сега краката ѝ бяха на коленете му. Ноктите бяха червени. Той разтри глезените ѝ. Развълнува се от тази първа близост — държеше нозете ѝ. За него това беше нещо много интимно, но на нея като че ли не ѝ направи кой знае какво впечатление. По лицето ѝ вече пробягваше усмивка. Явно започваше да се успокоява и отпуска. Всичко бе свършило.

— Беше ли те страх? — запита той.

— Да. А теб?

— И мен, но същевременно се чувствах в безопасност. Не беше както доскоро, все пак шестима души, въоръжени до зъби, ни служеха

за щит. Пък и как да разбереш, че те следят, когато си в кола без прозорци?

— На Войлс цялата тая работа страшно му хареса, нали?

— Беше като Наполеон — чертае планове, разполага войските...

Това е голям момент за него. Сутринта ще поеме удара, но веднага ще го отклони. Единственият човек, който може да го уволни, е президентът, а точно сега Войлс го държи в ръцете си, бих казал аз.

— И убиецът бе намерен. Сигурно наистина е доволен.

— Мисля, че удължихме кариерата му поне с десет години. Какво направихме, а!

— Струва ми се, че е симпатичен — усмихна се Дарби. — В началото не го харесах, но човек някак си неусетно започва да го възприема. Освен това е добър. Когато говореше за Верхик, видях как очите му се насълзиха.

— Направо сладурче. Сигурен съм, че Флетчър Коул ще си умре от удоволствие, като се срещне след няколко часа с това мило и добро човече.

Стъпалата ѝ бяха издължени и слаби. Всъщност свършени. Той ги погали лекичко и се почувства като ученик на втората си среща, който е стигнал до коляното и сега не смее да помръдне длан понагоре. Нозете ѝ бяха бледи и имаха нужда от слънце; знаеше, че само след няколко дни те ще потъмнеят, а между пръстите ѝ ще скърца пясък. Не го беше поканила дори на гости и това беше обезпокоително. Нямаше никаква представа къде отива тя — изглежда нарочно криеше. Макар че не бе убеден дали и тя самата знае със сигурност посоката си.

Мъжките ръце около стъпалата ѝ напомниха за Томас. Той се напиваше — е, не съвсем — и почваше да размазва лака около ноктите ѝ. И докато седеше в полюляващия се леко самолет, унасяна от едва доловимото бучене на моторите, Дарби усети, че Калахан изведнъж остава някъде далеч, изчезва. Беше загинал само преди две седмици, но сякаш бяха минали години. Толкова много неща ѝ се случиха през това време. Така се оказа по-добре. Ако беше останала в Тулейн, щеше всеки ден да минава покрай кабинета му, да влиза в залата, където той четеше лекции, да разговаря с другите преподаватели, да поглежда към апартамента му от улицата. И щеше ужасно да боли. Малките подробности и изобщо спомените са хубаво нещо, но когато раната е

прясна, те просто пречат. Тя беше вече друг човек, имаше друг живот, на друго място.

И друг мъж галеше стъпалата ѝ.

Отначало се бе държал като магаре. Нахален и рязък, типичен журналист. Но бързо взе да омеква и под грубата повърхност тя постепенно откриваше чувствителна душа. И той явно я харесваше. Много.

— Утре е голям ден за теб — усмихна се тя.

Той отпи от топлия тоник. Би дал какво ли не за една леденостудена бира в зелена бутилка.

— Голям ден — повтори той, загледан в пръстите на краката ѝ. Изключителен ден беше, но той изпитваше някаква нужда да не му придава, поне засега, такова значение. В момента мислеше за нея, а не за утрешния хаос.

— Какво ще стане?

— Сигурно ще се върна в редакцията и ще чакам новината да гръмне. Смит Кийн каза, че ще стои там цялата нощ. Много хора ще дойдат рано-рано. Ще се съберем в заседателната зала, ще донесат още телевизори и цяла сутрин ще гледаме как се вихри скандалът. Ще бъде голямо шоу, като предават официалната реакция на Белия дом. „Уайт и Блазевич“ също трябва да се произнесат по въпроса. И всички, които знаят нещичко за Матис. Председателят Ръниън ще иска да направи изявление. Войлс ще вземе най-активно участие. Правистите ще почнат да свикват съдебни заседания за насрочване на процеса. А пък политиците ще изпаднат в делириум. Целия ден ще дават пресконференции в Капитолия. Чуден ден за новинарите ще бъде. Съжалявам, че ще го пропуснеш.

Тя изхъмка саркастично.

— И какъв ще е следващият ти материал?

— Вероятно ще е за Войлс и за записа му. Може да се очаква, че от Белия дом ще отрекат всякаква своя намеса и ако положението стане твърде напечено, на Войлс ще му падне пердето и хубаво ще ги подреди. Много ми се иска да имам тоя запис.

— А после?

— Зависи от много неизвестни. След шест сутринта конкуренцията става много по-жестока. Ще тръгнат милион слухове и хиляди истории и всеки вестник ще се бори да отмъкне по нещо.

— Но ти ще си звездата. — Този път говореше с възхищение, не със сарказъм.

— Да, ще си получа моите петнайсет минутки на върха.

Вторият пилот почука на вратата, отвори я и въпросително погледна Дарби.

— За Атланта — каза тя и той затвори вратата.

— Защо пък Атланта? — Грей искрено се учуди.

— Сменял ли си някога самолети в Атланта?

— Естествено.

— Някога да си се губил, докато си търсел своя полет?

— Май че да.

— Тогава е излишно да обяснявам. Летището е огромно и вечно претъпкано.

Той допи тоника си и остави кутията на пода.

— И оттам накъде? — Знаеше, че не бива да пита, защото тя не беше предложила да му каже. Но трябваше да знае.

— Ще се кача на някой самолет за някъде. Ще си изиграя моя номер с четирите летища за една нощ. Може би е излишно, но така ще се чувствам по-сигурна. Накрая вероятно ще се озова на някой от Карибските острови.

Карибските острови ли? Е, да, те бяха поне хиляда. Защо говореше с недомлъвки? Не му ли вярваше? Държеше краката си на коленете му, оставяше го да ги гали, а не искаше да му каже къде отива.

— Какво да предам на Войлс? — попита сдържано Грей.

— Ще ти се обадя, като пристигна. Или пък може да ти драсна някой ред.

Страхотно, няма що! Щяха да си пишат! Той щеше да ѝ праща материалите си, а тя — картички с изгледи от плажа.

— И от мен ли ще се скриеш? — впи поглед в очите ѝ той.

— Не зная къде отивам, Грей. Няма да зная, докато не пристигна.

— Но ще ми се обадиш, нали?

— Когато всичко свърши, да. Обещавам.

До единайсет часа вечерта в сградата, където се помещаваше „Уайт и Блазевич“, бяха останали само петима адвокати и всичките се

бяха събрали в кабинета на Марти Велмано на десетия етаж. Велмано, Симс Уейкфилд, Джарелд Швабе, Натаниел (Айнщайн) Джоунс и един съдружник в пенсия на име Франк Корц. На бюрото имаше две бутилки шотландско уиски, едната празна, другата преполовена. Айнщайн седеше сам в единия ъгъл и нещо си мърмореше. Буйната къдрава посивяла коса и острият нос му придаваха нещо зловещо. Всъщност изглеждаше направо луд. Особено сега. Симс Уейкфилд и Джарелд Швабе седяха пред бюрото с навити ръкави и свалени вратовръзки.

Корц затвори телефона — бе говорил с един от помощниците на Матис — и го подаде на Велмано, който го остави на бюрото.

— Беше Страйдър — докладва Корц. — Сега са в Кайро, в апартамент на последния етаж на някакъв хотел. Матис не искал да говори с нас. Страйдър казва, че май е превъртял. Държал се много странно. Затворил се е в стаята и, както се разбира, няма намерение да прекосява океана. Страйдър казва, че е наредил на момчетата с пищовите да напуснат незабавно града. Преследването приключва.

— И какво трябва да правим ние? — запита нетърпеливо Уейкфилд.

— Да се оправяме както можем — заяви Корц. — Матис си измива ръцете и контрамата остава в нас.

Всички говореха тихо и премерено. Крясъците бяха преди няколко часа. Уейкфилд обвини Велмано за бележката. Велмано пък обвини Корц, че е довел такъв мръсник като Матис за клиент, откъдето започнало всичко.

— Това беше преди дванайсет години — кресна му Корц — и оттогава си прибираме с най-голямо удоволствие хонорарите, нали?

Швабе обвини Велмано и Уейкфилд, че са проявили такава небрежност. Отново изровиха Морган от гроба му. Сигурно беше той. Нямаше кой друг да е. Айнщайн седеше в ъгъла и ги гледеше. Но всичко това беше преди няколко часа.

— Грантам споменава само мен и Симс — заяви Велмано. — Останалите можете да бъдете спокойни.

— Защо вие двамата със Симс не вземете да заминете някъде? — подметна Швабе.

— В шест сутринта ще бъда в Ню Йорк — успокои го Велмано. — Оттам заминавам за Европа и цял месец ще пътувам с разни

влакове.

— Не мога да бягам — почти изплака Уейкфилд. — Имам жена и деца.

Пет часа вече слушаха хленченето му. За жената и шестте деца. Сякаш те нямаха семейства. Велмано беше разведен, а двете му деца бяха големи. Можеха да се оправят и сами. И той можеше да се оправи сам. И без туй му беше време да се пенсионира. Имаше много заделени пари и обичаше Европа, особено Испания, така че той си вдигаше чуковете. Твърдо. Като че ли донякъде съжаляваше Уейкфилд, който беше само на четирийсет и две години и нямаше много пари. Печелеше добре, но жена му харчеше много и раждаше непрекъснато. В момента Уейкфилд беше наистина разстроен.

— Не зная какво ще правя — повтори той за трийсети път. — Просто не зная.

Швабе се опита да помогне поне мъничко.

— Струва ми се, че трябва да се прибереш вкъщи и да кажеш на съпругата си. Аз не съм женен, но ако бях, щях да се помъча да я подготвя.

— Не мога да го направя — простена жално Уейкфилд.

— Разбира се, че можеш. Избирай дали да й кажеш сега, или да изчакаш шест часа, за да види сама снимката ти на първа страница. Трябва да се прибереш и да й кажеш, Симс.

— Не смея. — Отново беше готов да се разплаче.

Швабе погледна Велмано и Корц.

— Какво ще стане с децата ми? Най-големият ми син е на тринайсет години. — Той избърса очите си с ръка.

— Хайде, Симс, стегни се! — каза Корц, готов да избухне.

Айнщайн се надигна и се отправи към вратата.

— Ще бъда в къщата си във Флорида. Не се обаждайте, освен ако не е наистина спешно. — Той затръшна вратата след себе си.

Уейкфилд се изправи, олюлявайки се, и тръгна да излиза.

— Къде отиваш, Симс? — запита Швабе.

— В стаята си.

— Защо?

— Трябва да полегна малко. Нищо ми няма, добре съм.

— Нека да те закарам вкъщи — рече Швабе.

Всички бяха вперили погледи в Симс, който отвори вратата.

— Добре съм — заяви той и гласът му наистина прозвуча спокойно. Излезе и затвори внимателно след себе си.

— Как мислиш, добре ли е това момче? — обърна се Швабе към Велмано. — Нещо започва да ме притеснява.

— Не ми се вижда много добре — отвърна Велмано. — Е, на всички не ни е лесно. Защо не идеш да видиш как е след няколко минути?

— Така и ще сторя — кимна Швабе.

Уейкфилд се отправи бавно към стълбището и слезе на долния етаж. Но приближавайки към стаята си, почти се затича. А когато заключи вратата зад себе си, вече плачеше.

Направи го бързо! Откажи се от писмото! Ако седнеш да го пишеш, ще се разколебаеш. Застраховката ти е за един милион. Той дръпна едно чекмедже. Не мисли за децата! Все едно, че е самолетна катастрофа. Измъкна пистолет изпод някаква папка. Направи го бързо! Не поглеждай към снимките им на стената! Може би един ден ще разберат.

Уейкфилд пхна дулото дълбоко в устата си и дръпна спуська.

Лимузината спря рязко пред двуетажната къща в Дъмбъртън Оукс в горната част на Джорджтаун. И просто запуши улицата, но никой не се развика, защото минаваше полунощ и нямаше никакво движение. Войлс и двама негови служители изскочиха навън и се отправиха бързо към входа. Войлс държеше в ръка вестник. Той заблъска по вратата с юмрук.

Коул не спеше. Седеше на тъмно в хола по пижама и халат и Войлс огледа със задоволство шефа на кабинета, когато му отвори в този си вид.

— Хубава пижама. — Директорът на ЦРУ се взря с възхищение в панталоните.

Коул пристъпи на покритата с цимент миниатюрна площадка. Двамата агенти го наблюдаваха от тротоара.

— Какво, по дяволите, искаш? — запита той бавно.

— Просто ти донесох това. — Войлс му тикна вестника в лицето. — Има чудна твоя снимчица, поместили са те точно до президента,

който буйно прегръща Матис. Знам колко обичаш вестниците, та реших да ти донеса един.

— Утре ще сложат и твоята — изсъска Коул, като че ли вече бе написал сензационен материал.

Войлс захвърли вестника в краката му и си тръгна.

— Разполагам с някои записи, Коул. Почнеш ли да лъжеш, ще ти смъкна гащите пред всички.

Коул го изгледа зверски, но не каза нищо. Войлс беше вече на улицата.

— Ще се върна след два дни с призовка — изрева той. — Ще дойда в два сутринта и лично ще ти я връча. — Беше стигнал до колата. — После ще ти донеса обвинителния акт. Разбира се, дотогава вече ще са те изгонили и президентът ще е назначил нова шайка идиоти, които да му казват какво да прави. — Войлс затръшна вратата и лимузината изфуча надолу по улицата.

Коул се наведе да вдигне вестника и влезе в дома си.

Грей и Смит Кийн седяха сами в заседателната зала и четяха току-що отпечатания брой. Грей отдавна бе забравил приятната тръпка, която изпитваше на времето, щом видеше материала си на първа страница. Но сега всичко като че ли се възобнови — и възбудата, и желанието да крещи от радост, и усещането, че е на върха. Направи най-големия си удар. Снимките бяха най-отгоре, подредени прегледно една до друга: Матис се прегръща с президента, Коул говори важно по телефона на официална снимка от пресслужбата на Белия дом, Велмано пред сенатската подкомисия, Уейкфилд, изрязан от някаква групова снимка на юридическа конференция, Верхик, усмихнал се пред обектива за служебната брошура на ФБР, Калахан, изваден от университетския годишник, и Морган на снимка, направена от видеозаписа. Мисис Морган бе дала съгласието си. Преди един час репортерът Пейпър, който следеше нощните полицейски съобщения, им беше казал за Уейкфилд. Грей се почувства потиснат. Но не можеше да се обвинява.

Към три сутринта започнаха да пристигат и останалите. Краутхамър донесе една дузина понички и докато се любуваше на първата страница, изяде четири. Следващият беше Ърни де Басио. Каза, че изобщо не е спал. Фелдман пристигна освежен и преливащ от енергия. Към четири и половина залата се напълни с народ. Работеха четири телевизора. Първа изстреля новината Си Ен Ен и след няколко минути всички ТВ-компании запредаваха на живо от Белия дом, откъдето за момента нямаше коментар, но секретарят по печата Зикман щеше да направи изявление в седем часа.

Като се изключи смъртта на Уейкфилд, нямаше нищо ново. Предаваха на живо от Белия дом, Върховния съд и студиото. Операторите висяха и пред Хувър Билдинг, но засега там всичко беше тихо и кротко. Показваха снимките от вестника. Не можели да открият Велмано. Правеха най-различни предположения за Матис. Си Ен Ен показва на живо къщата на Морган в Александрия, но тъстът на Морган

не им позволи да влязат вътре. Репортер на Ен Би Си стоеше пред сградата, където се помещаваше „Уайт и Блазевич“, но не можеше да съобщи нищо ново. И макар в материала името ѝ да не се споменаваше, не беше тайна кой е авторът на досието. За Дарби Шоу се говореше много.

В седем часа заседателната зала беше претъпкана. И тиха. Четирите екрана показваха едно и също — Зикман се отправи с нервна крачка към подиума в залата за пресконференции в Белия дом. Лицето му беше уморено и изпито. Той прочете кратко изявление, в което Белия дом признаваше, че е получил средства за предизборната кампания от различни канали, контролирани от Виктор Матис, но решително се отхвърляше възможността сред тях да има мръсни пари. Президентът се е срещал с мистър Матис само един път, и то още когато е бил вицепрезидент. Не е разговарял с този човек, откакто е избран за президент, и в никакъв случай не го смята за свой приятел, въпреки взетите пари. За кампанията му са постъпили дарения, надхвърлящи петдесет милиона, но президентът не е обсъждал въпроса за средствата. Имало е специална комисия, която се занимавала с тях. Никой от Белия дом не е правил опити да се намесва в разследването на Виктор Матис като евентуален извършител и всякакви твърдения от този род са абсолютно неверни. Според ограничената информация, с която Белия дом разполага, мистър Матис вече не живее в страната. Президентът приветства провеждането на най-щателно разследване по обвиненията, повдигнати във вестник „Вашингтон Поуст“, и ако се окаже, че мистър Матис наистина е извършил тези отвратителни престъпления, тогава той трябва да бъде изправен на съд. Това беше изявлението за момента. Щеше да последва обстойна пресконференция. Зикман изчезна като стрела от подиума.

Слабо представление от притеснен секретар по печата. Грей въздъхна с облекчение. Изведнъж усети, че се задушавя, имаше нужда от чист въздух. Отвън видя Смит Кийн.

— Хайде да идем да закусим — прошепна му той.

— Давай.

— Трябва да мина и покрай апартамента, ако нямаш нищо против. Не съм се прибирал четири дни.

Спряха едно такси на Петнайсета улица и се отпуснаха на задната седалка. Свежият есенен въздух нахлуваше през отворените прозорци.

— Къде е момичето? — попита Кийн.

— Нямам представа. Видях я последно в Атланта преди около девет часа. Каза, че ще отиде на Карибските острови.

— Струва ми се, че скоро ще излизаш в дълъг отпуск — подметна Кийн и се захили лукаво.

— Как се сети?

— Остава много работа, Грей. Сега сме точно в центъра на експлозията и съвсем скоро парчетата ще започнат да падат на земята. Ти си героят на деня, но трябва да продължиш. И да събереш парчетата.

— Знам си задълженията, Смит.

— Да, ама гледаш нещо занесено. И това ме тревожи.

— Ти си началник. Плащат ти да се тревожиш.

Таксито спря на пресечката с Пенсилвания авеню. Белия дом се издигаше величествено пред тях. Наближаваше ноември и вятърът гонеше листата по моравата отпред.

След осем дни на слънце кожата ѝ бе помургавяла, а косата почваше да си възвръща естествения цвят. Може би не я беше съсипала окончателно. Разхождаше се с километри по плажа и ядеше само печена риба и плодове. Първите дни спеше по много, после ѝ писна.

Бе прекарала първата нощ в Сан Хуан, където попадна на някаква дама в туристическа агенция, която твърдеше, че познава отлично Вирджинските острови. Тя ѝ намери малка стая в центъра на Шарлот Амали, курортно градче на остров Сейнт Томас. Дарби искаше да е сред много хора, много коли и тесни улички, поне за няколко дни. Шарлот Амали бе наистина идеалното място за тази цел. Къщата беше кацнала на един склон, през четири улички от пристанището. Стаичката ѝ беше на третия етаж. На прозореца с пукнато стъкло нямаше пердета или щори и първата сутрин слънцето я събуди с чувствената си милувка, примамвайки я да изтича и да се полюбува на гледката, която ѝ предлагаше градчето. Беше наистина величествено, зашеметяващо. Десетина туристически кораби, малки и големи, бяха застинали върху искрящата вода в живописна редица, проточила се чак до хоризонта. Пред тях, близо до кея, стотици платноходки браздяха пристанището и явно не допускаха по-големите си събратя по-близо. Водата под платноходките беше прозрачно синя и гладка като стъкло, около остров Хасъл почваше леко да се накъдря и потъмняваше, а към хоризонта ставаше мастиленовиолетова. Изрязана като с нож редица кълбести облаци очертаваше линията, където водата докосваше небето.

Часовникът ѝ беше в чантата и тя нямаше намерение да го слага поне шест месеца. Но въпреки това продължаваше да си поглежда китката. Прозорецът се отваряше трудно, а глъчката откъм пазара отекваше по улиците. Беше горещо като в сауна.

Тази първа сутрин стоя до прозореца цял час и гледа навън. Долу под нея пристанището бавно се събуждаше. Всичко беше някак меко, плавно, големите кораби започнаха да се приближават един по един, а

от палубите на платноходките вече долитаха гласове. На една от тях се показва някакъв мъж и скочи във водата за първата си утринна баня.

Тя можеше да се приспособи към този живот. Стаята ѝ беше малка, но чиста. Климатична инсталация нямаше, но вентилаторът работеше и беше доста поносимо. Вода имаше почти през цялото време. Реши да остане тук няколко дни, може би седмица. Къщата ѝ беше на улица, която водеше към пристанището. За момента ѝ харесваха тълпите и тесните улички. Сред тях се чувстваше в безопасност. Щеше да се разходи и да си намери каквото ѝ трябваше. Сейнт Томас беше известен с хубавите си магазини и тя наистина се радваше, че ще може да си купи дрехи, които след това няма да захвърли скоро.

Имаше и по-хубави стаи, но и тази щеше да свърши работа. Засега. Когато напускаше Сан Хуан, се зарече, че ще престане да се озърта. Беше видяла вестника в Маями и част от истерията по телевизията, докато чакаше на летището, и разбра, че Матис е изчезнал. Ако продължаваха да я следят, значи искаха просто да си отмъстят. А ако бяха успели да я открият след всичките тези прехвърляния, значи не бяха обикновени хора, а свръхчовеци и тя никога нямаше да се отърве от тях.

Тогавя не се бяха появили повече пред редакцията и тя се надяваше, че са се отказали да я преследват. Въпреки това два дни си стоя в стаята през повечето време. Търговският център беше наблизо. На дължина четири пресечки и ширина две имаше стотици магазинчета, където се продаваше всичко. Тротоарите и безистените бяха пълни с американски туристи, дошли с големите кораби. Тя беше просто една от тях, тръгнала да обикаля света с голяма сламена шапка и шарени бермуди.

За пръв път от година и половина си купи някакъв роман и го изчете за два дни, проснала се на малкото легло под тихо бръмчащия вентилатор на тавана. Зарече се, докато не стане на петдесет години, да не прочете и ред, свързан с правото. Всеки час поне един път заставаше до отворения прозорец и се любуваше на гледката. Веднъж преброи двайсет кораба, които чакаха да влязат в пристанището.

Стаята свърши онова, за което бе наета. Дарби се отдаде на скръбта си по Томас и плака много. Но беше решила твърдо, че ще е за последен път. Искаше да остави вината и болката в това малко кътче в

Шарлот Амали и да си тръгне оттук с хубави спомени и спокойна съвест. Не се оказа толкова трудно, колкото си беше представяла. На третия ден вече не можеше да плаче. И само веднъж бе захвърлила романчето настрана.

На четвъртата сутрин тя събра новите дрехи в новите чанти, които бе купила, и взе ферибота за Круз Бей на остров Сейнт Джон, който се намираше на двайсет минути от Сейнт Томас. После взе такси и тръгна нагоре на север по брега. Прозорците бяха отворени и морският вятър галеше лицето ѝ. Музиката беше някаква смесица между блус и реге. Шофьорът пляскаше по кормилото и пееше в такт. Притворила очи, тя потропваше ритмично с крак. Беше опияняващо.

При Махо Бей той се отклони от главния път и пое бавно към океана. Беше избрала това местенце измежду сто острова, защото тук не се разрешаваше ново строителство. В този залив имаше само няколко летни вили и къщички. Таксито спря в началото на тясна алея с дървета от двете страни и тя му плати.

Къщата бе кацнала там, където се срещаха планина и море. Бе построена изцяло в карибски стил — боядисани в бяло дървени стени и червени плочи на покрива. Гледката беше наистина фантастична. Дарби тръгна по пътеката, после се заизкачва по стълбите. Къщата беше едноетажна, с две спални и веранда над водата. Струваше две хиляди на седмица и тя я беше наела за един месец.

Дарби остави чантите на пода в хола и излезе на верандата. Под краката ѝ, на десетина метра, беше плажът. Вълните кротко галеха брега. Две платноходки бяха хвърлили котва в спокойните води на залива, обграден от три страни с планини. Гумен сал с пляскащи весело деца се носеше безгрижно между тях.

Най-близката къща беше надолу по плажа. Покривът ѝ едва се виждаше между дърветата. На пясъка се изтягаха няколко души. Дарби бързо сложи новите си бикини и изтича към водата.

Смрачаваше се, когато таксито най-сетне спря на алеята. Той слезе, плати на шофьора и колата потегли. След минута фаровете изчезнаха надолу по шосето. Взе чантата си и тръгна по пътеката към къщата. Не беше заключено. Лампите светеха. Тя беше на верандата.

Държеше чаша, пълна с натрошен лед и някакво питие, а с бронзовия си загар приличаше на туземка.

Чакаше го и това беше най-важното. Той не искаше да го приема като случаен гостенин. Лицето ѝ засия в усмивка и тя остави чашата на масата.

Целувката им трая дълго.

— Закъсня — каза тя, още в прегръдките му.

— Не беше много лесно да те намеря — отвърна Грей. Ръцете му се плъзгаха по гладкия ѝ гръб, гол до кръста, откъдето започваше дълга пола, покриваща по-голямата част от краката. Щеше да ги види покъсно.

— Красиво е, нали? — въздъхна тя и се обърна към залива.

— Великолепно е. — Той застана зад нея и двамата се загледаха в платноходката, която бавно се отправяше навътре. Грей нежно сложи ръце на раменете ѝ. — А ти си прекрасна.

— Хайде да се разходим.

Той навлече набързо бермудите. Тя го чакаше край водата. Хванаха се за ръце и бавно поеха по брега.

— Тези крака имат нужда от малко тренировка — каза тя.

— И са доста белички, нали? — ухили се той.

Да, помисли си тя, доста белички, но не са лоши. И коремът беше съвсем плосък. Една седмица на плажа с нея, и щеше да изглежда като някой спасител. Нагазиха във водата.

— Рано ги заряза — рече тя.

— Писна ми. Откак хвърлихме бомбата, всеки ден пишех по един материал и пак викат „още и още“. Кийн иска това, Фелдман онова, а аз блъскам по осемнайсет часа на ден. Вчера им казах довиждане.

— Не съм виждала вестник от една седмица — усмихна се тя.

— Коул напусна. Гласяха го да поеме удара, но се съмнявам, че някой ще го обвини директно. Всъщност ми се струва, че президентът не е извършил кой знае какво. Той просто е тъп. Но за това не е виновен, нали така? Чете ли за Уейкфилд?

— Да.

— Велмано, Швабе и Айнщайн са подведени под отговорност, но не могат да открият Велмано. Матис, естествено, също ще бъде съден, заедно с четирима от неговите хора. По-нататък ще бъдат привлечени и

други. Преди няколко дни изведнъж осъзнах, че Белия дом всъщност не прикрива никаква голяма афера, и позагубих хъс. Струва ми се, че него повече няма да го изберат, но човекът все пак не е престъпник. В града е истинска лудница.

Продължиха да вървят, без да говорят. Достатъчно й беше разказаното дотук, а и на него вече му беше омръзнало всичко това. Ставаше все по-тъмно. Лунният сърп се оглеждаше в спокойната вода. Дарби плъзна ръката си по кръста му. Той я притисна към себе си. Бяха на пясъка, далеч от водата, на около километър от къщата.

— Липсваше ми — каза тя тихо.

Той въздъхна, но не отвърна нищо.

— Колко ще останеш? — попита го.

— Не знам. Няколко седмици. А може и година. Зависи от теб.

— Какво ще кажеш за един месец?

— Да, мога да изкарам един месец.

Дарби се усмихна и той усети, че коленете му омекват. Тя се загледа в залива и в лунната пътека, по която се плъзгаше платноходка.

— Хайде да гледаме само месец напред, Грей.

— Идеално.

Издание:

Джон Гришам. Версия „Пеликан“

Американска. Второ издание

ИК „Обсидиан“, София, 1994

Редактор: Рада Шарланджиева

Коректор: Петя Калевска

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: Николай Пекарев

ISBN: 954-824-011-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.